

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY RULES

KINGSTON LANE

— T L S W A N —

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MY RULES

AYRICA T L SWAN TARAFINDAN

Benim Baştan
Çıkarıcılığım
Bonus Stanton
Adore
Stanton Unconditional
Stanton Completely
Stanton Bliss
Marx Girl
Spor Salonu
Bağımlısı Dr.
Stanton
Dr. Stantons: Sonsöz Bay
Masters
Bay Spencer.
Bay
Garcia
İtalyan
Ferrara
Yolumuz
Birlikte Oynayın
Find Me Alastar
The Stopover
The Takeover
The Casanova
The Do-Over
Sonsuza Kadar Miles
Bay Prescott (2025'e geliyor)

MY RULES

KINGSTON GEÇ

== T L S W A N ==

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan her türlü benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2024 by T L
Swan Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc.
veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662512759
eISBN-13: 9781662512766

Kapak tasarımı: @blacksheep-uk.com
Kapak fotoğrafı: Michelle Lancaster

GRATITUDE

Minnettar olma niteliği; minnettarlık
göstermeye ve minnettarlık duymaya hazır
olma

İyiliğe karşılık ver.

Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum,
Çünkü o yirmi altı harf hayatımı değiştirdi.
Bu yirmi altı harfin içinde kendimi buldum ve
hayalimi yaşadım.
Bir dahaki sefere alfabeyi söylediğinizde, onun
gücünü hatırlayın.

İÇİNDEKİLER

[Harita](#)

[Harita](#)

[Anahtarı:](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Sonsöz](#)

[Sabırsızlanıyorum...](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[Alıntı: BONUS Bonus](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

[Yazarı Amazon'da Takip Edin](#)

Map Key:

Number 6 - The Navy House

Number 7 - Winston Brown's House

Number 8 - Ethel Davidson's House

Number 9 - Antony Deluca's House

Number 10 - Rebecca & John Dalton's House

Number 11 - Juliet Drinkwater's House

Number 12 - Carol Higginbottom's House

Number 13 - Henley James' House

Number 14 - Blake Grayson's House

Bölüm 1

Blake

Takım elbise mağazasına açılan ağır cam kapıyı iterken, "Bu gece uçuşları ayırtacağım," diyorum.

"Hayır." Henley iç geçiriyor. "Beni hiç dinliyor musun ki?"

"Eğer yardım edebilirsem, hayır."

Antony dinlerken sırtıtıyor.

Kaos dolu bir dünyada, kesin olarak bildiğim tek bir şey var.

Aile önemlidir ve onlar istemese bile onlarla ilgilenmek için elimden gelen her şeyi yaparım.

Takım elbiselerin olduğu koridora doğru yürüyorum ve sinirli bir şekilde onları incelemeye başlıyorum. "İstesen de istemesen de bekârlığa veda hafta sonu geçiriyorsun," diyorum ona.

Henley evleniyor ve bu olayı kutlamak için elimizden geleni yapmak bize düşüyor, çünkü Antony ve ben bunu yapmazsak ... kim yapacak?

Henley, "Bekârlığa veda hafta sonuna ihtiyacım yok," diye yanıtlıyor. "Sadece evde sakın bir poker gecesi istiyorum."

"Ugh." Gözlerimi deviriyorum. "İşte bu yüzden asla evlenmeyeceğiz Ant; lanet kadın adamın taşaklarını çantasında taşıyor. O kadar dengesiz ki; yürüyebilmesi bile mucize."

Antony takım elbiseleri incelemeye devam ediyor. "Burada nasıl bir görünüm arıyoruz?"

Henley dikkati dağılmış bir halde, "Bilmem, düğün gibi bir şey," diye mırıldanıyor.

"Peki, nasıl bir görünüm istiyorsun?" Sinirlenerek tersliyorum. "Beyaz ceket, siyah ceket, lanet yeşil pantolon. Peri. Ne?"

"Bugün kışında ne var?" Henley karşılık verir.

"Sen ve senin saçma sapan bekârlığa veda hafta sonu fikrin. Vahşi olmak için Vegas'a gitmek, striptizcileri izlemek, puro içmek ve bütün gün içmek bir geçiş töreni.

alkol."

Henley tiksintiyle dudağını kıvrır. "Striptizciler aklımın ucundan bile geçmez."

Derin bir nefes veriyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bu saçmalığı duyuyor musun Antony?"

Ant bakmaya devam ederken, "Maalesef," diye cevap verir.

Henley telefonuna cevap veriyor. "Selam." Dinlerken gülümsüyor. "Evet, tamam." Yukarı bakar. "Siz ikiniz bu gece kızlarla Marconi'ye gitmek ister misiniz?"

"Evet." Ant takım elbiseleri karıştırmaya devam ederken başını sallar.

"Yapacak daha iyi bir şey yok sanırım," diyorum omuz silkerek. Akşam yemeğiyle ilgilenmiyorum; tek yapmak istediğim Vegas'a kilitlenmek.

"Hı-hı," diye yanıtlıyor Henley. "Sadece bakıyorum." Tekrar dinler. "Bilmiyorum, bana bir resim gönder." Dükkânın etrafına bakarken dudaklarını büküyor. "Hiç göremiyorum."

"Juliet mi o?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de telefonu elinden kapıyorum. "Jules."

"Blake," diye cevap veriyor. Gülümsediğini duyabiliyorum.

"Kuku kırbaçlı erkek arkadaşınla konuşmalısın; Vegas'ta bir bekarlığa veda hafta sonu geçirmediğini düşünüyor."

"Güzel," diye yanıtlıyor. "Bu planla iyiyim."

"Sizin ne yiniz var böyle?" Yuvarlanıyorum gözler. "Sanırım bekârlığa veda partiniz için örgü partisi veriyorsunuz, öyle mi? Siz ikiniz daha sıkıcı olabilir misiniz?"

"Muhtemelen hayır. Dinle, Henley büyük bir çocuk. Vegas'a gitmek istiyorsa gidebilir; bunun benimle bir ilgisi yok."

"Ahh." Ağzım açık kaldı ve telefonu hoparlöre verdim. "Tekrar edebilir misin, Jules?" Çocukların duyması için telefonu işaret ediyorum.

Juliet, "Henley büyük bir çocuk ve Vegas'a gitmek istiyorsa gidebilir," diye tekrarlıyor.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "İşte bu yüzden seninle evleniyoruz, tatlı Juliet."

"Seninle evlenmiyorum Blake," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

"Öyle sanıyorsun." Antony takım elbiseleri karıştırmaya devam ederken sırtıyor.

Henley telefonu almak için elini uzatır. "Güle güle." Aramayı sonlandırıyorum ve elindekini ona geri veriyorum.

Telefon.

Henley, "Onunla konuşmak istedim," diye yanıtlıyor.

"Zor, o gitti ve bizim yapacak işlerimiz var."

Takım elbise rafına doğru yürüdüm. "Sanırım sana beyaz bir ceket ve siyah bir papyon lazım, biz de siyah yemek takımları giyeceğiz."

"Neden siyah yemek takımları?" Ant soruyor.

"Çünkü siyah bir yemek takımının içinde iyi görünüyorum." Henley etkilenmemiş bir şekilde gözlerini devirir.

Satıcı arka taraftan çıktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, lütfen," diye yanıtlıyor Antony. "Henley evleniyor ve bu büyük özel gününde bir resim kadar güzel görünmesini istiyoruz."

Henley Ant'a yan gözle bakıyor, ben de sırtıyorum. "Ve beyaz bir cekete ihtiyacımız olacak."

Serin, gevrek tadı damağımı temizliyor; zor, uzun bir günün ardından soğuk bir biradan daha iyi bir şey yoktur.

Restoran sohbetle dolup taşıyor ve büyük boy hoparlörlerden tantrik bir ritim duyuluyor. Marconi's şehirdeki en hippi bar - neyse ki, çünkü buraya çok sık geliyoruz.

Gözlerim masanın diğer ucunda oyalanıyor ve Rebecca margarita bardağındaki tuzu yalarken, bunu aletimin ucuna kadar hissediyorum.

Koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğuyla toplanmış, yuvarlak, dolgun göğüsleri elbisesinin V yakasından dışarı fırlıyor ve o gülümserken uzaklarda bir yerlerde bir melekler korosunun şarkıya başladığını duyduğuma eminim.

Ugh. Biramı yudumluyorum, aklımın yine nereye gittiğinden etkilenmiyorum.

Bu kadın . . .

O benim komşum, arkadaşımın eski karısı ... en iyi arkadaşım, kendi arkadaş grubumun bir üyesi, aslında oldukça yakın bir arkadaş ve açıkçası ondan kaçınmak imkansız.

Rebecca.

Güzel, akıllı ve komik. O tam bir paket.

Arkadaş bölgesindeyiz.

O kadar derinden ki, beni ağabeyi olarak görüyor ama kapalı kapılar ardında

Sır: Ben onun vücuduna ağza alınmayacak şeyler yapmayı hayal eden ağabeyiyim.

Rüyalarımda o da beni benim onu kullandığım kadar sert kullanıyor.

"Bu gece Cindy ile görüşüyor musun?" Henley soruyor. "Evet." Biramı yudumluyorum, gözlerim Yasak meyve.

"Son kullanma tarihi ne zaman?" Antony soruyor.

Hen, "Birazdan gelir herhalde," diye cevap verir.

Rebecca masanın diğer ucunda yüksek sesle gülüyor ve midem bulanıyor.

Kestik. Kes. Dışarı.

Rebecca Dalton fiziksel olarak benim tipimden olabildiğince uzak, evliliğindeki çöküşü atlatmaya çalışan iyi bir kız. Kocasını onu sekreteriyle aldatmış.

Ne salak ama.

"Eee?" Henley düşüncelerimi bir kez daha bölerek soruyor.

"Ne?" Ona doğru baktım.

Kaşını soru sorar gibi kaldırıyor. "Cindy'nin son kullanma tarihi?"

"Oh . . ." Biramı yudumluyorum. "Bilmiyorum.

Bayan Grayson olmadığı kesin."

"Hiç kimse Bayan Grayson olamayacak," Ant chips içinde.

"Bunu sana söyleten ne?" Ben soruyorum.

"Senin hoşlandığın türden kadınlar." Antony genişletir gözleri ve Henley kıkırdıyor.

"Siktir git." İçimi çektim, etkilenmemiştim.

"Hepimiz sizin gibi sıkıcı olamayız."

Muhtemelen bir Bayan Grayson olmayacak. Kesin bir tipim olduğu için elimde değil ve değiştirebilseydim değiştirirdim.

Kötü kızları severim, benim kadar iyi sevişebilen, cinsel dayanıklılığı olanları.

Ne kadar istesem de, masum kadınlar benim için hiçbir şey yapmıyor.

Eğer biriyle çıkarsam, kendimi bütün gece saatime bakıp bitmesini dilerken buluyorum.

Rebecca ayağa kalkıyor ve gözlerim mini elbisesinin içindeki belirgin dörtlü kaslarına takılıyor. Onları kulaklarımın etrafında hayal ederken biramı yudumluyorum.

"Ağzının suyu akıyor," diye mırıldanıyor Henley nefesinin altından.

Yakalandığım için sarsılmış bir halde gözlerimi kaçıyorum. "Siktir git."

"Bir an önce harekete geçmelisin," diye fısıldıyor Antony.

"Hamle yapmayacağım." Onun bara doğru yürüyüşünü izlerken biramı tekrar yudumluyorum. "Biz öyle değiliz."

Henley, "Sen böyle davranmıyorken, o eski sevgilisini her Tom, Dick ve Harry ile sisteminden atacak," diye yanıtlıyor. Elindeki şişeyi benimkine vuruyor ve alaycı bir şekilde göz kırpmıyor. "Senin onu izlemeni izlemek eğlenceli olacak."

"Siktir git."

Çenemi sıkıyorum. Onun birileriyle yattığı düşüncesinden nefret ediyorum ama bunun bir yolu yok; bunu yapması gerektiğini biliyorum. Daha önce sadece bir erkekle yattı ve arkadaşı olarak onun eğlenmesini ve dünyayı deneyimlemesini istiyorum.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldanıyor Antony nefesinin altında. "Biri onu senin elinden alacak."

"Sadece onun altında değil." Henley göz kırpmıyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Antony cevap verir. "Karma."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. İkinizin beni ve aşk hayatımı takip etmekten başka yapacak daha iyi bir işiniz yok mu? Bu lanet

ürpertici."

"Pek sayılmaz." Hen sırtıyor.

**"Her neyse... karmanın bununla hiçbir ilgisi yok.
Rebecca ve ben sadece
arkadaşız." "Öyle olsun."**

**Masaya geri dönüp oturduğunda sessizliğe
gömülüyoruz; yukarı bakıyor ve gözlerimiz
kilitleniyor. Sandalyesini iterken usulca
gülümsüyor ve sikim takdirle zonkluyor.**

Evet. Buna bir son vermeliyiz.

Rebecca

"Burada her şey yolunda mı hanımlar?" Ronald eğilip Taryn'in yanağına bir öpücük kondururken gülümsüyor.

"Mükemmel, Ronny." Ona doğru ışınlanır.

"Size sorun çıkaran olursa bana haber verin, tamam mı?" Ronald masaya sesleniyor.

"Sağ ol dostum." Çocukların hepsi kibarca gülümser ve başlarını sallar.

Hayat garip. Beş yıl önce biri bana arkadaş grubumun çıkmaz sokağımda yaşayan komşularım olacağını söyleseydi, onların deli olduğunu düşünürdüm.

Ama işte buradayım, etrafım bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlarla çevrili. Kingston Lane'e taşınmak yaptığım en iyi şeydi. Henley, Blake ve Antony var. Henley bir mühendis, Blake bir doktor ve Antony bir avukat. Bir de Juliet var; o bir hemşire ve Henley ile nişanlı; Juliet yan daireye taşındığında tanışmışlar. Chloe, Juliet'in benim de yakınlaştığım arkadaşı; o da bir hemşire. Ve bir de Taryn var. Taryn evliliği bozulunca annesinin yanına taşındı. Başlarda hepimizi çıldırttı ama tuhaflığı ve çılgınlıkları bulaşıcı ve artık arkadaşım oldu.

Taryn kulübün müdürüyle yatıyor ve buraya her geldiğimizde bize en iyi masayı ve yarı fiyatına içkileri ayarlıyor.

"Eve giderken uğrayayım mı?" Ronny Taryn'e sorar. Ona seksi bir göz kırptırıyor ve gözleri Taryn'in iri göğüslerine kayıyor.

"Bekliyor olacağım," diye övünüyor.

Eww . . . Taryn'in erkek zevki çok kötü. Ronald beni iğrendiriyor.

Tam bir serseri ama nedense onun gezegendeki en seksi erkek olduğunu düşünüyor.

Erkekler hakkında pek bir şey bilmem ama Taryn'in göğüslerinin birçoğunu cezbedtiğini biliyorum. Adi herifler için Venüs sinek kapanı gibiler.

"İşte geldi." Chloe ayağa kalkar ve el sallar.

Bal-kahverengi bukleli yakışıklı bir adam restorana doğru yürüyor, bize bakıyor ve el sallayıp bize doğru ilerlemeden önce genişçe gülümsüyor. Chloe'nin yeni bir erkek arkadaşı var; adı Oliver ve o kadar sevimli ki dayanamıyorum.

Şakacı bir çocuksu cazibesi var ve kız tamamen vurulmuş durumda; onu suçlamıyorum.

Onunla sinemada gündüz gösteriminde tanıştı. Kız orada yalnızdı ve adam da yalnızdı, sinemada sadece iki kişi vardı. Bunu şakaya vurdular ve patlamış mısır ve dondurma seçimleri üzerine bağ kurdular ve sonunda birlikte oturdular.

Bu üç ay önceydi ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim; havada süzülüyor.

"Bakın yanında kim var!" Chloe sandalyesinde heyecanla zıplarken bana dirsek atıyor. "İşte başlıyoruz, Bec."

Oliver'ın bir arkadaşı var, çok sevimli bir arkadaş.

"Ahhh," diye kıkırdıyorum, içkime bakıyorum. Vay be, bu margaritalar bayağı sertmiş. Çakırkeyif hissediyorum.

"Bayanlar." Oliver eğilip Chloe'nin yanağını öpüyor. "Bak ne kadar güzelsin." Chloe'nin çenesini eğerken gülümsüyor.

Swoon . . .

Arkadaşına döner. "Arkadaşım Michael'ı hatırlıyor musun?"

"Elbette." Ona gülümsedim. "Merhaba."

"Merhaba." Michael'ın gözleri parlıyor. "Ben de burada olmanı umuyordum."

Henley masanın diğer ucundan "Hey," diye sesleniyor ve çocuklar el sallıyor.

"Merhaba."

Hiç boş koltuk yok. "Hadi bara gidip konuşalım," diye öneriyor Chloe. Kolumdan tutup beni sandalyemden sürüklüyor. "Geliyorsun."

Kalbim boğazıma otururken Chloe beni elimden tutup bara götürüyor.

Bam, bam, bam sinirlere gidiyor. Dur.

Kendimi aşmam gerekiyor ve birinden hoşlanmama izin vermek doğru yönde atılmış bir adım.

Kocam beni aldattı. Ne olmuş yani?

Gerçekten hayatımın geri kalanını mahvetmesine ve bir daha asla biriyle çıkmamasına izin mi vereceğim?

Hayır.

Hayır, değilim.

Bütün erkekler adi midir?

Muhtemelen öyledir.

Durun!

Mantiken bunun doğru olmadığını biliyorum. Biriyle çıkmaya hazır olduğumu düşünüp duruyorum, sonra yaklaşınca panikleyip donup kalıyorum, sonra da hazır olmadığımı karar veriyorum.

Yeter!

Bu kendine acıma saçmalığından daha iyiyim. Ben daha iyiyim. şimdi daha güçlü, ve bunu aldım.

En verimli çağımdayım ve otuz iki yaşında ileriye bakacak çok şeyim var. On iki ay oldu ve bunu gerçekten atlatıp hayatıma devam etmem gerekiyor.

"Yani." Michael sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaştı. "Seni düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Durmadan." Demek istediğini vurgulamak için gözlerini büyütüyor.

"Durmadan mı?" İçkime doğru sırtıyorum. "Bu çok fazla." "Beni mi düşünüyordun?"

"Belki." Sakin davranıyorum.

"Belki evet?" Şakacı bir kaşını kaldırıyor. "Belki evet." Gülüyorum.

Saatine bakıyor.

"Bu gece çalışıyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet." Omuz silkiyor. "Cumartesi geceleri çalışmaktan nefret ediyorum.

Vardiyalı çalışmaktan nefret ettiğim

tek zaman bu." "Saat kaçta başlıyorsun?"

"On bir."

Michael bir güvenlik görevlisi; işleri çeşitlilik gösteriyor ve çok sayıda gece vardiyasında çalışıyor.

Saatime bakıyorum. "Saat dokuz buçuk; bu kadar çabuk gideceksen neden dışarı çıktın?"

"Seni görmek için. Bu gece seni görmeye gelmezsem bir hafta daha numaranı isteme şansım olmayacağını biliyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Yani?" Gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısıırıyorum.

"Numaranı alabilir miyim?" Telefonunu çıkarır.

"Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Bununla ne yapacaksın?" "Seni arayıp çıkma teklif edeceğim."

"Ya da . . ." Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. "Bana şimdi sorabilirsin."

"Rebecca." Bana güzel ve geniş bir gülümseme veriyor. "Benimle bir randevuya çıkar mısın?"

Ahhhh!

"Tamam."

"Sonraki . . . Cumartesi

gecesi?" "Uh-huh."

"O zaman bu bir randevu."

"Sanırım öyle." Karnımda sinirler uçuşuyor; uzun zamandır ilk kez bir erkekten kıvılcım alıyorum. Gözlerim güzel numunenin üzerinde geziniyor.

Michael uzun boylu ve Mack kamyonu gibi yapılı, iri ve kaslı. Öyle bir adam ki seni duvardan duvara sikebilir.

Düşüncesi bile dizlerimin bağını çözüyor. Lanet olsun. Uzun bir kuraklık oldu.

Sahra kadar kurudum ve sıcak ve şiddetli yağmurlu bir hafta sonuna çok ihtiyacım var.

"Ben gidiyorum, Bec." Bir ses beni kirli hayallerimden koparıyor ve Blake'in yanımızda durduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. "Eve bırakmamı ister misin?" diye soruyor.

"Oh." Kaşlarımı çattım.

"Seni eve götürebilirim," diye araya girer

Michael. "Tamam." Gülümsüyorum.

"Kimsin sen?" Blake soruyor.

"Ah, özür dilerim." Kabalığımdan utanarak başımı salladım. "Blake, bu Michael. Michael, bu Blake, arkadaşım."

İkisi de gülümsemeye zorluyor ve el sıkışıyorlar.

"Merhaba." Blake Michael'ı ölçüp biçer gibi bir aşağı bir yukarı bakar.

"Peki sen ne iş yapıyorsun, Michael?"

diye soruyor. "Güvenlik."

Blake birasını yudumluyor. "Bugün Cumartesi gecesi; senin bir şeyleri güvence altına alman gerekmiyor mu?"

Michael'ın yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir.

Aman Tanrım, Blake istediği zaman çok kaba bir pislik olabiliyor. Gözlerimi ona diktim.

Kes şunu.

Michael, "Aslında bu hoş bayanla bir randevu ayarladım," diye karşılık veriyor.

"Gerçekten mi?" Blake alaycı bir gülümsemeden önce gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Sana iyi şanslar."

Ne?

"Bize biraz müsaade et, Michael. Blake'i dışarı çıkarıyorum." Blake'i kolundan tutup çekerken sahte bir gülümseme takınıyorum. "Görüşürüz." Michael başını salladı.

Blake göz teması kurmadan "Hoşça kal," diye cevap veriyor. "Ne halt ediyorsun sen?" Sürüklerken fısıldıyorum

Blake kapıya doğru.

"Ne halt ediyorsun?" diye karşılık veriyor.

"Çok hoş bir adamla konuşmaktan keyif alıyorum ve sen çok kaba davranıyorsun."

"O." Öfkelendi. "Şimdiye kadar tanıdığım en iyi adam olmaktan çok uzak."

"Onu tanı mıyorsun bile," diye alay ediyorum.

"Hadi, Rebecca." Ön kapıya vardığımızda gözlerini deviriyor. "Douchedar'ın bu kadar uzakta olamaz."

"Douchedar?" Kaşlarımı çattım. "Douchedar da ne?"

"Dangalak bir radar."

"Ha," diye çıkıştım. "O bir dangalak değil."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?" Ellerini kalçalarının üzerine koyar.

"Onu tanıyorum... aslında çok iyi," diye yalan söylüyorum.

"Evet, onları bir mil öteden fark edebilirim ve o bir kral."

"Birini tanımak için biri gerekir."

"Eğlenmek beni dangalak yapmaz." Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Ama biriyle çıkmak seni aptal yapar." Yanağımdan öpüyor. "İyi geceler, Rebecca." Dönüp ön kapıdan çıkıyor ve ben onun yolda kayboluşunu izliyorum.

Çok sinir bozucu.

Michael'la birlikte bardaki yerimize geri dönüyoruz.
"Kim o?" diye sordu.
"Ahh." Bu çok garip. "O benim komşum." Utanmış bir gülümsemeyi zorluyorum. "Bir arkadaş."
Michael'ın kaşları etkilenmemiş gibi havaya kalkıyor.
"Biraz aşırı korumacıdır, onu görmezden gel.
Görmezden geliyorum." Dokunuyorum
benim içki ile onun. "Hadi konuşmak
hakkında ilginç bir şey."
"Ne gibi?" Gülümsüyor, o an için yatışmış. "Gelecek
haftaki randevumuzda nereye gideceğimiz gibi."
Elini belime doladı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Bir saat sonra araba evimin önünde durdu ve Michael karanlıkta bana baktı. "Kahretsin, bu gece hastayım diyesim geliyor."

Ona gülümsüyorum. "Gelecek
hafta." "Gelecek hafta."
Göğsümde umut çiçekleri açıyor. Aramızda gerçekten
bir şeyler var.

Başım dönüyor.
Eğildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni usulca
öperken dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Oh . . .
Dili benimkine doğru kayıyor ve aramızdaki
mükemmellik karşısında gözlerim kapanıyor.
Beni tekrar tekrar öpüyor ve Tanrım ... Tahrik
olmuş bir halde ondan uzaklaşıyorum. Bana
bakarken "Vay canına," diyor.

"Vay canına." Gülümsüyorum.
Vay be doğru... ahhhhhh!
"İş yerinde iyi eğlenceler." Kapıyı açtım ve
pencereden içeri eğildim. "Ara beni." Şirin görünmek için
kirpiklerimi şakacı bir şekilde kırıpıyorum ve o da göz
kırpıp arabanın motorunu çalıştırıyor.

Neredeyse süzülerek içeri giriyorum ve kapıyı kapatıyorum, içimdeki heyecanla kapının arkasına yaslanıyorum.

Gelecek cumartesi gecesi olabilir mi?

Fişi taktım, sıcak suyu açtım ve akmaya bıraktım. Banyodayım ve saat gece yarısını geçiyor. Oda buharlı ve ambiyansa katkıda bulunmak için mumları yaktım. Tuhaf, eskiden hiç banyo yapmazdım; banyo yapmayı hep zaman kaybı olarak görürdüm.

Ama son zamanlarda kişisel bakım rutinimin bir parçası haline geldiler.

Derin, sıcak bir banyo katartiktir ve bağımlısı olduğum basit bir zevktir.

Bu gece Michael'la rüya gibi ilk öpüşmemizden sonra havada süzülüyorum. Zihnim sürekli onun beni öpüş şeklini, bana hissettirdiklerini tekrarlayıp duruyor.

İçimde kaynayan bir heyecan var.

Telefonumdan bir mesaj geliyor. Eğiliyorum, elimi havluya kuruluyorum ve alıyorum.

Michael'dan bir mesaj. Ahh . . . Kaydırarak açıyorum.

Seni düşünmeden duramıyorum.

Genişçe gülümsüyorum ve cevap veriyorum.

Ben de öyle.

Bir mesaj daha geldi.

Bana bir teaser gönder.

Ha? Kaşlarımı çatıyorum. Bu ne anlama geliyor? Bir mesaj daha geldi.

Gelecek haftaya kadar beni idare edecek bir şeye ihtiyacım var.

Neden bahsediyor bu? Bir mesaj daha geldi.

İlk ben gideceğim.

Telefonum tekrar çaldı ve mesajı açtım. Bir penis fotoğrafı.

Ha?

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne oluyor lan?" Fotoğraf bir banyoda çekilmiş ve aynada pencerenin yansımasını görebiliyorum. Bu fotoğraf gündüz çekilmiş.

Bu ereksiyon başkası içindi ve bana kanıtların adı fotoğraflarını gönderiyor.

Eww . . .

Telefonum yine ötüyor.

Şimdi sıra sende.

O gerçek mi?

Cevap

veriyorum.

Çıplak göndermemi mi istiyorsun?

Hemen mesaj atıyor.

Aynen öyle.

Kaç yaşında, on dört mü?

Derin bir nefes veriyorum ve telefonumu yere bırakıyorum. İğrenç.

Ugh . . . Suya doğru kayıyorum. Neden erkekler bu kadar salak?

Alnımda adi herif işareti mi var?

Bir mesaj daha geliyor ve kendimi durduramayıp açıyorum.

Ben hazırım ve bekliyorum
??

Gözlerimi devirip cevap veriyorum.

Seni tanımak güzeldi.
Pek sayılmaz.

Gönder tuşuna bastım, sonra kaydardım ve numarasını engelledim.

Aceleyle banyodan çıktım ve duşu açtım. Bu mesajı almak bile kendimi kirli hissetmeme neden oluyor. Muhtemelen aynı sik fotoğrafını en az üç yüz kadına göndermiştir. Geri dönüştürülmüş, kullanılmış penis.

İğrenç.

Ellerimi sabunluyorum ve cildimi ovmaya başlıyorum. Artık resmileşti: Erkeklerden nefret ediyorum.

Blake

Tak, tak, tak sesleri geliyor kapıda.

"Sabahın bu saatinde kapıyı kim çalıyor?"

Ekmeğimi tost makinesine koydum ve ön kapıya cevap vermek için dışarı çıktım. Kapıyı açtığımda Rebecca'nın orada durduğunu gördüm.

"Bec."

"İçeri girebilir miyim?" Üzerinde hâlâ pijamaları var ve ona yukarıdan aşağıya bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. İçeri girebilir miyim, g i r e m e z miyim?" diye sabırsızca çıkışıyor.

"Elbette."

"Dün gece söylediklerini düşünüyordum," diyor beni mutfağa kadar takip ederken. "Evet." Tostum patlıyor ve bir parçasını havaya kaldırıyorum. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Buzdolabına gidip açıyorum. İçine baktım.

Rebecca tabureyi çekip mutfak tezgahına oturuyor ve kaşlarını çatıyor. "Nedir bu?" Leylak rengi dantel bir sütyeni parmağının ucunda tutuyor.

Yeesh. . . Bunun orada ne işi var? Elinden kaptım. "Antony'nin" diye yalan söyledim.

"Antony neden leylak rengi sütyen giysin ki?"

"Çünkü leylak rengi külotuna uyuyor da ondan," diye çıkışıyorum. "Ne istiyorsun?"

Tabureye oturur. "Douchedar nedir ve nasıl kullanırım?"

Bölüm 2

Rebecca

"Ne demek istiyorsun?" Blake kaşlarını çatır.

"Dün gece Michael'ın douchedar'ına geldiğini söylemiştin."

"Evet." Tostunu yağlamaya devam ediyor.

"Peki... onun bir pislik olduğunu nereden biliyordun?"

Tostundan bir ısırık alıyor ve sırtıyor. "Sakın bana aptalın şimdiden sıçtığını söyleme?"

Sönük bir nefes verdim. "Benden çıplak fotoğraf istedi ve sonra bana geri dönüştürülmüş bir penis fotoğrafı gönderdi."

Sırtıyor.

"Bu hiç de komik değil, Blake."

"Birazcık." Arkasını mutfak tezgâhına yaslıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Boxer şort giydiğini ve geniş, bronzlaşmış göğsünün sergilendiğini ancak o zaman fark ediyorum. Lanet olsun, Blake bile son zamanlarda iyi görünüyor. Gözlerimi kaçırıyorum.

Gerçekten biriyle yatmam lazım. Belki de çıplak fotoğrafları göndermeliydim.

"Yani?" Umutla soruyorum.

"Ne olmuş yani?" Tostunu gelişigüzel çiğnemeye devam ediyor.

"Şu dangalak radar olayını açıklayabilir misin? Mesela . . . nasıl anladınız? İşaretler neydi?"

"Bec . . ." Sanki düşünüyormuş gibi bir süre bana bakıyor. "Henüz hazır olduğunu sanmıyorum."

"Öyleyim. Öyle olduğumu biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"
"Çünkü rüzgarın değişmesi beni tahrik ediyor."
"Gerçekten mi?" Gözleri gözlerimi tutarken sırıtıyor.
"Evet, gerçekten."
"Bu konuda size yardımcı olabilecek birini tanıyorum."
"Bir dakikalığına ciddi olur musun?"
"Rüzgar değişimleriniz için penisimi bağışlamaktan mutluluk duyarım." Bana şakacı bir göz kırptı.
"Blake." Gözlerimi açtım. "Beni hiç dinliyor musun?"
"Yardım edebilirsem olmaz." Elim tuttu ve beni tabureden çekti. "Bunu hafta boyunca konuşacağız."
"Bunu şimdi konuşmak istiyorum." "İyi bir zaman değil, Bec."
"Neden olmasın?"
"Blake," diye sesleniyor üst kattan bir kadın sesi.
"Yukarı geliyor musun?"
Aman Tanrım.
"Kim o?" Dehşet içinde ağzımı açtım.
Sanki o da benim kadar şaşırmış gibi iki elini havaya kaldırıyor. "Hiçbir fikrim yok," diye karşılık veriyor. "Belki de dış perisidir."
Gözlerimi deviriyorum. "Bir dakika bile ciddi olamaz mısın?"
"Hayır." Beni iki omzumdan tutup ön kapıya doğru çevirdi. "Eve git ve koşuya falan çık."
"Koşuya çıkmak istemiyorum." Verandaya çıkarken iç geçirdim.
"O zaman biraz kestir."
"Sabahın ilk işi." Ellerimi havaya kaldırdım. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"
"Erkekleri unut."
"Neden?"
"Çünkü biz iyi değiliz, işte bu yüzden."

Benim Omuzlar çöküş içinde
Hayal kırıklığı. Hatta bunu
açıkça itiraf ediyor.
"Bak." Beni kucağına çekerken iç geçirdi. "Daha sonra
geleceğim."
Kollarında kaskatı duruyorum.
"Tamam mı?" diye mırıldandı saçıma.
"İyi..."
"Bana yemek mi pişiriyorsun?" diye sorar.
"Ugh . . . Neden dış perisinden sana yemek yapmasını
istemiyorsun?"
"Hayır." Benden uzaklaşırken burnunu kıvrıyor. "Bir
bok pişiremiyor."
"Nereden
biliyorsun?"
"Biliyorum işte.
Lazanya?"
Bu dangalak radar hakkında gerçekten bir şeyler
öğrenmek istiyorum. "Ugh . . . iyi."
"Gitmem gerek." Kapıyı yüzüme kapatıyor ve ben bir
süre kapıyı seyrediyorum.
Dış perisi yemek pişiremez, bunun tek bir anlamı
olabilir ...
İyi kafa veriyor.

12:30.

Kucağımdaki peçeteyi tekrar katlıyorum ve beklerken
restoranın etrafına bakıyorum.

Nerede o?

Büyük bir giriş yapmak için tipik bir John, hıyar.

Saatime bakıyorum ve sabırsızlığım arttıkça
parmaklarımı masanın üzerinde yuvarlıyorum.

On beş dakika gecikti.

Onu tanımasaydım gelmeyeceğini düşünürdüm ama
ne yazık ki tanıyorum ve bunun onun hakimiyet kurma
yöntemi olduğunu biliyorum. İçeri girecek ve

işle meşguldü, oysa gerçekte, kimseyi bekletmek için endişelenmeyecek kadar benmerkezciydi.

"İşte buradasın." Selamlamak için eğilip yanağımdan öpmeden önce sakince gülümsüyor.

Başımı çeviriyorum. "Beni öpme ve geç kaldın."

"Özür dilerim." Karşımdaki sandalyeye oturdu. Gözleri benimkileri tutuyor. "İyi görünüyorsun Rebecca."

Hatta . . .

"Neden avukatıma cevap vermediniz?" diye sordum.

Kendisine sürahidenden bir bardak su dolduruyor. "Çünkü benim ilişkim senin avukatınla değil."

"Artık öyle."

"Hayır." Bir yudum alır. "Öyle değil." Menüü açıyor ve seçenekleri inceliyor. "Ne alırdınız?"

"Yemek yemiyorum."

"Öğle yemeği için buluşmayacak mıydık?"

"Hayır. Buluşuyoruz çünkü avukatımın telefonlarına cevap vermiyorsun."

"Cevabım hayır," diye tersliyor.

"Seni boşamamı engelleyemezsin," diye fısıldıyorum öfkeyle.

"Boşanmıyoruz; bunu atlatacağız." Suyunu gelişi güzel yudumluyor. "Bütün çiftler zor bir dönemden geçer. Bunun diğer tarafından çıktığımızda, birbirimize her zamankinden daha çok aşık olacağız."

"On sekiz aydır başka bir kadınla yatıyordun. Bu zor bir dönemden biraz daha fazlası, John."

"Orta yaş krizi yaşıyordum," diye fısıldıyor. "Bir hata yaptım."

"Bunu asla atlatamayacağım. Boşanmak istiyorum." "Hayır."

"On iki aydan fazla bir süredir ayırınız ve bundan geri dönmeyeceğiz. Asla."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve işaret parmağını masa örtüsünün üzerinde gezdiriyor. "Neden boşanmak istiyorsun?"

Kötü mü?"

"Sadece yapıyorum."

"Neden?"

"Parasını ödediğiniz bir evde yaşamaktan hoşlanmıyorum. Kendi masraflarımı karşılayabilmek ve kendi başımın çaresine bakabilmek için bu işin sonuçlanmasını istiyorum. Parasını sizin ödediğiniz bir evde yaşarken, belirsizlik içindeyim."

"Ah lütfen," diye alay ediyor. "Neye gücün yeter ki?"

Kötü bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama söylemeden önce tekrar kapatıyorum.

Şartlarımı kabul edene kadar medeni kal.

"Anlaşmadaki evi istiyorum, geri kalan her şey sizde kalabilir."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Hayır. Aspen'deki kayak evini alabilirsin."

"Kayak evini istemiyorum. Ben kayak bile yapmam." "Manhattan'daki daireyi alabilirsin."

"Hayır, şehri seviyorsun; sende kalsın. Ben Kingston Lane'de kalmak istiyorum."

"Bu büyüklükte bir evin bakımını nasıl yapacaksın?"

"Sanırım çimleri biçebilirim."

"Hala üzerinde ipotek var. Bunu ödemeye gücünüz yetmez."

"Bir yolunu bulacağım."

"Neden orada kalmak istiyorsun?"

"Arkadaşlarım orada olduğu için mi?"

Çenesi öfkeyle titriyor. "Blake Grayson senin arkadaşın değil Rebecca; o seni becermek istiyor."

"Oh lütfen." Gözlerimi deviriyorum. "Blake benim arkadaşım." "Blake benim arkadaşımdı, ve o sadece bir hain olmayı seçti

ve senin yanına gideceğim." Gülümsüyormuş gibi yapıyor.

"Nedenini bilmek için roket bilimci olmana gerek yok."

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Blake'i bunun dışında bırak. Herkes seks manyağı değil. Ben evi istiyorum

ve boşanmak istiyorum. Ve sen de bunu bana vereceksin."

"Hayır."

"Bu sana bağlı değil."

"Aslında ..." Gözlerini kısar. "Sanırım evime geri taşınacağım."

Panik başlar.

"Hayır."

Yapmayacaksın."

"Beni

durduramazsın."

"Annenle baban yaptıklarını öğrenseler ne derlerdi acaba?" diye öfkelen dim. Belden aşağı vuruyorum ama lanet olsun, hiçbir koşulda benim yanıma taşınamaz.

"Beni tehdit etme, Rebecca."

"İşte anla şma. Evi ve boşanmayı istiyorum, ya da ... Babana gideceğim ve ikimiz de biliyoruz ki büyükannenin o küçük aile güveni, tek torunlarının gerçekte ne tür bir pislik olduğunu öğrenirlerse altından çekilip alınacak."

"Bunu atlatacağız." Öne doğru oturdu ve elimi eline aldı. "Seni seviyorum. Sen benim karımsın; sonsuza dek birlikte olmamız gerekiyor."

Elimi onunkinden çekiyorum. "Dokunma bana."

"Bir hata yaptım; ben insanım. Öyleyse öldür beni. Gerçekten erkek nüfusunun yüzde doks an dokuzunun daha önce basit bir hata yapmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Aletini başka bir kadının kıcına soktun," diye öfkeyle tükürdüm.

Etrafımızdaki masalardaki insanlar bize bakıyor ve ben de utaniyorum. Söylemem gerekenden çok daha yüksek sesle söyledim.

"Sesini alçalt," diye fısıldıyor öfkeyle. "İyi... evi alabilirsin." Yüksek sesle düşünürken omuz silkiyor. "İmzalayacağım ama boşanmayı kabul etmeyeceğim. Seni seviyorum ve bizden vazgeçmeyeceğim."

"İmzalayacak mısın?" Şaşıarak kaşlarını çattım. "Boşanmamamız şartıyla."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bu çok saçma."

Omuz silkiyor.

"Ne kadar süre
için?" "Sonsuza
kadar."

"Hayır, belirli bir zaman istiyorum." Karşı bir teklif düşünüyorum. "Eğer iki yıl içinde tekrar bir araya gelmezsek, boşanırız."

"Sekiz yıl."

"İmkânı yok," diye alay ettim.

"Üç yıl." "Altı."

"Dört."

"Beş." Sinirli bir şekilde arkasına yaslanır. "Son teklifim: Evi sana devredeceğim ama en az beş yıl boşanmayacağız."

Bu fikir kafamda dönüp dururken ona bakıyorum.

Evi gerçekten istiyorum.

"İster al ister alma, Rebecca."

Beş yıl uzun bir süre.

Önemli değil, sanırım. Bir daha evlenmeye hiç niyetim yok.

"Neden bu kadar uzun bir süre istiyorsun?" Ona soruyorum.

"Çünkü seni kaybedemem Rebecca ve beni affetmene ihtiyacım var. İyileşmek için zamana ihtiyacımız var. Sensiz bir hayat düşünemiyorum."

"Ama kendinizi içinde ben olmayan bir yatakta çok kolay hayal edebilirsiniz, değil mi?"

"Bir hata yaptım," diyor usulca. "Bunu daha ne kadar yüzüme vuracaksın?"

"Sonsuza

kadar." "Beş
yıl."

"Avukatımdan tavsiye almam gerekiyor."

"Size geri ödemelerin ve aylık maliyetlerin bir çizelgesini göndereceğim. Sana bunu karşılayamayacağını söylüyorum. Bunu tek başına yapmana gerek yok; ben varım."

Sana hiç sahip olamadım.

"Neye gücümün yeteceğine ben karar veririm."
Sinirlenerek görüşmemizi kısa kesmek için ayağa kalktım.
"Detayları bana gönder, sana haber veririm."

"Seni seviyorum." Bana umutla gülümsüyor.

Kalbim parçalanıyor. Her konuştuğumuzda bana hâlâ bunu söylemesinden nefret ediyorum. Ruh eşim olduğunu düşündüğüm adamın büyük bir hayal kırıklığından başka bir şey olmamasından nefret ediyorum.

Bekar ve yalnız olmaktan nefret ediyorum. Sahip olduğum mükemmel hayatı mahvetmesinden nefret ediyorum.

"Güle güle John." Restorandan çıktım ve ağır cam kapıları iterek serin havaya çıktım.

Güneş gözlüklerimi taktım ve arabama doğru caddeye baktım. Bu tam bir felaketti.

Beş yıl. Siktir.

Bilgisayar ekranına bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Ne?"

John'un mali tahmin e-postası geldi ve öğleden sonrayı harcamaları gözden geçirerek geçiriyorum.

"Bu doğru olamaz herhalde?"

Telefonumdaki hesap makinesini açıyorum ve yıllık rakamları toplamaya başlıyorum.

Kredi geri
ödemesi. Bakım.

Emlak
vergisi.

Kamu
hizmetleri.

Sigorta.

Hepsini topluyorum ve sonra on ikiye bölüyorum. "Bu aylık masraf tutarı olmalı." Hesap makinesinde enter tuşuna bastım.

\$3,312.00

Benim gözler genişletmek içinde
Korku. "Üçbin üç yüz on iki dolar mı?"

Nefes nefese kaldım. "Aylık mı?"
Kahretsin. Hemen dörde böldüm.

\$828.00

"Bu da ne? Bir hafta mı?"

Sandalyeme geri yığıldım. "Tüm gelirim bu kadar olacak ve henüz yemek, benzin ve araba masraflarını bile ödemedim."

Lanet olsun.

Bana evi tutmaya gücümün yetmeyeceğini söylediğinde John'un kendini beğenmiş yüzünü görüyorum.

O haklıydı.

O bencil piç beni çileden çıkarıyor. Başka seçeneğim olmadığı için ona geri döneceğimi sanıyor.

Bilgisayarımı kapattım ve duvara baktım.

Şimdi ne halt edeceğim?

Blake

Ön kapımı çekip kapatıyorum ve çimenlerin üzerinden Rebecca'nın evine doğru yürüyorum. Saat henüz 19:00. Kolumun altında bir şişe şarap var ve bütün gün bu lazanyayı dört gözle bekledim.

Kimse Rebecca gibi yemek yapamaz. Bana sorarsanız, Birleşik Devletler'deki en iyi şef.

Merdivenlerden verandaya çıkıyorum.

Tak, tak.

Bekliyorum. . .

Orada neler oluyor? Pencereden bakıyorum; muhtemelen mutfakta benim için köle gibi çalışıyor. Gülümsüyorum ve kapıyı tekrar çalışıyorum.

Tak, tak.

Bu hafta sonumu bitirmek için mükemmel bir yol: en sevdiğim kızla akşam yemeği.

Kapı aceleyle açılıyor ve gözlerim Rebecca'nın ayaklarına iniyor ve tekrar yüzüne doğru yükseliyor. Üzerinde tuhaf pazen pijamalar var:

Üzerinde kocaman kırmızı dudakları olan kanarya sarısı bir pantolon ve pembe bir üst. Saçları tepesinde dağınık bir topuz ve yüzü yeşil bir yüz maskesiyle kaplı. "Benim için giyinmene bayılıyorum," diye mırıldanıyorum.

Rebecca gözlerini devirir. "Bu gece senin alaycılığın için havamda değilim," diye sabırsızca tersliyor. "Ne oldu, Blake?"

"Lazanya, umarım."

"Oh." Yüzü düştü. "Doğru ya, seni yemeğe davet etmiştim, değil mi?"

"Unuttun mu?" Ağzım dehşet içinde açık kaldı. Bütün gün bunu bekliyordum ve o unutuverdi.

"Özür dilerim." Beni içeri almak için kenara çekilirken iç geçiriyor. "Zor bir gün geçirdim. İçeri gelin."

Antreden geçip oturma odasına girdiğimde televizyonun durmuş olduğunu görüyorum. Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde bir paket çikolatalı kurabiye ve iki blok çikolatanın boş ambalajları var. Gözlerim ona yöneliyor ve yenilmiş bir tavır takındığını fark ediyorum. Bu bakışı her yerde tanırım.

Bugün John'u görmüş.

"Yani . . ." Omuz silkiyorum. "Sanırım lazanya yok."

Başını sallar ve kanepeye uzanır. "Özür dilerim. Ben sadece ..."

Cevabını bekliyorum.

"Bugün hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiyim." Üzüntüyle omuz silkiyor.

"Bu doğru değil." Yanına oturdum ve onu kucakladım. "Sevimli ev kadını görünümünü çok iyi yakalamışsın." Omzuma karşı gülümsediğini hissediyorum. "Bak ne diyeceğim, bize yemek yapacağım."

"Yapacak mısın?"

"Pek sayılmaz." Ayağa kalkıyorum. "Paket servis alacağız." Cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Karbonhidratlar," diyor kumandayı televizyona doğru tutup oynat tuşuna basarken.

"Romanes Italian?" diye sordum. "Sanırım."

"Lazanya sipariş edemem çünkü seninkiyle kıyaslandığında ne kadar kötü olduğu ortaya çıkar." Dudağımı kıvırdım. "Bana lazanya borçlusun, kadın."

"Tamam." Gülümsemeye zorluyor. "Sarımsaklı ekmek alacağım. Büyük boy olsun. Aslında, ekstra kremalı ve taze Parmesanlı bir aile porsiyonu carbonara makarna yap, sonra da tatlı olarak Nutellalı pizza ve yanında iki porsiyon çilek alacağım. Ve mümkünse cam şişede bir Coca-Cola alacağım."

Eww . . .

"Sesler"-kaşlarımla şaşkınlıkla havaya kalktı -"Sağlıklı."

"Sakin ... .." diye homurdanıyor.

Teslim olmak için iki elimi havaya kaldırdım. "Buna cesaret edemem." Restoranın numarasını çeviriyorum.

"Merhaba, Romanes."

"Paket servis sipariş edebilir miyim lütfen?" diye soruyorum. "Ne istersiniz?" diye soruyor sıkılmış resepsiyonist.

"Aile porsiyonu olarak ekstra kremalı ve taze Parmesanlı carbonara makarna, ekstra acılı marinara spagetti ve yanında ekstra çilekli Nutellalı pizza."

"Bu kadar mı?"

"Bir kola." Gözlerim Rebecca'ya kayıyor, o da beni izliyor. "Cam şişede."

Adresi söyleyip telefonu kapatıyorum; gözlerim televizyona kayıyor. "Ne izliyorsunuz?"

"The Notebook."

"Neden hüzünlü aşk hikayeleri izliyorsun? Breaking Bad falan izlemeye başlamanın zamanı gelmedi mi?"

"Breaking Bad ne hakkında?" diye soruyor, dikkati dağılmış bir halde.

"Ölümcül kanser teşhisi konan bir fen bilgisi öğretmenini var, o da siktir et diyor ve bir laboratuvarında metamfetamin yapmaya başlıyor."

"Kulağa korkunç geliyor." Yüzünü buruşturuyor. "Neden birinin ölmesi ve uyuşturucu üretmesiyle ilgili bir program izlemek isteyeyim ki?"

"Çok havalı ve aşık ahmakları izlemekten çok daha iyi."

Gözleri benimkileri tutarken sırtıyor.

Bana bugün ne olduğunu anlatacak mı?

Sessiz kalıyor.

"Sana ne yapacağımızı söyleyeyim." Yanına oturdum ve saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Gidip bir duş alacaksın ve yüzündeki o yeşil boku yıkayacaksın." Burnuna vuruyorum. "Ve kanepeden çekyatı çıkarıp sana tüm zamanların en rahat battaniyesiyle bir yastık kalesi yapacağım."

Yumuşakça gülümsüyor.

"Akşam yemeği yiyeceğiz ve sonra Breaking Bad maratonu yapacağız," diye devam ediyorum.

"Teşekkür ederim, Blake." Bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor. "Sadece kötü bir gün geçirdim, anlıyor musun?"

"Biliyorum." Gülümsüyorum. "Sorun yok, bebeğim." Onu kucağıma çekiyorum. "Ben yanımdayım."

Kollarımda her zamankinden daha uzun bir süre kalıyor ve lanet olsun, onu bu kadar sert kırdığı için o adamdan nefret ediyorum.

Eğer onu karanlık bir sokakta görürsem, hayatta kalamayabilir.

**"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"
Saçlarına doğru mırıldanıyorum.**

"Pek sayılmaz."

**Benimle konuşamaması canımı gereğinden fazla yakıyor ve kollarından kurtulup ayağa kalkıyorum.
"Duş al."**

Rebecca'nın düzenli nefes alış veriş i muhtemelen dünyadaki en rahatlatıcı sestir. Oturma odasındaki tekerlekli yatağın üzerinde, sıcacık battaniyemize sarınmış durumdayız. Sırt üstü yatmış ve pazen pijamalarını giymiş, derin bir uykuya dalmış. Ben de ona dönük olarak yan yatıyorum. Geç oldu ve yarın çalışmam gerekiyor. Buradan sessizce çıkıp gitmem, evini kilitlemem ve onun huzur içinde uyumasına izin vermem gerektiğini biliyorum.

Ama onu uyurken izlemek bir rüyanın gerçekleşmesi gibiyken bunu nasıl yapabilirim?

Keşke . . .

Bölüm 3

Rebecca

"Peki, ne yapacaksın?" Chloe kanepeye uzanıyor ve yüzünü ellerine dayıyor.

"Bilmiyorum." Şarap kadehlerimizi dolduruyorum. "Belki de ev için hiç uğraşmamalıyım. Yani, zaten karşılayamayacaksam ne anlamı var ki?"

Chloe, "Prensiplerinden dolayı almasına izin veremezsin," diye homurdandı. "Al, sonra mecbur kalırsan satarsın ama sen alamazken o sik kafalının burada yaşamasına izin veremezsin."

"Artık burada yaşamak bile istemezdi," diye cevap veriyorum. "O ve Blake birbirlerini öldürürlerdi."

"Aynen öyle. Yapacağı ilk şey onu satmak olur. Onu sadece sizin için bir anlamı olduğu için istiyor."

"Piç herif evimi silahlandırıyor." Şarap kadehini ona uzattım ve bacaklarımı altına kıvrarak yanına oturdum.

"Seni manipüle etmeye çalışıyor; yaptığı şey bu. Seni ona geri dönmeye zorlayabileceğini düşünüyor." Şarabını yudumluyor. "Boşanmadan beş yıl mı? Siktir git, pislik."

Gülümsüyorum. Kendimi John hakkında söylenirken dinlemekten daha iyi tek bir şey var, o da arkadaşlarımı dinlemek. Dünyada ondan daha fazla nefret eden bir adam olduğunu sanmıyorum. O Kingston Lane'in bir numaralı halk düşmanı.

"Yani seni buraya, tüm aileden ve arkadaşlarından uzağa taşıyabileceğini, senden habersiz on sekiz ay boyunca sekreteriyle yatabileceğini, yakalanabileceğini ve sonra da ondan boşanmaman için sana rüşvet verebileceğini düşünüyor."

Kaşlarım havaya kalkıyor. "Yüksek sesle söylediğinde kulağa gerçekten kötü geliyor."

"Çünkü gerçekten çok kötü. O kadar bencil bir pislik ki buna dayanamıyorum."

Derin bir nefes veriyorum ve şarabımı yudumluyorum. "Juliet ne dedi?"

"Onu henüz görmedim. Bütün hafta sonu çalıştı."

"Blake çıldırarak."

"Blake'e söyleme," diye onu uyarıyorum. "Dün akşam yemeğe geldi ve ben tek kelime etmedim. Onun derslerinden birini dinleyecek havada değilim."

"Sadece iyi bir arkadaş oluyor."

"John söz konusu olduğunda zorba olduğunu biliyorsun."

Ayağa kalkıyor, pencereye gidiyor ve perdelerin arkasından golf oynayan çocuklara bakıyor. "Yine de çok iyiyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Hepinizin Oliver'a aşık olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyim." Çocukları izlemeye devam ediyor. "Ben alındım, ölmedim." Gülümsüyor. "Dünyada Blake Grayson'ı tamamen karşı konulmaz bulmayan bir kadın yoktur."

Elimi kaldırıyorum. "Ben."

"Kuşkusuz" - şarap kadehini bana doğru kaldırıyor
-"Sen bir istisnasın."

"Mali yetersizliğime geri dönüyorum. Ne yapacağım ben?" İlgisiz bir şekilde iç çektim.

Chloe çocukları biraz daha incelerken perdelerin arasından bakmaya devam ediyor. "Yapabileceğin tek şey."

"Hangisi?"

"Bir OnlyFans açın."

Chloe ve ben yemek tepsilerimizle dikkatlice ön merdivenlerden aşağı indik. Chloe tavuk satay şiş yaptı, ben de büyük bir patates fırını ve biraz kızarmış pilav yaptım. İkimizin de kollarının altında birer şişe şarap var. Çocuklar golf sahasındalar; çıkmaz sokağımızın ortasında bir golf sahamız olduğuna hala inanamıyorum.

Antony golf topunu deliğe sokarken çocuklar hep bir ağızdan "Hayır," diye bağırlar.

"Fluke," diye bağılıyor Henley.

"Geliyor musunuz?" Onların yanından Carol'ın evine doğru yürürken seslendim.

"Bir dakika içinde," diye sesleniyor Blake golf sopasını eline alırken. "Bu eziklere kimin patron olduğunu göstermeliyim." Topa doğru hizalanırken konsantre olmak için dilini çıkarıyor.

Yoldan aşağı inip Carol'ın ön merdivenlerine çıkıyoruz. "İçeri gelin aşklarım," diye sesleniyor Carol.

İçeri girdiğimizde onu önlüğüyle, eğilmiş ve fırına bakarken buluyoruz. "Bu lanet fırın sorun çıkarıyor."

Taryn kapıdan içeri girerken, "Parti başlasın millet," diye gülüyor. Üzerinde daracık, sıcak pembe bir elbise var ve kocaman bir soğutucu taşıyor.

Giydiği her şeyin içinde nasıl bu kadar seksi görünüyor? "Orada ne var öyle?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Parti kokteyli. İşte, bana yardım et," diye yanıtlıyor.

Soğutucunun bir ucunu ondan alıyorum ve mutfağa doğru ilerliyoruz. "Bu şey bir ton ağırlığında."

"Buraya koy."

Tıkırtı. Bir gümbürtüyle düşürüyoruz ve o da kapağını açıp dev bir cam panç kâsesi ve kepçe çıkarıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi parti punçunu ben yaparım." İki litrelik birkaç şişe turuncu sıvı çıkarıyor ve panç kasesini doldurmaya başlıyor.

"Sen öyle diyorsan öyledir." Gülüyorum.

"Aynen öyle." Panç kâsesi dolunca, içine doğranmış meyvelerden oluşan bir kap dolduruyor. "Bir bardak al," diye talimat verdi.

"Buraya canım." Carol en üstteki dolabı açıp birkaç uzun bardak aldı. "Büyük bir punç kasesi büyük bardakları hak eder." Bana bir tane uzatıyor ve Taryn bardağı ağzına kadar dolduruyor.

Yeesh . . . bu çok fazla yumruk.

Yavaşça bir yudum alıyorum. Portakallı ve limonlu ve vay canına, hoş bir sürpriz oldu. Gerçekten tadına bakmak için dudaklarımı yalıyorum. "Bu çok lezzetli, Taryn. Tadı alkolik bile değil."

"Sana söylemiştim." Kaşlarını oynatıyor. "Başka kim bir tane istiyor?" diye sesleniyor.

"Ben, lütfen." Chloe bardağını uzatıyor. Taryn dolduruyor ve bir tane de kendine, sonra Carol'a.

Çocuklar geldiğinde ön kapıdan gürültülü, şamatalı kahkahalar yükseliyor.

"Merhaba çocuklar." İçeri girdiklerinde Carol yanaklarından öper.

"İşte benim favorim." Blake sarılırken gülümsüyor Onu.

"Merhaba, tatlım." Gülümsüyor ve onun iki elini tutuyor. yüzüne bakarken yanaklarını ellerinin arasına alır. Henley ve Antony, Winston'la birlikte arkasından gelirler.

Antony ve Winston aşırı şamatacıdır; yanakları pembedir ve içkiyi fazla kaçırdıkları bellidir.

Taryn gururla, "Bize punç yaptım," diyor. "Biraz ister misin?"

Henley bir bardak alır. "Elbette."

Üç saat sonra

Avazımız çıktığı kadar "Mutlu Yıllar" şarkısını söylerken hızlı hızlı alkışlıyoruz. Winston kanepeye atlıyor ve tişörtünü yırtıp çıkarıyor, hepimiz heyecan içinde ciyاكلarken başının üzerinde bir kement gibi döndürüyor.

Gölmekten karnıma ağırlar girdi; tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Ne eğlenceli bir gece.

Yemek, dans, iyi arkadaşlar, kahkahalar ve bir sonuca vardım: Bu sokaktan taşınmamın hiçbir yolu yok.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bunu karşılamamın bir yolunu bulacağım. Bulmak zorundayım.

Blake

Boom, boom, boom.

Başımın çarpması beni uyandırıyor ve biraz rahatlamak için iki elimi alnıma götürüyorum.

"Oh . . ." Yüzümü buruşturuyorum. "Ow . . ."

Önce bir gözümü, sonra diğerini açıyorum. Bekle. . . Neredeyim ben? Gözlerim evimin boş yatak odasında olduğumu görmek için etrafımda geziniyor.

Neden burada uyudum ki?

Dirseklerime yaslanıyorum ve kafam karışmış bir şekilde etrafa bakıyorum. Bekle, ne?

Beynimde bir anı ararken tekrar uzandım.

Dans ediyordum.

Bu kadar.

Ondan sonra ne oldu? Bir şeyler hatırlamak için elimden geleni yaparken gözlerimi kırptıştırıyorum.

Bum, bum, bum kafama vuruyor.

Kahretsin, biraz Advil'e ihtiyacım var.

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve çıplak bedenime bakıyorum.

Kot pantolonumun yerde buruştuğunu görüyorum ve etrafta tişörtümü ya da iç çamaşırımı arıyorum; ikisi de ortalıkta yok.

Ha?

Kot pantolonumu çekmeye çalışıyorum ve yatak odamın kapısının kapalı olduğunu görmek için koridorda tökezliyorum.

Orada biri uyuyor.

Sessizce kapıyı çaldım. Cevap yok. Yatağımın boş ve hâlâ dünden kalma olduğunu görmek için kapıyı zorlayarak açıyorum.

Soru sorarken yüzümü buruşturuyorum. Ne?

Hmm . . . bu mantıklı değil. Yatağımda kimse yoksa neden boş odada uyuyayım ki?

Tuhaf.

Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Aşağı inerken bir yandan da hafızamı yokluyorum. Nasıl oldu da bu kadar berbat bir hale geldim?

Carol'ın kanepesinde dans ettiğim puslu görüntüler aklımdan geçiyor.

Bekle. . .

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Ugh . . . Nasıl bu kadar sarhoş olabildim? Bir bardak su dolduruyorum ve ecza dolabına gidiyorum. Elime biraz Advil döküp ağzıma atıyorum.

Tamamen indiğini hissedince irkildim.

Cidden, baş ağrım çok kötü. Muhtemelen anevrizma falan geçiriyorum.

Bzzzzz buzz . . . buzz bzzzzz.

Telefonum mutfak tezgahının üzerinde titriyor ve ekranda Henley ismi beliriyor.

"Hey," diye cevap veriyorum.

"Yaşıyor musun?" diye fısıldıyor boğuk sesi.

"Zar zor." Gözlerimi kapatıyorum. "Ama sonun yakın olduğundan şüpheleniyorum."

"Cehennem . . ."

"Nasıl ... .." Kaşlarımı çatıyorum. "Eve geldiğimi bile hatırlamıyorum."

"Ben de öyle. Jules işten döndüğünde beni ön bahçemizde uyurken bulduğunu söyledi."

"S a a t kaçtı?" Adımlarımızı takip etmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

"Bilmiyorum, gece yarısı."

"Ne içiyorduk?" "Taryn'in punçunu."

"Cehennem." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Deluca nasıl?"

"Telefonuna cevap vermiyor."

"Git onu kontrol et. Muhtemelen ölmüştür."

"Hissettiklerime bakılırsa, bu beni şaşırtmaz."

Midem yuvarlanıyor ve lavabonun üzerinde kuru öğürüyorum. "Bu lanet olası bir kırmızı kod akşamdan kalması." Tekrar kusuyorum. "O yumrukta ne vardı öyle?"

"Kim bilir."

Karnımı tutarak arkamı mutfak tezgahına yaslıyorum ve kotumun arka cebinden bir şeyin içime girdiğini hissediyorum. Elimi içeri uzatıp bir şey çıkarıyorum. Soluk mavi bir flash bellek.

Ona bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Henley cevap verir. "Cebimde bir flash bellek var. kot pantolon."

"İçinde ne var?"

"Bilmiyorum." Salona yürüyüp aynaya bakıyorum ve yansımamı gördüğümde gözlerim dehşetle açılıyor.

Boynumda kocaman bir aşk ısırığı var.

Ne oluyor lan?

Koyu mor çürüğe bakarken başımı yana çeviriyorum. Zihnim yarışmaya başlıyor. Kim yaptı bunu?

"Flaş bellekte ne var?" Henley tekrarlıyor.

"Kimin umurunda? Aptal bir flaş bellekten daha büyük bir sorunum var." Elimi tiksintiyle yüzümde gezdiriyorum. "Dün gece kiminle takıldım ben?"

"Ne?"

"Boynumda kocaman bir morluk var."

"Kimden?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum," diye çıkışıyorum.

"Orada başka kimse yoktu ve sen de bir yere gitmek için ayrıldın. Yani bunun tek bir anlamı olabilir."

"Hangisi?"

"Kingston Lane'den biriyle takılmışsın."

**Gözlerim dehşet içinde
açılıyor. "Kesinlikle
hayır."**

Güneş, kapalı göz kapaklarımdan arasından kırmızı ışınlar saçıyor.

"Bana bir şişe su daha uzatır mısın?" Ant yanımdaki şezlongdan sesleniyor.

"Bir tane daha mı?"

"Evet. Bir tane daha," diye homurdanıyor.

Soğutucuya uzanıyorum, buzu karıştırıyorum, bir şişe su çıkarıyorum ve uzatıyorum.

Akşamdan kalma cehenneminin derinliklerinde, havuz kenarında yavaş ve acılı bir şekilde ölüyoruz.

Telefonumdan bir mesaj geliyor.

Biri evimi a t e ş e verebilir mi?

Okudum ve kıkırdadım.

"Ne?" Ant gözlerini kısarak güneşe bakarken bana doğru bakıyor.

"Hen, kanepeye ihtiyacı kalmasın diye evini ateşe vermemizi istiyor."

Ant suyunu yudumlarken sırtıyor. Juliet yeni bir kanepa alma görevindedir ve Henley'nin küçümsemesine rağmen onu saatlerce mağaza mağaza dolaştırır.

Ant gözlerini kapatıyor ve ellerini başının altına koyuyor. "Kime saldırdığını hatırlıyor musun?"

"Hayır, ama ..." Suyumu yudumluyorum. "Eğer unuttuysam bunun heyecan verici biri olamayacağı sonucuna vardım."

"Haklısın." Kaşları kalkıyor. "Peki flash bellekle ne yapıyorlardı?"

Ona bir bakış attım. "Sence flaş bellek bana morluğu veren kişiden mi geldi?"

"Belli ki." Omuz silkiyor. "Başka neden olsun ki?"

"Doğru." Bir an için bunu düşündüm. "Yani teorik olarak tek yapmam gereken flash belleğe bakmak ve bana söylemesi gerekiyor."

"Uh-huh." Güneşe tapan Ant'ın gözleri kapalı. "Asıl soru şu, gerçekten bilmek istiyor musun?"

Derin bir iç geçirdim. "Muhtemelen değil." "Taryn olmalı."

Gözlerimi kıstım ve burnumun kenarını sıktım. "Olmasa iyi olur."

"Umarım Carol'dır." Güneşe doğru gülümsüyor. "Eğer sosisleri Carol'a verirsen hayatım tamamlanmış olur."

Gözlerimi deviriyorum.

"Belki de Winston'a kazık attın."

"Siktir git." Düşüncesinden iğrenerek elimdeki su şişesini ona fırlatıyorum. "Geri döndüğümüzde"

**benim Ev, Biz bakıyor üzerinde o
aptal flash sürücü."**

**"50 dolarına bahse girerim Taryn'dir." Bana
doğru baktı. "Kimin üzerine bahse giriyorsun?"**

**Seçenekleri gözden geçirirken irkildim. "Eğer
Taryn'se, evimi taşıyorum."**

**"Evet, çünkü onu her gün görmek garip
olmayacak."**

"Kapa şu lanet çeneni."

Henley'den bir mesaj geldi.

S. O. S.

**Onun mağazalarda sürüklendiği düşüncesi
yüzüme bir gülümseme getiriyor. "İşte bu yüzden
asla evlenmeyeceğiz. Akşamdan kalmayı bile huzur
içinde geçiremiyoruz."**

"Buna amin derim."

Dört saat sonra

**"Tamam." Flash belleği masaüstü bilgisayarına
takıyorum. "Hadi gidelim."**

Henley ve Antony kanepemde yatıyorlar.

Roket Horozu

**Şok olmuş bir halde sandalyeme geri oturdum.
"Roket Horoz- Roket Horoz da ne?"**

**"Ne?" Henley diğer odadan sesleniyor. "Burada
Roket Horoz hakkında bir şey mi var?" I**

Ara.

**İkisi de koltuktan kalkıp omzumun üzerinden
bilgisayar ekranına bakmaya geliyorlar.**

Brodie McAlister garajından gelen bir sesi araştırdığında, bulmayı beklediği son şey yedi ayak boyunda yeşil bir uzaylıdır.

İri ve kaslı, onun üzerinde yükseliyor.

"Ha?" Yüzümü buruşturdum. "Bu da ne böyle?"

Bacaklarının arasında iki büyük yeşil horoz asılı.

Çocuklar kahkahayı patlatırken gözlerim açılıyor. "Bu da ne böyle?" Ağlıyorum.

Taşakları beyzbol topu büyüklüğünde ve bana açlıkla baktıkça, ağlayan sikleri büyümeye başlıyor.

"Bunu kim yazdı?" Öfkeyle haykırıyorum. "Dün gece bir uzaylıyla yatmışsın gibi görünüyor, Kardeşim." Antony sırtıma tokat attı.

"İki siki nasıldı?" Henley cevaplıyor. "Çok uygun, biri göt deliğin için diğeri de ağzın için."

Çocuklar kıkırdar.

"Çok komiksin," diye hayıflandım. "Bu saçmalıklar hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki bilmiyorsun. Neden arka kapındaydı . . . Yani, cep mi?" Henley kendini düzeltir.

"Bugün biraz ağrın var mı dostum?" Antony cevap veriyor. "Tuhaf yürüdüğünü fark ettim."

Henley güler ve geriye doğru adım atar, ayağı takılıp tökezleyerek Antony'nin daha çok gülmesine neden olur.

"Çok komik," diye mırıldanıyorum bir ipucu bulmak için aşağıya inerken. "Bu boku kim yazdı?" Tak, tak.

"Kapıda biri var," diye bağıriyorum, sinirlenerek. Şimdi zamanı değil. "Git. Uzaklaş."

"O olabilir." "Kapa çeneni. Kapa çeneni." Tak, tak.

"Siktir et." Banyoya koştum, bir havlu aldım ve boynuma sardım. Bunu kimse göremez.

Rebecca

Blake'in ön kapısında durup bekliyorum. Evde olduğunu biliyorum; daha önce Antony'den geldiğini görmüştüm. Kapıyı tekrar çaldım.

Kapı aceleyle açıldı ve Blake ortaya çıktı. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Rebecca." Gülümsüyor; boynunda bir havlu var.

"Yüzmeye mi gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Ne?" Havluyu boynuna daha sıkı sarıyor.

O havluyla ne yapıyor?

"Havlu." "Oh

. . . evet."

İçeriden Henley ve Antony'nin yüksek sesli kahkahalarını duyuyorum. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" diye soruyorum.

"Hiç de değil." Blake kahkahaların geldiği yere doğru içeriye bir göz attıktan sonra verandaya çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor. "Ne var ne yok?"

"Sadece dün gece hakkında konuşmak istedim." Ellerimi gergin bir şekilde önümde kavuşturuyorum.

"Peki ya dün gece?" diye hızlıca yanıtlıyor.

"Bu kadar dürüst olduğun için sana teşekkür etmek istedim. O zamandan beri bunu düşünüyorum."

Gözleri büyür. "Gerçekten..."

"Evet." Gülümsedim. "Bana eski kız arkadaşından ve onun yaptıklarından bahsettiğinde."

Blake'in gözleri bana bakarken kısılıyor. "Devam et . . .
." "Ve ... " Bunu benim için hiç kolaylaştırmıyor. "I
sadece . . . Sanırım bunu yapmak istiyorum."

"Doğru . . ." Gözleri benimkileri tutarken kaşlarını
çatıyor. "İstediğimden değil ama yapmam
gerektiğini hissediyorum." "Oh ... tamam."

"Ama kimsenin bilmesini istemiyorum. Bunu bir sır
olarak saklayacağına söz vermelisin."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama söylemeden
önce tekrar kapatıyor.

Evinin içinden yüksek sesli kahkahalar
yükseliyor. "İçeride bu kadar komik olan ne?"
Kaşlarımı çattım.

"Um . . ." Elini yüzünde gezdiriyor. "Sana söylesem
bile bana inanmazsın zaten... yani bu sır."

"Evet, eğer bana yardım edebilirsen gerçekten
minnettar olurum. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum
ve bunu her güne sığdırmak büyük bir istek."

Sözlerimi algıliyormuş gibi gözlerini
kırpıştırıyor. "Havlunun içinde sıcak
değil misin?" "Hayır, üşüyorum."

Daha sıkı kavriyor.

"Yani . . ." Duraksıyorum. "Sence bu gece başlayabilir
miyiz? Bunu fazla düşünmeyi bırakıp, korkup
vazgeçmeden önce başlamak istiyorum."

"Um . . ." Duraklıyor.

İçeriden yine kahkahalar
yükseliyor. "Hala sarhoşlar mı?"

"Şüphesiz," diye kekeliyor. "Dinle Bec."
Düşünüyormuş gibi dudaklarını büküyor. "Dün gece o
kadar çok şey konuştuk ki. Ne hakkında konuştuğumuzu
bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Ayak Bulucu."

Yüzünü buruşturuyor. "Ne olmuş ona?"

"Üniversiteden kız arkadaşının ayaklarının fotoğraflarını Foot Finder'a yüklediğini ve buradan her hafta birkaç yüz dolar kazandığını ve kimsenin bundan haberi olmadığını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Ağız açık kalır. "Oh . . ."

"Bunun aşırı olduğunu biliyorum ama haftada fazladan sekiz yüz dolar bulamazsam taşınmak zorunda kalacağım."

"Tamam. Tamam, artık ben de varım." Başını sallıyor. "Kesinlikle ayaklarının fotoğraflarını yükleyebilirsin. Tuhaf tipler seninki gibi ateşli ayaklar için büyük paralar ödüyor."

"Ama ben olduğumu asla öğrenemezler, değil mi? Bir seri katilin gelip beni bulması ve ayaklarımı kesmesi gibi bir şey olmayacak, değil mi?"

"Umarım öyle değildir."

"Dün gece benim için günlük fotoğrafları çekebileceğini söylemiştin. Bu senin için zor olacak mı?"

"Ayaklarınıza ve sıcak bacaklarınıza bakmak asla bir güçlük olamaz."

Rahatlamış bir şekilde gülümsedim. "Yani bu gece başlayabilir miyiz?"

"Evet." Bir an düşünür. "Dün gece nerede uyudun?"

"Çok komik."

Sırıtiyorum. "Öyle mi?"

"Aman Tanrım, bahse girerim Taryn bunu hissediyordur."

Karışıklık flaşlar karşısında onun yüz.

"Hissetmek Tam olarak ne?"

"Aman Tanrım, Blake, dur." Gülümsüyorum. "Tam bir baş belasıdır."

İçeride yine kahkahalar patlar. "Dinle, gitmem gerek," diye kekeleyor telaşla. "Sonra geleceğim."

"Unutma, bunu kimse bilmemeli," diye hatırlatıyorum ona.

"Tabii ki hayır."

İçeride kayboldu ve ben rahatlayarak gülümsedim. Düşündüğümün yarısı kadar bile utanç verici değildi.

Blake bu konuda bana yardım edeceğine güvendiğim tek kişi. Tanıdığım en önyargısız insan ve ayrıca ... hangi görüntülerin satacağını biliyor. Pornodan anlayan biri varsa, o da odur.

Bu gece başlayacağız ve yarın John'a faturalarımı ödememesini söyleyeceğim.

Cehenneme kadar yolu var.

Yerde yemek yiyene kadar evimi temizledim ve aniden yeniden canlandığımı hissettim. İşte bu; aradığım cevap bu.

Birkaç isimsiz ayak resmi satarsınız ve işte, ev kurtulur.

Adımlarımda bir sıçrayışla etrafta dolanırken gülümsüyorum. İşler iyiye gidiyor.

Tam sekizde, tak, tak.

Kapıyı açtığımda Blake'in elinde büyük, süslü kamerasıyla verandamda durduğunu gördüm.

"Merhaba."

Gülümsüyorum.

"Merhaba."

"Neden eşarp takıyorsun?"

"Boynum tutuldu ve onu sıcak tutmam

gerekıyor." "Oh . . ." Kaşlarımı çattım. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Dün gece." "İyi misin?"

"Güzel. Profesyonel Ayak Bulucu hizmetinizde." Yanımdan geçerken başını eğiyor ve ben kıkırdıyorum.

"Bu çılgınlık mı?"

"Kesinlikle." Evimin etrafına baktı. "Dinle, bu fotoğraflar için çıplak olman gerektiğini düşünüyordum."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Sırıttım. "Yukarı çık, sapık." Merdivenlere yöneldim ve o da beni takip etti. "Peki, bu nasıl çalışıyor?"

"Buraya gelmeden önce Google'da araştırıyordum. Sanırım bir profil oluşturuyoruz, sizin için bir isim seçiyoruz ve birkaç fotoğraf yüklüyoruz. Sonra insanlar abone falan oluyor ve erişim hakkı kazanıyorlar. Ve eğer isterseniz, özel çekimler ya da başka şeyler için ücret talep edebilirsiniz."

Yatak odama girdim. "Specials-ne demek bu?"

"İnsanlar bir şeyler talep edebilir ve bunun için ekstra ödeme yapabilir." "Ne gibi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bilmiyorum, ayak parmaklarında dondurma falan." Yatağıma uzandı ve boylu boyunca yattı.

"Neden biri ayak parmaklarımda dondurma görmek istesin ki?" Kaşlarımı çatıyorum, dehşete kapılıyorum.

"Asıl soru, bir insan neden bir ayak fotoğrafına bakıp mastürbasyon yapar?" diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

"Sence buna mastürbasyon mu yapıyorlar?" "Yüzde yüz."

"Eeewww." Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum.

"Kimin umurunda? Sadece bize parayı göster." Telefonunda gezinmeye başladı. "Ben de katılacağım."

"Ne? Neden?"

"Çünkü o zaman rakiplerimizi gözetleyebilir ve ne tür fotoğraflar yüklediklerini görebilirim. En çok hasılat yapan model kim ve bunun gibi şeyler."

"Ne tür fotoğraflar yüklüyorlar - bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum, ama fotoğraflarınızda bir horoza ihtiyacınız varsa, benimkini gönüllü olarak kullanabilirim," diye yanıtlıyor, dikkati telefonuyla dağılmış bir halde.

Dolabımdan stilettolarımı çıkarmaya başlarken gözlerimi deviriyorum. "Fotoğraflarımda bir sike ihtiyacım olmayacak. Michael'ın ölümünden hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Görünüşe göre değil." Telefonundan bir şeyler okuyor. "Ve ayrıca, o bir ezik. Burada bir profil ismine ihtiyacın olduğu yazıyor."

"Hmm." Bütün ayakkabılarımı toplamaya devam ediyorum. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum, seksi bir şey sanırım." Bir an düşünür.
"Peki ya Pinkie Hoe?"

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Bilirsin, Pinkie Toe-Pinkie Hoe yerine."

"Aman Tanrım," diye alay ettim. "Bu tüm zamanların en kötü ismi."

"Sole Sucker?" Omuz silkiyor. "Sole Sucker?"

"Bilirsin, ayağının tabanı ve berbattır."

"Eğer bir ayağın emmesi gerektiğini düşünüyorsanız, sapıksınız demektir." "Kanıtlar bunu gösteriyor."

"İsim kısmını daha sonra ekleyebilir miyiz?"

"Evet, sanırım. İyi olmak zorunda. Gerçekten bir isim bulmamız gerekiyor."

"Hmm." Ellerimi kalçalarımın koydum. "Tamam, peki şimdi ne yapacağız?"

"Ahh." Oturur ve etrafına bakınır. "Çıplak ayak fotoğraflarıyla başlayalım sanırım."

"Sadece ayak fotoğrafı mı demek istiyorsun?" "Çıplak kulağa daha hoş geliyor." Gülümsüyor. "Beni nasıl istiyorsun?"

"Yıllardır bana bunu söylemeni bekliyordum."

"Uslu duracak mısın?" Sırıttıyorum. "Hiç ciddi oldun mu?" "Eğer yardım edebilirsem hayır." Yere iniyor ve Büyük, tıknaz kamerasını bana doğru tutarken sırt üstü yatıyor. "Bana doğru yürü."

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve o da şaklamaya başlıyor. "Geri dön ve diğer tarafa yürü." Devam ediyor

fotoğraf çekerken. "Şimdi üstüme gel."

"Vajinamın fotoğrafını çekmeyeceksin, Blake."

"Bu plan kafamda mükemmel işledi." Şaklatmaya devam ediyor. "Ayak parmaklarınızı bir sikin etrafına sarılmış gibi kıvrın."

"Ne?"

Sırt üstü yatarken fotoğraf çekmeye devam ederken kıkırdıyor. "Sanırım bu işi seveceğim."

Bölüm 4

Ellerim saçlarının arasında kıvrılıyor; başı bacaklarımın arasında bir aşağı bir yukarı sallanıyor ve içimden derin bir ürperti geçerken inliyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılırken karanlığa "Evet amına koyayım," diye fısıldıyorum.

İri elleri kalçalarımda, kontrolünü kaybederken bacaklarımı geride tutuyor ve beni tamamen yutarken yüzü bir o yana bir bu yana savruluyor. Kirli sakalları tanıdık bir acıyla tenimi yakıyor.

Sikeyim. . . çok iyi.

Buna ihtiyacım vardı.

Üç kalın parmağını seksime sokuyor ve sırtım yataktan kalkarken vücudum onun etrafında dalgalanıyor.

"Ahhh . . . ." diye ağlıyorum.

Sesim beni sarsarak uyandırdı.

Nefes nefese karanlık ve sessiz odama bakıyorum.

Burada kimse yok.

Oh.

Beynim gerçeği yakalarken nefes nefese kalıyorum ... gerçek değildi; sadece bir rüyaydı.

Hayal kırıklığı içimi dolduruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kolumun arkasını alnıma atıyorum.

"Siktir."

Yalnızım. Hep yalnızım.

Bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum ve kendimi oturur pozisyona sürüklüyorum. Tenim terden ıslanmıştı; orgazm o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

Son zamanlarda bana neler oluyor böyle?

Üç gece üst üste rüyamda seks gördüm.

Çılgın bir parti verdiğimizi biliyorum -hatta ne olduğunu bile hatırlamıyorum- ama Taryn o yumruğun içine ne koyduysa içimdeki canavarı uyandırmış olmalı.

Çok arzulayan bir sikiş canavarı.

Döngümün neresinde olduğumu bilmiyorum. Yumurtlama döneminde falan olmalıyım; bu hiç bana göre değil. Kederli bir iç çekişle yataktan kalkıp kendimi banyoya sürüklüyorum. Işığı yaktım ve yansımama baktım.

Dağınığım ve kızarmışım; saçlarım dağınık ama görebildiğim tek şey ilkel bir açlık. Vücudumdan yayılan ve odanın içinde zıplayan bir parıltı var.

Benim bile kontrol edemediğim somut bir güç.

Vücudumun güçlü bir adam tarafından iyi bir çalışmaya ihtiyacı var.

Uzun zamandır seks aklımdaki en son şeydi; ne de olsa mükemmel hayatımı benden çalan tek günahtı.

Ama bu artık bir istek değil, bir ihtiyaç ve eğer vibratörümü bir kez daha becermek zorunda kalırsam çıldıracağım.

Yüzümü yıkadım ve yatağıma döndüm. Son üç günü gözden geçirirken orada uzanıp tavana bakıyorum. Neden bu kadar farklı hissediyorum?

Bu dünyada bilmediğim pek çok şey var ama yüzde 100 emin olduğum bir şey var: Ben gelene kadar uyuyamayacağım.

Yatağımın başucundaki çekmeceye uzandım ve Bob'u, güvenilir ortağımı çıkardım. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek adam. Her seferinde işi bitiriyor.

Kendimi ayırıyorum ve onu seksimin dudaklarına kadar getiriyorum. Aletinin ucunu hissettiğimde gözlerim kapanıyor.

Hmmm . . .
Nerede kalmıştık?

Pazartesi, 13:00.

Kafeye giriyorum ve arka köşede oturan kızları görüyorum. Onlara el sallayıp yanlarına gidiyorum. "Merhaba." Oturduğum yere çöktüm.

"Bu güzel bir sürpriz." Chloe kahvesini yudumluyor. "Öğleden sonra nasıl izin aldın?"

"Personel gelişim günü." Menüü elime alıyorum. "Ancak, bugün benim için personel gelişimi yok." Garsonu arıyorum. "Yemek siparişi verdiniz mi?"

"Henüz değil," diye yanıtlıyor Juliet. Seçenekleri gözden geçirmek için menüü eline alıyor. "Ben salata ve ızgara tavuk alacağım."

"Gelinlik şimdi nasıl?" Ben soruyorum.

"Sıkı." Gözlerini genişletiyor. "Zaten dar olan bir elbiseyi neden alayım ki? Ne düşünüyordum ki?"

"Herkes gibi sen de hepimizin kilo vereceğini mi sanıyordun?" Chloe onun yerine cevap veriyor. "Zaten içinde harika görünüyorsun; hiç de dar değil."

"Kilo vermek, ha! Aksine, kilo aldım." Juliet menüü tiksintiyle kapattı. "Bu balayında yenebilecek her şeyi yiyorum."

Chloe menüü incelerken, "Sanırım bir sürü penis de dahil," diye yanıtlıyor.

"İki hafta sonra bu kez evli bir kadın olacaksın." Gülümsüyorum.

"Sabırsızlanıyorum." Juliet heyecanla omuzlarını yukarı kaldırıyor. "Oğlanların bu hafta sonu bekârlığa veda partisi için Vegas'a gideceğini duydun mu?"

"Öyle mi?" Çekiniyorum.

"Tahmin edin bakalım kimin fikriydi?" Bana donuk donuk bakıyor.

"Dr. Grayson?" Sırıtiyorum.

"Neden bu kadar kontrolden çıktı?" Juliet ekliyor. "Eğer bunun Hangover filminin bir canlandırması olacağını düşünüyorsa, onu çıplak ellerimle öldüreceğim."

"Olamaz." Chloe şakağını tutuyor. "Kötü flashbackler yaşıyorum."

"Neyin?" Suyumu yudumluyorum.

"Geçen gece partide yaptığımız konuşmayı hayal meyal hatırlıyorum."

"Konuşma mı?" Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Kiminle?"

"Bilmiyorum, hatırlıyorum ..." Sanki konsantre oluyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "O gece neden o kadar sarhoştuk ki?"

"Taryn o yumruğun içine ne koydu bilmiyorum ama ölümcüldü," diye cevap veriyorum.

"Gerçekten."

"Oh lanet olsun. Umarım Blake hatırlamaz." "Neyi hatırlamaz?" Ona soruyorum.

"Oliver'la tanışmadan önce ona aşık olduğumu söylediğimi hayal meyal hatırlıyorum ve o da ..." Sözünü kesmeden önce omuz silkiyor.

"O ne?" Ben soruyorum.

"Bir şey söyledi ama ne olduğunu bilmiyorum. Konuşma bulanık."

"Seni onunla konuşurken gördüğümü bile sanmıyorum." Kaşlarımı çattım. "Ah, doğru ya," diye soluk soluğa kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Unutmuşum.

bu konuda."

"Neyi unuttun?"

"Onu ve Taryn'i gördüm," diyor.

"Taryn'le birlikte miydi?" Juliet'in nefesi kesilir.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Kapısı kapalı çamaşır odasında birlikteydiler."

Ne?

"Onlar ... mıydı?"

"Beni şaşırtmazdı." Juliet kahvesini yudumluyor. "O dünyanın en büyük fuckboy'u."

Sinirlenerek arkama yaslandım. Bana her zaman Taryn'i hiç de çekici bulmadığını söylerdi.

Erkeklerin hepsi yalancı.

"Peki ona aşık olduğunu söylediğinde ne dedi?" Ben sordum.

"Hatırlamıyorum ve umarım o da hatırlamıyordur."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Körkütük sarhoştı ... hepimiz öyleydik," diye cevap veriyorum. "Bu konuşmayı ne zaman yaptınız?"

"Golf oynarken."

"Ne zaman golf oynuyorduk?" Kaşlarımı çattım. "Cidden bunu hiç hatırlamıyorum."

"Sabahın birinde, avazınız çıktığı kadar bağırarak," diye tersliyor Juliet. "Cidden, o gece size ne oldu? İşten eve geldiğimde Henley'yi ön bahçemizde uyurken buldum."

Kıkırdıyorum. "Öyle miydi?"

"Ah evet." Chloe hatırladıkça başını sallıyor. "Orada oturmuş bizi izliyordu."

"Kim vardı orada?" Ben sordum.

"Carol, Ethel, Winston, Hen, Ant ve Blake, sonra Donanma Evi'nden Heath ve Levi de geldi." Juliet omuz silkti. "Sen golf oynarken seslerini duyabiliyordum ama o zaman geç olmuştu."

"Carol, Ethel ve Winston sabahın birinde golf oynayarak ne halt ediyorlardı?" Soru sorarcasına yüzümü buruşturdum. "Bunu hiç hatırlamıyorum!"

"Görünüşe göre çok gürültücü olmak."

"Sanırım o sırada Blake seni eve götürmüştü," diyor Chloe. "Blake beni neden eve götürdü?"

"Sana karşı nasıl olduğunu biliyorsun." Juliet gözlerini devirir. "Senin, bakmak zorunda olduğu küçük kız kardeşi olduğunu düşünüyor."

her zaman."

Hâlâ Taryn'le takılmasının etkisindeyim. "Neden böyle düşünüyor ki?" Öfkelendim. "Çok sinir bozucu."

"Donanma Evi tarafından tecavüze uğramadan eve döndüğünüz için şükredin."

Sokağın sonunda altı deniz komandosunun yaşadığı bir ev var ve kadınlarını paylaşmalarıyla ün salmışlar.

"Bunun iyi bir şey olması mı gerekiyor?" Gözlerimi açtım. "Aslında bu tam da şu anda ihtiyacım olan şeye benziyor."

"Sorun ne Bec?" Juliet sırtıyor. "Aç mısın, kedicik?"

"Açlıktan ölüyorum." İç çekiyorum. "Neden Taryn buradaki bütün sikleri alıyor ki?"

Tanrı aşkına, Blake'in onunla takılmasına sinirlendim. Konuyu değiştirmek için dikkatimi Chloe'ye çeviriyorum. "Oliver nasıl?"

"Rüya gibi." Chloe gülümsüyor. "Üç aylık yıldönümümüz için beni bu gece özel bir yere götüreceksin."

Gülümsüyorum ve elini elime alıyorum. "Aferin sana."

Blake

Akşam saat 8'i biraz geçe garajımın önüne çekiyorum.

Yanımda iki stajyerle arka arkaya randevulara gittim ve tam çıkarken enfeksiyonu olan hastalarımın biri kötüleşti. Hemen hastaneye koştum ve onu stabilize edene kadar son iki saat burada kaldım.

Arabayı kapatıyorum ve bir süre sessizlik içinde oturuyorum. Bu, bütün gün kendime ayırdığım ilk sessizlik dakikası.

Bang, bang, bang sesleri yüksek sesle cama vuruyor ve beni korkutuyor. "Ne oluyor lan?"

Antony karanlıkta yolumun üzerinde duruyor. Arabamın kapısını açtı.

"Ne yapıyorsun?" Öfkelendim.

"Yeşil horozlar hakkında bir şey öğrendin mi?"

"Hayır." Arabamdan çıktım ve kapıyı çarptım.

"Neden hala takıntılısın?"

"Peki, hikâyenin tamamını okudun mu?" Ben yürürken o da beni takip etmeye başladı.

"Bugün osuracak vaktim olmadı." Ön kapımın kilidini açtım.

"Bir hafta oldu. Bir daha bakmadın mı?"

"Beni rahat bırak artık." İçeri girdim ve eşyalarımı bıraktım.

"Hen ve ben bunu düşünüyorduk." Beni takip etmeye devam ediyor.

Kemerimi çözerken gözlerimi deviriyorum. "Bütün gün bunu mu düşündün?" Kemerimi pantolonumdan çıkarıyorum. "İki siki olan yeşil uzaylılar."

"Sert sikler." Gözlerini genişletiyor. "Ağlayan, sert sikler."

"Yemin ederim, siz ikiniz eşcinselsiniz." Buzdolabına giderken iç çektim.

"Taryn olduğunu düşünüyoruz."

Sütü kutudan içiyorum. "Neden?"

"Başka kimin beyninde iki horozlu yeşil adamlar olabilir ki?"

"Siz ikiniz dışında mı demek istiyorsun?" Gözlerimi deviriyorum ve bir yudum daha alıyorum.

"Evet," diye devam ediyor. "Yani kısaca ... Taryn'i becerdin."

Bu düşünce karşısında kaşlarımı çattım. "Bu harika bir haber değil."

T e l e f o n u m d a n bir mesaj geliyor ve okumak için salona geri dönüyorum. Rebecca.

Sana lazanya yaptım.
Getirmemi ister misin?

"Tanrıya şükür." İç çektim. "Sonunda işe yarar bir arkadaş." Geri mesaj attım.

Eve yeni
geldim.
Birazdan
gelirim.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu gece bir işim var demek, o yüzden gitmen gerekiyor." Merdivenlerime doğru yürüyorum.

"Neyin var senin?" Beni takip ediyor. "Bir şeyler."

"Eğer bakmayacaksanız bu gece için flash belleği alabilir miyim?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Bulanın elinde kalır." "Okumak istiyorum."

Merdivenleri çıkarken yarı yolda durdum. "Bay Yeşil Horoz'u gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Adı Ezra." Sırıttıyor. "Ve hayır. İlgimi çekmiyor. Sadece kimin yazdığını merak ediyorum."

"Git. Evine."

"Peki, Henley'e ne diyeceğim?" diye sesleniyor. "Senin eve gelmeni bekliyorduk; o da buraya gelecek."

"Henley de mi okumak için bekliyor?"

Suçlu bir gülümsemeye bürünüyor, ben de sırıttıyorum. "Siz ikiniz yaşlı kadınlar gibisiniz. Gidin normal erkekler gibi porno izleyin." Yatak odama giriyorum.

"Boku yedin," diye sesleniyor. O çıkarken ön kapının kapandığını duyuyorum.

Aynada boynumda hâlâ duran kocaman aşk ısırtısına bakıyorum. Yeterince hızlı solmuyor. "Gerçekten."

Yarım saat sonra duşumu almış, üzerimde eşofman ve tişörtümle Rebecca'nın evine doğru yola çıkmıştım. "Merhaba," diye seslendim paravan kapısından içeri.

"İçeri gel."

İçeri giriyorum ve mis gibi kokuyu içime çekiyorum. Köşeyi dönüp mutfığa girdiğimde "Çok güzel kokuyor," diyorum. Rebecca pazen pijamalarını giymiş, makyajsız ve saçlarını at kuyruğu yapmış. Onu görmek bile yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Merhaba." Gülümsüyor. "Biri bana lazanya istediğini söyledi." Eşarbımı görünce kaşlarını çattı. "Boynun hâlâ sert mi?"

"Evet." Mutfak tezgâhına oturuyorum. "Bir şeyler güzel kokuyor." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Sen bana yardım ederken en azından bunu yapabilirim." Yemeğimizi kaselere koymaya başladı.

"Bu konuda."

Hizmet etmeye devam ediyor.

"Bu fotoğraf olayını yapmana gerek olmadığını biliyorsun değil mi?" Ona söyledim. "Sana biraz borç verebilirim."

Sinirlenmiş gibi yaptığı işi bırakıyor. "Ne?"

Cevap veriyorum.

"Erkeklerle bel bağlamaktan bıktım. Finansal olarak bağımsız olmak istiyorum. Bunu anlamak neden herkes için bu kadar zor?"

Bunu söyleyeceğini biliyordum.

"Foot Finder konusunda bana yardım edecek vaktiniz yoksa, sorun değil. Anlıyorum." Kaseyi bir gümbürtüyle önüme bıraktı. "İnan bana, sapık bir web sitesine resim yüklemek yapmayı hayal ettiğim en son şey." Yanımdaki mutfak taburesine yığıldı. "Kendimi çok başarısız hissediyorum. Sanırım dibe vurdum. Eğer biri bunu öğrenirse, binlerce kez lrm."

Kahretsin.

Daha iyi bir arkadaş olmalıyım.

Bir ısırık aldım. "Tanıdığım en iyi İtalyan aşçısı."

"İtalyan olmamam dışında." Yemeye devam ediyor.

Seçimlerinin üzerinden geçiyorum. "Bakın, Foot Finder'ın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum; farklı bir şey ama kötü bir şey değil."

Gözleri benimkileri arıyor.

"Peki, neden şu şekilde ifade etmiyoruz ... her zaman yaptığınız şeyi yaparsanız, her zaman olduğunuz yerde olursunuz."

"Evet . . ." Bir süre bana bakıyor. "Bunu düşünmek için iyi bir yol."

"Kimin ne düşündüğü kimin umurunda." Yemeye devam ediyorum. "İnsanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, sen de öyle olmalısın. Finansal olarak bağımsız olmak iyi bir hedeftir ve gurur duyulacak bir şeydir."

Bana orantısız bir gülümseme veriyor.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Her zaman beni daha iyi hissettirmenin bir yolunu buluyorsun."

"Evet, şey ..." Omuz silkiyorum. "Bana henüz teşekkür etme. Daha profilini bile doğru düzgün oluşturmadık. Daha ileri gitmeden önce bir isim bulmamız gerekiyor."

Bir süre sessizlik içinde yemek yiyoruz.

"Sence hangi isim?" diye soruyor.

"Şey, bu konu hakkında düşünüyordum ve eğer dürüstçe fikrimi soracak olursanız-"

Sözümü kesti. "Ben biliyorum."

"Belki de daha çok bir porno ismi gibi, kitlesel pazara hitap edecek süper seksi bir şey yaparız."

"Ayakla ilgili değil mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Bilmiyorum; beni cezbetmiyor."

"Ama sen ayaklardan hoşlanmıyorsun."

"Doğru, ama itiraf etmeliyim ki seninkiler oldukça şirin."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve ben bunu midemde hissediyorum.

Kes şunu.

"Tamam, peki sahne adım ne?" diye soruyor yenilenmiş bir heyecanla.

Bir süre ona baktım. "Bambi."

"Bambi?" Burnunu kıvrıyor. "Neden Bambi?"

"Çünkü sizi gördüklerinde far ışığına tutulmuş geyik gibi olacaklar."

Gözlerini deviriyor. "Yüce Tanrım."

"Güven bana." Gülümsüyorum. "Hiç şansları yok."

Yemeğe geri dönüyor. "Bu hafta için yeterince fotoğrafımız var mı?"

"Evet, sadece profilinizi oluşturmayı bitirmeniz gerekiyor ve onaylanır onaylanmaz başlayabiliriz."

"Peki arkadaşın bunu yaptığında ne kadar kazanıyordu?" diye soruyor.

"Görüntü başına altmış dolar alıyordu ve bu on yıl önceydi."

"Günde yüz dolar kazanabilseydim, hayatım düzene girerdi."

"En azından başka bir şey bulana kadar," diye cevap veriyorum.

"Doğru."

Yemeğimizi bitirdik ve o bilgisayarını çıkarıp masaya otururken ben de kanepeye uzanıp kanallar arasında gezindim. "Yemin ederim bu tüm zamanların en iyi kanepesi."

"Oldukça rahat," diye kabul ediyor. Yazmaya devam ediyor. "Geçen gece Taryn'le takıldığını duydum," diyor başını kaldırmadan.

Dehşete kapılarak doğruldum. "Bunu sana kim söyledi?"

"Yani ..." Gözleri bilgisayar ekranında kalıyor. "Yaptın mı?"

"I . . ."

Sikeyim.

"Eee?"

"Ben değil ..." "Ne?"

diye tersledi. "Bildiğim kadarıyla." İrkildim.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani Taryn'in aptal yumruğu beni tamamen mahvetti ve ben hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Yazmaya devam ediyor.

"Ondan hoşlanmıyorum," diye kekeliyorum.

"Her neyse, Blake." Gözleri bilgisayarında kalıyor. "Zaten kiminle yattığın umurumda değil. Beni ilgilendirmez."

Hayal kırıklığı içimi dolduruyor ve tekrar uzanıyorum.

O yazarken sessiz kalıyor ve ben de filmi izliyormuş gibi yapmaya devam ediyorum.

Harika.

Şimdi benden nefret ediyor.

"Kızgın mısın?" diye sordum.

"Hayır." Tuşlara kuvvetle vuruyor. "Sinirli davranıyorsun."

**"Ben sadece ..." Kendini kesmeden önce omuz silkiyor
Kapalı.**

"Sen sadece ne?"

**"Ben sadece senin her zaman şöyle demeni büyüleyici
buluyorum**

**Taryn'in senin tipin olmadığını ve onun yanında ilk
kez çok fazla içki içtiğinde ... sadece**

. . ."

"Ben sadece ne?"

**"Tipik bir azgın sık kafalı erkek gibi
davranıyorsun."**

Tam isabet.

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

**Taryn . . . Tanrım, Taryn olmasın. Taryn'den
b a ş k a s ı olmasın. Ne düşünüyordum ben?**

Cidden.

Neden pantolonumun içinde tutamıyorum?

Rebecca

Blake'e bakıyorum. Kanepemde mışıl mışıl uyuyor. Elleri başının üstünde ve şişkin pazuları tişörtünden dışarı taşıyor. Gözlerim onun güçlü vücudunda geziniyor.

Blake ne kadar fuckboy olursa olsun ... onun güzel bir adam olduğunu kimse inkar edemez.

Gözlerim aşağıya, kasıklarındaki şişkinliğe kayıyor.

Viril.

Kaşlarım kendimden öğrenerek havaya kalktı. Artık resmileşti. Bir erkeğe ihtiyacım var.

Bu şekilde hoşlanmaya hiç niyetim olmayan arkadaşşıma bile sapıklık yapıyorsam ... Bir erkeğe ihtiyacım var.

Blake'in daha önce söylediği sözler aklıma geldi. Eğer her zaman yaptığın şeyi yaparsan, her zaman

Her zaman olduğun yerde.

Yenilmiş bir nefes üflüyorum. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Ve yine de ... sadece kendim olmuşken her zaman yaptığım şeyi nasıl değiştirebilirim?

Blake'in üzerine bir battaniye çekiyorum ve başının altına bir yastık sıkıştırıyorum. Yan tarafına dönüyor ve rahatlayınca içine sokuluyor. Mutfağa gidip bir not defteri ve kalem çıkarıyorum. Tüm bu olanları anlamlandırmam gerekiyor.

Üst kata çıkıyorum, yatağıma yüzüstü uzanıyorum ve düşünürken kalemi çeviriyorum.

Tamam.

Bir süre düşündüm. Kim olduğumu gerçekten bilmeden ne istediğimi çözemem.

şimdi neyim ben?

Niteliklerimi sıralamaya başladım.

Akıllı Tür
Yumuşak
Cilveli
değil
Annemsi
Duyarlı

Biraz daha düşünürken dudaklarımı büküyorum.

Tahmin
Edilebilir
Sıkıcı

Evet.

Sonuncusu katil. Sıkıcı.

Nasıl oldu da sıkıcı biri oldum?

Ben hiç böyle değildim. Ben eğlenceli biriydim. Spontane olan bendim. John'un yeterince iyi olmadığı kız

için. Üniversitede yıllarca peşimden koştı, ben de pes edip onunla çıktım.

John mantıklı, sıkıcı olandı ve bir şekilde yaşlandıkça yer değiştirdik. O başarılı bir cerrah oldu, ben de onun ihtiyaçlarını her zaman kendiminkilerin önüne koyan saygılı bir doktor eşi oldum.

Kelimeler aklıma geldikçe bir süre listeme bakıyorum ve bana ne kadar acı verse de her kelimenin doğru olduğunu biliyorum.

Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve duşa girdim. Gelgitli bir pişmanlık dalgası üzerime çökerken sıcak suyun altında fayanslara yaslanıyorum.

Neden kim olduğumu değiştirmesine izin verdim? Sanırım o kadar aşamalıydı ki bunun farkına bile varmadım.

Her zaman doğru olanı yapmak, her zaman başkalarının ihtiyaçlarını benimkilerin önüne koymak, insanların benim hakkımda ne düşündüğü konusunda endişelenmek.

Artık kim olduğumu bile bilmiyorum.

Küçük Bayan Mükemmel.

Gerçek şu ki, keşke ben de Blake gibi olabilseydim. İsteddiği bir şeyi görüyor ve hiç tereddüt etmeden onun peşinden gidiyor.

Duşumu bitirdim, pijamalarımı giydim ve yatağa girdim. Karanlıkta tavana bakıyorum.

Derler ki, her şey bir mevsim ya da bir sebep için hayatınıza girer.

Belki de sebebi bir zamanlar olduğum kızı bulmam gerektiğidir.

Tekrar bütün hissetmek için.

Ne olmuş yani? Evliliğim başarısız oldu. Her yıl milyonlarca evlilik başarısız oluyor.

Ben başarısız olmadım. O başarısız oldu.

Bu onun suçu; o böyle düşünmezken ben neden kendimi suçlu hissediyorum ve bu konuda kendimi hırpalıyorum bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse . . . Bu saçmalıkla işim bitti.

Yarın gerçek benliğime dönmek için çalışmaya

başlayacağım.

Eski ben... eğlenceli ben, onunla tanışmadan önceki kız.

Her zaman yaptığınız şeyi yaparsanız, her zaman olduğunuz yerde kalırsınız.

Blake haklı.

İleriye dönük seçimlerimde daha hesaplı olmalıyım. Douchedar'ımı nasıl kullanacağımı ve kırmızı bayrakları nasıl göreceğimi öğrenmeliyim. Yani ... bu bilinmesi gereken bir bilgi.

Düşünürken kalemimi oynatıyorum ve yeni bir listenin başlığını yazıyorum.

Yapılacaklar için daha iyi bir yol listesi.

Flört etmenin yapılması ve yapılmaması gerekenler

Hmm, nereden başlasam?

Bir erkekte istediğim özellikler

Öyle olmalı:

Ateşli
Dürüst
Nazik
Duyarlı
Sevecen
Komik
Romantik
Aile odaklı

Kırmızı bayraklar-Kaçınılması gereken erkekler

Olamaz:
Bir yalancı
Bir
oyuncu
Bir
hilekar
Soğuk

Bencil
Kontrolcü
Ortalama
Kötü Kalpsiz
Eğer dışarıda bir tanrı varsa, lütfen
dualarımı duy.
Lütfen aşkıma layık bir adamla
tanışmama izin ver.
Onun var olduğuna olan inancımı kaybediyorum.

Blake

**Telefonumun alarmı sehpanın üzerinde titriyor ve
uykulu gözlerimi sürükleyerek açıyorum.**

Neredeyim ben?

**Rebecca'nın kanepesi. Kahretsin, dün gece çok
yorulmuş olmalıyım.**

**Hareket etmeliyim. Kendimi sürükleyerek kalkıp
mutfağa gidiyorum. Rebecca hâlâ üst katta olmalı;
gitmeden önce ona bir fincan kahve götüreceğim.**

**Taryn konusunda hâlâ kendimi suçlu
hissediyorum... Benden nefret ediyorsa Bec'i kim
suçlayabilir ki? Şu anda ben de kendimden nefret
ediyorum. Kahvesini yapıyorum, boynuma aptal
atkımı sarıyorum ve merdivenlerden yukarı
çıkiyorum. Yatak odasına girdiğimde yan yatmış ve
hâlâ uyuyor olduğunu gördüm. Kahvesini dikkatlice
yan sehpaye bırakıyorum ve yatağının kenarına
oturuyorum. Koyu renk saçları yastığının üzerine
yayılmıştı ve göğsü**

Nefes aldıkça yükselip alçalıyor.

**Uzun kirpikleri yanaklarında dalgalanıyor ve
ben onu izlerken gülümsüyorum.**

Çok meleksi.

Bütün gün onu izleyebilirim ama hastaneye gitmeliyim. Ayağa kalkıyorum ve odasından çıkarken yatağının ucunda bir not defteri ve bir kalem görüyorum. Aldım ve okudum.

Bir erkekte olmasını

istediğim özellikler:

**Sıcak
Dürüst
Nazik
Hassas
Bakım
Komik
Romantik Aile
odaklı**

Kırmızı bayraklar-

**Kaçınılması gereken
erkekler O olamaz:**

**Bir yalancı
Bir oyuncu
Aldatan
Soğuk
Bencil
Kontrolcü
Kötü
Kötü Kalpsiz**

**Eğer d ı ş a r ı d a bir tanrı varsa,
lütfeñ dualarımı duy.**

**Lütfeñ aşkıma layık bir adamla
tanışmama izin ver.**

Onun var olduğuna olan

inancımı kaybediyorum. Son iki

satırı tekrar tekrar okudum.

**Lütfen aşkıma layık bir adamla
tanışmama izin ver.**

Onun var olduğuna olan inancımı kaybediyorum.

İçimi hüznün kaplıyor.

Bir erkekte aradığı özellikler listesi ...

Daha önce hiç böyle biriyle tanışmamıştım.

**Tekrar yatağının kenarına oturuyorum ve uzun
bir süre onu izliyorum. Aklımdan milyonlarca
düşünce geçiyor. Hiçbiri iyi değildi.**

Bunların hiçbirini hak etmiyor. Hiç hak etmedi.

**Onun mutlu olmasını istiyorum. Hayallerindeki
erkeği bulmasını istiyorum. Birinin onu, onun onları
sevdiği kadar sevmesini istiyorum.**

**Saçından bir tutamı kulağının arkasına
sıkıştırıyorum ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.**

Beni öldürse bile ona iyi bir adam bulacağım.

Bölüm 5

Rebecca

Merdivenin üzerindeki yerimden sesleniyorum: "Kalemlerinizi toplayın, sonra da biraz kayıt alıştırması yapacağız." Tabloyu asmak istediğim yere doğru tutuyorum, raptiyeyi ağızımdan çıkarıyorum ve köşeye itiyorum.

Sınıfımı dekore etmek en sevdiğim hobim ve kesinlikle ekstrem bir spor.

"Bayan Dalton . . . ." diye sesleniyor küçük bir ses.

"Lucy kalemtraşımı aldı."

"Lucy," diye s e s l e n i y o r u m . "Yanlışlıkla Carter'ın kalemtraşını mı aldın?"

"Hayır," diye sesleniyor Lucy.

"Her ihtimale karşı kalem kutunu kontrol etmemi ister misin?" diye sordum.

Lucy'nin gözleri suçlulukla etrafa bakar. "Um . . . ."

"Bazen işler yanlışlıkla birbirine karışır," diyorum usulca. "Öyle değil mi?"

"Evet." Lucy abartılı bir şekilde başını sallar. "Şimdi bakacağım."

Gülümsedim ve resim asma işime geri döndüm. Anaokulu, aşırı şirinlik ve mini kleptomanların yuvası... Elbette hepsi kazara oldu.

İşimi seviyorum; her günün her saniyesini seviyorum ... ama tabii ki sadece sabahları. Cehennemden bir gün geçirdiğimde öğleden sonra bana tekrar sorun ve

Yarın istifa edeceğimi söyleyeceğim. Beş yaşındaki çocuklarla birçok ortak noktamız var: Ruh halimiz çok çabuk ve sert bir şekilde değişiyor. İyi zamanlar göz açıp kapayıncaya kadar kötüye döner.

"Bak, işte burada." Lucy sanki altın madalya kazanmış gibi kalemtıraşı havaya kaldırıyor.

Carter kaşlarını çatıyor ve elinden kapıyor. "Sende olduğunu biliyordum."

"Carter ... sınıf değerlerimiz nelerdir?" Ona sordum.

Carter gözlerini deviriyor ve küçük omuzları çöküyor. "Nazik ve anlayışlı ol," diye mırıldanıyor.

"Evet," diye sesleniyorum son raptiyeyi iterken. "İşte böyle." Merdivenden aşağı iniyorum. "Herkes kayıt cihazını alsın ve mindere otursun lütfen." Müzik kitabımı almak için masamın çekmecesini çekiyorum, tam o sırada telefonuma bir mesaj geliyor. Etrafa bir göz attıktan sonra sinsice mesajı okudum. Blake'ten.

Canlı yayındayız, Bambi!
Gitme zamanı.

Hemen saklamadan önce şaşkın bir kıkırdama duyuyorum.
Hemen cevap yazdım.

OMFG!!!!

Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum; telefonumu çekmeceye geri atıyorum ve müzik kitabımı çıkarıyorum.

Ellerimi çırparken "Haydi küçük insanlar," diye sesleniyorum. "Herkes mindere otursun."

Rahat olabildiğince rahat.

Öğle yemeği vakti ve ben bir casus gibi davranıyorum.

Yemekhanede oturuyorum ve masanın altından gizlice telefonuma bakıyorum.

Satış: 0

Hmm. Uygulamadan çıkıyorum.

Ya hiç tıklanmazsam? Ya ayaklarım ayak pornosu dünyasında çirkin olarak değerlendirilirse?

Yani . . . Ben sadece Blake'i dinliyorum ve belki de o önyargılıdır.

Kahretsin.

Ayaklarıma bakıyorum. Belki de pedikür yaptırmalıyım. Blake'e mesaj atıyorum.

Henüz satış yok.

Belki de ayak tırnaklarımı kırmızıya boyamalıyım?

Blake'in cevabını bekliyorum ama cevap gelmiyor, ki bu şaşırtıcı değil. İsteyken gün boyunca telefonunu yanından ayırmıyor.

Kahretsin, neden bu kadar gayretli olmak zorunda? Telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Satış: 0

Acele et ve beni geri ara, Blake.

Gah . . . Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum. Ya profili yanlış yaptıysam ya da başka bir şey? Bir kez daha ayaklarıma bakıyorum. Bu gece oyunumu geliştireceğim, gerçekten yaratıcı olacağım.

Bu sapık, hasta herifler çirkinleşmek istiyorlar. Ben de öyle yapacağım.

Belki de insanların gerçekten ne tür fetiş resimler istediklerini görmek için Google'da biraz araştırma yapmalıyım. Gözlerim yemek masasındaki diğer insanlara kayıyor. Ama burada değil.

Bu gece.

Bunu berbat edemem. Ekstra gelire ihtiyacım var, hem de hemen. Ortak banka hesabına bir daha dokunmayı reddediyorum ve faturalar birikmeye başladı.

Kahretsin, ya tek bir fotoğraf bile satamazsam?

Hayır, böyle düşünemem. İyimser olmalıyım.

Blake ne yapacağını bilir. İkimden çocuk hastanesine gitmek ve acil bir konsültasyon için onu ön bankoya çağırmak geliyor.

Tabii ki bu akşam aptal bir personel gelişim toplantım var ve geç saatlere kadar evde olamayacağım.

Tekrar kontrol ediyorum.

Satış: 0

Telefonumu çantama tıktırıyorum ve elmamı ısııyorum.

Bir kamera kızı olarak çifte hayat yaşamanın sanıldığı kadar çekici ya da kârlı olmadığı ortaya çıktı.

Blake

Saat 19:00. Kendime bir bira koyuyorum, bilgisayarımın başına oturuyorum ve flash belleği takıyorum. İtiraf etmeliyim ki Ant bana hatırlattığından beri ben de bütün gün bunu düşünüyordum. Bu flash bellekteki şeyleri kimin yazmış olabileceği beni gerçekten büyülüyor.

Ekran aydınlanıyor ve içeriği okurken aşağı kaydırıyorum. Listeler ve hikayeler var. Göz gezdirmeye devam ederken kaşlarımı çatıyorum; bu bir tür yedekleme gibi görünüyor.

Bir tür ipucu ararken bu sefer çok daha aşağıya iniyorum.

Yazar Nooky Nights

Kaşlarımı çatıyorum. Nooky mi? Kim kendine Nooky Nights takma adını verir ki? . . bunu kim yazdıysa, lanet olası bir ucube olduğu kesin.

Kapı açılır ve Henley ile Antony görünür. "Başlıyor muyuz?" Hen sorar.

"Evet." Aşağı kaydırmaya devam ediyorum.

Ben ekranlarda gezinirken ikisi de bir sandalye çekip arkama oturuyor.

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" Henley onu ve Ant'ı buzdolabımdan bir bira alırken soruyor.

"Yazarlarının adı Nooky Nights," diyorum onlara.

"Nooky Nights?" Henley kaşlarını çatar.

"İ gibi o." Antony açılır onun olabilir . Bira. "Akılda kalıcı."

"Sence bunu kaybeden kişi çıldırmış mıdır?" Henley soruyor.

"Ne hakkında?"

"Tüm çalışmalarını kaybediyorlar."

"Sanırım bu sadece bir yedek olacak, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Belki kayb olduğunu bile bilmiyorlardır."

**Okumaya
devam
ediyoruz.
Başlıklar
serbest
bırakılıyor:**

Fisting Çılgınlığı

Gözlerim açıldı.

**"Fisting Frenzy!" Henley birasını yudumlarken boğuluyor. "Ne oluyor l a n ?" Antony birasını almak için eğildi.
daha yakından bak. "Fisting çılgınlığı da ne**

**demek?" "Yüzde yüz asla olmayan bir şey
bana oluyor." Gözümün önüne kötü bir görüntü gelince
irkildim.**

Kremsi ve Islak

"Yine de ..." Kaşlarım kalkıyor. "Bu kulağa hoş geliyor. Kremsi ve ıslak en sevdiğim iki kelimelik kombinasyon."

Bir araba sesi duyuyorum ve Rebecca'nın eve geldiğini görmek için perdelerin arasından dışarı bakıyorum. Bu gece eve geç gelecek. Kaydırmaya devam ediyorum.

Baba Takası

"Baba Takası ... ne gerçek ..." Henley kahkahayı patlatır.

"Demek bir kadın," diye sesli düşünüyorum.

"Bunu sana söyleten ne?" Antony sorar.

"Baba, kadınların kullandığı bir terimdir; hiçbir erkek babalar hakkında ateşli şeyler düşünmez."

"Gerçekler," Henley de aynı fikirde.

"Tabii eşcinsel değilse, o zaman baba değiştirmenin hedef olacağını düşünüyorum."

Yeni ve daha rahatsız edici bir görüntü ortaya çıkınca yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Eğer bir daha babamı düşünürsen, seni öldürürüm."

Henley kuru bir sesle, "Önce kendimi öldüreceğim, merak etmeyin," diyor. "Kimse o kadar çaresiz değildir."

"Babam ortalamanın çok üstünde," diye alay ediyorum. "Onun yaşında onun yarısı kadar iyi görüldüğün için şanslısın."

"Sen öyle diyorsan." Henley gözlerini büyütür ve Ant kıkırdar.

Kont Lazarus

"Kont Lazarus, bu ne hakkında?" Okumaya devam ediyoruz.

Bam, bam, bam. Çaresiz bir vuruş, rahatsız edici bir ses. Dehşet ve korkuyla dolu.

Geldiklerini duyabiliyorum. Savaş çığlıkları çevredeki binalardan yankılanıyor.

"Cadı. Cadı. Cadı" diye bağırlar.

Alevli meşaleler taşıyarak, bir sonraki kurbanlarını aramak üzere kasabanın içinde ilerliyorlar.

"Freya." Kapı tekrar vurulur. "Kaç, Freya. Kaç. Senin için geliyorlar."

"Kaç Constance," diye bağırlıyorum kapıdan. "Kendini kurtar."

Constance benim küçük kız kardeşim; buradan gitmesi gerekiyor, yoksa onu da öldürecekler.

"Seni burada bırakmayacağım," diye bağırlıyor kapıdan.

"Cadı. Cadı. Cadı." Köşeyi döndüklerinde çığlıklar daha da yakınlaşıyor.

"Kaçın," diye bağırlıyorum. "Kaçabiliyorken kaç."

Panik içindeki ayak seslerini duyuyorum ve perdenin arkasından bakınca, onlar köşeyi dönmeden önce tarlayı geçip ormana girmeyi başardığını görüyorum.

Arka kapıya koştum ve tarlaya çıktım. "İşte orada," diye bağırlıyorlar.

Ve koşuyorum.

Koşabildiğim kadar hızlı ve sert koşarım.

Eller saçlarımı tutup beni geri çekiyor. Mücadele ediyorum. Mücadele ediyorum. Çığlık atıyorum ve tekmeliyorum.

Yine de beni yakalıyorlar.

Saatler sonra, yara bere içinde ve hırpalanmış bir halde, korku kanımda bir orman yangını gibi dolaşıyor.

Değerli bir eşya gibi, kasaba halkı gösteri için etrafımda toplanıyor. Dev bir odun yığınının içinde ellerim arkadan bağlı bir şekilde duruyorum.

Bu gece kazığa bağlanıp yakılacağım.

Kirli, kanlı ve kırık, içimde hiç mücadele kalmadı.

"Bu ne biçim bir kitap böyle?" Henley tersledi. "İç karartıcı şeyler okumak istemiyorum."

"Bunu kim yazdı?" Antony kaşlarını çatır. "Bu hikaye baba sapkınlığına uymuyor."

Büyülenerek okumaya devam ettik.

Muhafız ateş meşalesini tutuyor ve ben de hazırlanmak için gözlerimi kapatıyorum.

Geleceklerini hep biliyordum; yazı duvarda yazılıydı. Benden önce büyükannemi ve büyük teyzemi öldürdüler.

İkisi de lanetliydi.

Benimle aynı fırçayla lekелendi.

Rüzgar hızlanır. Toprak köyün içinden uçar, yoluna çıkan her şeyi parçalamaya başlayan mini bir kasırga. İnsanlar çığlık atarken gökyüzü kararır; yakındaki bir çatıdan sazlar uçar.

**Etrafımdaki yıkıma bakıyorum.
Ne haltlar dönüyor?**

**Sonra kaosun arasında onu gördüm.
Ağır çekimde bana doğru yürüyordu,
Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor.
Siyah saçları ve zeytin rengi teniyle
1.80'in üzerinde duran adamın çenesi
kare şeklinde. Vücudu iri ama beni
etkileyen onun varlığı.**

**Uzaktan hissedilebilen bir karanlık.
Kalabalık onu görür ve çığlıklar
atarak koşmaya başlar, her yöne
dağılırlar.**

**Hayır. Olamaz.
Korku içime işlerken kalbim hızla
çarpmaya başlıyor.**

**Elbette fısıltılar duydum ama doğru
olup olmadıklarını asla bilemedim.**

**Sessiz bir komutla elini kaldırıyor ve
ellerimi bağlayan ipler yere düşüyor.**

**Yüce
Tanrım.
Hayır.
Lütfen, hayır. Kazığa bağlanıp
yakılmayı tercih ederim.**

**Bu Lazarus.
Bu en çok güçlü Vampir
yeryüzünde.
Ve o burada. . . benim için.**

**"Ne oluyor lan?" Gözlerimi kocaman açarak
fısıldadım. "Vampir pornosu." Panik içinde sayfayı
aşağı kaydırdım. "Geri kalanı nerede?" Kaydırmaya
devam ediyorum.**

"Oh, siktir git." Henley beni yolumdan itiyor ve aşığı kaydirmek için fareyi kullanmaya başlıyor. "Ne iş yapıyor?"

"Bilmiyorum." Fareyi geri aldım.

"Lütfen bana onu raydan çıkardığını söyle." Antony omzumun üzerinden bilgisayar ekranına bakıyor.

"Belli ki öyle olmalı."

"Sence iki siki mi var?" Ant sorar.

"Umarım."

"Henley," diye sesleniyor Juliet ön kapıdan içeri girerken. "Neredesiniz çocuklar?"

Hemen bilgisayarı kapatıyorum ve hepimiz birbirimize bakıyoruz, sarsılmış ama merak içinde, sadece okumaya devam etmek istiyoruz.

Juliet ofisime girdi. "Merhaba." Gayet rahat gülümsüyor.

"Selam, Jules."

"Siz ne yapıyorsunuz?" Aralarında bakıyor Biz.

Henley "Düğün işleri" diye yalan söylüyor.

"Konuşma mı yazıyorsunuz?" diyor.

Umarım.

Henley'nin gözleri bana kayıyor ve gülümsememi gizlemek için alt dudağıımı ısııyorum. "Onun gibi bir şey."

Rebecca

GECE MUCİZESİ SERUM

Parmağıımı kavanoza daldırmadan önce etiketi okuyorum ve birazını yüzüme sürüyorum. Yeni duş almışım ve başımda bir havlu var. Pijamalarımı giymişim ve kendim için çok üzülüyorum.

Satış yok. Bir tane bile.

Yani, ne bekliyordum bilmiyorum ama Blake'in anlatış şekli sanki çok kolaymış gibi geldi.

Belki de ayaklarım kuru ve yaşlı görünüyordu.

Ayağımı banyo dolabımın üzerine koyuyorum ve geceden kalma mucize serumu sürüyorum. Sonra diğerine de sürüyorum.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Satış: 0

Ugh.

Bu aptal Foot Finder gösterge paneli çalışıyor mu ki?

Aşağıdan bir tıkırtı duyuyorum.

Blake.

Merdivenlerden zıplayarak indiğimde onu ön kapımda dikilirken görüyorum ve aceleyle kapıyı açıyorum. "Merhaba." Önümden geçip evime girerken başını eğiyor.

"Merhaba, Dr. Grayson." Kapıyı çarparak kapattım.

"Bugün bana mesaj atmadın."

"Meşguldüm." Etrafına bakınıyor. "Kitap rafların nerede?"

"Koridorda."

"Kitap okumak istiyorum; seninkilerden birini ödünç alabilir miyim?" Koridordan mutfığıma doğru yürüyor ve parmaklarını raftaki kitaplarımın sırtlarında gezdirmeye başlıyor.

"Hoşuna gidecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum." Duvara yaslanırken kollarımı kavuşturuyorum. "Bugün bir tane bile resim satamadık."

"Vampirleri sever misin?" diye soruyor, dikkati dağılmış bir halde.

"Dinliyor musunuz? Bugün bir tane bile resim satamadım. Ayaklarım rahatsız ediyor olmalı."

"Kitaplarınızdaki insanların kaç siki var?"

"Ne?" Alay ettim. Ellerimi havaya kaldırdım. "Bazen aklından neler geçiyor bilmiyorum. Odaklan." Döndüm ve oturma odasına doğru yürüdüm.

Raftan bir kitap çektiğini duydum. "Birden fazla alabilir miyim?"

"Ne zamandan beri aşk kitaplarını seviyorsun?" Geri aradım. "Nasıl romantik olunacağını öğrenmeye çalışıyorum."

"Öyle misin?" Yüzümü buruşturuyorum. "Ne zamandan beri?" "Şu andan beri."

"Neden romantik olmak istiyorsun ki?" Ben aradım.

"Ahhh . . ." Tereddüt ediyor. "Yuva kurmayı düşünüyorum."

Ne?

"Kiminle?"

"Ahh . . . Henüz bilmiyorum." Elinde kocaman bir kitap yığınıyla oturma odasına doğru yürüdü. "Bunları ödünç alıyorum."

Ona bakıyorum, kafam karmakarışık. "Ne zamandan beri yuva kurmak istiyorsun?"

"Bu sadece bir düşünce." Omuz silkiyor. "Peki ayakların?" "Belli ki çirkinler."

Gözlerini deviriyor. "Bu saçmalık ve biliyorsun ki o."

"Peki, neden bir tane bile satamadık? Tek bir hit bile yok." "Daha çok erken." Elindeki kitap yığınına yere bıraktı ve

kanepeme uzanıyor. "Rahatla."

Derin, sönük bir nefes verdim. "Belki de daha iyi fotoğraflar çekmeliyiz?"

"Muhtemelen." Düşünürken parmaklarının arkasını kirli sakalına sürüyor. "Kitaplarınızda yumruk var mı?"

"Ne?" Dehşet içinde yüzümü buruşturdum. "Hayır."

"Peki ya yumruk çılgınlıkları - herhangi bir yumruk çılgınlığı?"

"Nasıl romantik olunacağını öğrenmek istediğini sanıyordum?" Nefesim kesildi.

"İstiyorum. İstiyorum."

Gözlerimi açtım. "Bu şekilde mi romantik olmak istiyorsun?"

"Evet." Gözlerini tekrar açıyor. "Aslında öyle." "Eww."

"Yumruk sokmayı sevmiyor musun?" Soru olarak bir kaşını kaldırır.

"Hayır. Bilmiyorum."

Sanki ilgileniyormuş gibi öne doğru oturuyor. "Hiç denedin mi?" "Hiç denemedim. Asla da denemeyeceğim."

"Ha," diye homurdanıyor arkasına yaslanırken. "Ünlü son sözler. Hepiniz bunu söylüyorsunuz."

Taryn'e yumruk attı mı?

Bu düşünce midemi bulandırıyor. "İğrençsin." "Birçok kadın beni karşı konulmaz buluyor."

"Evet, ama onların devasa, gergin vajinaları var, bu yüzden sayılmazlar."

Sessiz bir onaylamayla başını yana eğiyor.

Tak, tak sesleri ön kapıdan geliyor.

"Kim o?"

Blake gözlerini devirir. "Antony olacak."

"Ne istiyor?" Kapıya doğru yürümeye başladım.

"Muhtemelen birkaç kitap."

"O da mı romantik olmayı öğrenmeye çalışıyor?" Gıcırdıyorum. Bu adamların nesi var böyle?

Kapıyı açıyorum ve eski kocam John'u gördüğümde yüzüm düşüyor; anında sinirlerim tepeme çıkıyor. "Burada ne işin var?" diye bağırdım.

"Merhaba." Yanımdan geçip eve girerken bana orantısız bir gülümseme veriyor, sonra Blake'in kanepemde sırtüstü uzandığını görünce aniden duruyor.

"Karımla burada ne halt ediyorsun?" John homurdanıyor.

"O senin karın değil." Blake ayağa kalkıp John'a doğru yürür ve onu göğsünden sertçe iter. "Siktir git buradan."

Bölüm 6

Birbirlerinin yüzlerine bakarken birbirlerini gömleklerinden tutarlar.

Ne oluyor be?

Dakikada bir milyon mil hızla tırmandı.

"Kes şunu," diye bağıyorum. Blake John'u ön kapıya doğru fırlattı. Lanet olsun. "Blake, kes şunu."

"**D e f o l** git ve bir daha geri gelme," diye homurdanıyor Blake.

"Blake," diye bağıyorum ona da kızmaya başlarken. John'la konuşmam gerek. "Beni dinleyecek misin? Evine git."

"Hayır." Blake, John ile güreşiyor.

"Şimdi her şey anlaşılıyor Rebecca," diye homurdanıyor John. "İşte bu yüzden boşanmak istiyorsun."

"Boşanmak istiyorum çünkü sen bir aptalsın," diye tükürdüm. "Blake. Onu zorlamayı bırakacak mısın?"

"Hayır." John'u merdivenlerden aşağı iter ve John çimenlerin üzerinde uçmaya başlar. "Sana kışını tekmelemek için bir neden istediğimi söylediğimde ciddiylim."

"Bana bir daha dokunursan polisi ararım." John ayağa kalkar ve tozunu alır. "Ve düşününce... ben seni arkadaşım sanırken" -küçümser- "bunca zamandır gözün karımın üzerindeydi."

"Çünkü sen başka kadınlara bakmakla meşguldün," diye bağıyor Blake öfkesi doruğa ulaşırken.

Antony'nin ön kapısının açıldığını ve neler olduğunu görmek için verandaya çıktığını görüyorum. Antony oraya doğru ilerlemeye başladı. "Blake," diye sesleniyor.

"Evinize gidin. İkiniz de." Başımı kaldırıp baktığımda Juliet ve Henley'nin de ön tarafa geldiğini görüyorum.

"Neler oluyor?" Henley yolun karşısına geçip bize doğru sesleniyor.

"Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun Rebecca," diye bağıyor John. "Ne kadar acınası bir aşağılama. Blake Grayson tanıdığım en büyük kadın avcısı. Karşısına yeni biri çıkar çıkmaz seni kaldırırma atacak ve bunu herkes biliyor. Seni seviyorum; bir hata yaptım. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun."

"Seni yalancı pislik." Blake bir yumruk atar ve John'un çenesine çarpar. John sendeleyerek geri çekilir. John kontrolünü kaybederek Blake'e doğru son sürat koşar ve ikisi de yere düşer.

Bu durum tamamen kontrolden çıktı.

"Durdurun şunu," diye bağıyorum. "Biri bir şey yapsın." Blake, John'un suratına sert bir yumruk attı. "Blake," diye bağıyorum.

Onu tekrar tekrar yumruklar ve aman tanrım, onu gerçekten öldürecektir.

"Yeter." Henley ve Antony, Blake'i kollarından tutarak John'dan uzaklaştırırlar. Blake nefes nefese ve kıpkırmızı; adrenalın vücudunda yükseliyor. "Buraya bir daha gelersen seni öldürürüm."

"Önce ben seni öldürürsem olmaz," diyor John pantolonunun altından. Kendini toparlamaya çalışırken elleri ve dizleri üzerindedir. Çimlerin üzerine kan tükürüyor.

Kurtulmak için çırpınırken gözlerim Blake'e gidiyor ve işte o zaman boynundaki solan kırmızı aşk ısırığını görüyorum. Midem iğrenerek yuvarlanıyor. Hiçbir cazibesi olmadığını iddia ettiği bir kadından bir morluk.

Düpedüz yalan.

John haklı; ikisi de aynı kefeye konuyor.

İkizler, ikisi de durumumu kontrol etmeye çalışıyor. İkisi de bana zerre kadar saygı göstermiyor.

John'dan eve gitmesini istiyorum; reddediyor. Blake'e eve gitmesini söylüyorum; reddediyor. Her şey onların ne istediğiyle ilgili.

Bu kadar.

"Bir daha yanıma gelme. İkiniz de beni hasta ediyorsunuz." Dönüp içeri giriyorum, ön kapımı çarpıp kapatıyorum ve kilitliyorum. Aynı şekilde davranan bir eski kocaya ve bir arkadaşına sahip olmak zehirli ve hayatımda ihtiyacım olan bir şey değil.

Bu kadar. Benden bu kadar.

Bir hışımla yukarı çıkıp duşa giriyorum; kendimi sakinleştirmeye çalışırken sıcak suyun altında duruyorum.

Dışarıdan gelen daha fazla çığlık duyuyorum ve ellerimi kulaklarıma götürüyorum.

Umarım birbirlerini öldürürler.

Kafede oturup güneşin batışını izlerken kahvem yudumluyorum. Güneş ışığı kaybolurken, zihnim gerçekten iç karartıcı bir şeylere dalıyor.

Eve gitmek istemiyorum.

Ön bahçedeki boks maçından bu yana üç gün geçti, Blake'le konuşmalıyım da üç gün oldu.

Eski kocam tarafından saygısızlığa uğramak bir şeydir. Bir arkadaş tarafından saygısızlığa uğramak başka bir şey. Blake'in John'a gitmesini emretmeye hakkı yoktu; sonuçta burası hâlâ yasal olarak John'un evi. Ben burada, boşanma mahkemelerinde en azından iyi bir sonuç alma şansım olsun diye medeni bir şekilde devam etmek için elimden geleni yapıyorum ve sözde arkadaşım görevimi sabote etmek için elinden geleni yapıyor. Blake'ten John'la konuşabilmek için evden ayrılmasını ve eve gitmesini istediğimde, bunu kesin bir dille reddetti ve ardından onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeye başladı.

Bu iyi değil.

John benimle mali konular ve yaklaşan boşanmamız hakkında konuşmak için evimize geldi. Blake'e bu şekilde davranma hakkını kim veriyor?

Kıskanç bir çocuk gibi davrandı. John'dan nefret etmesini anlıyorum. Ben de ediyorum, ama bu şiddet davranışını mazur göstermez.

Kontrolcü ve zehirli bir evliliği, kontrolcü ve zehirli bir arkadaşlığa girmek için terk etmedim.

Kendimi çok sönük ve düz hissediyorum ve pembe gözlüklerim iyice kırıldı.

Daha da kötüsü, Foot Finder'da tek bir resim bile satamadım. Sanırım ayak parmaklarım gereken özelliklere sahip değil ve böyle olacağını hayal ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Geçen hafta bu zamanlar heyecanlıydım ve evimi elimde tutabileceğime dair umudum vardı. Bu hafta, o kadar da emin değilim.

Saatime baktım. Saat 18:30. Çocuklar bu akşam Vegas'a gidiyor ve ben Blake'i gitmeden önce görmek istemedim. Son birkaç gündür beni en az yirmi kez aradı ve ben sadece ... . Onunla konuşmak bile istemiyorum. Yani, söyleyecek ne var ki?

Sen bir hayal kırıklığısın, elimdeki tek şey bu.

Kapı açılır ve içeri yaşlı bir adamla kadın girer. En az seksen yaşında olmalılar. Onları izlerken hüznle gülümsüyorum. El ele tutuşmuş sohbet ediyorlar; birbirlerine çok aşık görünüyorlar.

Ne zamandır birlikteler?

Derin, ezici bir üzüntü hissediyorum. Kayıp hayaller ve üzücü bir istatistikten ibaret olan evliliğim beni beklenmedik bir duygu dalgasıyla dolduruyor.

Ben iyi bir eştim; yemin ederim öyleydim.

En kötüsü de, kalbimin çok derin ve engelsiz seven kısmının öldüğünü biliyorum. Bir daha asla dirilmemek üzere ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bir zamanlar olduğum kız değilim.

Bırakın bir erkeği sevebilmeyi, bir daha asla bir erkeğe güvenemeyeceğimden eminim.

Gözlerim yaşlarla dolarken yaşlı çiftin görüntüsü bulanıklaşıyor ve ben onları gizlice siliyorum. Kendimi tabureden sürükleyerek arabama doğru yürüdüm ve güvenli bir şekilde yalnız kaldığımda kendimi ağlamaya bıraktım.

Akşam 8:30.

Juliet'ten gelen bir mesajla telefonum sehpanın üzerinde titriyor.

Merhaba
Bec, neredesin?

Gözlerimi kapatıyorum. Ugh. Şu anda iyi bir arkadaş değilim; kendime acıma çukuruna düştüm ve sadece uyumaya ihtiyacım var.

Cevap veriyorum.

Evdeyim ama yorgunum.
Sabah kahvaltısı?

Noktalarının zıpladığını gördüğümde içimde bir suçluluk duygusu belirliyor. Umarım Henley yokken bu gece bir şey yapmak istememiştir.

Endişelenme,
ben de
yorgunum.
Kendimi yarın geceye saklıyorum.
Seni seviyorum, iyi geceler.
Xox

Ben de yarın geceyi iple çekiyorum. Rahatlayarak gülümsüyorum ve cevap veriyorum.

iyi geceler.
Ben de seni
seviyorum.
Xox

Televizyonu kapatıp uzun, sıcak bir banyo ve yatak
için st kata ıkıyorum.
Yarın yeni bir gün.

Blake

**"Kaptanınız konuşuyor; Las Vegas'a hoş geldiniz."
Ses interkomdan geliyor. "Şu anki yerel saatle
akşam dokuz kırk. Keyifli bir uçuş geçirdiğimize
inanıyor ve yakında tekrar görüşmeyi umuyoruz.
Herkes iyi yolculuklar."**

**Uçak pistte havaalanına doğru ilerliyor.
Telefonumu uçuş modundan çıkarıyorum ve gizlice
ekrana bakıyorum.**

**"Aradı mı?" Antony yanımdan soruyor. "Kim
aradı?" Kaşımı soru sorar gibi kaldırıyorum.**

"Kim olduğunu biliyorsun."

**"Hayır," diye cevap verdim. "İstemiyorum."
Telefonumu tekrar cebime sokuyorum.**

**"Ne bekliyordun ki?" Henley mırıldanıyor. "Eski
sevgilisini eşek sudan gelinceye kadar dövdün ve
onunla birlikte bile değilsin."**

**"Öyle olduğunu düşünsene." Antony gülüyor.
"Gerçek bir psikopat."**

**Pencereden dışarı bakarken dudaklarımı
yuvarlıyorum, bu gece bu piçler için havamda
değilim.**

**Her şeyi
berbat ettim.**

Kötü.

**Ama kendimi savunmam gerekirse, onun yüzü
benim için büyük bir tetikleyiciydi ve kendimi
kontrol edemiyordum.**

Henley telefonunda gezinirken "Sakinleşecektir," diyor. "Ona biraz zaman verin."

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap veriyorum, ilgisiz bir şekilde.

"Yalancı." Henley sırtıyor.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve sonra hemen yüzümü düşürüyorum. "Vegas'tayız. Sinir bozucu komşumu düşünmek istemiyorum."

"Doğru." Antony başını sallıyor.

"Ve eğer sonunda beni geri aramaya karar verdiğinde telefonunu açacağımı düşünüyorsa, büyük bir yanılgıya düşecek."

"Doğru." Henley başını sallıyor.

"Eğer bir şey varsa, bana teşekkür etmeli." "Ne için? ?"

"Onurunu savunuyor," diye homurdanıyorum.

Antony gözlerini devirerek, "Çünkü bunu yapmanın yolu her zaman şiddettir," diyor.

"Belki de onurunu hemen şimdi burada savunmalıyım?" Ayağa kalktım ve başımın üstünden çantamı aldım.

"Gel bana."

Sıra yavaşça uçaktan dışarı süzülürken ayakta duruyoruz.

"Hadi çocuklar, canlanın. Vegas'tayız," diye hatırlatıyor Henley.

O haklı; kendine gel. Bu Henley'nin bekarlığa veda partisi; ona hayatının en güzel zamanını yaşatmalıyız. Cazibemin biraz geri geldiğini hissediyorum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu hafta sonu benim adım Lazarus" diyorum uçaktan inerken.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o cadıları beceriyor olacağım." Göz kırpiyorum.

İkisi de yüksek sesle gülüyor ve o anda hafta sonunun kurtulduğunu anlıyorum.

Onu bir daha düşünmeyeceğim.

Rebecca

"Juliet Drinkwater için teslimat," diyor kapıdaki adam gülleri uzatırken.

Juliet onlar için imza atarken yerinde zıplıyor, Chloe ve ben onun için heyecanla coşuyoruz. Kapıyı kapattı ve güzel kırmızı gül demetini bana uzattı. "Ben kartı okurken bunları tut." Gülleri ondan alıp mis gibi kokusunu içime çekiyorum. "Jules, bunlar muhteşem." Kartı okuyor ve göğsüne doğru tutuyor. "Oh, onu seviyorum."

"Ne yazıyor?"

Bana kartı uzattı.

Benimle evlenmene yedi gün kaldı.

Seninle evlenmek için
sabırsızlanıyorum. xox

"Ahhhhhh." Hepimiz bayıldık.

"Henley James'in bu kadar mükemmel olacağını kim hayal edebilirdi ki?" Chloe hülyalı bir şekilde gülümsüyor.

"Yaptım." Juliet mutlulukla ışıldıyor. "Onda bu yeteneğin olduğunu başından beri biliyordum." Gülleri mutfağa taşıyor. "O gelmiş geçmiş en iyi koca olacak. Bunları suya koysan iyi olur."

Chloe ile mutfağa girdik ve o tabureye otururken ben de bize kahve yapmaya başladım.

Juliet bir numara çeviriyor ve vazoyu suyla doldururken telefonunu çenesiyle tutuyor. "Merhaba, Bay James." Gülümsüyor. "Az önce güzel bir teslimat aldım." Gülüyor ve sonra gül demetinin etrafındaki kurdeleyi çözmeye başlarken dinliyor. "Yedi."

"Havada yürüyor," diyor Chloe.

"Biliyorum." Gülümsüyorum. Juliet'in mutluluğu bulaşıcı. "Gelecek hafta sonu yapılacak düğün için sabırsızlanıyorum."

"Tanrım, ben de."

"En güzel gelin o olacak." "Kesinlikle en mutlusu."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Seni seviyorum." Biz dinlerken gözleri bize doğru kayıyor. "Oh, öyle mi?" Yüksek sesle gülüyor. "Evet, tak onu." Güllerini yeniden düzenlemeye devam ediyor. "Merhaba, Antony." Gülümsüyor. "Kendinize iyi bakın." Sanki söylediği bir şeye şaşırmış gibi yüksek sesle gülüyor. "Hayır. Seni kefaletle hapisten çıkarmayacağım."

"Kesinlikle yapardı," diye fısıldıyor Chloe.

"Sen ona göz kulak ol." Kaşları kalktı. "Blake'in nesi?" Ağzı açık kalıyor. "Bu iyi bir şey olamaz. Bana bunun video güncellemelerini gönder, lütfen." Gülüyor. "Ciddiyim, Deluca. Yetki sende."

Chloe ve ben bakiştık. Neler oluyor?

"Güle güle." Telefonu kapatır. "Blake şimdiden kontrolden çıktı."

"Neden?"

Juliet'in telefonundan bir mesaj geliyor ve Juliet mesajı açıyor. Bir video ve hepimiz izlemek için eğildik.

Bu Blake. Kendimi toparlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyor bu?"

Gömleksiz ve mayolu. Vücudu bronzlaşma yağıyla parlıyor.

"Ne halt ediyor bu?" Chloe kaşlarını çatıyor.

Sonra ses geliyor ve şarkıyı duyunca kıkırdıyoruz. Fötr

ş a p k a l ı ve havuz kenarında bir grup yaşlı kadınla birlikte Macarena yapıyor.

Kaygısız, çocuksu cazibesi bulaşıcı ve orantısız bir gülümseme veriyorum, gözlerim onun parlayan, yağlanmış vücudunda kalıyor. Dans ederken kasları esniyor ve yüksek sesle gülüyor. "O büyükanneler tüm Noellerinin aynı anda geldiğini düşünecekler."

"Doğru mu?" Juliet de aynı fikirde. "Bu onların hayatlarının en önemli anı olacak."

Chloe, "Nasıl iyi vakit geçirileceğini iyi biliyor," diye yanıtlıyor.

Kızlar sohbete geri dönerken benim aklım Vegas'ta Blake'le havuz başında kalıyor.

Keşke onun gibi kaygısız ve eğlenceli olmayı bilseydim.

Yapmak ve Macarena ile
büyükanneler- Bu düşünce yüzüme bir
gülümseme getirdi.

O türünün tek örneği.

Sahne avazımız çıktığı kadar şarkı söylüyoruz; Juliet alışlagelmiş kısa beyaz duvağını takmış, yüzünde parıltılar ve çakırkeyif bir tavırla.

Biz yirmi beş kız, bir ABBA tribute'u eşliğinde şarkılar söylüyor ve tüm zamanların en iyi gecesini geçiriyoruz.

Bekarlığa veda partisindeyiz.

Önümüzdeki hafta sonu Juliet Drinkwater, Henley James ile evleniyor ve bu sonsuza dek sürececek en anıtsal ve heyecan verici şey.

Juliet "Dancing Queen" şarkısına eşlik ederken seyircileri işaret ediyor.

O anın içinde tamamen kayboldu ve hepimiz kahkahalarla güldük. "Kendini gerçekten ABBA'da sanıyor."

"ABBA'dan daha iyi."

Son şarkıyı söylemesi için onu sahneye çektiler ve o kesinlikle parçaladı.

"Bundan sonra hâlâ çıkıyor muyuz?" Chloe arıyor.

"Bilmiyorum." İkimiz de sahnedeki Juliet'i izliyoruz, yan yan yürürken o kadar çakırkeyif ki neredeyse tökezliyor. "Belki de değil."

"Bence onu eve götürmeliyiz."

"Evet, ben de."

Şarkı biter ve kalabalık alkışlar. Juliet abartılı bir selam veriyor ve sanki bir rock yıldızıymış gibi kalabalığa öpücükler gönderiyor. Kimi kandırıyoruz, bu gece öyle.

Ellerimi havaya kaldırıp yüksek sesle alkışlıyorum.
"Hadi, bebeğim."

"Hoşça kal," diye sesleniyor Juliet taksinin penceresinden.
"Hayatımın en güzel gecesi için teşekkürler." Onu taksiye bindirmemiz kırk dakika sürdü. Sanırım kulüpteki herkesle tek tek vedalaştı.

Arka koltuktan "Merhaba, Bay Şoför," diye sesleniyor.

"Merhaba." Adam gülümsüyor.

Ben önde oturuyorum, Chloe de arkada.

Onu.

"Gelecek hafta evleneceğimi biliyor muydun?"
ona söyler.

"Peçe bana bir ipucu verdi." Sırıttıyor.

"Oh." Gülümsüyor. "Öyle mi?" Hıçkırıyor ve Chloe ile ben kıkırdıyoruz. Şu anda kendini görebilseydi çok utanırdı. Birinin pembe ruju yanağına bulaşmış, saçları diken diken olmuş ve kısa, kırpılmış duvağı tamamen karışmış ve bir kuş yuvasını andırıyor.

Ding . . .

"Oh, bir mesaj aldım," diye mırıldanıyor. Çantasını karıştırıyor ve telefonunu çıkarıp karşıya kaydırıyor. "Antony arıyor." Ekrana konsantre olmak için gözlerini kısar. "Ondan gelen bir sürü video mesajım var." Ekranı geri kaydırıp tıklıyor ve bizim de izlememiz için yukarı kaldırıyor. Bir tür fuaye gibi görünen bir yerde en az elli adam var ve hepsi fotoğraf çektmek için yerlerini almışlar. Ön sıradakiler oturuyor; yan sıradakiler diz çökmüş durumda. Ve arkalarındaki adamlar tezahürat yapıyor.

"Vegas'ta onlarla birlikte kaç kişi var?" Dehşet içinde sordum.

"Evet," diye hıçkırıyor.

"Bu ne zaman gönderildi?" Chloe soruyor.

Juliet bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu öğleden sonra iki. Görmemiş olmalıyım."

Tüm çocuklar tezahürat yaparken iki adamın Henley'nin ayak bileğine stratejik olarak bir top ve zincir bağladığını izliyoruz.

Juliet'in yüzü allak bullak oldu. "Bunu izlemek istiyor muyuz ki?"

"Muhtemelen hayır." İrkildim.

Bir sonraki videoya tıklar. "Çuf, çuf, çuf," diye bağırıyor kalabalık. Henley, Blake ve Antony sahnede bir yerlerde bira içmektedir. Blake önce bitirir ve kalabalık çığına dönerken bardağını başının üstünde ters çevirir.

"Ugh." Burnumu kıvırıyorum. "Kötü bir kardeşlik evi durumu gibi."

"Ne halt ediyorlar bunlar?" Juliet soruyor.

"İçki içiyorlar." Chloe omuz silkiyor.

Bir sonraki videoya tıklıyor ve Henley bir blackjack masasında. "Antony güncel tutma sözünü çok ciddiye alıyor." Gülümsüyorum.

"Değil mi?" Kıkırdıyor. Henley kazanmış gibi görünür ve herkes çığlık atarak onu kaldırır ve yüksek sesle gülerken bir tüy kadar hafifmiş gibi etrafa fırlatır.

"Tamam, bu çok saçma." Juliet yüzünü buruşturuyor. "Tamamen kontrolden çıktılar."

Ön tarafa dönüyorum ve bir süre arabayla dolaşırken camdan dışarı bakıyorum.

"Tanrım, Blake'e bak," diyor videoyu tekrar izlerken.

Arkamı döndüm. "Ne yapıyor bu?" Tekrar oynat tuşuna basıyor ve telefonu bana uzatıyor.

Antony, Henley'i kâğıt oynarken filme almıştır ama arka planda Blake'in iki güzel, açık saçık giyimli kadınla konuştuğunu görebilirsiniz. Elini birinin arkasına koymuş ve eğilip diğerini dudaklarından öpüyor. Bir şey söylüyor ve ikisi de kıkırdıyor.

"Ne oluyor be?" Fısıldıyorum. "İki mi?"

Henley oyunu kazanır ve Blake havaya zıplayarak kutlamalara katılır, iki kadını yalnız bırakırken o bir deli gibi devam eder.

"Ugh, ne yaptıklarını bilmek bile istemiyorum." Tikintiyle telefonu geri veriyorum. Arka koltuktan başka bir video sesi duyuyorum ve hepsinin yüksek sesle güldüğünü duyabiliyorum. "Asansördeler mi?" Chloe soruyor.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama çok komik olmalı. Blake ve Antony'nin kahkahaları histerik." Juliet hıçkırır. "Bu kadar komik olan ne olabilir ki?"

İyi zaman geçiren Blake Grayson. Her zaman partinin neşesi.

Başka bir videoya tıklıyor ve Antony'nin sesi film çekerken duyuluyor. "Jules, Bayan Juliet Drinkwater," diye anons ediyor sanki bir televizyon sunucusuymuş gibi. "Henley düşün hediyenizi alıyor."

"Olamaz," diye soluk soluğa kaldı Juliet. "Bir dövme salonundalar."

"Ne?" Etrafımda dönüyorum. "Cidden, şu anda kontrolden çıktılar. Bir daha asla Vegas'a gidemeyecek." Görüntüleri izlemek için eğildim.

Bir kez daha, kontrol edilemeyen kahkahaların sesi yankılanıyor. Görüntüler Henley'nin göğsünde kalbinin üzerinde bir dövme yaptırmasına geçiyor.

J U L I E T

"Aman Tanrım," hepimizin nefesi kesildi.

"Yarın buna pişman olacak." Juliet gülüyor. "Keşke alınına yaptırıyorsa."

"Ahhhhhh," diye bir ses duyuyoruz arka planda. Kamera Blake'i yatakta yatarken gösteriyor.

"Ne yapıyor bu?" Daha yakından görmek için eğildim. "Sakin bana dövme yaptırdığını da söyleme."

"Defolun!" diye seslenildiğini duyuyoruz.

"Evet, işte bu," diye haykırıyor bir başkası.

Bir kadın elinde ameliyat tepsisiyle dışarı çıkar ve herkes histerik kahkahalara boğulur. Kontrolden çıkmış bir adam alkışlıyor.

"Neler oluyor?"

Antony o kadar çok gülüyor ki kamera sağa sola kayıyor ve ne olup bittiğini anlayamıyoruz.

"Gitmem gerek." Antony gülüyor. "Grayson eti dövmek üzere."

"Neler oluyor?" Kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Aletini deldiriyor." Antony sertçe güler.

Bu Kamera gider Siyah, ve Biz duymak
Blake'in histerik kahkahası uzaklarda kayboluyor.

"Ne?"

"Aman Tanrım," diye nefesi kesiliyor Juliet'in. "Blake gerçekten de aletini deldiriyor. Deli mi bu?"

"Belli ki." Elimi tiksintiyle yüzümde gezdiriyorum.

"Neden şaşırmadım ki?"

Chloe, "Cidden kontrolden çıktı," diye yanıtlıyor.

Başka bir video geliyor ve Juliet onu açıyor. Henley'nin küvette uyurken çekilmiş bir fotoğrafı. Başının altında bir kova ve yastık var.

"Tanrı'ya şükür, eve sağ salim döndü." Juliet rahatlatarak iç geçirir.

"Neden onu küvete koysunlar ki, şerefsizler?" Alay ettim.

Tekrar ön tarafa dönüyorum ve aklım Blake'in daha önce öpüştüğü iki kadına gidiyor.

Hayat hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bildiğim bir şey var: bu gece daha fazla video gönderilmeyecek.

Blake ve Antony muhtemelen Henley'i eve bırakıp dışarı çıktılar.

Vegas'ta olan Vegas'ta kalır.

Güneş parlıyor ve kuşlar cıvıldıyor. Güzel bir gün ve ben işe geç kaldım.

Öyle olmasaydım Pazartesi olmazdı.

Kahvemi termos bardağıma dolduruyorum ve buzdolabından biraz meyve alıyorum.

Artık bütçem kısıtlı olduğu için öğle yemeğimi her zaman hazırlamam gerekiyor. O küçük kahveler ve orada burada atıştırmalıklar birikiyor. Buzdolabından bir elma, bir portakal ve dün akşam yaptığım sandviçi alıyorum. El çantamı omzuma atıyorum, kahvemi alıyorum ve ön kapıdan çıkıyorum.

Çevresel görüşümden Blake'in garaj kapısının yukarı çıktığını görebiliyorum ama bakmayı reddediyorum.

Reddet!

Ona hâlâ kızgınım ve daha da kötüsü, günlerdir beni arama zahmetine girmedim.

Şimdi daha da kızgınım.

Umarım yeni piercingi aletini düşürür.

Arabamın kapısını açıyorum ve çantamı içeri atıp ön koltuğa oturuyorum. Eğilip arabamın camından baktığımda Blake'in lacivert takım elbisesiyle evinin ön kapısından çıktığını görüyorum. Koyu kumral saçları dalgalanıyor ve uzun boylu. Kendini taşıyış biçimi özgüvenini haykırıyor.

Gözlerimi kısıyorum, onu görmek bile beni çileden çıkarıyor.

Arabasına biner ve çalıştırır. Porsche ısınırken bir kedi yavrusu gibi kükrer.

Ugh . . .

Sürücü tarafına doğru yürüyorum ve arabaya tırmanırken portakalımı düşürüyorum. Blake arabayı sürerken portakal garaj yolundan yuvarlanıp yola düştü.

Ezmemek için arabayı durdurur.

Garaj yolunda tepiniyorum ve o da penceresini açıyor. "Meyvelerini kontrol altında tutabilir misin?" diyor kuru bir sesle.

"Görünüşe göre değil. Eğer Salı gecesi bir şey olursa."

"Ne dedin sen?" diye tükürür.

Portakalı yoldan çekiyorum ve arabasının kapısının açıldığını duyuyorum.

İşte başlıyoruz.

"Az önce bana bir meyve parçası mı dedin?" Ellerini kalçalarına koydu, öfkeliydi.

"Evet." Ben de ellerimi kalçalarıma koydum. "Aslında ben yaptım. Yine de sanırım gerçekten et olmalıydı." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu senin dev bir et kafalı olduğun anlamına geliyor, işte bu."

"Ah, doğru." Yaklaşıyor ve göğsünü işaret ediyor. "Ben bir et kafalıyım çünkü senin ezik eski kocanı mülkünden attım."

"Boşanmamızı konuşmak için buradaydı," diye fısıldıyorum öfkeyle.

"Lütfen," diye alay ediyor. "Bu kadar aptal olamazsın. Boşanmalar e-posta üzerinden konuşulur. Gece geç saatlerde eski sevgilinin evini ziyaret etmeni gerektirecek tek şey uzlaşma kokusudur."

"Ne?" Alay ettim. "Sen bir aptalsın."

"Ve sen de nankör bir fahişesin."

"Ben mi?!" Patladım. "Nasıl nankör olabilirim?"

"Sana kalp kırıklığından başka bir şey vermemiş birini, sana bir daha yalan söylemeye fırsat bulamadan mülkünden çıkardım ... ve yine de ... . Pislik olan benim."

"Senden gitmeni istediğimde, sadece gitmeliydin, onu dövmemeliydin."

Gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor. "Peki." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Bir daha asla benden gitmemi istemek zorunda kalmayacaksın." Arabasına geri dönüyor ve kapıyı çarpıyor. "Senin ve kırmızı bayraklarının güzel bir hayatı var." Porsche'si kükreyerek yola çıkar.

Pislik.

Bölüm 7

Blake

Akşam saat 19:00'da Kingston Lane'e giriyorum. Uzun ve zor bir hafta oldu. Alkol zehirlenmesinin sakatlayıcı etkilerine maruz kaldım ve en kötüsü de tüm bunları tekrar yaşamak üzereyim. Bugün Perşembe gecesi ve yarın öğle vakti hepimiz hafta sonunu Fairmont Resort'ta geçirmek üzere yola çıkıyoruz. Biz var ve düğünprova yarın öğleden sonra ve sonra düğün öncesi akşam yemeği. Düğün Cumartesi günü ve neyse ki orada bir yudum bile alkol almama izin verilmiyor. Bunun Juliet'in fikri olduğunu söylemek isterdim ama aslında Henley'nin f i k r i y d i . Görünüşe göre, sarhoş olduğumda konuşmam konusunda bana güvenilemez ve ilk içkimi kadeh kaldırdığım gece olacak.

Şu anki hislerimle bu bana gayet uygun. Zaten hayatımın geri kalanında bir daha içmek istemiyorum. Arabamı garaj yoluma çekiyorum ve garaj kapım açıldığında evimin ışıklarının yandığını görüyorum.

Ugh . . .

Arabamı park ettim ve iç garaj kapısından evime girdim.

Henley ve Antony mutfağında, ellerinde kağıt ve kalemle tezgahın başında oturuyorlar.

"Siz moronların burada ne işi var?" Buzdolabımı açıp içine bakarken iç geçiriyorum.

"Konuşma yazmak," diye yanıtlıyor Antony. "Yardım etmen gerek."

"I . . ." Bir kutu portakal suyu çıkarırken başımı sallıyorum. "Uzaktan yakından ilginç bir şey yazmaktan acizim." Kartonu açıyorum ve içmeye başlıyorum. "Yorgunum."

"Yorgun musun?" Henley kaşlarını çatar. "Nasıl hâlâ yorgun olabilirsin? Bugün Perşembe."

"Vegas beni götümünden sikti, tamam mı? Dümdüz oldum. Dört gündür akşamdan kalmayım, işim başımdan aşkın, sesim kısık, sikim ağrıyor ve üstüne üstlük ateş basmaları yaşıyorum."

Henley, "Piercing yaptırdıktan yirmi dakika sonra bir mankenle kuru seks yaptığın için sikin ağrıyor, seni geri zekâlı," diye çıkışıyor.

Anılarım tekrar canlanırken burnumun kenarını çimdikliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bazen bezelye beynimden neler geçiyor bilmiyorum."

"Bu konuşmaları yapmamız gerekiyor."

"Yarın." İç karartıcı derecede boş buzdolabına bakarken portakal suyunu içmeye devam ediyorum. "Her gün ben isteyken yiyecek perisinin mucizevi bir şekilde bana yiyecek getireceğini umuyorum ama o sürtük hiç gelmiyor."

"Kendine gel dostum. Market alışverişi kimin umurunda?" Antony iç çeker. "Yazmamız gereken konuşmalar var." Kalemını eline aldı. "Ve neden sıcak basması yaşıyorsun ki?"

"Şu anda menopozda." Henley gözlerini devirir. "Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor."

Buzdolabını kapattım. "Neden benim evimdesin? Bunu ev mi yapıyor?"

"Çünkü Juliet'in kuzenlerinin hepsi benim evimde ve her şeyi ele geçirmiş durumdalar ve ben de çektiğim acıya son vermek için pencereden atlamak üzereyim," diyor ürkütücü derecede sakın bir sesle ve gülümsüyormuş gibi yapıyor. "İşte bu yüzden."

Antony, "Ve kardeşim mutfağımda karısıyla kavga ederken çocukları oturma odamın zemininde uyuyor," diye ekliyor.

Ha?

İki elimi de soru sormak için kaldırıyorum ama sormak için ağzımı bile açamayacak kadar yorgunum. "Her neyse." Ayakkabılarımı çıkarıp oturma odasına geçiyorum ve kanepeye uzanıyorum. Yastıkları tekmeliyorum ve bacaklarımı kanepenin arkasına yaslamak için kaldırıyorum. "Biri en azından paket servis falan sipariş etsin. Açlıktan ölüyorum." Ön kolumun arkasını gözlerimin üzerine koyuyorum. "Gerçekten yatağa gitmem gerek. Aslında

. . ." Kalkıp bir paket donmuş bezelye alıyorum, tekrar uzanıyorum ve onları kasıklarımın üzerine koyuyorum. Sikim zonklamaya başladı.

"Daha iyi mi?" Antony soruyor. "Daha iyi."

"Ne yemek istersin?"

"Umurumda değil." İç çekiyorum.

"Lazanya mı?" Kendi aralarında kıkırdarlar.

"Çok komik," diye tersliyorum. "Antony, düğünde eşlerimizi değiştiriyoruz."

"Hayır, değilsin," diye tersliyor Henley.

"Rebecca ile bırakın dans etmeyi, konuşmayacağım bile."

"Evet. Sen. Öylesin."

Antonius, "Sakın kiskanç maymun rolüne devam edip düğünde ona bakan herkesi dövmeye kalkma," diye uyarıyor.

"Rebecca'yı kıskanmıyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Sanki."

"Evet doğru," diye alay eder Antony.

"John'a mülkten çıkarken eşlik ettim çünkü bunu hak etmişti." Ön kapıyı gösterdim. "Şimdi ikinize de aynı şekilde eşlik etmeden önce evimden çıkın."

Arabaya çantalarımızı yüklüyorum ve Antony biniyor. "Rebecca'yı aldıktan sonra Chloe'yi de almamız gerekiyor."

Ön tarafa yanaşıp kornaya basıyorum ve ön kapı açılıyor. "Ben de geliyorum." Bec parmağını kaldırdı. "İki dakika."

Arabayı durdurdum ve beklerken dışarı çıktım. Sonunda açık ön kapıdan geçip Rebecca'nın evine giriyorum. Bu hafta sonunu atlatmanın en iyi yolu her şey normalmiş gibi davranmak. "Bu bavulu arabaya götürebilir miyim?" diye sesleniyorum.

Rebecca köşeyi dönüyor. "Evet, lütfen."

"Sadece iki geceliğine gittiğimizi biliyorsun, değil mi?" Dev bavuluna bakıyorum.

"Evet." Televizyonu kapatır ve alarmini çalıştırır.

"Umarım bu kocaman bavul arabama sığar."

"Oh. Bunu düşünmemiştim. Arabamı kullanayım mı?"

"Hayır, sorun olmaz. Çantamı arabasına alması için Henley'e vereceğim." Bavulunu garaj yoluna götürüp bagajı açıyorum. Çantamı çıkardım ve yeniden düzenlemeye başladım.

"Selam, Bec." Antony arabadan iner.

"Merhaba." Gülümsüyor ve onun yanağına bir öpücük konduruyor. "Çok heyecanlıyım."

"Ben de."

"Merhaba çocuklar," diyor sokağın karşısından bir ses. Taryn'i görmek için başımızı kaldırıyoruz; üzerinde kısa bir kot şort ve sıcak pembe bir bikini üstü var ve paten giyiyor. Kocaman memeleri her yerden dışarı sarkıyor.

"Vay be. Bugün kızlarla neler oluyor, Taz?" Ağzımdan beynime giden filtreyi takmadan önce söyledim. "Oh." Gülüyor ve omuzlarını sallıyor, omuzları sallanıyor. "Saklaması zor, o yüzden Artık denemeye bile zahmet etmiyorum." Antony ve ben bakışlarımızı değiştirdik.

"Evet, pekala." Antony'nin çantasını bagajdan çıkardım. "Kendine iki siyah göz verme."

"Ha ha, deneyeceğim." Saçlarını parmağının etrafında döndürüyor. "Düğüne mi gidiyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtlıyorum bagajı yeniden düzenlemeye devam ederken.

"Yarın orada görüşürüz."

"Tamam."

"Geçen gecedен harika görüntülerim var çocuklar."

"Hangi gece?" diye sordum. Bir çanta çıkardım ve yola bıraktım.

"Carol'ın parti gecesi."

Ne?

Gözlerim tekrar Antony'ninkilerle buluşuyor ve kaşları çatılıyor.

"Tamam o zaman, yarın görüşürüz Taryn," diyorum. "Gitmemiz gerek."

Git buradan. Hemen git buradan.

Taryn yine göğüslerini sallıyor. Cidden, o şeylerin kendi posta kodlarına ihtiyacı var.

Arka koltuğa geçip Rebecca'ya baktığımda gözlerinin hafifçe yuvarlandığını görüyorum.

Siktir et.

"Çantaları Hen'e götürmeme yardım et." Çantamı kollarına atarken gözlerimi Antony'ye dikiyorum. Antony ona yetişmek için koşarken ben de onun çantasını kapıp Henley'lere doğru yürüyorum.

"Elinde bizimle ilgili ne gibi görüntüler var?" Nefesimin altında fısıldıyorum.

"Kim bilir."

"Onu takım falan mı yaptık?" "Hayır," diye alay ediyor.

"Emin misin?"

"Evet." Omuz silkiyor ve sonra başını sallıyor. "Oldukça eminim."

"Oldukça emin misin?" Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Oldukça emin olmak yeterince iyi değil."

"Peki o zaman ne yapıyordun, sık kafalı? Neden senin kabahatlerini hatırlamak sadece bana düşüyor? Çünkü inan bana, onlardan çok var. Yetişemiyorum."

Henley'nin ön merdivenlerini çıkarken "Bir daha asla alkole dokunmayacağım," diye homurdanıyorum. "Buraya kadar; sınırlarıma ulaştım."

Henley gelişigüzel ön kapıdan çıkar. "Ne yapıyorsun?"

"Taryn'de Carol'ın partisinin olduğu gece çekilmiş görüntülerimiz var," diye fısıldıyorum.

Henley'nin gözleri yolun karşısına dikilir ve patenli Taryn'in arabanın camından Rebecca'yla konuştuğunu görür. "Bu iyi bir şey olamaz."

"Oh . . . sence?" Tükürdüm.

"Rebecca'ya kitabı yazıp yazmadığını sordun mu?" Henley soruyor.

"Hayır," diye çıkıştım. "O lanet kitabı o yazmadı."

"Peki bunu nasıl biliyoruz?"

"Çünkü ona bir yumruk çılgınlığı hakkında soru sordum ve tamamen dehşete düştü. Teşekkür ederim."

**Bu arada, bu konuda beni otobüsün altına atıyorsun."
Hepimiz sokağın karşısındaki ikisinin
konuşmasına bakıyoruz.**

**Henley, "Taryn'in yazdığını sanmıyorum," diye yanıtlıyor.
"Neden olmasın? Bir yumruk çılgınlığı tam ona
göre," diye takılıyor Antony.**

**"Dinle, aptal bir flaş bellekten daha büyük
sorunlarımız var," diye fısıldıyorum. "Taryn-"**

**"Çocuklar." Winston'ın köşeden gelmesiyle
sözümüz kesildi.**

**"Merhaba, Winston." Hepimiz birbirimizden
uzaklaşıyoruz.**

**"Dinle, Blake. Özel olarak biraz konuşabilir
miyiz?" diye soruyor köşeyi işaret ederken.**

Ha?

Şu anda bu saçmalık için zamanım yok.

"Elbette."

**Kafamı kaldırdığımda Taryn'in patenleriyle
döndüğünü görüyorum.**

Hay sikeyim.

Winston'la birlikte köşeyi döndük. "Ne oldu?"

**"Bakın Doktor," diyor gözleri suçlulukla etrafta
dolaşırken. "Yardımaınıza ihtiyacım var."**

**"Ne ile?" Gözlerim caddenin karşısındaki Roller
Boob Barbie'ye dikiliyor. Rebecca'ya bir şey
söylerse, yemin ederim onu arabamla ezeceğim.**

"Şey ... düğün falan derken ..." Omuz silkiyor.

**"Ne oldu?" Gözlerim caddenin karşısında
kalırken sabırsızca bağıriyorum.**

**"Yarın gece otelde kalacağım ve şehirdeki tüm
yeni bayanlarla birlikte ..."**

Gözlerim şaşkın bir şekilde ona döndü.

"Mavi haplara ihtiyacım var."

"Oh." Siktir et beni. "Doğru." Sonunda anladım. "Winston, tam bir sağlık muayenesi olmadan sana Viagra yazamayacağımı biliyorsun ve şu anda bunu yapacak zamanım yok."

Omuzları hayal kırıklığı içinde çöktü.

"Neden bu öğleden sonra gidip PCP'nizi görmüyorsunuz? Tıbbi kayıtlarınız onda var, bu yüzden size bir reçete verebilir."

"Bana daha fazla vermeyecek."

"Neden vermiyor?"

"Çünkü çok fazla kullandığımı söyledi."

"Kaç tane kullanıyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Bu ay birkaç paket."

"Birkaç paket mi?" Nefes nefese kaldım. "Her zaman kimi beceriyorsun, Winston?"

"Hayatımın baharındayım," diye alay ediyor. "Ne bekliyorsun ki?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bu değil."

Aman Tanrım.

Bu adam gölgede seksen yaşında ve tanıdığım herkesten daha fazla aksiyon alıyor.

"Size yardım edemem. Üzgünüm, gitmem gerek. Lütfen gidip doktorunuzu görün."

Köşeyi döndüğümde Roller Boob Barbie'nin düştüğünü ve Rebecca'nın arabadan inip ona yardım ettiğini görüyorum. Tek ihtiyacım olan bu. Eğer bir yerini kırdıysa, onu hastaneye götürmeyeceğiz.

"Artık gidebilir miyiz?" Antony'ye çıkıştım. "Bu sokak sinirime dokunmaya başladı."

"Sen hazır olduğunda."

Rebecca

Pencereden dışarı bakıyorum ve manzaranın geçişini izliyorum. Araba Chloe ve çocuklar arasındaki heyecanlı konuşmalarla dolu ve arada bir gülümseyip sohbete katılıyorum. Ama içimde konsantre olabildiğim tek şey ürkütücü bir déjà vu hissi.

Düğün mekanıma nasıl gittiğimi dün gibi hatırlıyorum.

Tıpkı bu düğünde olduğu gibi, bizim düğünümüzü de bir tatil köyünde yaptık ve tüm konuklar iki gün boyunca kutlamalarda kaldı. Çok yeni bir his. . . ve yine de çok eskilere dayanıyor.

Bir ömür önce.

Süslü araba yoluna döndüğümüzde Blake, "İşte burada," diyor. Tatil köyü göründü ve hepimizin nefesi kesildi. Dört katlı eski bir konağı ve şimdiye kadar gördüğünüz en güzel bahçeleri olan devasa bir kır evi. "Vay canına, şuraya bir bakın." Blake gülümsüyor. Araba, içinde ördeklerin yüzdüğü büyük bir gölün etrafında ilerliyor.

"Umarım o ördeklerden biri düğün devam ederken oradan geçer." Chloe pencereden dışarı bakarken gülümsüyor.

"Umarım bir ördek birine saldırır," diyor Blake. "Tam bir kaosa neden olur."

"Henley, umarım Henley'e saldırır." Antony gülümsüyor. Bunu hayal ederken hepimiz kıkırdıyoruz.

Blake arabayı park ederken, "Umarım düğün pastası garsonlar getirdiğinde parçalanır," diyor. "Sadece bir kaotik olay yaşayabilir miyiz, lütfen?"

"Nazik ol," diye nefes nefese kaldım. "İşlerin ters gitmesini umduğuna inanamıyorum."

"Yanlış değil," diye yanıtlıyor. "En çok hatırladığınız zamanlar, çılgınca şeylerin yaşandığı zamanlardır."

"Doğru," diye yanıtlar Antonius.

Ne dilediğinize dikkat edin, Dr. Grayson. Hayalini kurduğun çılgınlık muhtemelen sen ve benim ölümüne dövüşmemiz olacak.

Arabadan inip resepsiyon alanına giriyoruz; şaşkınlıkla etrafımıza bakarken ağızımız açık kalıyor. Her yerde siyah-beyaz mermer fayanslar, büyük avizeler ve lambalar var. Mobilyaların hepsi kadife ve lüks antikalardan oluşuyor.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Şuraya bir bakar mısınız?" "İnanılmaz," diye onaylıyor Blake.

"Gerçek bir Fransız havası var," diye fısıldıyorum. "Yani, Fransa'ya gittiğimden değil ama kitaplarda ve dergilerde gördüğüm kadarıyla."

"Çok Fransız." Antony etrafına bakınırken başını sallar. "Hiç Fransa'ya gitmedin mi?" Blake kaşlarını çatar.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Avrupa'ya hiç gitmedim."

"Oh, gitmelisiniz," diyor resepsiyona doğru adım atarken. "Bu herkes için bir zorunluluk."

"Bir gün." Gönülsüz bir gülümseme veriyorum. Bunu karşılayabileceğimden değil.

"Merhaba, James ve Drinkwater'ın düğünü için buradayız," diyor Antony resepsiyondaki kıza.

"Evet." Bilgisayarına yazıyor. "Siz gelin partisisiniz."

"Evet."

Chloe ve ben heyecanla gülümsüyoruz. Oluyor işte.

"Üçüncü ve dördüncü katlardaki yönetici sülitlerinde yerinizi ayırttık."

Blake kredi kartını çıkarır. "Tüm odalarla ben ilgilenirim, lütfen."

"Hayır, hayır." Sözünü kestim. Bunun için para biriktiriyordum.

Resepsiyon görevlisi bize "Odalar damat tarafından çoktan halledildi" diyor.

"Oh."

"Aptal," diye homurdanır Blake. "Ona ödeme yapmamasını söyledim," diye yüksek sesle düşünür.

"Tamam, teşekkür ederim."

Resepsiyon görevlisi odaların anahtarlarını uzatır.

"Üçüncü katta Blake Grayson ve Rebecca Dalton var."

Sağ taraftaki asansörle üçüncü kata çıkın, odalarınız koridorun sonunda."

"Teşekkür ederim."

"O zaman Antony Deluca ve Chloe Willcox dördüncü katta. Asansörünüz solda ve odalarınız koridorun yarısında."

"Teşekkür ederim."

Fuayeye doğru ilerliyoruz. "Düğün provası ne zaman?"

"Saat üçte."

Saatime baktım. "Bir saat içinde burada buluşalım mı?"

"Tamam."

Blake ve ben asansöre doğru yürüdük ve düğmeye bastık. Garip bir sessizlik içinde bekliyoruz.

Kapılar açılıyor ve içeri girip yüzümüzü onlara dönüyoruz. Kapılar kapanıyor ve katımıza çıkmaya başlıyoruz.

"Biliyorsun-"

"Benimle konuşma," diye sözümü kesti.

Ağzım açık kaldı. Bu ne cüret. "Seninle konuşmuyor muyum?"

"Bu doğru." Gözlerini ileriye, kapılara doğru çeviriyor.

"Sakin bana gaz lambası tutmaya cüret etme Blake Grayson."

"Ha." Gözlerini deviriyor. "Bu bir şaka. Bana gaz veriyorsun. Sana gaz verdiğimi söylemek tipik bir gaz verme davranışı. Kendini duyabiliyor musun?"

"Sana nasıl gaz veriyorum?" Öfkeyle bağırdım.

"Bana bu adamdan nefret ettiğinizi söylüyorsunuz; onu yakınıınızda istemediğinizi söylüyorsunuz. Mülkünüze girmesine izin vermediğinizi söylüyorsunuz. Sonra ortaya çıkıyor ve seni rahat bırakması için ona net bir sınır koyuyorum. O reddediyor, ben de devreye giriyorum ve birden kötü adam ben oluyorum."

Ona ters ters bakıyorum.

"Bazı insanlar gibi kolay lokma değilim." Çenesini meydan okurcasına kaldırır.

Kapılar açılır ve o dışarı çıkar.

"Beni kolay lokma mı sanıyorsun?" Onu koridorda takip ederken öfkelen dim.

"Düşünme, ben biliyorum."

"Boşanma anlaşması konusunda bir uzlaşmaya varmaya çalışıyoruz."

"Lütfen," diye alay ediyor. "Anlaşma falan yok. Tam olarak istediği şeyi elde etmeniz için size baskı yapacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ellerimi kalçalarım a koydum. "Çünkü senin aksine. . . Ben onun içini görebiliyorum. Görebiliyorum.

iyi adamlar olduğunu düşündüğünüz tüm bu lanet aptalları görün."

Kulaklarımda öfkeli kalp atışlarımı duymaya başladım. "Biliyor musun? Senin gibi yürüyen bir kırmızı bayraktan geliyor, bu bir şaka."

"Ben nasıl yürüyen bir kırmızı bayrak oluyorum?" diye fısıldıyor öfkeyle. "Ah lütfen." Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırıyorum. "Sen bu kadar kalın kafalı olamaz."

"Kalın kafalı." Gözleri yuvalarında şişiyor.

"Doğru," diye tükürdüm. "Sen de benim kadar biliyorsun ki her hafta sonu çok sıkı parti yapıyorsun. Tanıştığın her ateşli kadınla yatıyorsun. Bana sürekli senin tipin olmadığını söylediğin komşumuzla bile... ki bu iğrenç bir şey bu arada. Sürekli çocuk sahibi olmak istediğinden bahsediyorsun ama otuz beş yaşında bir kız arkadaş a bile sahip olamıyorsun. Ne zaman yuva kurmayı ve çocuk sahibi olmayı planlıyorsun, seksen yaşında mı? Üstüne üstlük Vegas'ta aletinde delikler açılmış ve muhtemelen frengi olmuşsun." Odamın anahtarını aldım. "Eğer bu kontrolden çıkmak değilse, ne olduğunu bilmiyorum. O yüzden bir tren enkazından ilişki tavsiyesi almayı reddediyorsam kusuruma bakma."

"Sen benim sikimi nereden biliyorsun? Sana neyin tren enkazı olduğunu söyleyeyim," diye tükürüyor. "Kendisi için her şeyi yapabilecek bir arkadaşı olan bir kadın ve

ona bok gibi davranıyor." Anahtarını alır ve kapısına tutar.

"Sana bok gibi davranmıyorum,
Blake." "Bahse girmek ister misin?"

"Nasıl?"

"Benimle konuşmadığın ve seni özlediğim için kendimi bok gibi hissettiğim en kötü on günü geçirdim ama senin tek derdin zehirli eski sevgilinin duyguları."

Kalbim sıkışıyor.

"Cehenneme gidebilirsin, Rebecca."

Odasına girdi ve kapıyı suratıma kapattı.

Lanet olsun.

Odama girdim ve yatağa uzandım. Sözleri kafamın içinde dönüp dururken tavana bakıyorum.

O haklı. Ben bir tren enkazıyım.

Bölüm 8

Güneş parlıyor ve gökyüzünde tek bir bulut yok, sadece kalbimde kopan karanlık bir fırtına var.

"Sen burada dur." Nikâh memuru Blake'i omuzlarından tutup yerine oturtur. "Ve sen de buradasın." Antonius'u kemerin altındaki yerine yerleştirir. Blake genişçe gülümsüyor ve heyecanla ayak parmaklarının üzerine çıkıyor.

Gölün kenarındaki bahçedeyiz. Yeni biçilmiş çimlerin kokusu keskin ve bahçıvanlar yarınki törene hazırlık için çitleri buduyor.

Arılar beyaz çiçeklerin etrafında vızıldıyor ve beklenti havayı dolduruyor.

Bana ve Chloe'ye doğru döndü. "Sen burada dur." Beni pozisyonuma getirdi. "Ve sen, sevgilim, buradasın."

Dördümüz ellerimiz önümüzde kenetlenmiş bir şekilde yerimizde duruyoruz.

"Henley," diye sesleniyor. "Hemen aşağı gel."

Henley genişçe gülümsüyor ve bize doğru yürüyor. Gururla ortadaki yerini alıyor. Çocuklara dönüyor ve onlar kıkırdarken Blake sırtına bir tokat atıyor.

Kalbim.

Daha önce evlenmek için bu kadar heyecanlı bir damat görüp görmediğimi bilmiyorum, ya da belki de hiç dikkat etmediğim içindir. Nikâh memuru işlemleri anlatmaya başlıyor ama ben bir şekilde kayboluyorum. Bunu açıklayamam ama siz hiç bir etkinliğe katıldığınızda kendinizi bir ağacın tepesinde oturup uzaktan izliyormuş gibi hissettiniz mi?

Sanki olaylarla aranızda bir cam parçası ya da bu durumda buz varmış gibi. Yarın mutlu bir gün, en güzel gün ama yine de hissedebildiğim tek şey derin ve ezici bir üzüntü duygusu.

Dünyadaki en iyi iki arkadaşım ömür boyu sürecektir bir aşka yelken açıyor ve ben bu düğüne açık bir kalple girmek istiyorum.

Ama ne yazık ki, kendinizi sonsuza dek birine teslim etme kabusunu yeniden yaşarken bunu nasıl yapabilirim?

Etrafımda konuşmaya devam ediyorlar ve aklıma bir görüntü geliyor, ama bu bir görüntü değil. Bu bir anı, kristal berraklığında ve bıçak gibi kesici.

Koridorda ona doğru yürüyen ben. Gözlerindeki bakış, kalbimdeki aşk.

O zaman bile aldatıyor
muydu? Çok safmışım.

Bu düşünceyle gözlerim yakıcı yaşlarla doluyor.

"Rebecca, Rebecca . . . Rebecca," ve EVLİLİK Kutlama görevlisi sert bir şekilde konuştuğunda başımı kaldırıp baktım. "Dinlemeni istiyorum canım."

"Özür dilerim," diye kekeliyorum şimdiki zamana geri döndüğümde. Gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi kırptırıyorum. "Özür dilerim, affedersiniz?"

"Chloe ile gitmelisin." Önünde işaret ediyor
Biz.

"Ne?" Şaşkınlıkla etrafıma bakındım ve Chloe'nin şimdi koridorun sonunda Juliet'le birlikte. "Özür dilerim, özür dilerim," diyorum telaşla onlara doğru ilerlerken.

"Şimdi çiçeklerinizi tutuyormuş gibi yapın ve müzik eşliğinde koridorda yürüyün." Müzik başlar. Elini kaldırır. "Ve şimdi." Büyük adımlarla koridora çıkıyorum. "Şimdi sen, Chloe," diye sesleniyor. "Ve son olarak, güzel gelinimiz Juliet."

Ön tarafa geçtik ve çalıştığımız gibi yerlerimizi aldık. Sonra Juliet bize katıldı ve Henley onu aldı.

ellerini onunkilerin içine soktu. Elinde olmadan onu usulca öpüyor ve herkes kıkırdarken benim gözlerim yeniden yaşlarla doluyor.

Dur.

Bu seninle ilgili değil Rebecca. Kendine gel.

Geçmişle şimdiki zaman arasında sıkışıp kalmış bir halde, yarınki törenin lojistiğini nasıl yapacağımızı izliyorum.

"Aferin herkese," diyor nikâh memuru bize. "Bir kadeh şampanya ile kutlayalım." Restoranı işaret ediyor. "Kanepelerimiz ve şampanyamız hazır ve bizi bekliyor."

Etkinlik merkezine doğru yürürken herkes heyecanla sohbet ediyor ve yaklaştıkça yalnız kalma ihtiyacım daha da artıyor.

Kendimi dengesiz hissediyorum.

İçeri girdikten sonra sahte bir gülümseme takınıyorum ve kadınlar tuvaletini aramaya koyuluyorum. Merdivenlerden çıkıyorum; üst kattakine gideceğim. Biraz mesafeye ihtiyacım var.

Kapıdan içeri daldım ve tuvalete oturup başımı ellerimin arasına aldım.

Sıcak ve nemli ve . . . lanet olsun.

Nefesim daralıyor, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ve kendimi toparlamaya çalışırken uzun bir süre oturuyorum.

Kapının açılıp kapandığını duyuyorum. "Bec," diyor Blake'in sesi usulca.

Gözlerimi

kapatıyorum. "İyi misin?"

Elimden geldiğince mutlu bir sesle, "Bir dakika içinde çıkacağım," diyorum.

Kalbim daha sert atıyor. Lanet olsun.

Beni rahat bırak.

"Tamam, dışarıda görüşürüz," diyor. Kapı açılıp kapanıyor ve ben elimi ağzıma götürüp yüksek sesle hıçkırıyorum.

Böyle biri olmak istemiyorum.

"Kapıyı aç," diye bağılıyor Blake'in sesi. Kahretsin.

"Ben iyiyim, Blake."

"Aç yoksa tepeye tırmanırım."

Lanet olsun. Kapıyı açtım ve yüzünü gördüğüm anda gözyaşlarına boğuldum.

"Hey." Beni kollarıyla sardı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Bana sarılırken göğsüne sokuluyorum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazımdaki yumru çok fena acıyor.

"Bec. Sorun ne?" diye fısıldıyor saçlarıma. "Konuş benimle."

"Hiçbir şey, aptallık ediyorum." "Hayır, aptal değilsin."

"Sadece ... sadece ... başarısızlık damarlarımda zehir gibi dolaşıyor."

"Bebeğim." Bana daha sıkı sarılıyor.

"Hayatımın böyle olacağını düşünmemiştim," diye fısıldıyorum. "Böyle olmaması gerekiyordu. Boşanmış bir kadın olmak istemiyorum."

"Biliyorum," diyor usulca.

"Ve tamamen haklısın. Ben bir tren enkazıyım."

Bana karşı gülümsüyor. "Tren enkazı kısmını abartmış olabilirim, ama kendimi savunmam gerekirse, önce sen bana tren enkazı dedin."

Ona bakıyorum.

Gözyaşlarımı başparmağıyla silerken usulca, "Şöyle yapacağız," diyor. "Kavga ettiğimizi unutacağız, evlendiğini unutacağız, dışarı çıkıp arkadaşlarımızla kutlayacağız ve sen yeniden başlayacaksın."

"Ama ..."

"Aması yok; artık geçmişte yaşamak yok." Alnımdan öpüyor. "İşte bu kadar. Bunlar onun için dökeceğin son gözyaşları."

"Ağladığım kişi o bile değil." Aptal gibi hissederek burnumu çektim. "O bir aptal. Bu onunla ilgili değil."

"Ne hakkında o zaman?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Kayıp rüyalar, sanırım." Başını hafifçe sallıyor.

"Ne?" Ona bakıyorum.

"Sen ve ben berbat durumdayız."

"Nasıl yani?"

"Sen sadece oyuncularını seviyorsun; ben de sadece parti kızlarını. İkisi de bize istediğimiz sonucu veremez."

"Tren enkazları," diye cevap veriyorum.

"Tam bir tren enkazı. Gel hadi." Beni kabinden çıkardı ve musluğu açtı. "Gözlerini kurula, ağlak bebek, ve kendine gel."

Gönülsüz bir gülümseme verdim.

"Çünkü bugün ikimizin bu şekilde yaşayacağı son gün."

"Ne gibi?"

"Geçmişteki gibi."

Göz kırpıyorum, kafam karışıyor. "Biliyorum... ama... geçmişte nasıl yaşıyorsun?"

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahatça omuz silkiyor. "Sanırım yirmi bir yaşındayım."

"Yirmi bir yaşında hissetmek kötü bir şey değil, Blake."

"Eğer rol yaparsan öyledir ve sen haklıydın, bana söylediğin her şey doğruydı. Ben yürüyen bir kırmızı bayrağım."

Hüzünle gülümsüyorum.

"Ve bilginiz olsun, muhtemelen aletimde frengi var; bu beni şaşırtmaz."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıriyorum. "Aletini deldirdiğine inanamıyorum."

Bacağını kaldırıyor ve kasıklarını yeniden düzenliyor. "Aslında şu anda külotumun içinde bir buz torbası var." Yüksek sesle gülüyorum ve o da gülüyor. "Ah," diyor, "ben de sormak için can atıyordum, şimdiye kadar ayak milyoneri mi oldun?"

"Hayır," diye alay ediyorum gözlerimi devirerek.

"Hayır mı?"

"Tek bir resim bile satmadım." "Bir tane bile mi?"

"Hayır."

"Meh." Omuz silkiyor. "Bu garipler sıcak ayakları gördüklerinde anlamıyorlar."

Omzuyla bana vuruyor, ben de ona vuruyorum. Sanırım kavgamız sona erdi.

Kemanlar çalıyor ve ben heyecanla omuzlarımı yukarı kaldırıyorum. "İşte bu, Jules."

Bahçenin tepesindeyiz, koridorda yürümek üzereyiz. Aşağıda, kemerin altında bizi bekleyen siyah takım elbiseli oğlanları görebiliyoruz.

Olduğu yerde zıplıyor. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

Beyaz dantelli bir elbise ve çok güzel antika bir duvak takmış; duvak büyük büyükannesininmiş. Saçları açık ve daha önce hiç bu kadar güzel bir gelin görmemiştim. Kelimenin tam anlamıyla parlıyor.

Yanağından öperim. "Git erkeğinle evlen."

Yine gülüyor. Heyecanı hissediliyor. Chloe onu kucaklıyor ve sonra yavaş çift adımlarla koridorda yürümeye başlıyor. Sırada ben varım ve aşağı iniyorum. Chloe ve ben buz mavisi straplez elbiseler giyiyoruz. Kendimi göz alıcı Grace Kelly gibi hissediyorum; elbiselerin gerçek bir eski Hollywood havası var.

Yaklaştığımda Henley'nin gözyaşları içinde sevgili Juliet'inin koridorda ona doğru yürüyüşünü izlediğini görüyorum.

Oh . . .

Etrafıma baktığımda Blake ve Antony'nin de tıkanıp durduğunu görüyorum.

Kalbim.

Yerlerimizi alıyoruz ve babasının kolundaki Juliet'in koridorun sonundaki yürüyüşünü izlemek için dönüyoruz. Henley ellerinin tersiyle gözyaşlarını silerken, Juliet bir kız öğrenci gibi kıkırdıyor. Neredeyse ona ulaşmak için koşuyor.

Dönüp bana buketini uzatıyor ve ardından babası iki yanağını da öpüp Henley'e uzatıyor.

"Merhaba."

Adam

gülümsüyor.

"Merhaba," diye

fıskırıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor

adam. "Sen de öyle," diye karşılık veriyor.

Eğilip onu usulca öpüyor, dudakları onunkilerin üzerinde kalıyor ve çevresel görüşümden Blake'in de gözlerini sildiğini görüyorum.

Bu çocukların bu kadar duygusal olduğunu kim bilebilirdi?

"Evleniyoruz," diye fısıldıyor Juliet, sanki bu bir sürprizmiş gibi.

"Bunu fark ettim," diye fısıldıyor Henley ve hepimiz gülüyoruz.

Bugün çok mutlu bir gün. En iyisi.

Garson kocaman bir tepsi dolusu cupcake getirip masaya bırakıyor. "Oh." Odanın öbür ucundan gözlerim heyecanla açılıyor ve Blake'i masaya doğru sürüklüyorum. "Hadi gidip biraz alalım."

Dev bir kalp şeklinde dizilmiş elli tane cupcake olmalı. "Bak ne kadar güzel." Seçeneklere bakarken gülümsüyorum. "Benim için bunun bir fotoğrafını çek."

Blake telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekiyor. "Bir keki yukarı kaldır," diye talimat veriyor.

Bir kek alıyorum. "Hâlâ sıcaklar," diye fıskırıyorum. "Ve kreması sızıyor." Büyük bir ısırık alıyorum. "Oh . . ."
Zevkten gözlerim şaşı oldu. "Bunlardan bir tane almalısın. Kreması limonlu."

"Orada iyi misin?" Blake yere bakarken kaşlarını çatıyor.

Sıcak kremanın kaval kemiğimden aşağı ve ayağımın her tarafına damladığını görmek için aşağı bakıyorum. Kıkırdıyorum. "Eww."

"Bu düşünceni unutma." Blake dizlerinin üzerine çöküyor ve askılı stiletto'mun içindeki ayağımın fotoğraflarını çekmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Etrafımızdaki insanlara bakıyorum. "Tuhaf birine benziyorsun."

"Evet, ayağına boşalmış gibi görünüyorsun ve bu beni tahrik ediyorsa, o hasta heriflerin neler yapabileceğini bir düşün."

"Ne?" Fısıldıyorum.

Blake ayağa kalkıyor ve elimden tutup beni dışarı sürüklüyor. "Otur ve ayakkabılarını çıkar. Videoya çekeceğim."

"Ha?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" "Sadece yap şunu."

Bahçenin kenarına oturdum. "Yüzümü bu işe bulaştırma."

"Ben değilim." Video çekmeye başladı ve sessiz olmam için parmağını dudaklarına götürdü.

Kayışı yavaşça çözüyorum ve ayağımı ayakkabımdan çıkarıyorum. Beyaz krema şimdi ayak parmaklarımın arasından damlıyor.

Bir saniyeliğine çekimi durdurur. Blake, "Şimdi parmağınızı içinden geçirin ve ağzınıza götürün," diyor.

"Ne?" Suçlulukla etrafıma bakınırken fısıldıyorum. "Yüzümün hiçbir şeye bulaşmasını istemiyorum."

"Bunu düzenleyeceğim; sadece yap." Kamerayı kaldırıyor ve aklına başka bir şey gelince tekrar bırakıyor. "Parmağınızı ağzınıza sokmayın; onun yerine dudaklarınıza sürün."

"Ne?"

"Sadece yap şunu," diye fısıldıyor.

Bana söylediğini yapıyorum ve o da gülümseyip başparmağını kaldırıyor. "Tekrar yap."

Tekrar yapıyorum.

"Şimdi parmaklarınızı ayağınızdaki kremaya bulayın ve ardından ayak parmaklarınıza sürün."

"Sen sapıksın, bunu biliyor musun?"

"Bunu biliyorum." Çekmeye devam ediyor ve on dakika kadar sonra "Tamam, sanırım buldum" diyor. Fotoğraflarına geri dönüyor ve gülümsüyor. "Bu çok ateşli."

"Bunun neresi sıcak?" Fotoğraflara bakmak için omzunun üzerinden eğilirken kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu yükleyeceğim," diyor bana.

Fotoğraf, içeride pasta masasının yanındayken ayağımın fotoğrafı. Bacağımdan aşağıya krema damlayan fotoğraf. "Evet, tamam."

Bana telefonunu uzattı. "Telefonumdan kontrol paneline giriş yap, böylece yükleyebilirim." Foot Finder'a giriyorum ve telefonunu ona geri veriyorum. "Yüz yok."

"Biliyorum, biliyorum." Konsantre olur ve süreci gözden geçirir. "Daha fazla içerik için bir teaser ekleyeceğim ve üzerine gülünç bir fiyat koyacağım."

"Ne demek saçma bir fiyat?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Buraya gelene kadar numara yapıyoruz."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıırıyorum. Başarana kadar numara yapmak son zamanlarda tam anlamıyla benim hayat sloganım oldu.

Telefonuna konsantre olmaya devam ediyor.

"Bu buzlanmayı yıkamak için banyoya gidiyorum. Cehennem gibi yapış yapış oldum."

"Tamam." Telefonuna yazmaya devam ediyor. "İçeride görüşürüz."

Blake beni sallıyor ve ben kahkahalarla gülerken beni tekrar içeri yuvarlıyor. Dans ederek ve gülerek çok iyi vakit geçirdik - çok güldük. Teras dans pistindeyiz; yukarıda peri ışıkları parıldıyor ve büyülü gece sona eriyor.

Müzik eşliğinde sallanırken Blake beni kollarının arasına alıyor. "İtiraf etmem gereken bir şey var."

"Uh-oh." Ona bakıyorum. "Duymak istiyor muyum?" Kıkırdıyor. "Belki de istemezsin."

"Vur bana."

"Listeni okudum." Müzik eşliğinde ilerlemeye devam ediyoruz. Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Ne listesi?"

"Çıkmak için yapılması ve yapılmaması gerekenleri yazmışsın." Ha?

Bunu ne zaman görmüş olabileceğini hatırlamaya çalışıyorum.

"Sabah sana veda etmek için geldiğimde yatağının ucundaydı. Sana söylemekten nefret ediyorum ama liste tam bir isabet ve ıskalamaydı."

"Oh."

Ne yazmışım?

"Biliyor musun, bunu düşünüyordum ve bir fikrim var."

Dans ederken gözlerimi deviriyorum. "Her n e y s e , cevabım hayır."

"Beni dinle." Bana gülümsüyor. "Ya sana yardım edersem?"

"Bana yardım mı ettin?"

"Eğlenmek ve yeni deneyimler yaşamak istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ama incinmek istemezsin."

"Doğru."

"Sana ipleri göstersem nasıl olur?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ya ..." Gönülsüzce omuz silkiyor. "Ya ilk birkaç randevunda sana koçluk yapsaydım?"

Müzik eşliğinde sallanıyoruz. "Bana nasıl koçluk yapardın?"

"Bilmiyorum." Bir an düşünür. "Belki birkaç çifte randevuya çıkabiliriz ve ben de ... gözlemleyebilirim."

Kaşlarımı çatтым. "Gözlemlemek mi?"

"Bilirsin, sadece sana göz kulak olur ve güvende tutarım, sen de"-yine omuz silkiyor-"istediğin gibi eğlenirsin. Ertesi gün, gözlemlerimi gözden geçirebilir ve senin"-kendini ifade etmeye çalışıyor-"doğumunun" bazı yönlerini değiştirebiliriz."

"Çifte randevumuza kimi getirirsin?" Ben sorarım.

"Bilmiyorum." Tekrar omuz silkiyor. "Eminim birini bulabilirim."

Dans ederken bunu düşünüyorum. "Peki randevunun sonunda ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Gecenin sonunda eve gitmek ve sevgilimle seks yapmak istediğimde ne olacak?" Ben soruyorum.

"Sonra eve gider ve sevgilinle seks yaparsın," diye yanıtlıyor. "Umarım iyi bir aleti vardır ve işini iyi yapar."

Bu fikir kafamın içinde dönüp duruyor. "Doğru anlamış mıyım, bana nasıl oyuncu olacağım konusunda koçluk mu yapmak istiyorsun?"

Özlemle gülümsüyor. "Ben öyle demezdim ama ... özetle, sanırım bu iyi bir benzetme."

Bir an düşündüm. Sahada oynamak istiyorum ve belki de . . . Yani, Blake sonunda biriyle tanışırsa, ben de ona o kadar güvenmem. "Tamam, bir şartla."

"Bu da ne?" Bana bakıyor.

"Sana nasıl erkek arkadaş olacağın konusunda koçluk yapacağım." "Ahhh." Kalabalığa bakarken gülümsüyor.

"Ama sorun da burada yatıyor. Görüyorsunuz, ben erkek arkadaş olmak istemiyorum."

"Bu yüzden sadece birkaç flört dersi alın ve sonra erkek arkadaş olmayın, ama daha sonra olduğunuzda alet çantanızda bilgi sahibi olacaksınız."

Dans etmeye devam ederken gözleri benimkileri tutuyor. "Sadece sana yardım etmek istiyorum; yardıma ihtiyacım yok. Söz konusu kadınlar olduğunda, her şeyim hazır."

"Aynı fikirde değilim. Ördeklerin tamamen kontrolden çıkmış. Anlaştık mı?"

"Hayır. Sadece sana koçluk yapıyorum."

"Olmuyor. Bu iki yönlü bir yol. Ya ikimiz ya da hiçbirimiz."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve düşünürken beyninin tıkr tıkr çalıştığını görebiliyorum.

"Anlaştık mı?" Umutla sordum. "Bu konuda bana yardım edeceğine güvendiğim tek kişi sensin." Omuz silkiyorum. "Ayrıca, bana nasıl oyuncu olunacağını en iyi oyuncunun kendisinden daha iyi kim gösterebilir?" Ona gülümsüyorum. "Sen tam anlamıyla bu iş için yaratılmışsın, Blake."

"Kırmızı bayrak olduğum için mi?"

"Sen kırmızı bayrakların kralısın."

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerini deviriyor ve onu yıprattığımı biliyorum.

"Gel hadi." Ona gülümsedim. "Sen bile bunun iyi bir fikir olduğunu biliyorsun."

"Peki." İç çekiyor.

"İyi ne?"

"Bir anlaşmamız var."

Bölüm 9

Blake

Ağır göz kapaklarımı sürükleyerek açıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Otel odamın etrafına bakıyorum.

Ahh, akşamdan kalma olmadan bir sabah.

Güzel.

Bir an sessizlik içinde uzandım ve sonra dün geceden bir şey hatırladım. Uzanıp telefonumu aldım ve Foot Finder'a girdim.

YAPIŞKAN DURUM
GÖRÜNTÜSÜ SATILAN
GÖRÜNTÜLER: 32 \$22.00
VIDEO TALEPLERİ: 16 \$250.00

Gözlerimi kırptırıp odaklanmaya

çalışıyorum. Ha? Bu da ne demek oluyor?

Gözlerimi ovuşturuyorum. Bir dakika, doğru mu görüyorum?

Oturdum ve gerçekten odaklandım.

YAPIŞKAN DURUM
GÖRÜNTÜSÜ SATILAN
GÖRÜNTÜLER: 32 \$22.00
VIDEO TALEPLERİ: 16 \$250.00

Bekle, ne?

Doğru okuyorum, değil mi? Telefonumdaki hesap makinesini açıyorum. Yedi yüz dört dolar. Gözlerim açılıyor. Ne oluyor lan? Ve eğer

düzenlersem

videoda yüzlerin olmadığından emin olmak ve o hasta pisliklerin satın almasına izin vermek, bu . . .
Tekrar hesapladım. Dört bin dolar.

Yataktan fırladım. Bu da ne?

Hemen Rebecca'nın numarasını çevirdim.

Aradığınız numaraya ulaşamıyorum.

Lanet olsun. Neden o aptal telefonunu hiç şarj etmiyor? Takım elbise pantolonuma bakıyorum. Dünden kalma anahtarı hâlâ cebimde, taşıyacak bir yeri yokken. Ona sürpriz yapacağım.

Telefonumu ve iki anahtarımı alıp koridora çıkıyorum. Anahtarı kapısına takıp içeri giriyorum. Oda buz gibi soğuk ve o bir bebek gibi uyuyor.

Burası neden bu kadar soğuk?

Yatağın kenarına oturup bir süre onu izliyorum. Uzun siyah saçları yastığının üzerine yayılmış ve melek gibi yüzü makyajdan arınmış.

Çok güzel.

"Bec," diye fısıldıyorum.

Uyumaya devam ediyor.

"Bec," diyorum biraz daha yüksek sesle.

Bir sıçrayışla uyanıyor ve yüzünü bana çeviriyor. "Ne?" diye tersledi.

"İyi haberlerim var."

Yuvarlanıyor ve battaniyeleri yüzüne doğru çekerken sırtını bana dönüyor. "Uyumaya devam et, Blake."

"Burası buz gibi."

"Klimayı nasıl çalıştıracığımı bilmiyorum," diye homurdanıyor.

"Donuyorum."

"Battaniyenin altına gir," diye tersledi. "Seni koca bebek."

Yanına yatıyorum ve ben bilgisayarımda gezinirken o sırtı bana dönük uyumaya devam ediyor.

Telefon.

Bunu hayal etmemiştim, değil mi?

Foot Finder'a tekrar girdim ve hesabı tekrar yaptım.

Hayır, haklıydım.

"Sen yapılmış kırk yedi yüz Dünkü dolarlar," diyorum yüksek sesle.

Söylediklerimi hatırlayınca bir an sessiz kaldı.

"Ne?"

"Ayak Bulucu'da. Buzlanma resmimiz bozuldu."

"Ne?" diye alay ediyor aceleyle yuvarlanırken.

"Ne demek istiyorsun?"

Ona gösterge panelinin ekranını gösteriyorum ve okumak için gözlerini kısıyor.

"Gözlüğe ihtiyacın var mı?" Ben soruyorum.

"Yüzde yüz." Gözlerini kısarak bakmaya devam ediyor. "Sen kör falan mısın?"

"Aman Tanrım." Telefonuma bakarken telaşla doğruluyor ve o zaman transparan bir gecelik giydiğini görüyorum.

Soluk pembe ve şeffaf; dolgun göğüslerinde meme uçlarının rengini görebiliyorum. Gözlerim aşağıya inip göğüs dekoltesinde oyalanıyor ve sonra göğüslerine doğru iniyor.

Güm... güm... güm... sikim gidiyor. Acı içime yayılıyor.

"Ahh." Çekiniyorum.

Bu lanet piercing gitmeli. Ölüme yakın bir deneyim yaşamadan ereksiyon bile olamıyorum.

Acı taşaklarıma kadar yayılmaya başladı. Oh, sik beni.

"Bir dakika, bu gerçek mi?" diye soluk soluğa kalır. "Evet." Sikimin kalkmasını istemeye çalışırken irkildim.

aşağı. "Ahhh." Acı içinde arkama yaslanıyorum. Ter alnımı kaplıyor.

"Neyin var senin?" Gözleri ekranda sabit kalırken kaşlarını çatıyor.

"Ahh, bu piercing." Sikim neredeyse ortadan ikiye ayrılırken yatağa yaslanıyorum.

"Ne?" Yaptığı şeyi bıraktı. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

Başımı salladım.

"Görebilir miyim?"

"İstemiyorsun." Başımı sallıyorum. "Ona bakamıyorum bile."

"Göster bana."

A l e t i m i n ucunu yukarı ve boxer şortumun kemerinin üzerine çekiyorum.

Gözleri dehşet içinde büyüyor. "Kafanın tamamını mı deldin?"

Yüzüm berbat olurken başımı sallıyorum.

"Aman Tanrım, Blake." Yataktan fırladı. "Onu çıkarman gerek. Aklından ne geçiyordu?"

"Seks sırasında inanılmaz olması gerekiyordu." Acı içinde yüzümü buruşturuyorum. "Şu iyileşme kısmını atlattıktan sonra."

O zaman başımı kaldırıp bakıyorum ve geceliğinin içinden tüm vücudunu görebiliyorum.

Kıvrımlar, şehvetli göğüsler ve küçük bir parça koyu kasık kılı. Belim karıncalanmaya başladı.

Güm, güm, güm sikim gidiyor.

Uyarılma kanımda çığlıklar atıyor ve bu sefer neredeyse aletimin ucunu koparıyor.

"Ahhh." Arkama yaslanıyorum.

"Neden bu kadar acıyor?" diye ağlıyor.

"Çünkü geceliğin beni sertleştiriyor."

Kendine şöyle bir baktı ve sonra ne olduğunu gördü | Bak. O Çığlıklar ve çalışır içine ve

Banyo.

**I yalan içinde Acı. "Can sen olsun
Ben bazı Buz, lütfen?"**

Sessizlik.

"Bec," diye sesleniyorum. "Burada ölüyorum."

**"Bekle, seni aptal," diye sesleniyor. Bornozuyla
dışarı çıkıyor ve bavulunu karıştırmaya başlıyor.
"Ben neredeyse çırılçıplakken buraya gelip sonra
da eşyalarımı toplamaya başladığına
inanamıyorum." Hışımınla banyoya geri döndü.**

**"Kişisel algılama." Arkama yaslanırken irkildim.
"Bütün göğüsler beni sertleştirir."**

**"Aman Tanrım," diye sesleniyor. "Buz almak için
resepsiyona gidiyorum. Orada kal."**

**"Bu şekilde başka nereye gidebilirim
ki?" "Lanet olası hastaneye."**

Ter tenimi ıslatırken dışarı çıkıp kapıyı çarpıyor.

**Bunu çıkarmalıyım, beceremiyorum. Ama . . .
bununla bir kadına verebileceğim derin sikiş.
Eminim en kötüsünü atlatmışımdır.**

**Acı içinde yüzümü buruşturuyorum. Üç gün
daha vereceğim.**

**Hemşire odasına girerken, "Günaydın Nigella,"
diyorum.**

"Günaydın, Dr. Grayson."

**Nigella personelin en cana yakın, en sevimli
hemşiresidir. Gölgede altmış yaşında ve
muhtemelen işimi benden daha iyi biliyor.**

"En sevdiğim hemşire bugün nasıl?" Ona sordum.

**"O iyi." Gülümsüyor. "En sevdiğim doktorum
bugün nasıl?"**

**Bir sandalyeye çökerken "O iyi," diye cevap
veriyorum. Bilgisayarı açtım ve notları gözden
geçirmeye başladım**

Patolojiden gönderildi. Yanımdaki masaya oturdu ve bazı notlar yazdı. Başka bir hemşire içeri girdi. "Hey, Aria."

"Aman Tanrım, Nigella. Kindle'ımdaki en iyi kitabı okuyorum."

Kulak misafiri olurken notlarımı okumaya devam ediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, BookTok bana yepyeni bir dünya gösterdi. Doyamıyorum."

"Ne gibi?" İlgisiz bir şekilde cevap veriyorum.

"Şu anda bir Fae kitabı okuyorum," diye anlatmaya devam ediyor Nigella.

"Dostum, son zamanlarda beslememde en ateşli tavsiyeler geliyor."

"Ben de."

Kaşlarımı çattım. "İngilizce konuş. Yayınında ne var?"

"O bir peri ve o da bir kurt adam ve alfalar arasında paylaşılacak üzere onların sürüsünün bir parçası haline geldi."

"Oh, ters harem. Benim favorim," diye yanıtlıyor Nigella.

"Ha?" Başımı kaldırıp baktım, ilgimi çekti. "Bu da ne?"

"Okuduğum bir kitap."

"Gerçek dünyada böyle kitaplar mı var?" Kaşlarımı çatıyorum, büyülenmiş gibiyim.

"Bir milyon. Onlar da cidden çok seksi. Bütün erkekler bunları okumalı. Bu onları yatakta milyonlarca kez daha iyi yapacaktır."

"Bunları nerede okuyabilirim?"

"Kindle'da."

"Hmm."

Onlar konuşmaya devam ediyor, ben de gizlice çocuklara mesaj atıyorum.

İstihbaratım var.
Kindle almamız lazım.
Stat!

Aria ve Nigella konuşmalarını bitirir ve Aria sonunda uzaklaşır.

"Söylesene Nigella, kızına iyi bir erkek bulacak olsan nereye bakardın?"

"Eğlenceli bir adam mı yoksa iyi bir adam mı?" diye soruyor.

"Güzel ve onurlu." Bir an düşündüm. "Ve eğlenceli."

"Hmm." O bükülmüş onu Dudaklarolarak o düşünür. "Belki kilise."

"Kilise dışında." Kalemimi elimde tutarken sandalyemde sallıyorum. "Güzel, sağlıklı bir . . . iyi adam."

"Evlenecek tipte mi?"

"Evet, sanırım."

"Hmm." Tekrar düşünüyor. "Bu kimin için?"

"Yakın bir arkadaşımın kabus gibi bir eski sevgilisi var ve ona birini ayarlamak istiyorum ... ama iyi biri olmalı."

"Hmm, şey ... tecrübelerime göre, ben olsam ona bir doktor ayarlamazdım."

"Kesinlikle olmaz," diye cevap verdim. "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

"Ve ben olsam ona bir polis ya da güvenlik görevlisi ayarlamazdım. Onlar her zaman ekstra aksiyon peşinde koşuyor gibi görünüyorlar."

"Bu doğru."

"Ve ona müsait olmayan bir adam ayarlamazdım."

"Şey, tabii ki." Gözlerimi deviriyorum. "Eğer başka biriyle birlikteyse ..."

"Duygusal olarak ulaşılamaz demek istedim."

"Duygusal olarak ulaşılamaz mı?" Kaşlarını çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Pek çok erkek yuva kurmak istediğini düşünür ama gerçekte sahada oynamayı severler, bu yüzden de girdikleri her ilişkiyi sabote ederek bekarlığa geri dönerler."

Zihnim bu bilgiyi işlerken bir süre ona bakıyorum.

Hmm . . .

"Tanıdık geldi mi, Dr. Grayson?" Sırıttıyor.

"Hiç de değil," diye yalan söylüyorum ayağa kalkarken. "Her neyse, bildiğiniz iyi adamlar varsa bana gönderin."

"Uh-huh."

"Ama mali açıdan bağımsız, yakışıklı, uzun boylu ve düzgün biri olmalı."

"Düz mü?" Kaşlarını çatıyor.

"Yani, iyi bir adam gibi. Komik işler yok." Neil hemşire odasına girdi.

"İşte şimdi heteroseksüel bir adam geliyor." Nigella gülümsüyor.

"Evet, doğru." Neil gülümsüyor. "Hayal kurmaya devam et, bebeğim." "Dr. Grayson heteroseksüel bir erkek arıyor," ona söyler.

"Ohhh," diye alay ediyor. "Senin için heteroseksüel olabilirim, Doktor."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen iflah olmaz bir çapkının tekisin Neil."

"Beni bu kadar sevimli yapan da bu." Bir çizelge alıp koridorda kaybolmadan önce göz kırptıyor.

Rebecca

Otobüs trafiğın içine giriyor ve ben bir sonraki hatta doğru dönüyorum. Otobüs görevindeyim ve öğleden sonraları telaşlı oluyor. "Rebecca," diye sesleniyor arkamdan bir ses.

Geçen yılki öğrencilerimden birinin babasını görmek için döndüm. Her zaman sevimli ve sessizdi.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

Kahretsin, adı ne?

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Genişçe gülümsüyor.

"Evet. Biliyorum." Bir sonraki otobüs yanaştı ve sıradakilere binmeleri için elimle işaret ettim. "Greg nasıl?" diye sordum.

"O harika biri." Sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi gözleri benimkileri tutuyor. "Dinle . . . . I . . ." Ağırlığını arka ayağına veriyor. "Geçen yıl sana soramadım çünkü gerçekten uygun değildi."

Soru sormak için kaşımı kaldırıyorum.

"Bir ara dışarı çıkmak ister misin?"

"Oh . . ." Şaşırdım. Bunu beklemiyordum. "Karınıza ne oldu?"

"Yıllardır birlikte değiliz." Bana orantısız bir gülümseme veriyor.

"Doğru." Kahretsin, bunu bilmeliydim. "Çıkmak ister misin?"

"Eğer haddimi aştıysam, özür dilerim."

"Hayır, hayır. Ben sadece ..." Aslında bu mükemmel olabilirdi. "Kulağa tuhaf gelecek ama çifte randevuya karşı çıkar mısın?"

"Oh . . ."

"Sadece, evliliğim bittiğinden beri kimseyle çıkmadım ve ..."

"Gergin mi hissediyorsun?"

"Endişeliydim ve kardeşim de aynı durumda. Bu yüzden ilk birkaç randevumuzda mümkünse birlikte çıkmaya karar verdik."

"Oh." Düşünürken başını sallıyor. "Kardeşin mi?" "O iyi bir adam ve bu sadece bir düşünce."

...

"Hayır, elbette.
Neden olmasın?"
"Gerçekten mi?"
Gülümsüyorum.
"Cumartesi gecesi?"
"Kulağa harika
geliyor."

Telefonunu çıkarıyor. "Numaran ne?" Ona numaramı söyledim, o da telefonuna yazdı. "Perşembe günü seni ararım, ayarlamaları yaparız" diyor.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Bir süre birbirimize bakıyoruz ve bana geniş bir gülümseme veriyor. "Perşembe günü konuşalım mı?"

"Tamam."

Dönüp uzaklaşıyor ve ben de onun uzaklarda kayboluşunu izliyorum.

Aman Tanrım, bir randevum var.

Ahhh. Blake'i aramalıyım ve ona her şeyi anlatmalıyım.
. . . Aklımdan yeni bir düşünce geçerken kaşlarımı çatıyorum. Korkunç bir düşünce.

Onun adı ne?

Zil, zil ... zil, zil ... zil, zil. Park yerindeki arabama oturuyorum ve cevap vermesini beklerken aptalca gülümsüyorum.

"Blake Grayson."

"Bilin bakalım cumartesi gecesi için kimin randevusu var?" Işınılıyorum. "Gerçekten mi?"

"Uh-huh."

"Kiminle?"

"Eskiden ders verdiğim bir öğrencimin babası." "Eski bekar baba numarası, ha?"

Kıkırdıyorum. "Evet. Cumartesi gecesi çifte randevumuz var, olur mu?"

"Elbette öyle."

"Ama bu kadar kısa sürede bu hafta sonu için bir randevu bulabileceğinizi nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Güven bana, biliyorum."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Dünyadaki her kadının ayaklarına kapanması nasıl bir şey olmalı? "Perşembe akşamı beni arayacak ve bir şeyler ayarlayacağız."

"Doğru."

"Kime çıkma teklif edeceksin?" Ona sordum. "Birini bulacağım."

"Zaman kaybı yok; kız arkadaş malzemesi, değil mi?" Ona hatırlatıyorum.

"Bec." Gözlerinin yuvarlandığını neredeyse duyabiliyorum. "Bir randevum olacak. Endişelenmen gereken tek şey bu."

"Tamam." Telefonu kapatırken gülümsüyorum. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Strateji ya da plan falan yapıyor muyuz?" "Aman Tanrım, hayır."

"Hayır mı?"

"Bunun olmasına izin verdik."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Ama plan yapmazsak ne olacağını nasıl bilebiliriz?"

"Mesele de bu zaten - sadece devam edip ne olacağını göreceğiz. Sizi doğal flört ortamınızda görmezsem gözlemleyemem."

"Oh." Aptal gibi hissederek başımı salladım. "Doğru."

"Pekâlâ." Konuşmayı sonlandırmaya çalışır.

Telefonu kapatıyorum. "Bu gece fotoğraf çekmeye geliyor musun?"

"Bu gece gelemem. Bir işim var." "Oh."

Dinlerken dudağımı ısırdım. "Bir randevu mu?"

"Evet, bir randevu."

Kiminle?

"Sadece lanet bir randevu gibi mi?" "Rebecca."

"Doğru." Başımı salladım. Bunu neden söyledim ki?

"Özür dilerim." "Güle güle."

"İyi geceler."

"Niyetim o." Telefon kapandığında ses kesilir.

Düşünürken park yerine bakıyorum ... hmm, onu erkek arkadaş malzemesine dönüştürmek görüldüğünden çok daha zor olacak.

Yatak odamda bir ileri bir geri yürüyorum. Artık resmileşti: Ben bir aptalım.

Bu tüm zamanların en aptalca fikri.

Bir randevuya gidiyor olmam yeterince kötü, ama Blake'in bütün gece boyunca beni yargılaması?

Ne düşünüyordum ki?

Üstüne üstlük, flörtümün adını bile bilmiyorum. Öğrenmeye çalıştım. Ofisteki dosyalara falan baktım ama tek öğrendiğim soyadı oldu ki onu da zaten biliyordum.

Tanrım, bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Blake'i arıyorum. Zil, zil . . .

"Merhaba," diye cevap veriyor.

"Merhaba, bu gece için her şey yolunda mı?" "Evet, neden?"

"Yani bizimle saat yedide restoranda buluşacaksın, değil mi?"

"Uh-huh."

"Tamam." Başımı salladım.

"Hazır mısın?" "Şimdi duşa giriyorum."

Saatime baktım. "Geç kalacaksın." "Hayır, geç kalmayacağım."

Elimi karnımın üzerine koydum. "Çok gerginim, midem bulanıyor."

"Sakin ol, sorun yok."

"Öyle mi? Çünkü gerçekten iyi hissetmiyorum." "Orada görüşürüz."

"Tamam." Sonra hatırladım. "Oh, Blake."

"Evet, Rebecca." Bıkkınlıkla iç çekti.

"Oraya vardığında, benim yapmam gerekmeden kendini tanıtabilir misin?"

"Nedenmiş o?"

Yüzümü buruşturuyorum çünkü bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum. "İlk adını hatırlamıyorum."

"Ha ha, klasik çaylak hatası. Şu haline bak. Bu oyuncu olayını çoktan çözmüşsün."

"Hiç komik değil." Gözlerimi deviriyorum. "Güle güle."

Farların garaj yoluma girdiğini görüyorum ve aynaya son bir kez bakıyorum.

Krem rengi bir elbise giyiyorum, saçlarım açık ve kıvrılmış. Sahte bir bronzluk ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorum ve yıllardır bu kadar çaba sarf etmemiştim.

Kendimi tamamen gülünç hissediyorum.

Tak, tak, tak sesleri alt kattan yankılanıyor ve ben dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum.

Fikrimi değiştirdim; artık gitmek istemiyorum.

Yapmak zorundasın.

Yavaşça aşağı iniyorum ve kapıyı açıyorum.

"Merhaba." Dost canlısı yüzü gülümsüyor.

"Merhaba."

"Şarap içmeye ve yemek yemeye hazır mısınız?" Kot pantolon ve gömlek giyiyor ve iyi görünüyor.

"Uh-huh."

Elini havaya kaldırıyor.

Ha?

Kaşlarımı çatıyorum, o da elini daha yukarı kaldırıyor.

"Çak bir beşlik bebeğim. Vur bana."

Ona beşlik çakarken sahte bir kahkaha atıyorum. "Touchdown."

Genişçe gülümsüyor.

Ne?

Bu şimdiye kadar yaptığım en garip şey değil mi?

"Hadi git boya ve kasaba kırmızı." O
wiggles Kaşlarını.

Ya da değil.

Ön kapıdan çıkarken aynada kendimi görüyorum. Kusmak üzereymişim gibi görünüyorum ... muhtemelen öyle hissettiğim içindir. Araba yoluna doğru yürüyoruz ve yüzümdeki kan çekiliyor.

Hepsini.

Son damlasına kadar.

Arabası floresan yeşili ve sanki bir yarış arabasıymış gibi arkasında büyük bir kanadı var ve sanki uzayla konuşmaya niyetliymiş gibi kocaman bir anteni var.

Ama bu bir yarış arabası ya da uzay gemisi değil, yarış arabasına benzetilmiş bir aile arabası.

Sik beni.

"Harika değil mi?"

"Evet." Garip bir şekilde gülümsedim. "Harika."

"Arabalarımı kadınlarımı sevdiğim gibi severim. Hızlı ve seksi." Yüksek sesle gülüyor ve onun adına o kadar utanıyorum ki ben de gülüyorum. Bir beşlik daha çakmak için elini kaldırıyor.

Garip bir şekilde tokatladım.

Yardım edin.

Blake'in ön kapıdan çıktığını görmek için kafamı kaldırıyorum. Elbise pantolon ve spor ceket giymişti ve bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu.

Böyle bir şey olamaz.

Koşarak Kurbağa Kermit'in arabasına daldım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Bay İsimsiz direksiyona geçer ve Blake yepyeni gümüş Porsche'siyle rahatça yanından geçer.

Vroom, vroom, vroom. Bay İsimsiz motoru deviriyor.

Ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Sana neler yapabileceğini gösteriyor."

"Vay canına," diye fısıldadım. "Güçlü."

"Biliyorsun, bebeğim."

Sırtımdan boncuk boncuk ter damlamaya başladı. Bu olamaz.

Ben pencereden dışarı bakarken, kötü bir bölümdeymişim gibi hissederken, daha etkili olması için motoru birkaç kez daha devirdi

Pimp My Ride. Arabadan atlayıp yola yatmayı düşünüyorum ki beni ezebilsin. Bu randevudan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ben domuz gibi terlemeye devam ederken Bay İsimsiz restorana kadar yol boyunca mutlu bir şekilde sohbet ediyor. Arabayı park edip dışarı çıktık ve sonra kafama dank etti: Blake gelmeden önce içeride olmak istiyorum, böylece o ve sevgilisi içeri girişimizi izlemek zorunda kalmayacaklar.

Bu yeterince garip.

"Hadi, geç kalamayız." Önde güçle yürümeye başladım.

"Dur bakalım, yaşlı kız."

Gözlerim kıpkırmızı oldu. Yaşlı kız, bir randevuda duymak istediğim bir şey değil, seni sik kafalı.

Kapıları itiyoruz ve doğruca resepsiyona gidiyorum. "Merhaba, Dalton adına dört kişilik bir rezervasyonumuz var."

Rezervasyon sayfasına bakıyor. "Ah, evet, bu taraftan." Restorana doğru yürüyor ve biz de onu arka tarafta güzel bir masaya kadar takip ediyoruz. Biraz gizli-iyi. En azından bir şeyler doğru gidiyor.

"Beklerken size bir içki getireyim mi?" diye sorar garson kız.

"Evet," diye karşılık veriyorum tereddüt etmeden. "Bir margarita alayım, lütfen."

"Oh," diyor Bay İsimsiz, "zor şeylere geldik, ha?" Beşlik çakmak için elini kaldırıyor, ben de beceriksizce tokatlıyorum.

"Duble olsun." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Garson siparişimi yazarken sırtıyor. Burada neler döndüğünü çok iyi biliyor.

"Ben ... alacağım." İçecek menüsüne bakar ve her bir sayfanın her bir satırını okumaya başlar. Okumaya ve okumaya devam eder.

Bekleyeceğiz.

Biraz daha bekleyeceğiz.

Garsonla göz göze geldik ve ona telepatik bir mesaj göndermeye çalıştım. İçkimi zehirle ki buradan defolup gidebileyim, sürtük.

Sanki aklımı okuyormuş gibi yine sırtıyor.

Okumaya devam ediyor ve bu inanılmaz.

Sadece bir şeyler sipariş et, sikik!

"Ben bir fıçı bira alacağım," diyor sonunda.

Ona donuk donuk bakıyorum. On dakika okudun ve tek bulabildiğin musluk birası mı oldu?

Yüce Tanrım. Acele et, Blake.

Garson kız arka tarafta kaybolmadan önce, "İçkileriniz birazdan hazır olacak," diyor.

"Bütün hafta seni görmeyi dört gözle bekliyordum," diyor bana.

Olamaz.

Şimdi de kaltak oldum. O iyi davranmaya çalışıyor, bense kaltaklık yapıyorum.

"Ben de," diye cevap veriyorum. Yalan değil. O gelmeden önce de dört gözle bekliyordum.

Şimdi, o kadar da değil.

"Buyurun." Garson kız içkilerimizi önümüze koydu ve bana göz kırptı.

Hızlı.

"Teşekkür ederim."

"Sağ ol canım," diyor.

Başımı kaldırdığımda Blake'in yanında sevgilisiyle resepsiyonda durduğunu görüyorum. Çok güzel bir sarışın ve ölünecek bir vücudu var. Adam onun elini tutuyor ve konuşurken bir şeye gülüyorlar.

Çatlak Barbie ve Ken gibi görünüyorlar.

Tam da bu gecenin daha kötü olamayacağını düşünürken.

Margaritamı elime alıyorum ve en yakın çıkışı bulmak için etrafıma bakınırken kocaman bir yudum alıyorum.

Onu restoranın içinden geçiriyor ve elinden tutarak masaya götürüyor. "Merhaba," diyor. "Ben Blake, bu da Ruby."

Bay İsimsiz ayağa kalkar ve ellerini sıkar. "Merhaba. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Adını söylemiyor.

Sikeyim. Benim. Öldü.

"Merhaba." Ayağa kalkıyorum ve Blake yanağımdan öpüyor. Sevgilisiyle el sıkıştım. "Ben Rebecca. Tanıştığımıza memnun oldum."

Blake Ruby'nin sandalyesini çeker ve Ruby oturur. Uzun sarı saçları çok parlak, gür ve sağlıklı. En son ne zaman doğal bir sarışın gördüğümü hatırlamıyorum.

Blake karşıma otururken gözlerim Ruby'ye takılıyor.

Grace Kelly gibi görünüyor, kesinlikle büyüleyici; günler öncesinden almak için çabaladığı tarih bu.

"Eğlenceli değil mi?" Bay İsimsiz gülümsüyor. Bir beşlik daha çakmak için elini bana doğru uzatıyor. "Vur bana, bebeğim."

Ölmek istiyorum.

Elini zayıfça tokatlıyorum.

"Vay canına, siz ikiniz beşlik çakıyorsunuz. Kışkandım," diyor Blake. Elini Ruby'ye doğru kaldırıyor. "Vur bana, bebeğim."

Ruby ona beşlik çakacakken Ruby onun elini tutup öpüyor. "Sadece şaka yapıyordum. Sadece sana dokunmak için bir bahane istedim."

Ruby tam zamanında kıkırdıyor. "Ah, Blake," diye fışkırıyor. "Çok komiksin."

Gözlerinde muziplik dans ederken masanın karşısındaki Blake'e ters ters bakıyorum.

Şerefsiz.

Ona masanın altından hızlı bir tekme atıyorum ve o da gülümsemesini gizlemek için dudaklarını kısıyor.

Garson kız yanımıza geldi. "Size bir içki getireyim mi?"

Blake Ruby'ye işaret ediyor. "Önce bayanlar."

"Ben bir kozmopolit alayım, lütfen." Gülümsüyor.

"Hmm, kulağa hoş geliyor. Şunu iki yapalım," diye yanıtıyor Blake. Ruby'nin elini rahatça kaldırır ve kalçasına koyar.

Ben kendi ağzıma kusmak isterken o sandalyesine gömülüyor.

Sohbet etmeye çalışıyorum. "Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum.

Blake gülümsüyor. Kendine çok güveniyor ve Ruby'ye cevap vermesi için eliyle işaret ediyor. "Sen git."

Ruby kıkırdıyor.

İçkimden kocaman bir yudum daha alıyorum.

"Ben bir beyin cerrahıyım." Ruby gülümsüyor. "İki yıl kadar önce çocuk koğuşunda bir hastayı paylaşırken tanıştık. O zamandan beri arkadaşız."

Beyin cerrahı mı?

Ne oluyor lan?

Bu bakışları ve zekayı nasıl elde ediyorsunuz?

"Oh. Ne harika." Bir gülümseme daha taklidi yapıyorum ve başımı arkaya eğip bardağımı boşaltıyorum.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Ruby soruyor.

"Şey, Rebecca geçen yıl oğlumun öğretmeni idi," diye yanıtıyor Bay İsimsiz. "Ve o tüm zamanların en mükemmel öğretmeni. Çocukların hepsi ona bayılıyor." Bana doğru gururla gülümsüyor.

Şaşkınlıkla gülümsedim. Oh . . . bu güzeldi.

"Ne iş yapıyorsun?" Blake kesin bir dille cevap verir. "Adınızı duyamadım, özür dilerim."

"Herman. Benim adım Herman."

Blake'in gözlerinde eğlence parlıyor.

Pee-wee Herman şakası yapma, yoksa seni bitiririm.

Blake'in ayağını yere bastırıyorum ve o da bana tekme atıyor. Tekmesi istediğinden daha sert olunca sığıyorum ve o da gülümsemesini gizlemek için başını eğiyor.

"Ruby," dedim. "Vay canına, bir beyin cerrahı, çok etkileyici. Daha önce hiç bir beyin cerrahıyla tanışmamıştım."

"Oh, Teşekkürler." o cevaplar. "Ne sınıf yap öğretiyor musun?"

"Anaokulu."

O kadar da kötü değil, aslında oldukça iyi.

"Ne iş yapıyorsun?" İçkileri geldiğinde Blake tekrar sorar. "Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor garsonu.

"Ben bir itfaiyeciyim," diyor Herman. "Özel harekâtçıydım ama üç yıl önce ordudan emekli oldum."

Oh . . .

Ruby ve ben Herman'ın yanında hoppa kız öğrenciler gibi gülümserken Blake etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor. Gece daha da ilginçleşti.

Bölüm 10

"Ne?" Herman diyor. "Bana inanmıyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Blake sandalyesine geri oturur. "Neden sana inanmayayım ki?"

"Sen sadece ..." Omuz silkiyor. "Yüzündeki o ifadenin ne olduğunu bilmiyorum."

"Ne bakışı?" Blake sanki sessiz bir meydan okuma yapar gibi Herman'a sırtlıyor.

O ne yapıyor?

Blake'in ayağına öyle sert basıyorum ki, yemin ederim ayak parmakları on yerden kırılacak.

Sessiz bir çekişme içinde birbirlerine bakarlar.

"Bu içecekler güzel." Benimkini Ruby'ye uzattım. Zayıf bir gülümseme veriyor ve kendi içkisini yudumluyor.

Garip.

"Kendinize sahip çıkıyorsunuz. Buna saygı duyuyorum. Sen de iyisin. Çak bir beşlik kardeşim," diyor Herman elini çakmak için havaya kaldırırken.

Blake gülümsüyormuş gibi yapar ve onun elini tokatlar.

"Biliyor musun," diye devam ediyor Herman birasını yudumlarken, "kız kardeşine karşı hep bir şeyler hissetmişimdir."

"Kız kardeşim mi?" Blake kaşlarını çatar.

Olamaz. Blake'e Herman'ın bizi kardeş sandığını söylemeyi unuttum.

Ahhhhhhh . . . görevi iptal et.

"Kız kardeşimi nereden tanıyorsun?" Blake soruyor.

"Okulda tanıştık," diye kekeliyorum. "Hatırladın mı, Blake?" I

gözlerimi açtım. "Oğluna ben öğrettim."

"Oh . . ." Blake anladığında başını sallar. "Bu doğru." Telaşlanmış gibi ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Onunla birlikte büyümek nasıl bir şeydi?" Herman soruyor.

"Şaşırtıcı." Blake'in etkilenmemiş gözleri bana kayıyor. Kahretsin.

"Sürprizleri severim." Herman genişçe gülümsüyor.

"Nasıl yani?"

"Pekala, I tahmin et Bu beklenen Eğer
sen canlı ile şampiyon bir sılıkla
atlamacı."

Ne?

"Sılıkla atlamacı mısın?" Herman'ın nefesi kesilir.

"Ülkedeki en iyisi." Dengesi yerine gelince Blake sırtıyor. "Neredeyse Olimpiyat takımına giriyordu ama sonra giremedi." Omuz silkiyor.

Ayakta düşünmeye çalışırken başımı arkaya eğip margarita bardağımı boşaltıyorum.

"Ruby, Blake'in ilk işinin bir piercing salonunda olduğunu biliyor muydun?" Ben sordum.

"Öyle miydi?" Ruby benimle Blake'in arasına bakarken soluk soluğa kaldı.

"Evet, eğitimini Vegas'ta aldı," diye cevap veriyorum. "Vegas mı?" Kaşlarını çatı.

"Evet, bütün sarhoşlar üzerinde çalışıyorlar."

"Neyi deldin?" Ruby sorar.

"Penisler," diye ağzımdan kaçırdım. "Buruşuk, sarhoş penisler."

Hızlı bir tekme kaval kemiğime çarpıyor ve gülümsememi gizlemek için başımı eğiyorum.

Blake, "Doktor olma fikrini orada edindim," diyor.

"Çünkü delik olmaması gereken şeylere delik açmak doktor olmaya çok benziyor." Ciddi bir şekilde başımı sallıyorum. "Düşünce süreciniz gerçekten büyüleyici."

Blake masanın üzerinden bana ters ters bakıyor, ben de sırtıyorum. "Hadi bara gidip birer içki alalım, Rebecca." Blake sandalyesini itiyor.

"Şimdi mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Şimdi," diye tersledi beni elimden tutup yukarı çekerken. "Bir dakika içinde döneceğim." Randevularımıza gülümsüyor. Beni köşeden bara doğru sürüklüyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Ne yapıyorum ben? Sen ne yapıyorsun?" Öfkeyle fısıldıyorum. "Sırıkla atlama mı? Sırıkla atlamacıdan daha iyi bir şey düşünemedin mi?"

Garsona "İki cosmos, bir margarita ve bir fıçı bira lütfen" diyor.

"Elbette."

"Kardeşin olduğumu bilmek güzel olurdu."

"Sana söylemeyi unuttum."

"Ve eğer o ahmak bana bir kez daha beşlik çakmaya kalkarsa, elini kırarım."

"Lütfen," diye alay ediyorum gözlerimi devirerek. "Her zaman çok dramatiksindir."

"O eski bir ordu mensubu değil. O eski bir ucube, işte bu."

Ağzım dehşet içinde açık kaldı. "Ne korkunç bir şey söyledin. Senin randevunun nesi var böyle?"

"Randevum ne olacak?" diye alay ediyor.

"Barbie'ye benzeyen bir beyin cerrahı." Gözlerimi kısıyorum. "Bunun senin için bile biraz abartılı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Kıskandın mı?"

"Ha," diye tükürdüm. "Onu kıskanıyor musun?" Öfkeyle ellerimi kalçalarımın üzerine koyup başımı sağa sola sallıyorum. "Hayır."

"Öyle olmalısın," diye fısıldıyor öfkeyle. "O benim için mükemmel."

"Güzel. Git onunla evlen o zaman." "Belki evlenirim."

"Ha." Bara doğru dönüyorum. "Senin o domuz gibi sikini görene kadar bekle. Tepelere kaçacak."

"Ne?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Bu tüm zamanların en iyi geri dönüşü."

Mümkün değil için Yardım o, o
patlamalar dışarı Gülerek Ben
de. "Anlaştık."

"Dinle, akşam yemeğimi yiyeceğim ve sonra buradan defolup gideceğim çünkü Herman'dan hoşlanmıyorum."

"İyi fikir." Başını sallıyor. "Ben de öyle."

"Eski asker olana kadar ondan hoşlanıyordun."
Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Belki de kıskanan sensin."

"Kıskanç," diye alay ediyor.

"Onu mu?" "Evet." Başımı
salladım. "Bence öylesin."

"Bence sen kafayı bulmuşsun."

"Dinle." Suçlulukla etrafıma bakıyorum. "Masaya döndüğümüzde tuvalete git ve Chloe'ye mesaj atıp beni masadan kalkmak için sahte bir bahaneyle aramasını söyle."

"Tamam." Başını sallıyor. "İyi plan."

Bir buçuk saat ve bir milyon beşlik çaktıktan sonra plan devreye giriyor.

Telefonum masanın üzerinde çalışıyor ve Blake ben cevaplayamadan telefonu kapıyor. "Alo."

Dinliyor. "Selam, baba."

Kaşlarımı çatıyorum. Ne yapıyor bu?

"Oh, gerçekten mi? Kahretsin." Dinliyor. "Evet, tamam." Başını sallıyor, ciddidir. "Hayır, sorun değil. Bunu yapabiliriz. Yola çıkıyoruz."

Elini telefonun üzerine koyar ve onunla oynar. "Ben Nana."

"Nana?" Kaşlarımı çatıttım.

"Merdivenlerden düşmüş." "Olamaz,"
diye soluk soluğa kaldı Ruby.

"Yakında görüşürüz, baba. Yola çıkıyoruz."

Telefonu kapatır. "Bu gerçekten moral bozucu."
Üzüntüyle omuz silkiyor. "Hayal kırıklığına uğradım."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı
yuvarlıyorum. Tüm yalancılar tarihinin en kötü yalancısı.
Bunu daha önce nasıl görmedim?

"Herman, Ruby'yi eve bırakabilir misin?" diye sorar.

"Elbette."

"Siz ikiniz bir şeyler içmeye falan gitmelisiniz," diye
öneriyorum.

"Evet." Herman'ın gözleri heyecanla parlıyor.

"Yapmalıyız."

Ruby'nin gözleri Blake ve onun arasında gidip geliyor. "Ahh."

"Evet, öyle yap." Blake başını sallar. "Adil olan bu.
Eğlencenizi bozmamıza izin vermeyin."

"Oh." Omuz silkiyor. "Sanırım

öyle." Ha ha, içine çektin, Ruby.

Ateşli bir randevuyla Porsche'ye biniyorsunuz ve seri
beşliklerle süslü bir Kurbağa Kermit'le eve dönüyorsunuz.

Blake ayağa kalkarken bana "Gitmeliyiz," diyor. "Özür
dilerim çocuklar. İyi eğlenceler."

Herman ayağa kalkıyor ve ben de ona garip bir
şekilde sarılıyorum. Ruby ayağa kalkıyor ve Blake onu
dudaklarından çabucak öpüyor. "Seni arayacağım."

"Tamam." Bayıldı. "Dört gözle bekliyorum."

Blake dirseğimden tutuyor ve beni restorandan
çıkartıp sokağa kadar eşlik ediyor. "Onu hiç arıyor musun?"
Fısıldıyorum.

"Hayatta olmaz." Burnunu kıvrıyor. "Haklıymışsın.
Barbie'ye benzeyen bir beyin cerrahı benim için bile
fazla."

Bir suç mahallinden kaçır gibi arabasına koşuyoruz.
Benim için kapıyı açtı, ben de bindim. Sürücü koltuğuna
atladı. "Şimdi . . ." Arabayı çalıştırıyor. "Tatlı için nereye
gidiyoruz?"

Yirmi dakika sonra, şehrin diğer ucunda, Blake arabasını kapalı bir otoparka çeker.

"Burası neresi?" Kaşlarımı çattım.

"Şehirdeki en iyi saklanan sır" diye yanıtlıyor.

"Ya onlarla karşılaşırsak?" Suçlulukla etrafıma bakıyorum. "O zaman onlarla karşılaşırız. Kimin umurunda?"

"İstiyorum."

"Bak." Arabayı kapatıyor. "İkimiz de biliyoruz ki bütün gece bizi aramak yerine çakmak çakmakla meşgul olacaklar."

Senaryoyu hayal ettikçe kıkırdıyorum. "Zavallı Ruby." Arabanın kapısını açıyorum.

"Evet." Arabadan inerken yüzünü buruşturdu. "Onu o ahmakla bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Ah." Ne kadar bencilce davrandığımı fark ettiğimde içimi hayal kırıklığı kaplıyor. "Özür dilerim. Randevunu mahvettim, değil mi?"

"Sorun değil." Omuz silkiyor. "Bir çıkış yolu bulur bulmaz onu kullanmış olmam zaten randevunun nereye gittiğinin iyi bir göstergesi." Elimi tutuyor ve yürürken koluna doluyor. Restoran ve barlarla dolu işlek bir caddedeyiz.

"Nasıl olur da ondan hoşlanmazsın? O, sanki ..." Doğru benzetmeyi bulmaya çalışıyorum. "Mükemmel."

Etkilenmemiş gibi dudaklarını büküyor. "Bilemiyorum. Kağıt üzerinde mükemmel. Sadece hissetmiyorum."

"Neyi hissetmek?" Gözlerimi dikip ona bakıyorum.

"Ne olursa." Tekrar omuz silkiyor. "Beni de şaşırtıyor, merak etme."

"Oh." Bir aydınlanma yaşadım. "Ondan hoşlanmıyorsun çünkü gerçekten aşık olabileceğin bir kadın."

Bunun üzerinde düşünüyor.

"Bu kadar, değil mi?" Ben soruyorum.

"Gerçekten bilmiyorum." Ağır, koyu ahşap kapıları itiyor ve şimdiye kadar bulunduğum en havalı yere varıyoruz. Büyük kadife kanepeler ve iki kişilik sevimli küçük masalardan oluşan karanlık ve karamsar bir yer.

Kocaman

Sarkıt lambalar ve mermer bir bar. Müzik çalıyor ve kalabalık eklektik.

"Burası da neresi?" Şaşkınlıkla nefes nefese kaldım. "Bruno's, en sevdiğim tatlı barı."

"Bu o a tatlı bar?" Benim gözler genişletmek şaşkınlık içinde etrafıma bakıyorum.

"Şampiyon sıırıkla atlamacım için sadece en iyisi." Bana şakacı bir göz kırptı.

Kıkırdıyorum. "Bu saçmalıkları nereden buluyorsun?"

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye araya giriyor garson. "İki kişilik masa lütfen."

"Bu taraftan, efendim." Onu restorana kadar takip ediyoruz ve elini sokağa bakan cumbalı bir penceredeki alçak bir masaya uzatıyor. "Bu nasıl?"

"Bu harika." Blake gülümsüyor. Sandalyemi çekiyor ve ben de oturuyorum. Cumbanın dış tarafındaki pencere kutularında renkli hercai menekşe çiçekleri var ve masanın ortasındaki gümüş şamdanlarda iki uzun beyaz mum var. Garson bize iki menü uzatıyor. "Başlangıç için içecek bir şey ister misiniz?"

"Ben bir İrlanda kahvesi alacağım," diyor Blake. Gözlerim ona doğru kayıyor. "O da ne?"

"Bir tutam alkollü kahve. Güven bana, çok iyi." "Şunu iki yap lütfen." Gülümsüyorum. Garson bizi bıraktı. Tek başıma menüyü a ç t ı ğ ı m d a sıra sıra tatlılar görüyorum. Listeyi okumaya başladım.

Çikolatalı fondan
Ahududulu cheesecake
Karamelli ganaj Sinek kuşu
pastası Tiramisu

"Aman Tanrım." Seçenekler karşısında salyalarım akmaya başladı. "Burası çok havalı."

"Kişisel favorim."

Ona bakıyorum. "Buraya kaç kere geldin?"

"Çok fazla."

"Gecenin sonunda anlaşmayı mühürlemek için sevgililerinizi getirdiğiniz yer burası mı?"

Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ama cevap vermiyor. "Yani bu bir evet mi?"

"Bu bir"-menüyü işaret ediyor-"bir seçim yapın."

Garson içeceklerimizle geldi. İçkiler büyük cam bardaklarda ve üstlerinde köpük var ve kahve bardağın içinde renk renk katmanlanmış. "Vay canına," diye fışkırdım. "Teşekkür ederim."

"Bu akşam tatlı ister misiniz?" diye soruyor garson.

"Um . . ." Seçenekleri hızlıca gözden geçiriyorum. "Aralarından seçim yapabileceğiniz çok şey var. Ben beyaz çikolatalı cheesecake alayım lütfen."

Blake beni izlerken gülümsüyor. "Peki ya sizin için, efendim?"

"İki kişilik çikolata fondü ve çilek alacağım."

Bu GARSON gülümsüyor. "Mükemmel seçim, Efendim." Arkadan

kayboluyor.

"Bu gecenin olduğuna hâlâ inanamıyorum." Sıcak içeceğimi yudumluyorum. "Oh, yum, bu çok lezzetli."

"Söyledim sen." O Yudumlar onun Ben de. "I Yapma. güven Herman."

"Neden?"

"Bana inanmıyor musun demesi sence de tuhaf değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Soğutmak için içkime üflüyorum.

"Bir düşünün. Birine çalıştığınız yerle ilgili bir hikaye anlatıyorsanız, soracağınız son şey size inanıp inanmadıklarıdır. Yalan söylemiyorsanız bunu söylemek aklınızın ucundan bile geçmez."

Geçmişini düşünürken kaşlarını çatıyorum. "Düşündüm de, bu garip."

"Bence eski ordu hikayesini kız tavlama için uyduruyor." "Eminim öyle değildir?" Alay ettim.

"Kimse hakkında düpedüz yalan söylemez bir iş."

Gözleri benimkileri tutarken bir kaşını kaldırıyor. Kalbim sıkışıyor. "Çok safım, değil mi?"

"Hayır." Bana gülümsüyor. "Güveniyorsun. Güvenmek ve saf olmak iki farklı şeydir."

Kederli bir şekilde arkama yaslandım. "Bu çıkma işine alılabilecek miyim bilmiyorum."

"Şey ..." İçkisini yudumluyor. "Uzun süre çıkmayacaksınız."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü seninle bir şans yakalayan ilk erkek seni kapacak ve sonsuza dek elinde tutacak."

Sözlerinin üzerinden geçerken gülümsüyorum. "Peki ya sen?"

Homurdanıyor ve kahvesi boğazında düğümleniyor. "Ne?" Öksürüyor. "Yani..."

"Oh . . . kahretsin." Utanç içinde yüzümü buruşturdum. "Beni kapmanı kastetmemiştim. Sanki sen beni kapacaktıydın gibi," diye kekeliyorum. "Yani ... senin için bir kız arkadaş. Yani Ruby."

Sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi gözlerini deviriyor.

"Bir kadında gerçekte ne arıyorsun?"

Dudaklarını yuvarlıyor, sanki yüksek sesle söylemeden önce cevabını düşünüyormuş gibi. "Aslında bilmiyorum." Hafifçe omuz silkiyor. "Nazik ve dürüst biri. Hayatı birlikte yaşamak için eğlenceli bir en iyi arkadaş."

"Daha önce hiç böyle bir kadınla tanışmadın mı?"

"Henüz onunla bir gece geçirmediğimi biliyorum." Kumral saçları bukleler halinde alnına dökülüyor.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Şey . . . Onlardan hoşlandığımı düşünüyorum, sonra geceyi onlarla geçiriyorum ve oradan çıkıp tepelere doğru kaçmak için kolumu koparmak istiyorum."

Ona gülümsüyorum. "Kaç kadınla yattın?"

"Bu soruya cevap vermek için çok fazla kişi var."

Aramızdaki hava değişirken birbirimize bakıyoruz. Değişikliğin ne olduğunu anlayamıyorum. Tek bildiğim orada olduğu.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," diyor usulca.

Gözleri üzerimde gezinirken yüzümün kızardığını hissediyorum. "Teşekkürler."

"Ve şimdi ünlü bir ayak modelisin ..." Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor.

"Ha ha," diye gülüyorum. "Buna ne dersin? İnanabiliyor musun Bu mu?"

"Kesinlikle."

"Bir yılda elli iki yüz dolar kazandığıma inanamıyorum. bir hafta." Kıkırdıyorum. "Yapamıyorum, aklım başımdan gitti."

Kıkırdıyor ve yüzünü eline yaslıyor; işaret parmağı şakağına doğru dikleşiyor. Gözleri koyu renk, dudakları büyük ve birden Blake Grayson'ın muhtemelen şimdiye kadar tanıdığım en yakışıklı adam olduğunu fark ediyorum.

"Bu Foot Finder olayını sana nasıl geri ödeyebilirim?" Asi düşüncelerimi dizginlemek için söylüyorum.

"Şey ... bir şey var." "Adını söyle."

Bunun büyük bir rica olduğunu biliyormuş gibi burnunu kıvırıyor. "Kuzenimin düğününe benimle gelebilir misin? Teyzelerimin düğüne katılan her kadınla bana bir şeyler ayarlamaya çalıştığı bir düğünü daha kaldıramam."

Gülümsüyorum. Bunu çok iyi hayal edebiliyorum. "Elbette." "Ama bir bit yeniği var."

"Yakalamak mı?"

"Meksika'da. Yani bütün bir hafta sonu uzakta."

"Sorun değil. Hiç gitmedim, bu yüzden eğlenceli olacak."

Ne zaman?"

"Altı hafta."

"Tamam."

"O zamana kadar muhtemelen hepiniz aşık olacaksınız, yani ..."

"Kiminle çıkarsam çıkayım, sen yine de önce geleceksin Blake."

Uzanıp elimi tutuyor. "Söz veriyorum."

Aramızdaki hava dönerken ona bakıyorum. İri elinin benimkine dolanmış olduğunu hissetmek midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

"Söz veriyorum."

Burada ne haltlar dönüyor?

Bu Blake.

Blake Grayson, olağanüstü oyuncu ve en iyi arkadaşlarından biri.

Kes şunu.

Elimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Buyurun." Garson önüme cheesecake'imi, Blake'in önüne de kocaman bir çikolata çeşmesi koyuyor.

Gördüğümde kıkırdıyorum.

"Ve çilekleriniz." Uzun, ince çatalları bıraktı ve bizi yalnız bıraktı.

Telefonumu çıkardım ve bir fotoğraf çektim. "Al, poz ver."

Blake gülümsüyor, ben de onun ve dev çikolata çeşmesinin fotoğraflarını çekiyorum.

"Sen de kareye gir. Bir selfie çek" diyor.

Eğilmeye çalışıyorum.

"Bu tarafa gel."

Ayağa kalkıp masanın onun tarafına doğru yürüyorum ve beni kucağına çekip kollarıyla sararak kendine yaklaştırıyor.

Oh . . .

Altımdaki iri, sert vücudu vücudumda çığlık çığlığa bir adrenalin dalgası gönderiyor.

Titreyen bir elle fotoğraf makinesini kaldırıp ikimizin fotoğrafını çekiyorum.

"Peki ya şimdi?" Omzumu ısırır gibi yapıyor ve ben fotoğrafları çekmeye devam ederken kıkırdıyorum. Ben ondan kaçmaya çalışırken o kolumu ısırıyor. "Bu kadar yeter." Kucağından inmek için çabalıyorum ve geri dönüp sandalyeme oturuyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve arkasına yaslanıyor. "Neyin var?"

"Kucağımda olman sikimi acıttı."

Şaşkınlıkla kıkırdıyorum. "O şey hiç sert değil mi?"

"Senin yanındayken değil, değil." Gülümsüyor.

Oh . . .

"Ciddi bir soru sorabilir miyim?"

"Ciddi soruların hayranı değilim." Bir çilek alıp çikolataya batırırken gözlerini genişletiyor.

"Biliyorum, ama ..." Sırıyorum. "Bunu sorduğuma bile inanamıyorum, ama seni aletini delmeye iten şey nedir?"

Bütün çileği ağzına atıp çiğnerken kıkırdıyor. "Gerçek şu ki, tamamen spontane gelişmedi."

"Öyle değil miydi?"

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum ve birkaç yıl önce çocuklarla Bali'ye gittiğimizde o zaman yapacaktım ama iğneyi getirdiklerinde korktum ve oradan kaçtım."

"Neden sikinde bir küpe olsun istiyorsun?"

"Bu bir küpe değil, bir çubuk ve benim için değil."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Bir kadın için seks, apadravya piercing ile görünüşe göre on kat daha iyi ve bu konsept beni büyülüyor."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

"Çünkü"-ağızına bir çilek daha atıyor ve çiğniyor-
"neden en sevdiğim eğlencenin zevkini artırmayayım?"

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sırf yatakta daha iyi olabilmek için kendine bu kadar acı mı çektireceksin?"

Gözleri kararırken sırtıyor. "Madem bir şey yapacaksın, neden o işte en iyisi olmayasın?"

Bir çilek alıp çikolataya batırmasını izliyorum. Yavaş hareketlerle yalıyor. Dili uzun ve kalın ve seksimde bir uyarılma zonklaması pompalanıyor.

Bu işte en iyisi.

Suçlulukla gözlerimi kaçırıyorum. Tamam. Siktir. Biriyle yatmam lazım.

Bu. Bu. Blake.

Sadece Blake... arkadaş Blake, en iyi sikiş arkadaşı değil. "Sen hiç ... .. ?" diye fısıldıyor.

"Gerçekten mi?"

Diye sordum. Başını salladı.

"Prezervatifin kırılacağından ve hamile kalacağımdan korkardım."

Yüzü dehşet içinde.

"Bunu düşünmedin mi?" Güldüm. "Aman Tanrım, sen doktor değil misin?"

Kıkırdıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Belki de bunu iyice düşünmedim."

"Bak, eğer bebek istiyorsan, bu beni ilgilendirmez." Gülerek ellerimi kaldırıyorum. "Sadece söylüyorum, ben sert severim, bu yüzden ... prezervatif kırılabilir."

Gözleri kararıyor ve sonra sanki bir şey hayal ediyormuş gibi dudaklarıma düşüyor. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Olamaz. Bunu yüksek sesle mi söyledim? "Yani ... .." diye mırıldandım, utanarak.

"Ne demek istediğini biliyorum," diye sözümü kesti.

Alkollü kahvemden gergin bir yudum alıyorum. "Bu şey beni çok ..."

"Sıcak mı?" diye mırıldanıyor.

"Çokbilmiş." Kahvemi tekrar yudumluyorum, kendimi garip hissediyorum; gerçekten içmeyi bırakmam gerekiyor.

Bir süre sessizlik içinde tatlılarımızı yiyoruz. Flört eder gibi görüldüğüm için endişeleniyorum ve muhtemelen benim azgın bir fahişe olduğumu düşünüyor.

Bir şeylerin peşinde olabilir.

Konuyu değiştirmek için "Ne yapmalıyız biliyor musun?" diyor.

"Ne?"

"Bu çikolatayı senin para getiren ayaklarının üzerinde gezdirmeliyiz. Çikolata ve ayaklar." Şakağına vuruyor. "Kazanan olacağından eminim."

Yüksek sesle gülüyorum ve dengemin geri geldiğini hissediyorum.

"Peki, bir sonraki çifte randevumuza ne zaman gidiyoruz?" diye sorar.

"Gerçekten mi?" Çekiniyorum. "Bu geceki felaketten sonra mı?" "Bu gece sadece bir ..."

Omuz silkiyor. "Hız tümseği." Ona gülümserken elime yaslanıyorum.

"Bağlanmadan çıkmak istiyorsun," diyor.

"Yuva kurmak istiyorsun ama bunu kabul etmek istemiyorsun," diye ekliyorum.

"Sadece ..." Sırıttıyor ve bir şeylerin peşinde olduğumu anlıyorum. "Seçeneklerimi keşfettiğim için mutluyum."

"Başka bir randevuyu nereden bulacağım?"

"Ahh . . ." Telefonunu çıkarırken gülümsüyor. "İki seçeneğimiz var."

"Mesela." Pastamı yemeye devam ediyorum. "Elite Singles. Ya da Bumble."

"O uygulamalardan mı kullanıyorsun?"

Şaşkınlıkla sordum. "Elite Singles'tayım."

"Neden o?"

"Otuz yaş üstü profesyoneller için."

Oh . . .

"Bu bakış ne için?" Kaşlarını
çatıyor. "Ben sadece ..." Omuz
silkiyorum.

"Sen ne?"

"Bir profesyonelin peşinde olduğunuzu fark etmemiştim."
Kaşlarını çatı. "Profesyonelin ne olduğunu
düşünüyorsun?" "Ruby gibi biri."

"Hiç de değil. Yani ..." Gülümsemeye başladı. "Senin
gibi biri."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben profesyonel değilim, Blake."

"Bir partnerde zekâ arayan insanlar içindir." Uzanıp
elimi avucunun içine alıyor. "Yoksa iki yüz kere nakavt
olmuş bir boksör mü arıyorsun?"

Sinirlenerek elimi onunkinden çekiyorum. "Belki iyi bir
aleti varsa, öyleyimdir."

"Sanırım," diye kıkırdıyor. "Bu işe yarayabilir."

"Peki, diğeri ne?"

"Bumble."

"Hmm."

"Bu farklı bir demografik grup."

"Tamam."

"Ve artık sizi evinizden almak yok. Şu andan itibaren,
onlarla orada buluşacağız. Herman Munster'ın artık
nerede yaşadığını bilmesinden nefret ediyorum."

"Herman Munster?" Kıkırdıyorum.

"Bu doğru." Telefonumu işaret ediyor. "Bir uygulama
seç. Adayların üzerinden geçiyoruz."

"Ne, şimdi mi?"

"Gelecek hafta sonu." Gözleri muziplikle dans ediyor.
"Ben senin randevunu seçiyorum, sen de benimkini."

Senin için cehennemden bir randevu geliyor.

Telefonumu elime aldım. "Bana uyar."

İki saat sonra

Blake telefonumu okurken kahkahayı patlattı.

"Ne?" Daha ne diyeceğini anlamadan güldüm. Bütün gece histerik bir haldeydik. Başka biri için bir randevu sitesine girmenin bu kadar komik olabileceğini kim bilebilirdi? "Şunu dinle ..." Bir kez daha gülüyor. tanıtım yazısını okumak için kendini toparlar.

Cuckhold aranıyor.

Başını geriye atar ve masayı tokatlarken tekrar güler.

"Ne?" Ben gülüyorum. Mesele şu ki, sanırım bu noktada sayıklıyor olabiliriz ve kelimenin tam anlamıyla her şeye gülüyoruz. Tükürmek için yüzünü düzeltmeye çalışıyor.

Arkadaşlarıma binecek bir jokey arıyorum.

Yüksek sesle güldüm. "Ne?" Ellerimi ağzıma götürdüm. "Kesinlikle hayır."

Blake o kadar çok gülüyor ki, hiç ses çıkarmıyor.

Gülmekten gözlerimden yaşlar akıyor.

Bu tüm zamanların en komik gecesi idi.

Eğer erkeğiniz tarafından izlenmekten hoşlanıyorsanız.

Ben senin adamınım.

"Anlamıyorum." Kaşlarımı çattım. "Arkadaşlarına çakacak birini mi istiyor?"

"Sanırım öyle."

"Bunu neden istesin ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Sanırım arkadaşlarının aletlerini çıkarmalarını izlemek istiyor, ama onlardan hoşlandığını bilmelerini istemiyor, bu yüzden resmin içine bir yem atıyor."

Yine gülüyorum.

"Affedersiniz," diyor garson kız neşemizi bölerken.

"Evet." Gözyaşlarımı silmeye devam ediyorum.

"Kapalıyız, bu yüzden sizden gitmenizi istemek zorundayım."

Blake ve ben restoranın boş olduğunu görmek için etrafa bakıyoruz. "Ah, pardon."

Hemen kalkıp resepsiyona gidiyoruz ve ödememizi yapıyoruz.

O ölümcül kahvelerden birkaç tane içtikten sonra topuklu ayakkabılarımla sallanıyorum ama Blake araba kullandığı için bütün gece içkilerinden neredeyse hiç yudumlamadı.

Kapıdan çıkıyoruz ve ben sola doğru yürümeye başlıyorum, Blake elimden tutup beni sağa çekiyor. "Bu taraftan." Kolunu bana doladı ve arabaya doğru yürüdük.

"Eğer Bay Cuckhold ile randevuma gelersen, seni asla affetmem."

"Evet, eğer Bayan Instagram Ünlü ile randevumu iptal edersen, ölmeyi tercih ederim."

Arabaya vardığımızda yine gülüyoruz ve Blake beni kendisine doğru çeviriyor.

"Biliyor musun, bazen keşke Kingston Lane'de yaşamasaydım diyorum," diyor usulca.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl olur?"

"Çünkü o zaman ... arkadaş olmazdık."

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Ve ..."

O	çeker benim	spagetti	kayış
	geri yukarı	üzerine	Omzumdan.

"Ve ne?" Fısıldıyorum.

"Ve ... sadece yabancılar olarak tanışabilirdik."

Biz birbirimize bakarken sokaktaki diğer herkes kayboluyor.

"Ben de numaranı isterdim."

Bölüm 11

Yüzüm düştü. Olamaz.

Neden ikimizin de asla yürümeyeceğini bildiği bir şey için arkadaşlığımızı riske atmak istesin ki?

"Blake-"

"Biliyorum," diye sözümü

kesti. "Sadece-"

"Biliyorum." Benim için arabanın kapısını açtı ve ne söyleyeceğimi bilemeden arabaya bindim.

Sürücü koltuğuna oturdu, park yerinden çıktı ve sessizlik içinde sürmeye başladık.

Aramızdaki o kahkaha gitti, yerine ... .. geldi. Bunun nasıl bir duygu olduğunu bile bilmiyorum.

Ben de numarayı isterdim.

Korku, bu korku.

Az önce olanları anlamaya çalışırken ön camdan dümdüz önüme bakıyorum.

Kulağa geldiği gibi mi demek istedi, yoksa ben mi bu durumu tamamen yanlış anladım?

Arabayı sürerken Blake'e bakıyorum. Sessiz ve kasvetli. Çenesi sanki düşünüyormuş ya da belki başka bir şey yapıyormuş gibi titriyor. Kızgın mı?

"Um . . ." Bu durumu düzeltmek için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Yarın ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Fazla değil." Parmakları direksiyonun etrafında sıkılaşıyor.

Bir şey söylemesini beklerken ona bakıyorum.

. . . o değil.

"Bu gece harika vakit geçirdim." Garip bir şekilde gülümsedim.

Başını sallıyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor. "Aynı."

Bana bakamıyor bile.

Sikeyim.

Parmaklarımı kucağımda birbirine geçiriyorum. Neden böyle söyledi ki? Öyle olmadığımızı biliyor. Bu bir felaket.

"Ruby'yi arayacak mısın?" Umutla gülümsüyorum. Omuz silkiyor.

"Herman'ı aramayacağım." Omuz silktilim. "Ama sanırım bu zaten çok açıktı."

Daha fazla sessizlik, daha fazla ön cama bakma.

"Yani . . ." Omuz silkiyorum. Konuşmak için çabalıyorum, on dakika önceki halimize dönmek için her şeyi yapıyorum. "Gelecek haftaki randevun için sana delicesine seksi birini ayarlayacağım."

Parmakları direksiyonu sıkıca kavrarken "Güzel," diye karşılık veriyor. "Sarışın."

Midem sanki bir hız trenindeymişim gibi alçalıyor. "Tamam. . . . sarışın."

"Randevunuz için bir isteğiniz var mı?" diye soruyor neredeyse alaycı bir tonda.

"Hayır," diye cevap veriyorum usulca.

Kingston Lane'in köşesini döndük ve arabayı evimin önüne kadar çekti. "Teşekkürler." Ona gülümsedim. "Eğlenceli bir gece geçirdim."

Başını sallıyor. "İyi geceler."

Ona bakıyorum. Yanağından öpmek yok, sarılmak yok. Bir gülümseme bile yok.

Arabadan inip kapıyı çarparak kapattım ve el bile sallamadan evine doğru sürdü. Garaj kapısının yavaşça açılmasını izliyorum.

Onun sorunu ne?

Garajına girdi ve kapı kapandı. Gözlerimi devirip hışımla evime girdim. Güzel bir geceyi mahvetmek zorundaydı, değil mi?

Erkekler.

Saniyeler saniyeleri, dakikalar dakikaları, saatler saatleri kovalıyor. Kelimeler kafamın içinde dönüp dururken tavana bakıyorum.

Numaranı isterdim.

Neden böyle söyledi?

Şaka mı yapıyordu, yoksa ciddi miydi?

Oyun oynadığından emin olabilirdim ama daha sonra sanki sinirlenmiş, hatta incinmiş gibi sessizleşti.

Ama o Blake ve benim için böyle hissetmiyor.

Hissediyor mu?

Hayır. Eminim bilmiyordur.

Bu akşamki tatlı randevumuzu ve birlikte ne kadar eğlendiğimizi gözden geçiriyorum ve içime bir hüznün çöküyor.

Lütfen bunu mahvetme.

Blake

Ön kapımın açılıp kapandığını duyuyorum. "Hey," diye sesleniyor Henley.

"Mutfakta." Yumurtalarımı çevirirken bulaşık havlusunu omzumun üzerinden atıyorum. "Kahvaltı ister misin?" "Hayır. Teşekkürler, Biz almak gidiyor yakında." O

tezgâhtaki tabureye oturuyor. "Kahve?"

"Evet, tamam."

"Ben de bir tane alayım." Kahvaltımı tabağıma koyuyorum. "Teşekkürler."

Ön kapı açılır ve Antony içeri girer. "Selam."

"Merhaba," diye homurdandım.

Henley tabureden kalkıyor ve kahvemizi yapmaya başlıyor. "Dün gece nasıldı?"

"Tamam." Hafifçe omuz silktim. "Sanırım."

Kahveyi hazırlarken bana bakıyor. "Eğlenceli değil mi?"

"Pek

sayılmaz."

"Nasıl olur?"

"Sadece ... sıkıcı bir gece."

Henley bana kahve fincanımı uzatırken sırtlıyor. "Rebecca'nın başka bir erkekle buluşması biraz fazla mı geldi?"

"Siktir et şu Rebecca saçmalığını." Oturdum ve tostumu kesmeye başladım. "Biz sadece arkadaşız." Büyük bir ısırik aldım.

"Ona göre." Kahvesini yudumlarken kıkırdıyor.

"Bana göre, aslında," diye tersliyorum, sinirlenerek. "Pekâlâ, detaylar sende mi?"

"Evet." Gözlerimi açtım. "Neden bu konuda bu kadar dırdır ediyorsun?"

"Bir haftalığına uzaktayız ve ne yapacağınızı bilmeniz gerekiyor."

"Köpek Barry'ye bakabilecek durumdayım." Kahvemi yudumluyorum. "Balayına siktir olup git artık."

"Yani Rebecca'nın evinde uyuyacak."

"Evet." Gözlerimi deviriyorum.

"Ve sen onu her sabah gezdireceksin, Antony de her öğleden sonra gezdirecek."

"Bir köpeğin günde kaç yürüyüşe ihtiyacı var?"

"Eğer onu gezdirmezseniz, bir pisliğe dönüşür ve her şeyi mahveder."

"Eğer herhangi bir şeyimi mahvederse, o ölü bir köpektir." "Bugün neyin var senin?"

"Yok bir şey," diye tersliyorum. "Pazar sabahı saat sekiz. Köpeğin için benimle uğraşmayı bırak."

"Rebecca şimdi onu gezdiriyor ve eve döndüklerinde onu bizim bahçeye geri koyacak."

"Rebecca'da kalmıyor mu?" Kaşlarımı çattım. "Neden onun evine gitmiyor?"

"Evet, ama gün boyunca bizim bahçemize geri dönmek zorunda, çünkü evde kimse yokken başka birinin bahçesine bırakılırsa kaçmaya çalışacaktır."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Anladım."

"Ve bir şey olursa beni arayacaksın."

"Evet."

"Taryn ile flaş bellek hakkında konuştun mu?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Taryn'den vebadan kaçır gibi kaçıyorum."

"Ben de bunu düşünüyordum." Pencereye gider ve perdelerin arasından çıkmaz sokağa bakar.

"Taryn'le bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Öyle olmadığına eminim." Yemeye devam ediyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Ona karşı hiçbir çekiciliğin yok."

"Biliyorum."

"Ve istemediğin kızlara asla asılmıyorsun."

"Aynen öyle." Yemeye devam ediyorum. "Sana söylüyorum, Taryn'le takılmadım. Ama sonra Antony'yle görüntülerim olduğunu söyledi."

"Evet." Antony yüzünü buruşturdu. "Ben olsam bunun ne olduğunu öğrenirdim."

"O zaman aşk ısırığını kimden aldım?" Yüksek sesle düşünmeye devam ediyorum.

"Bilmiyorum." Henley perdelerin arasından bakmaya devam ediyor. "Logan hamlesini yapıyor." İlgisiz bir şekilde yemeye devam ediyorum.

"Dişlerini kıza geçirip onu ev arkadaşlarıyla paylaşmak için bekliyor."

"Taz'ın o evdeki herkesin tadına baktığına eminim."

"Taryn değil.

Rebecca." "Ne?" Şak diye söyledim.

"Logan her gün sokakta, onu ayarlıyor."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve perdelerin arasından bakıyorum. Rebecca evinin önünde durmuş Logan'la konuşuyor. Logan'ın üzerinde kaslarını ortaya çıkaran bir atlet var, Rebecca'nın üzerinde ise spor kıyafetleri, başında da Barry. "Güzel," diye çıktım. "Onu alabilir." Masaya doğru yürüyorum ve kahvaltıma geri dönüyorum.

"Bugün Rebecca ile aramızda küçük bir husumet mi seziyorum?"

"Hayır." Ağzıma bir çatal dolusu yemek atıyorum.

"Kindle uygulamasını indirdim," diyor Antony kahvesini yudumlarken.

"Ve?" Henley sorar.

"Şey ..." Omuz silkiyor. "Orada bir sürü porno var."

Gözlerim okuduğum gazeteden yukarı kayıyor. "Vampir pornosu mu?"

"Evet." Başını sallıyor.

"Uzaylı pornosu mu?" Henley cevaplıyor. "Uh-huh."

"Bu adamların kaç tane siki var?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Kitapları almadım. belli ki."

"İşe koyul dostum. Alabileceğimiz tüm tüyolara ihtiyacımız var."

"Senden emin değilim. . . ama benim tek sikim asla iki olmayacak." Antony gözlerini deviriyor. "Bu hiç de ideal değil."

"Bugünlerde kadınların beklentilerinin gülünç derecede yüksek olmasına şaşmamalı. Bu saçmalıkla nasıl rekabet edebiliriz ki?" Henley alay ediyor.

"Senin için sorun değil. Zaten sevgilin var ve o da senin altın gibi bir sikin olduğunu düşünüyor," diye karşılık veriyor Antony.

"Çünkü ben biliyorum." Henley gözlerini genişletir. "Bunu herkes biliyor."

"Bundan ciddi olarak şüpheliyim." Gazetemi okumaya geri döndüm. "Bu uygulamayı kendim indireceğim. Bu vampir saçmalığını gerçekten sevdim."

"Tamam, sen bir vampir oku, ben bir uzaylı okuyacağım ve Henley, sen de bir kink oku."

"Ne tür bir sapkınlık?" Kaşlarını çatıyor.

"Bilmiyorum, sanki ..." Antony düşünmeye çalışırken omuz silkiyor. "Kadınların isteyeceği bir sapkınlık aklıma bile gelmiyor."

"Dildo my?"

**"Bu değilse Kink, Bu normal," Henley
cevaplıyor.**

Gazeteyi okumaya devam ederken sırtıyorum. "Ne?"

"Şimdiye kadar hiçbir kadın bana dildo çekmedi. Benim aletim fazlasıyla yeterli."

Gözlerini devirirler. "Rüyada görürsün."

Antony bir şey hatırlamış gibi etrafına bakınır. "Neredeyse neden geldiğimi unutuyordum. Spor çantam burada mı?" diye sorar.

"Neden burada olsun ki?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Geçen yıl bir şey için ödünç almıştın."

"Hatırlamıyorum." Bir an düşündüm. "Üst kattaki ikinci yedek yatak odasında yatağın altında rastgele bir çanta var."

"Geri vermeyi düşünmedin mi?"

"Kimin olduğunu bilmiyordum!"

Merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Rebecca dün gece sevgilisiyle yattı mı?"

Henley soruyor.

"Hayır. Yapmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu eve bıraktım."

Gözleri parlıyor. "Onunla yattın mı?" "Bu lanet bir porno değil. O uyumuyor.

herkesle, bilirsin." "Kavga mı ettiniz?"

"Rebecca Dalton hakkında çenenin kapatır mısın?" Yemeye devam ediyorum. "Onu hiç siklemiyorum."

Beni izlerken kahve fincanına gülümsüyor.

"Dur."

Antony kolunun altındaki spor çantasıyla odaya geri döner.

"Buldun mu?" Ben sordum.

"Evet, boş odada kiminle yatıyordun?"

"Ne?"

Bir çift pembe pijama pantolonu tutuyor. Üzerinde kocaman kırmızı aşk kalpleri var. "Bunları yatağın altında buldum."

"Ne?" Yüzümü buruşturdum. "Yatağın altında nerede?"

"En üstte, duvarla yatak arasında."

Onları ondan aldım ve şaşkınlıkla onlara baktım. "Bunların kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Henley pencereden, "Bec, Logan'la sevişmek üzere," diye sesleniyor.

"Evet, bunu tahmin etmiştim." Antony kahve makinesine gider. "İşe koyuluyor. Her gün evinin önünde küçük konuşmalar yapıyor."

"Küçük çüklüden küçük konuşma." Çöp kutusuna gidiyorum ve artıklarımı içine atıyorum. "O Donanma Evi'ni bir an önce bombalamamız gerekiyor."

"Tak, tak," diye sesleniyor Rebecca'nın sesi ön kapıdan.

Harika.

Henley, "Şeytanın ağzı torba değil ki büzesin," diyor.

"Siktir. Off," diye karşılık veriyorum. Üzerindeki pijama pantolonunu kaptığım gibi çatal bıçak çekmecesine tıktırıyorum. "İçeri gel," diye sesleniyorum.

Rebecca görünür hale geliyor; siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve cildinde yeni egzersiz yapmış gibi bir parlaklık var. İri kahverengi gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor. "Merhaba." Gülümsüyor.

"Merhaba." Tabağımı ve çatal bıçağımı yıkamaya devam ediyorum. "Merhaba." O ve çocuklar sohbet etmeye başlarken ben Son birkaç kahve fincanını yıkamak için acele etmeyeceğim. Onunla konuşmak bile istemiyorum. Evine git.

"Toplandınız mı?" Rebecca Henley'e sorar.

"Evet. Juliet anne ve babasını ve sonra gidiyoruz. Çocukları bilgilendiriyordum."

"Doğru." Aramıza bakıyor.

"Blake onu sabahları, Ant da öğleden sonraları gezdiriyor."

"Uh-huh." Gülümsüyor. "Ve benim evimde yatıya kalmalar."

"Blake ona her sabah bizim evde kahvaltı verecek."

"O lanet olası bir bebek değil," diye çıkışıyorum. "Sakin ol, bence aptal bir köpeğe bir hafta bakabiliriz." Seçiyorum

bulaşık havlusunu kaldırdı. "Git, yeni karını becer, aptal."

"Bugün neyin var senin?" Karınca kıvrılıyor dudak.

"Benim hiçbir sorunum yok." Gözlerimi açtım. "Saatin sabahın sekizi olması ve mutfağında bir sürü sinir bozucu insan olması dışında."

"Blake, bu akşam yemeğe gelmek ister misin?" Rebecca sorar.

"Hayır, teşekkür ederim Sen." I tutmak silme aşağı Mutfak tezgâhını canla başla.

"En sevdiğin yemeği yapıyorum. Lazanya," diyor tatlı tatlı ve beni ikna etmeye çalışıyor.

"Planlarım var."

"Oh . . . tamam." Hayal kırıklığı sesine yansıyor.

"Ne yapıyorsun?" Antony soruyor.

"Bir randevum var."

"Kiminle?" Antony sorar.

Kapa çeneni. Kapa çeneni.

"Kiminle," diye düzeltiyorum. "Ve bu seni hiç ilgilendirmez. Ben duş alacağım." Sohbet etmeye devam ettiklerini duyunca yukarı çıkıyorum. Acele etmeden duşumu alıyorum. Yatağımı yapıyorum ve hala alt kattan seslerini duyabiliyorum.

Evine git artık.

Sonunda daha fazla oyalamıyorum ve aşağıya iniyorum. Şimdi hepsi ön verandamda, basamaklarda oturuyorlar ve ben de dışarı çıkıp sandalyeye oturuyorum.

"Ee, Bec. . . " diyor Antony. "Logan'la aranızda neler oluyor?"

Gözleri hemen bana ve sonra tekrar Antony'ye kayıyor. "Bir şey yok."

"İlgileniyor gibi görünüyor."

"Ah ... hiç de değil." Omuzlarını rahatça silkerek olayı geçiştirmeye çalışıyor. "Sadece arkadaşça davranıyor."

**"Bu gece Ruby ile çıkıyor musun, Blake?"
Dikkatini bana çevirdi.**

"Hayır."

Onungözler arama Benim. "Yani biri yeni, o zaman?"

"Evet."

Cevabımı düşünüyormuş gibi başını sallıyor.

"Neyse, ben gidiyorum," diyor Henley. Antony'nin sırtına bir tokat atıyor ve sonra bana sarılıyor. "Ben yokken başını belaya sokma."

"Ha. Baş belası uzaktayken nasıl yapabilirim ki?"

Rebecca ona, "Bir dakika içinde Juliet'i görmeye geliyorum," diyor.

"Tamam, hoşça kalın çocuklar." Antony ve Henley kaybolur, Rebecca kalır.

Evine git.

"Sonra görüşürüz." İçeri girerken gülümsemeye zorluyorum kendimi.

"Blake . . ."

Ona geri dönüyorum. "İyi miyiz?"

"Neden olmayalım ki?"

"Sen sadece ... kapalı görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Başparmağımla evimin içini işaret ediyorum. "Yapacak çok işim var. Sonra görüşürüz, tamam mı?" Evime giriyorum ve o arkamdan içeri girerken paravanın kapandığını duyuyorum.

"Dün gece bazen Kingston Lane'de yaşamamış olmayı dilediğini söylemiştin."

Mutfağıma girerken gözlerimi deviriyorum.

İşte başlıyoruz.

Buzdolabına gidiyorum.

**"Blake." Kendime bir bardak su dolduruyorum.
"Bana bakabilir misin?"**

**Derin bir nefes veriyorum ve gözlerimi
onunkilerle buluşturuyorum. "Ne?"**

**"Ve sözünü kestim ve söylemek istediğimi
söylemedim."**

Gözlerim onunkileri tutuyor.

**"Söylemek istediğim şey, senin burada
yaşamamanı ya da bizim arkadaş olmamamızı asla
istemeyeceğimdi."**

Başımı salladım. "Bu kadar mı?"

"Ve ..." Sözünü kesti. "Ne?"

**"Ve önemli hiçbir şey hakkında konuşmadığımızı
biliyorum."**

Kaşımı kaldırıyorum.

**"Ama seninle önemli olmayan şeyler hakkında
yaptığım konuşmalar ... benim en önemli
konuşmalarımdır."**

Gözleri benimkileri arıyor.

**"Ve bu konuşmaları hiçbir şeye değişmem,
senin numarana bile."**

Bir kez başımı salladım. "Anladım."

**"Çünkü birine numaranızı verdiğinizde, gelip
giderler. Ve . . . Senin hiçbir yere gitmeni
istemiyorum."**

Birbirimize bakıyoruz.

**"Blake . . ." Sanki kendini ifade etmeye
çalışıyormuş gibi duraksıyor. "Yakın arkadaş
olabileceğimiz süper kısa bir zaman aralığındayız.
Çünkü müstakbel karınla tanışır tanışmaz, hafta içi
akşamları takılamayacağız ve canın istediğinde
kanepemde uyuyamayacaksın."**

"Neden olmasın?"

"Çünkü her zaman bir şeyler olduğunu düşünecek ve bir kız arkadaşın varken başka bir kadının kanepesinde yatmak tuhaf olacak."

Hmm . . .

"Ve bunu düşünmek beni üzüyor." "Beni de," diyorum usulca.

"Ama arkadaşın olamayacağım ve seni bir daha göremeyeceğim düşüncesi kadar üzücü değil." Elimi kendi elinin içine aldı. "Sen ve ben sonsuza dek arkadaş kalacağız, Blake."

"Biliyorum."

"Sadece iyi olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

"Aşırı dramatik davranıyorsun. Biz iyiden de öteyiz. Sakin ol, sadece seninle seks yapmak istedim."

"Ha!" diye patladı. "Ağrıyan bir aletle nasıl seks yapabilirsin?"

"Çünkü gücümle başa çıkabileceğin tek zamanın bu olacağını biliyordum." Kasıklarımı tutuyorum. "Benim yüzde otuzluk kapasitem normal bir erkeğin yüzde iki yüzüne eşit. Sana hayatta kalmak için adil bir şans vermek istedim."

Yüksek sesle gülüyor. "Yani artık insanüstü bir aşık mısın?"

"Bu doğru."

"Neden bu kadar aptalsın?"

Sırıtiyorum. "Sadece pazarlığın sonuna kadar sadık kal ve Cumartesi gecesi için bana harika göğüsleri olan bir sarışın bul."

Gülümsüyor. "Ya yapmazsam?"

"O zaman artık arkadaş değiliz. Seninle işim bitti," diye takılıyorum. "O zaman seks yapabiliriz."

Gülüyor ve beni kucaklayıp sıkıyor ve sonunda kollarımı beline dolayıp ben de ona sarılıyorum. Başımı içine sokuyorum

**ve gözlerimi kapatıyorum. Sıcak, yumuşak ve ...
garip bir şekilde rahatlatıcı.**

**"Bu gece gerçekten randevun var mı?" diye
soruyor. "Lazanya olduğunu bilmediğim için
uydurdum.**

**masanın üzerinde." İç çektim. "Dürüst olmak
gerekirse şimdi pişmanlık duyuyorum."**

**"Meh . . . Yalan söyledim. Yemek yapmıyorum,"
diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "Dondurulmuş bir
tane alacaktım."**

**Saçlarına gülümsüyorum. "İyi ki dışarı
çıkıyorum o zaman."**

Rebecca

Ekrandaki rakamlara bakıyorum.

SATILAN RESİMLER: 0

"Tanrı aşkına," diye hayıflanıyorum. Bir hafta bu kadar
çok resim sattıktan sonra nasıl olur da bu hafta hiçbir şey
satamazsınız?

Bu hafta yüklediğim resimler iyiydi ... ya da ben öyle
sanıyordum.

Gelir nasıl 5.000 dolardan sıfıra inebilir? Şifreyi
çözdüğümü ve turnayı gözünden vurduğumu sanmıştım.

Bu çevrimiçi pazarlama iş o Yani
tahmin edilemez.

Çok sinir bozucu.

Düşünürken duşa giriyorum.

Sahte sperm kısmı dışında geçen hafta ne işe yaradı?

Düşündükçe beynimi trollüyorum.

Kendiliğindenlik.

Belki de fotoğraflarım çok yapmacıktır ... hmm,
muhtemelen öyledir. Ya farklı bir yerde fotoğraf
çekseydim?

Evet.

Zihnim çekim yerlerinin olasılıklarıyla dolup taşarken saçlarımı yıkıyorum.

Belki sahilde. Bu işe yarayabilir. Kum ve yağ: Bu sapıklar yağlı bir şeyle kesin boşalırlar.

Kahretsin, geçen hafta sonu otel odasında biraz daha almalıydım.

Bu işin finansal olarak nasıl ilerleyeceğine dair bir fikrim olmasını umuyordum. Boşanmama teklifini görüşmek için yarın öğleden sonra John'la buluşacağım.

Ugh . . . Ayak oyunumu geliştirmeliyim. Hem de hemen.

Bölüm 12

Blake

"Günaydın, Beryl." Köşeyi dönüp hemşire odasına girdiğimde Ruby'nin bir odada kaybolduğunu görüyorum.

Duvarın arkasına
saklandım. Hay
sikeyim.

"Sorun nedir, Doktor?" Hemşire Beryl dosyalamaya devam ederken şöyle diyor. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz."

"Dr. Mansfield'ın burada ne işi var?" Köşeden bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Altıncı odada bir hastası var."

"Ne zamandan beri?"

"Dün gecedan beri."

Nerede olduğunu görmek için köşeden tekrar bakıyorum. Bugün onunla karşılaşmak istemiyorum. Cumartesi gecesi Nana'yı hallettikten sonra gelmek isteyip istemediğimi sormak için beni aramıştı ama cevap vermemiştim.

Sikeyim.

"Ne zamandır burada?" Casusluğuma devam ederken soruyorum.

"Uzun sürmez." Beryl gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. "Neden Dr. Mansfield'dan saklanıyorsun?"

"Uzun hikâye." Bakmaya devam ediyorum.

"Hikaye onun için çok kısa olmuş gibi görünüyor," diye mırıldandı.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve hemen bırakıyorum. "Daha az yargılama, daha çok dosyalama, Beryl." Saatile bakıyorum. Lanet olsun. Gecikemem; turlarımı yapmam gerekiyor. "Bugün diğer uçtan başlıyorum."

Beryl yazarken sırtıyor.

Köşeden bakmaya devam ediyorum.

"Dr. Grayson." Ruby'nin alaycı sesi arkamdan geliyor. "Kimi arıyorsunuz?" Ona doğru döndüm.

"Oh, merhaba, Ruby." Gülümsüyorum. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Beryl sandalyesini bana doğru çeviriyor ve kaşlarını kaldırarak gözlüklerinin üzerinden bakıyor.

Şimdi olmaz, Beryl.

Ruby etkilenmemiş bir şekilde kollarını kavuşturuyor ve bir kaşını kaldırıyor. Beryl aramıza bakarak sırtıyor.

Tanrı aşkına.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Ona sordum.

Beryl dikkatle izlemeye devam ediyor. "Özel olarak."

"Eğer mecbur kalırsak," diye tersliyor Ruby. Köşeye doğru yürüyor ve ben de kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi onu takip ediyorum.

"Yani." Gözlerimi genişletirken gülümsüyorum. Lanet olsun.

. . . Kendimi bu durumlara nasıl sokuyorum?
"Cumartesi gecesi için özür dilemeliyim."

Gözleri gözlerimi tutuyor, ama hiçbir duygu göstermiyor. "Ninem merdivenlerden düştü ve çok

telaşlı." Yalan söylemeyi geçiştirmek için hızlı konuşuyorum. "Sonra komşumun köpeğine bakmak zorunda kaldım ve tüm çorapları çiğnedi ve ben de hiç çift bulamadım. Bu yüzden evden çıkmam

mümkün değildi."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Kaşı kalktı. "Beni bir çift çorap bulamadığın için aramadın, değil mi?"

"Kesinlikle. Söylemeye çalıştığım şey şu ki ..."

Beklerken bir kaşını kaldırıyor. Bunu daha da kolaylaştırma, kaltak.

"Belki de sana çıkma teklif etmemeliydim çünkü ..." Zekice bir cevap bulmak için zihnimi yokluyorum. Çünkü neden? . . . Sikerim böyle işi!

"Bekliyorum," diye tersliyor sabırsızca.

"Biliyorum, sen öylece

. . ." Bir kelime ararken gözlerimi açıyorum... herhangi bir kelime yeterli. "Daha fazlası için hazır olduğumu sanıyordum ama değilmişim meğer ve üzgünüm."

Az önce söylediklerimi düşünürken gözleri benimkileri tutuyor.

"Biliyor mu?" diye soruyor sonunda. "Ha?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Rebecca."

"Peki ya Rebecca?"

"Oh lütfen," diye alay ediyor. "Bütün geceyi gözlerinde aşk kalpleriyle ona bakarak geçirdin."

Sahte bir korkuyla ağzım açık kalıyor. "Kız kardeşimi arzuladığımı mı ima ediyorsunuz? Dr. Mansfield, alındım."

"Hiçbir şey ima etmiyorum; yalan söylediğini biliyorum."

"Neden böyle bir şeyi öneriyorsun ki?"

"Çünkü kız kardeşini Google'da arattım ve o, o değil." Göğsümü sertçe dürttü. "Sen. Blake Grayson. Eziğin tekisin."

Çekiniyorum. "Kanıtlar bunu destekliyor." "Beni bir daha arama." Kayboldu ve elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum.

Merak etmeyin. Öyle bir planım yoktu.

***

"Hadi spaya girelim." Sara gülümsüyor. Şezlongdan inip üzerime eğiliyor ve iki elini dizlerime koyuyor. "Bu gece çok sessizsin, bebeğim." Beni usulca öpüyor.

"Bir dakika içinde geliyorum."

"Bugün çok sessiz, değil mi?" Michelle cevap veriyor. Elini saçlarımin arasında gezdiriyor. "En sevdiğin iki kızla bir spa iyi gelecektir." Eğilip beni öpüyor, dudakları dudaklarımin üzerinde geziniyor. "Hadi gel." Ayağa kalkıyor ve elimi tutuyor.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Bir saniye içinde orada olurum" dedim.

O yatak odasına gidiyor ve ben kanepede tek başıma oturuyorum. Onlar banyoyu doldururken musluğun açıldığını duyuyorum ve seslerindeki heyecanla konuştuklarını duyabiliyorum.

Bu yeni bir şey değil. Yıllardır bu iki yaramaz kızla takılıyorum.

Oda arkadaşı, arkadaş, ateşli, seksi ve sikimi paylaşmaya istekli. Hiç de yaygın bir kombinasyon değil.

O zaman neden bu gece hiç havamda değilim?

"Grayson," Michelle arar. "Umut Orada kendini ısıtıyorsun."

Yanaklarıma hava üflüyorum. Son zamanlarda benim neyim var böyle?

Beni bu durumdan kurtarabilecek biri varsa o da bu ikisi olur diye düşündüm.

Kendine gel.

Dört haftadır seks yapmadım ve elbette bunda piercingin de payı var ama içten içe kimin daha büyük bir piercingi olduğunu biliyorum.

Ve ondan hoşlanamıyorum bile.

Çünkü o aynı şeyi hissetmiyor.

Musluk kapanıyor ve kızlar suya girerken kıkırdayıp sohbet ettiklerini duyuyorum. Üçümüz birlikte yüzlerce kez banyo yaptık.

Bazı geceler orada saatler geçiriyoruz. Konuşuyoruz, sevişiyoruz, sırayla yapıyoruz, aklına ne gelirse.

Ama son zamanlarda bir şeyler eksik.

Kızları, durumu ya da herhangi bir şeyi suçlamak isterdim ama gerçek şu ki ...

Benim.

DNA'mda bir şeyler değişiyor ve bozuk bir raya doğru hızla ilerleyen bir tren gibi, nasıl fren yapacağımı bilmeden çözüldüğümü hissedebiliyorum.

Kendime çeki düzen vermeliyim. Çabuk ol.

Kendimi koltuktan sürükleyerek kaldırdım ve banyoya girdim. Kızlar çıplak ve suyun içinde. Büyük, güzel göğüsler ve çıplak ten. Normalde taş gibi olurdum ve orada olurdum.

Bu gece . . . hiçbir şey.

Michelle dizlerinin üzerine kalkıyor ve parmağını kıvrarak gel işareti yapıyor. "Grayson," diye fısıldıyor karanlık bir sesle. "Buraya gel. Seni özledim."

Bunu yapamam.

"Kötü haber." Yanlarına gidip eğildim ve önce Michelle'i sonra da Sara'yı öptüm. "Gitmem gerekiyor."

"Ne?" İkisi de irkilir.

"İşte acil bir durum var," diye yalan söyledim.

"Biz olmak çabuk." Sara duruyor, ve Su kenarlardan akıyor. "Buraya gel."

"On dakika." Michelle kapmak için Ben. "Ciddiyim, seni üç pompada boşaltacağım."

**Geri çekiliyorum, ulaşamayacağı bir yere.
"Üzgünüm çocuklar, başka sefere." Döndüm ve
onların protesto sesleri arasında**

oradan kaçacağım. Arabama doğru yürüyorum, biniyorum ve sanki vahşi bir hayvan tarafından kovalanıyormuşum gibi son sürat kaçıyorum.

Özünde öyleyim; azgın bir kadınla uğraşılmaz. İki tanesi bir felakettir.

Direksiyon simidini beyaz mafsal gücüyle kavradım. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Benim neyim var böyle?

Araba sürüyorum, sürüyorum ve nereye gideceğimi bile bilmiyorum çünkü bu daha önce hiç başıma gelmemişti, peki şimdi ne olacak?

Yaramaz kızları cezalandırmayı seven eğlenceli adam nerede?

Parti benim tüm kimliğim.

Ben buyum. Yapmayı sevdiğim şey bu.

Peki neden birdenbire yanlış hissettirmeye başladı?

Yeni bir korkunun kilidi açılırken terler tenimin tozunu alıyor ve arabamı yolun kenarına çekiyorum.

Ne oluyor?

Bir saat sonra garaj yoluma girdim ve garaj kapısının yavaşça açılmasını bekledim.

Arabayı sürüyorum, yolcu koltuğundan dondurma kutusunu alıyorum ve ön tarafa yürüyüp uzaktan kumandaya basıyorum. Kapı yavaşça aşağı iniyor. Kendimi durduramadan Rebecca'nın evine doğru yürüdüm.

Ne yapıyorsun?

Kendimi durdurmaya bile çalışmıyorum.

Ön merdivenlerden çıktım. "Barry, hayır," diye seslendiğini duyuyorum Rebecca'nın içeriden.

Tak, tak.

Kapı açılıyor ve pijamaları, yeşil yüz maskesi ve eğri büğrü atkuyruğu saçlarıyla orada duruyor. "Merhaba." Gülümsüyor.

**Ben & Jerry's dondurma kutusunu uzattım.
"Sana bir hediye getirdim."**

"Oh, ikolatalı gevrek. Seni seviyorum." Parmak uçlarına kalkıp bana sarılıyor, ben de onu daha sıkı tutmak için kolumu beline doluyorum.

Keşke gerçekten bilseydi.

"Yüzündeki o bok zehirli kokuyor," diye fısıldıyorum saçlarına.

Kıkırdıyor. "Bilmez miyim. İçeriden kokusunu almalısın; bayılmak üzereyim." Elimi tutuyor ve beni evine çekiyor. O sırada köpek Barry'nin mutfakta volta attığını görüyorum.

"O ne yapıyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Deli gibi dolaşıyorum." Kanepeye uzandı. "Beni hiç dinlemiyor."

"Barry." Yatağını gösteriyorum. "Senin yatağında." Beni görmezden geliyor ve etrafta dolaşmaya devam ediyor.

"Hen ve Juliet uzakta olduğu için stresli."

"Belki de onu evine geri götürmeliyiz?" Cevap veriyorum.

"Orada tek başına kalamaz. Sakinleşecektir." Dolaptan iki kase çıkarıyor. "Bu gece bir randevun olduğunu sanıyordum?"

"Sana dondurma getirmek için oradan aceleyle çıktım." Göz kırpıyorum.

"Çok komik." Gülümsüyor.

Bu bir şaka değildi. Gerçekler ve evet, doğrulandı. Ben bir eziğim.

İki kase dondurma dağıttı ve birini bana verdi.

"Katlanana çıkaracağım; sırtım ağrıyor," diyorum ona.

Sırtım ağrımıyor. Bu acınası bir yalan.

Onun yanında yatmayı seviyorum ve bazen, eğer şanslıysam, bu şekilde uykuya bile dalıyoruz.

Kanepeyi çekiyorum, üzerine atlıyor ve dondurmasını yerken bağdaş kurup oturuyor. Bir an onu izlerken, parlak yeşil yüzü, düzensiz saç örgüsü ve pazen pijamalarıyla, beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Bu gerçekten oldu mu?

Şunu açıklığa kavuşturalım: Karşımda nasıl görüldüğü umurunda olmayan biriyle dondurma yemek için dünyanın en ateşli iki kadınıyla seks yapmaktan vazgeçtim.

Bu düşünce tamamen saçma ve ben ona gülümsüyorum.

"Ne?" O da gülümsüyor.

"Bu yeşil şey ne işe yarıyor ki?"

"Beni karşı konulmaz yap." "Kim için?"

Uzaylılar için mi?"

"Umalım da öyle olsun." Kocaman bir kaşık dolusu dondurmayı ağzına atıyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyor ağzı doluyken.

Tadına bakıyorum. "Hmmm . . ."

"Bu haftaki okul ziyaretini unutma," diye hatırlatıyor bana.

"Nasıl unutabilirim ki? Bana on milyon kez söyledin."

"Evet, şey. Bu önemli."

"Beş yaşındaki bir çocuk ne zamandan beri bir doktorun söyleyecekleriyle ilgileniyor?" Cevap veriyorum.

"Şimdiden beri." Bir dakika beni izliyor ve sonra gülümsüyor. "Bana randevundan bahset."

"Pekala, ve bütün zaman I oldu Orada, I dondurma ve seni hayal ediyordum, yani ..." Omuz silkiyorum.

"Seni aptal," diye gülüyor. "Bir dakika bile ciddi oldun mu?"

Bildiğinden daha fazla.

"Ne oldu?" diye tekrarlıyor.

"Bilmiyorum." İç çekiyorum. "Biriyle çıkmayı bıraktım. Aslında genel olarak kadınlardan bıktım."

"Ne zamandan beri?"

Omuz silkiyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen artık sahada oynamayı bıraktın ve durulmaya hazırlanıyorsun."

Dudaklarımı büküyorum; bu düşünce iç karartıcı.

"Sorun değil. Bu bir geçiş dönemi ve geçiş dönemlerinin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Can sıkıntısı."

Bana geniş, güzel bir gülümseme veriyor. "Yeni başlangıçlar."

"Evet, şey." Dondurmamı kürekle yemeye devam ediyorum. "Hayatımı olduğu gibi sevdim."

Bir süre sessizce yemek yiyoruz, ikimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz.

"Film izlemek ister misin?" diye sorar.

"Evet, sanırım."

"Ne izlemek istiyorsun?" Barry'ye bakıyor. "Barry, senin yatağında."

Yatağı gösteriyorum ve bir şekilde dinliyor ve gidip yatıyor.

"Ne kadar otoriter olduğumu görüyor musun?" Cevap veriyorum. "Ben konuştuğumda dinliyor. Burada kimin patron olduğunu biliyor."

"Doğru." Gözlerini genişletir.

"Benim de patron olduğumu anlamamanın zamanı geldi." Onu ayağımla dürtüyorum.

"Gerçekten mi?" Ayağıyla beni geri itiyor.

"Burada kimin patron olduğunu ikimiz de biliyoruz."

İroni karşısında gözlerimi deviriyorum. Patron olmak istediğim tek yer, patron olmadığım tek yer. Şaka gibi.

İki saat sonra, Rebecca'nın uyumasını izlerken dirseğime dayanarak yan yatıyorum. Arka planda film açık ama kapatmıyorum çünkü o zaman uyanabilir ve yanımda uyumak yerine üst kattaki yatağına gidebilir.

Koyu renk saçları açık ve yastığın üzerine yayılmış. Zeytin rengi teni krem rengi ketene karşı kusursuz. Gözlerim omuzlarında geziniyor, sonra aşağı inip göğüs dekoltesinde oyalanıyor.

Bu kadının nesi var?

O bir süper model ya da roket bilimcisi değil, hatta benden o şekilde hoşlanmıyor bile.

Ama hayatım boyunca . . . Onu düşünmeden edemiyorum.

Sanki üzerimde bir büyü var, büyülü bir aşk ve merak büyüğü. Dışarıdaysam, tek yapmak istediğim eve koşup ne yaptığını görmek.

Ama nedenini bilmiyorum.

Biz öyle değiliz. Hiçbir zaman öyle olmadık. Biz sadece arkadaşız ve o haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Onun sonsuza dek hayatımda olması, saman alevi gibi parlayıp sönen bir romantizmden çok daha fazlasını ifade ediyor.

Sıcak ve ağır.

Gözlerim battaniyeden dışarı sarkan çıplak kalçasına iniyor. Dörtlü kaslarındaki belirginlik beni daha önce hiç olmadığı kadar çağırıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bir gece için neler vermezdim.

Tadı nasıl olurdu? . .

Üzerime bir uyarılma dalgası çöküyor ve gözlerimi kapatıp bunu uzaklaştırmaya çalışıyorum... tıpkı daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi.

Ne olursa olsun, kazanmasına izin veremem.

Bu aptalca, çocukça aşka kapılmamdan iyi bir şey çıkmayacak.

Tek başaracağı şey onu kendinden uzaklaştırmak olurdu.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Yorganın altına kaymak, bacaklarını ayırmak ve onu tatmak için içimdeki tüm ilkel dürtülerle savaşıırken, onun düzenli nefes alışları odanın içinde yankılanıyor.

Kendimi onun vücudunun o kadar derinlerine gömeceğim ki... Düşüncesi bile sikimi zonklatıyor.

Lanet olsun. . . kes şunu.

Kumandayı televizyona doğru tutuyorum. Umarım uyanır. Aslında yukarı çıkıp yatması iyi bir şey.

Burada benimle güvende değil ve belki de haklı - belki de sadece bir kadınla bağlantı kurmayı arzuluyorum. Belki de sorun o değildir; belki de ben sadece ... Bilmiyorum, belki de kendime ait bir ilişki yaşamaya hazırımdır.

Bir kadınla.

Uykusunda yuvarlanıyor ve göğsüme sokuluyor. Baş koluma yaslanıyor, üstteki bacağı benimkinin üzerine eğiliyor. Vücudunun sıcaklığı benimkini sıvılaştırmaya başlıyor.

Siktir. . .

Ona sarılırken dudaklarımı alnına koyuyorum. Sıcak ve şehvetli ve kollarımda mükemmel hissediyor. Asla karşılayamayacağım bir lüks gibi.

Dudaklarım tenine değerken gözlerimi kapatıyorum ve o benimmiş gibi davranıyorum.

Rebecca

Bzzz, bzzz, bzzz . . .

Sessizliği sessiz bir titreşim bozar.

Bzzz, bzzz, bzzz.

Blake uzanıp alarını kapatırken bir hareket hissediyorum.

Hmm. Gözlerim kapalı gülümsüyorum. Ne harika bir gece uykusu. Sıcak ve kızarmışım ve ... Rahatladım ve biraz daha uyudum.

"Dizini taşaklarımdan çeker misin?" diye soruyor boğuk bir ses. "Boynumda oturuyorlar."

Ha?

Blake'in üzerine yayılmış olduğumu fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başım göğsündeydi ve üstteki bacağım onunkinin üstündeydi. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Özür dilerim," diye kekeleyerek, utanarak.

"Uyuyakalmışım." Kendimi toparlamaya çalışırken etrafıma bakıyorum. "Dün gece uyuyakalmış olmalıyız."

"Hmm," diye homurdanıyor Blake, gözleri hâlâ kapalı.

Yüzünü silmek için kolunu kaldırıyor ve o zaman artık tişörtünü giymediğini görüyorum. Pazuları şişmiş Kaslı ve geniş göğsü sergileniyor. Gözlerim kaslarının üzerinde oyalanıyor. . . lanet olsun.

Birdenbire bu çok samimi, çok ... benim alanımdaymış gibi hissettirdi. "Peki, gitmiyor musun?" Sabırsızca tersliyorum. "Yataktan çıkmayacaksan neden alarmı kurdun?"

"Lanet köpeği gezdirmem lazım." Dirseğinin üzerine oturur ve etrafına bakınır. "İt nerede bu arada?"

"Ne?" "Barry nerede?"

Doğrulup etrafa bakıyorum. Ondan hiçbir iz yoktu. "Um . . . bu çok garip."

Blake yataktan kalkıyor ve boxer şortunu sıyıran kocaman ereksiyonu yüzüme çarpıyor. "Blake?" Şak diye söyledim.

"Sabah oldu," diye homurdanıyor. "Elimde değil. Hoşuna gitmiyorsa bakmayı kes."

Sırt üstü uzandım ve ellerimi gözlerimin üzerine koydum. "Tabii ki hoşuma gitmiyor." İğreniyormuş gibi yapıyorum.

Bu büyük bir çadır hareketi.

Tanrım. . .

Elimde olmadan arkama bakıyorum. Bu iki kişilik değil, hayır efendim, bu bir aile çadırı. . . hatta belki bir çardak.

Gerçekten zarar verebilir.

İnsanın akli almıyor.

Blake yatağın ucunda durup etrafına bakınır. "Barry," diye seslenir.

Sessizlik . . .

Ben de oturuyorum. "Barry," diye sesleniyorum. Üst kattan havlıyor. "Yürüyüş için aşağı gel."

Heyecanla tekrar havlıyor ve kuyruğunu salladıkça duvara çarptığını duyabiliyorum.

Barry'nin merdivenlerden indiğini duyduğumda kendimi yataktan sürükleyerek çıkıyorum ve banyoya giriyorum.

"Lanet olsun. ." dediğini duydum Blake'in. "Ne yaptın sen?" Ha?

Acele etmeye çalışıyorum.

"Ne oldu?" Ben aradım.

"Burada bir sorunuz var." Blake'in merdivenlerden çıktığını duyuyorum. "Ne oluyor lan?" diye bağılıyor. "Hayır, Barry. Hayır. Aman Tanrım. . ." Barry'nin sanki bu tüm zamanların en iyi oyunuymuş gibi mutlu bir şekilde zıpladığını duyuyorum.

"Ne oldu?" Aradım.

Sessizlik.

"Ne oldu?" Daha yüksek sesle sesleniyorum.

Tanrı aşkına, biri bana cevap verebilir mi artık? İşimi çabucak bitirip ellerimi yıkıyorum; kapıyı açtığımda Barry'nin orada durduğunu ve bana masum masum baktığını görüyorum.

Ama o hiç de masum değil. Burnu her türlü parlak renkle kaplı. Ne? Ona daha yakından bakmak için eğildiğimde kaşlarımı çatıyorum. "Ruj!" Ağlıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve her adımda halıdaki kırmızı lekeleri fark ediyorum. "Aman Tanrım."

"Yerinizde olsam buraya gelmezdim," diye sesleniyor Blake. "Burası bir suç mahalli."

Köşeyi döndüğümde Blake'in elleri ve dizleri üzerine

çöktüğünü görüyorum ve gözlerim dehşet içinde açılıyor.

katliam. Yırtık makyaj çantam yerde duruyor ve sahip olduğum her bir makyaj malzemesi çiğnenmiş, parçalanmış ve yere bulaşmış durumda. Ruj kutuları ezilmiş ve üzerlerinde diş izleri var ve göz farları milyonlarca parçaya ayrılmış. Henüz kullanmadığım yepyeni maskaramı elime alıyorum; o kadar çiğnenmiş ki açamıyorsunuz bile.

"Barry!" Ağlıyorum.

Barry bana bakıyor, kuyruğunu sallıyor ve gülümsüyor ve o anda dişlerinin rujla kaplı olduğunu görüyorum. Dişlerinde ruj olan bir köpek her gün gördüğüm bir şey değil ve kahkahayı patlatıyorum.

Blake dağınıklığı toplamaya çalışırken, "Espriyi anlayamıyorum," diye mırıldanıyor.

Barry havlıyor ve yürüyüşü için heyecanla arka ayaklarının üzerine yaslanıyor.

"Bugün yürümek yok," diye homurdandı Blake. "Cezalısın, it herif."

"Herkes mindere otursun lütfen," diye sesleniyorum sınıfıma. "Çok özel ziyaretçimiz her an burada olabilir." Etrafımdaki heyecanlı küçük yüzlere bakıyorum. "Bakalım ne kadar dik oturabiliyoruz." Onlarla birlikte minderde bağdaş kurup otururken sırtımı dikleştiriyorum. "Ben kazandım." Gülümsüyorum. "En dik oturan ben miyim?"

Herkes o kadar dik oturuyor ki neredeyse sırt üstü yatacaklar. "Bana bakın Bayan Dalton," diye sesleniyor Wendy.

"Evet, çok etkileyici."

"Artık ben kazanıyorum," diyor Brandon bize. "Vay canına," diye katılıyorum. "Çok heteroseksüelsin."

"Herkes merhaba," diye sakın bir ses geliyor kapı aralığından. "Aman Tanrım, bakın hepiniz ne kadar muhteşem oturuyorsunuz."

Çocukların hepsi gururla gülümsüyor.

"Günaydın, K2." Müdür gülümser.

"Günaydın Bayan Murphy," diye şarkı söylüyor sınıfım. O sırada ön bürodaki tüm kızların onun arkasında bir grup halinde durduğunu fark ediyorum.

"Bugün harika bir ziyaretçimiz var," diyor sınıfa. "Dr. Grayson bizimle konuşmaya geldi." Onu çağırır ve Blake ortaya çıkar. Siyah bir çanta taşıyor, lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giyiyor. Uzun boylu ve yakışıklı. Kumlu kahverengi saçları dalgalı ve McDreamy'ye benziyor... sadece daha iyi.

"Merhaba, Dr. Grayson." Heyecanla gülümsüyorum. "K2'ye hoş geldiniz."

Gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor ve bana yavaş, seksi bir gülümseme ile hafifçe başını sallıyor. "Herkes merhaba." İçeri girip sınıfın önüne kadar yürüdü.

Ofisteki kızlara dönüp bakıyorum; hepsi sınıfın arka tarafında durmuş, onu izlerken aptalca gülümsüyorlar.

Bu bir striptiz gösterisi değil kızlar.

"Aman Tanrım," diyor Veronica elleriyle yüzünü yelpazelerken.

Gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum. Daha açık olabilirler miydi? Bugün kariyer haftasının son günü ve şu ana kadar ofisten kimse gelip ebeveynlerden herhangi birinin işleri hakkında konuşmasını görmeye zahmet etmedi.

Sadece bugün. Tesadüf mü? Bence değil.

Hiçbirinin bir doktorun iş yerinde ne yaptığını umursamadığını garanti edebilirim ... onlar sadece bu doktorun faaliyetleriyle ilgileniyorlar.

Blake sınıfın önünde durur ve etrafına bakınır. "Vay canına." Gülümsüyor. "Hiç bu kadar dik oturan bir sınıf görmemiştim."

"Gerçekten mi?" Ben de eşlik ediyorum. "Ne kadar harika. Bunu duydun mu, K2?"

Hepsi genişçe gülümseyerek başını sallar.

"Dr. Grayson, bugün bizimle konuşmaya geldiğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Rica ederim, Bayan Dalton." Gözlerinde muzip bir parıltı var. "Yardımcı olmayı severim."

Minderden kalkıp kenarda duruyorum. "Neden bize bir günde neler yaptığınızdan biraz bahsetmiyorsunuz?"

"Tamam o zaman. Bize yardım etmesi için asistanımı getireceğim."

Ha?

Hepimiz şaşkınlıkla izlerken siyah spor çantasını masamın üzerine koyuyor ve içeri karıştırıyor.

O ne yapıyor?

Beyaz bir önlük çıkarır ve dramatik bir etki yaratmak için havada sallar. Takım elbisesinin üzerine giyiyor, sonra stetoskopunu çıkarıp boynuna takıyor. "Bu benim üniformam." Kendine bakar ve sonra ellerini arkadaki kızlara doğru kaldırır. "Nasıl görünüyorum hanımlar?" diye takılıyor.

"Harika." Hepsi gülümser ve onu başparmaklarıyla onaylar.

Kıkırdıyorum. Tam bir oyuncu. Gerçekten bir aktör olmalıydı.

"Şimdi, K2, en iyi arkadaşım ve asistan doktorum Dr. Cecil'i takdim etme ayrıcalığına sahip olabilir miyim?" Siyah çantasına uzanıyor ve kocaman, yumuşak bir penguen oyuncağı çıkarıyor. Beyaz bir önlük giyiyor ve boynunda bir stetoskop var.

Ben ve ofis kızları da dahil olmak üzere herkes heyecan içinde ciyaklıyor ve gülüyor.

"Dr. Cecil ve ben çocuk hastanesinde çalışıyoruz," diyor bize etrafına bakarken.

"Her gün, iyileşene kadar hasta olan çocuklarla ilgileniyoruz."

Her sözünü beklerken sessizce oturuyoruz.

"Şimdi, bana ve Doktor'a yardım edecek bir gönüllü alabilir miyim?"

Cecil?"

Herkes umutsuzca onun gönüllüsü olmaya çalışırken elleri havaya kalkar.

Sınıfa bakıyor ve içsel bir değerlendirme yaptığını görebiliyorum. "Mükemmel bir asistana benziyorsun." En sonda tek başına oturan küçük çocuğu işaret ediyor. "Buraya gelin lütfen."

Çocuk sıçrar ve onun yanında durur. Blake eğilir ve onun elini sıkar. "Benim adım Blake, bu da Cecil. Senin adın ne?"

"Aaron."

"Merhaba Aaron." Blake Aaron'ın elini sıkıyor ve ardından penguenin küçük kanadını uzatarak onunla da tokalaşıyor.

Aaron penguenle el sıkışırken herkes gülüyor.

"Şimdi sen bizim öğrenci doktorumuz olacaksın ve ben sana ne yapacağını gösterirken Cecil'e göz kulak olacaksın. Kulağa nasıl geliyor Aaron?"

Aaron abartılı bir gülümseme verir ve başını sallar. Blake ona oyun stetoskopunu uzatır. "Şimdi benim gibi yap ve Dr. Cecil'e bak."

Kulaklığı kulağına takıyor ve stetoskopunu Aaron'ın göğsüne tutuyor. "İşte böyle."

Aaron stetoskopu Cecil'in göğsüne tutar ve dinler.

"Çok iyi." Blake gülümsüyor. "Bu işte doğuştan yeteneklisin."

Aaron sınıfa bakarken gururla gülümsüyor.

Ah, kalbim.

Bu onun hastanede her gün çocuklarla yaptığı konuşmadır.

"Şimdi Cecil'in ateşini ölçeceğiz." Blake Aaron'a dijital bir termometre uzatır. "Alına tut ve kıpırdama."

Blake Aaron'ın ateşini ölçerken Aaron işini yapmaya odaklanır.

Blake ona, "Siz mükemmel bir doktorsunuz," diyor.

Onu izlerken boğazımda bir yumru oluşuyor. O kadar şefkatli ve tatlı ki. Aaron'a nasıl iyi bir çocuk olacağını öğretiyor.

Aaron'ı da aynı şeyler için gizlice kontrol ederken.

Yani, onun özel olduğunu hep biliyordum, doktor olduğunu ve çocuk doktoru olduğunu da biliyorum. Bunların hiçbirisi yeni bilgi değil ama onu ilk kez iş başında görüyorum.

Hayranlık içindeyim.

Aaron'un Cecil'i nasıl tam bir kontrolden geçireceğini izliyorum: kulaklar, gözler ve kemikler. Refleksler ve bağlar. Cecil'in kan basıncını kontrol ediyorlar.

Blake sahte bir şırınga çıkarıyor ve ben gözyaşlarımı silerken Aaron'ın Cecil'den kan almasına yardım ediyor.

Sonraki yarım saat boyunca sınıfın bir kenarında durup Dr. Blake Grayson'a hayranlıkla bakıyorum. Söylediklerinin çoğunu duymuyorum; asıl önemli olan söylemedikleri.

Empatisi ve kocaman yüreği parlıyor. "Teşekkürler Aaron," diyor. "Herkes Aaron'a iyi iş çıkardığınız için kocaman bir alkış."

Sınıf alkışlarken Aaron dans ederek yerine döner.

Blakes gülümsüyor. "Şimdi, kim kalp atışlarını dinlememi ister?"

Eller havaya kalktı. "Ben!" "Ben!"

"Ben!" "Sıraya girin," diyor onlara.

Teker teker öne çıkıyorlar ve o da onların kalp atışlarını dinliyor. "Vay canına," diye fısıkırıyor. "İçeride sihir var gibi." Tekrar dinliyor. "Sanırım gerçekten sihir yapabiliyorsun."

"Belki."

Veronica gururla gülümsüyor. Her bir çocuğun kalp atışlarıyla ilgili yeni bir yorumu var ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar güzel bir şey duyduğumu hiç sanmıyorum.

Bugün onuncu kez gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Bayan Dalton." Blake bana döndü.

"Evet."

"Kalp atışlarınızı dinlemek istiyorum."

Yapma. Eminim şu anda şırpınıyordur. "Tamam." Bir adım öne çıkıyorum. Stetoskopu göğsüme koyuyor ve bana seksi bir göz kırpıyor.

Sırıtarak rahat davranmaya çalışıyorum.

"Ahh." Dinlerken gülümsüyor. "Bu kalp çok özel." Tekrar dikkatle dinliyor. "Büyük ve ... sevgi dolu." Tekrar dinliyor. "K2," diye sesleniyor. "Sanırım bu şimdiye kadar dinlediğim en tatlı kalp."

Oh . . .

Sınıf alkışlıyor ve ben beklenmedik bir şekilde tekrar gözyaşı döküyorum. Arkasını dönüp Cecil'i kaldırmadan önce gözleri bir an benimkileri tutuyor. "Herkes Dr. Cecil'e teşekkür etsin."

Sınıf çılgına dönüyor ve ben önümdeki yabancıya bakıyorum.

Tanıdığım en iyi arkadaş ve komşu birdenbire çok daha çekici bir şeye dönüştü.

Odada çalışmaya devam etmesini izlerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Bu bir felaket.

Elleri kalçalarımдан aşağı kayıyor ve bacaklarımı açık tutuyor. Ben orgazmın eşiğinde titrerken kalın dili etimde geziniyor.

İki parmağım yavaşça vücudumun içinde kayıyordu.

Sırtım yataktan kalkıyor ve coşkuyla inliyorum. Ellerim omuz kaslarının üzerinde geziniyor ve o üzerime tırmanırken boynuna gülümsüyorum.

"Rebecca," diye bir ses kulağıma fısıldıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve irkilerek doğrudum. Kalbim hızla atıyor. Terler tenimi ıslatıyor. Saate bakıyorum: Sabah 4:00. Sorun yok, gerçek değıl. Böyle bir şey hiç olmadı.

Rüyanın üzerinden geçerken nefes nefese kalıyorum

- yoksa bu bir kâbus muydu? O sesi tanıyorum.

Nerede olsa tanırım.

Blake.

Güneş doğarken arka merdivenlerde oturuyorum. Barry sabah tuvaletini yapıyor ama ben gözümü bile kırpmadım.

Bütün geceyi platonik arkadaşınızla ilgili cinsel içerikli rüyalar görerek geçirmek size bunu yapar. Bir kabusun içinde yaşıyordum. Hem de çok ateşli bir kabusun.

Bu çok kötü. Kötü, kötü, kötü.

"Hey." Blake'in kapıdan aşağı indiğini duyuyorum.

"Yürüyüşe hazır mısın?"

"Oh," diyor beni merdivenlerde otururken görünce şaşkınlıkla. "Erken kalkmışsın."

"Evet." Gülümsemeye zorladım. Yine de nedenini söylemeyeceğim.

"Aslında bu iyi bir zamanlama," diyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Olamaz, biliyor.

Merdivenlerde yanıma oturdu. "Söylediğin şeyi düşünüyordum."

"Öyle mi?"

Olamaz. Ne dedim ben?

"Haklısın. Bu şekilde devam edemem. Artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldi. Sahada oynamaktan yoruldum ve sanırım bir düzen kurmaya hazırım."

Bununla nereye varacak?

"Öyle misin?" Kaşlarımı çattım. Ağzından böyle bir cümle çıkmasını beklemiyordum.

"Evet. Ben de düşünüyordum. Cumartesi gecesi için bana bir randevu ayarlama."

"Neden olmasın?"

"Kime çıkma teklif edeceğimi biliyorum." "Biliyor musun?"

"Ondan uzun zamandır hoşlanıyorum ve ona asla çıkma teklif edemedim ama artık bunu yapmanın zamanı geldi."

"Oh . . ." Bir an düşündüm. "Onu tanıyor muyum?"

"Hayır. Adı Kayla. Eskiden birlikte çalıştığım bir hemşire. Yıllardır ona aşığım."

Bölüm 13

Masaya oturup bekliyorum ve her zamanki gibi geç kalacak.

Bu John.

Onun güç oyunlarından bıktım. Her şeyi yapma şeklini aştım ve her şeyden çok bu evliliği aştım.

Seçeneklerimi gözden geçirirken kahvemi yudumluyorum. Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum ve istemesem de bunun doğru nedenlerden kaynaklandığını biliyorum.

Bu Foot Finder olayı bana bir şey öğrettiyse, o da her gün, hatta her hafta resim satmasam bile eve tek başıma bakabileceğimdir. Bir şeyler iyi gittiğinde, bunu kötü günler için saklamam gerekiyor.

Yanıliyordu. Bunu tek başıma yapabilirim.

Bu yüzden bugün şeytanla bir anlaşma yapıyorum, kelimenin tam anlamıyla.

John'dan beş yıl boyunca boşanmamayı kabul edeceğim. Tabii ki bunu üç yıla indirmeye çalışacağım ama şartlar ve durum ne olursa olsun, evi bana devretmesini istiyorum.

Kafenin kapıları açıldı ve John kendini rock yıldızı sanan biri gibi içeri girdi. Gülümsüyor, el sallıyor ve bana doğru ilerliyor. "Merhaba, benim güzel karım," diye şarkı söylüyor.

Yalancı yüzüne ve kibirli kişiliğine bakıyorum ve bu adamda ne bulduğumu merak ediyorum. Aslında, kendi ağzıma kusmak istiyorum. Beni hasta ediyor.

Güçlü bir şekilde arkasına yaslandı. "Beni görmek istemişsin."

Hayır, vermedim. Evimi istiyorum, sikik, ve onu bana vereceksin.

"Evi bana devretme teklifini düşünüyordum," diyorum.

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm."

"Ve . . ." Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum. "Evi tamamen benim adıma imzalaman karşılığında boşanmamayı kabul etmeye hazırım."

Gülümsüyor ve masanın üzerinden elimi tutuyor. "Bu en iyisi bebeğim."

Ben senin bebeğin değilim.

Elimi onun elinden kurtarmak istiyorum. İçkimi yüzüne fırlatmak istiyorum. Masayı ters çevirmek ve cehennemden zebanilerin gelip onu aşağıya çekmesi için bağırmak istiyorum.

Ama yapmayacağım. Neden? Çünkü tıpkı onun gibi, belki de kendimin daha karanlık bir versiyonuna dönüştüm ve o evi kendi adıma almak için elimden gelen her şeyi yapacağım, hatta bu pisliğe iyi davranacağım.

"Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım. Üç yıl boyunca senden boşanmamayı kabul edersem evi bana devredeceğini söylüyorum."

"Beş yıl."

"Beş yıl çok uzun bir süre John."

"Anlaşma bu. Evi istiyor musun, istemiyor musun?"

Gözlerim onunkileri tutuyor ve lanet olsun, bu canavarı nasıl sevebildim? "Seviyorum."

"Harika. Evrakları imzalayıp evi size teslim edeceğim."

"Teşekkür ederim."

Elimi sıktı. "Bunu atlatacağız bebeğim."

"Sözleşmenin ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" diye sordum.

"Üzerinde çalışan bir avukatım var, bu yüzden uzun sürmez. En fazla bir hafta."

İmzalayacağımı biliyordu.

Sakin ol.

"Tamam, bu harika." Bir sonraki şeyi söylemeyi düşünüyorum çünkü kabul ettiğim her şeye ters düşünüyorum ama doğru. "Teşekkür ederim, John. Minnettarım." Evi bana devretmek zorunda değil ama içten içe onu satın almaya asla gücümün yetmeyeceğini ve yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum.

"Cumartesi akşamı yemek yiyebilir miyiz?" diye sorar. "Yapamam, üzgünüm."

Gözleri benimkileri arıyor. "Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?"

"John, yapma."

"Bazı geceler, gecenin bir yarısı uyanıyorum ve seni çok özlediğim için nefes alamıyormuş gibi hissediyorum."

Bu duyguyu iyi bilirim. Ben de aynı dertten muzdariptim. Boğazımdaki yumru acımaya başlar.

Şimdi John'a olan bu bağımlılık duygularının yerini başka bir adam almıştır.

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, sanırım Blake Grayson'a karşı bir şeyler hissediyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Tüm bu olanlardan dolayı tamamen şaşkınım. Bana sinsice yaklaştı ve gerçek mi yoksa bir aşk mı ya da ne olduğunu bile bilmiyorum.

Bir daha asla aynı hatayı yapmayacağıma, aynı türden bir erkeğin peşinden gitmeyeceğime yemin ettim. Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, dünyada John'a benzeyen bir erkek varsa, o da Blake'tir.

Her neyse, bu başka bir gün için farklı bir korku hikayesi. Önce bu korku hikayesi hakkında endişeleneceğim.

"Tamam, sözleşme için senden haber bekleyeceğim." Ben sorarım.

"Evet."

"Gelecek hafta öğle yemeği için tekrar burada buluşmayı deneyebilir miyiz?" Umutla gülümsedim.

"Sadece imzayı kutlamak için öğle yemeği yiyeceğiz."

Nezaketimi bir zayıflık sanarak gülümsüyor. "Kulağa harika geliyor. O zaman evrakları da yanımda getiririm."

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp yanağımdan öpüyor ve ayrıldığıımızdan beri ilk kez, bir gün bu boşanmaya bir lütuf olarak bakabileceğimi düşünüyorum. Bana öğretilmesi gereken bir ders ve kim bilir, belki de en başından beri yıldızlarda yazılıydı.

Başım dik bir şekilde restorandan çıktım.

Ev sadece ve sadece benim olacak.

Kapıdan çıkıp sokağın serin havasına giriyorum. Havaya atlayıp yumruklamak istiyorum. Ama yapmayacağım, çünkü bu John ve o kontratı önümde imzalatana ve evi tamamen bana devredene kadar . . . Söylediği tek kelimeye bile güvenemiyorum.

Ön merdivenlerden çıktım ve kapıyı çaldım. Taryn'in gülümseyen yüzü beliriyor. "Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Bir dakika, ayakkabılarımı alayım." Koşarak gitti ve Barry ile ben dışarı çıkıp ön merdivenlere oturduk. Güzel bir öğleden sonra ve itiraf etmeliyim ki Barry'yi her öğleden sonra gezdirme işi beni daha fazla egzersiz yapmaya yöneltti. O kadar yaramaz ki artık günde üç kez yürüyüşe çıkıyor. Onu aldığıımdan beri bu hafta, son on iki ayda yürüdüğümden daha fazla yürüdüm.

Belki de kendime bir köpek almalıyım?

Taryn merdivenlerden zıplayarak indi. "Hadi gidelim." Gri bir tayt ve ona uygun bir spor sütyeni giyiyor; karnı kesilmiş ve göğüsleri mükemmel. İnanılmaz görünüyor. Üzerimde her tarafı boyalı bol bir tişört ve eski pantolonum var.

"Gerçekten daha fazla çaba göstermem gerekiyor. Bak ne kadar güzel görünüyorsun," diyorum ona. "Bütün erkeklerin

seni baştan aşağı süzüyorum, Taryn. Gerçekten her şeyini toparlamışsın."

"Şaka yapıyor olmalısın." İç çekiyor. "Sürekli memelerimi açmasaydım kimse bana bakmazdı bile."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Patates çuvalı giysen bile yine de ortalığı yıkarsın," diyorum ona. Yolda ilerliyoruz ve dilimi kemiren bir soruyu sormak zorundayım. "Blake'ten haber aldın mı?" diye sordum.

"Neden Blake'ten haber alayım ki?" Barry'nin ipini benden aldı. "Onu tutmama izin ver. Bir günlüğüne köpeğim varmış gibi davranmak istiyorum."

"Biliyor musun, birkaç hafta önce Blake'le birlikte olduktan sonra seni arayacağını falan düşünmüştüm."

"Sen neden bahsediyorsun? Blake ile hiç takılmadım."

"Carol'dan sonraki gece, ikinizin birlikte olduğunuzu sanıyordum." "Hayır." Soru sorarcasına yüzünü buruşturdu. "Neden?"

Blake'le takıldığımı mı düşündün?"

"Boynunda kocaman bir morluk vardı ve bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğunu düşündüm." Sırıttım.

"Aman Tanrım." Tiksintiyle gözlerini deviriyor. "Güven bana, ben erkeklere morluk yapmam. Bunu kendim de hatırlamak istemiyorum. Neden dünyanın görmesi için kanıt bırakayım ki?" Gülüyorum. "Bu mantıklı, sanırım." Aklıma yeni bir düşünce gelince kaşlarımı çatıyorum.

"Ama eğer biriyle takılmadıysan

Blake, ona aşk ısırığını kim verdi?"

"Hiçbir fikrim yok." Bir an düşünür. "O gece orada bizden başka kimse yoktu."

"Evet, biliyorum, çok ilginç," diye sesli düşünüyorum.

"Belki de Carol'dı."

"Ne olacak ki?" Gülüyorum. "Neden Carol olsun ki?"

"Carol'ı o gece sabah dört sularında gizlice evine girerken gördüm."

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Nereden gizlice giriyorsun?"

"Bilmiyorum amına koyayım." İç çekiyor. "Sokağımız kontrolden çıkmaya başladı."

Şaşkınlıkla gülüyorum. "Demek istediğim, eğer Carol bir şeyler yapıyor ve ben yapmıyorsam, burada ciddi bir sorun var demektir."

"Harekete geçmek istersen harekete geçebilirsin."

"Sanki. Kiminle?"

"Aç gözlerini, seni ucube. Bay Dr. Grayson sana deliler gibi aşık."

"Hayır, öyle değil. Bana sadece Kayla diye bir kadınla ilişki yaşamak istediğini söyledi."

Yürürken, "Gitmesine izin verdiysen aptalsın," diye homurdanıyor.

"Ne demek bırakayım? Onu bırakmam için zaten elimde değil."

"Sana nasıl baktığını gördün mü? Senin yanındayken tek yaptığı sana bakmak, seni kollamak, senin peşinden koşmak."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sence benden hoşlanıyor mu? . . bir arkadaştan daha fazlası olarak?"

"Düşünmüyorum, biliyorum."

"Sana hiç bir şey söyledi mi?"

"Söylemesine gerek yok; herkes biliyor."

Yürürken bir an bunu düşünüyorum. "Böyle düşünen başka biri var mı yoksa sadece sen mi?"

"Bunu herkes biliyor. Blake Grayson evliliğiniz bitmeden önce bile size deliler gibi aşıktı. Bu yüzden John ondan nefret ediyor. John onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyor."

"Onu bilemem. Biz sadece arkadaşız." "Düzeltiliyorum, Blake senin arkadaşın, ama sen Blake'in Rüya kız, ve bana sorarsan çok aptalca davranıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Alınmış bir şekilde tersliyorum.

"Çünkü o muhteşem, zengin ve söylediğin her kelimeye asılıyor ve eğer gözlerini açıp önünde ne olduğunu görmezsen, aptal bir sürtük gelip onun ayaklarını yerden kesecek ve onu burnunun dibinden çalacak."

Sözleri sinirime dokundu ve yürümeyi bıraktım. "Bana hiç bir şey söylemedi."

Bu beyaz bir yalan; o gece numaramı isteyeceğini söyleyerek bir şeyler ima etti. Ama sonra sadece seks yapmak istediğini ve kendini kaptırmamasını söyledi.

"Ona hiç sordun mu?" diyor yürürken.

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Ya yapmazsa ve ben ona sorarsam? O zaman aramız çok garip olur ve ben bunun olmasını istemiyorum."

"Tamam, yapacağım."

"Neyi yapacaksın?"

"Ona senden hoşlanıp hoşlanmadığını sor."

"Ne? Öylece ortaya mı çıktı?" "Neden olmasın?"

"Sadece biraz daha, ne bileyim, ince ol." Bir an düşündüm. "Bir şekilde bunu konuşmanın içine yerleştir. 'Rebecca'yla bir şansın olsaydı, kabul eder miydin?' gibi bir şey."

"Bu gece gidip ona soracağım."

"Hayır, bu gece olmaz. Bu çok açık. Onu bir dahaki görüşünüzde."

Taryn gözleri benimkileri tutarken sırtıyor. "Neden, ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır," diye alay ediyorum.

"Emin misin?"

"Ne söyleyeceğini merak ediyorum, hepsi bu." Omuz silkiyorum. "Sana söyledim, Kayla diye bir kızdan hoşlandığını söyledi. Bu hafta sonu çifte randevuya onu da getirecek."

"Ben saçmalık diyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Ondan hoşlanmıyor, asla."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tamam, yarın akşam onun evine gideceğim. Ona soracağım, sonra da doğruca size gelip ne dediğini anlatacağım."

"Sakıncası yok mu?" Çekiniyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? İki komşumun çöpçatanlık yapması bir rüyanın gerçekleşmesi gibi bir şey."

"Ronald'la aranızda neler oluyor?"

"Bilmiyorum." İç çekiyor. "Ronny ile gerçekten bir ilişki içinde değilim. Onun sikiyle bir ilişkim var."

"İyi mi?"

"En iyisi bu, ki bu da gerçek bir sorun haline geliyor." "Nedenmiş o?"

"Çünkü Ronny can sıkıcı bir adam. Ronny'nin eşek siki ise tam yerinde. Ve ne yazık ki, biri olmadan diğerine sahip olamıyorum. İki ucu keskin bir kılıç gibi. Harika seks ya da harika adam: Ya biri ya da diğeri. Her şeye sahip bir erkeği ne zaman bulacağım?"

Gülümsüyorum. "Seni seviyorum. Çok canlandırıcı bir şekilde dürüstsün." Bir süre sessizlik içinde yürüdük.

"Senden bu şekilde hoşlandığını söylerse ne yapacaksın?"

"İşte milyon dolarlık soru bu." Gözlerim onunkileri arıyor. "Aslında hiçbir fikrim yok ama o morluğu ona kimin verdiğini bilmek istiyorum."

Ben bir cevap bulmak için zihnimi yoklarken Taryn Ronny hakkında konuşmaya devam ediyor. Belki güvenlik kameram o gecedен bir şeyler yakalamıştır?

Hmm, tekrar izleyeceğim.

Blake

Topa bakıyorum, sonra deliğe bakıyorum ve ikisini aynı hizaya getiriyorum. Yavaşça vuruyorum. "Bec'in çıktığı adam kim bu arada?" Antony soruyor.

"İ Yapma. Biliyorum, bazı Ezik. Onun isim Gregory'dir."

"Gregory isminin kulağa hep kedi gibi geldiğini düşünmüşümdür."

Ona yan gözle bakıyorum. "Gregory adında bir kediyle hiç tanışmadım." Bir sonraki topu deliğe soktum.

"Sanırım bir kedim olsaydı ona Gregory adını verirdim."

Gözlerimi deviriyorum. "Peki bunu ne sıklıkla düşünüyorsun?"

Sırayla koymaya devam ediyoruz.

"Biraz araştırma yaptım ve sanırım Nooky Nights'ın kim olduğunu buldum."

"Devam et." Topu sopamla geri çektim ve tekrar vurdum.

"Yüzde yüz Taryn."

"Bunu sana söyleten ne?" Biramı yudumlarken soruyorum.

"Peki, başka kim iki sikli ve çift penetrasyonlu uzaylılar hakkında konuşacak kadar dinleniyor?"

"Bu doğru." Bir dakika bunun üzerinde düşünüyorum. "Yine de tüm kadınların her iki delikte de iki yeşil yarakla sikilmeyi hayal ettiğini hayal ediyorum. Yani, uzaylı sikinden daha yasak ne olabilir ki?"

"Doğru. Yani, onların yerinde olsam ben de yapardım." "Aynen."

"Ona soracağım," diyor.

"İşte sana fırsat. Şimdi buraya geliyor."

"Taryn." Gülümsüyorum. "Golfte kışına tekmeyi yemeye mi geliyorsun?"

"Ha, pek olası değil." Sandalyeye yaslanmış bir golf sopasını eline alıyor.

"Neler oluyor?" Ona soruyorum.

"Pek bir şey yok. Çalışıyorum ve Ronny ile takılıyorum."

"Nasıl gidiyor? Son zamanlarda birlikte çok vakit geçiriyor gibisiniz."

"Bu iyi." Omuz silkiyor. "Vibratörümle çıkmaktan daha iyi, öyle söyleyeyim."

Bir sonraki topumu deliğe sokarken sırtıtıyorum.

"Peki, bu hafta sonu Rebecca ile çifte randevuya çıkacak mısın?"

"Uh-huh." Koymaya devam ediyorum.

Antony sopayı benden aldı ve atışını yaptı.

"Rebecca bu haftaki randevusuna kimi götürüyor?"

Taryn soruyor.

"Bilmiyorum, eziğin biri."

"Peki ya sen. . . Kimi götürüyorsun?"

"Eskiden birlikte çalıştığım kız. Adı Kayla."

"Doğru." Gözlerini bana dikti. "Sanırım sen delisin."

Antony bir sonraki atışını vurur. "Neden öyle oldu?" diye soruyorum.

"Her zaman Rebecca'yla bir şansın olsaydı bunu kullanacağını düşünmüştüm."

"Hepimiz öyle yapmadık mı?" diye yanıtlıyor Antonius.

"Birincisi, Rebecca ile bir şansım yok. İkincisi, o sadece arkadaş olduğumuzu açıkça belirtti."

"Ama daha fazlasını isteseydi, ne derdin?"

"Sadece arkadaş olduğumuzu söyledim."

"Mecazi anlamda konuşursak, bir dakikalığına rol yapalım. Eğer Rebecca senden daha fazlasını isteseydi . . . istekli olur muydun?"

"Dünyadaki herhangi bir adam istekli olurdu." Bir atış daha yapıyorum.

Taryn kaymağı yiyen kedi gibi sırtıtıyor. "Bu bakış da ne?" Ben soruyorum.

**"Bir şey yok." Birkaç dakika daha bizi izliyor.
"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"**

Gözlerimi deviriyorum.

"Pek sayılmaz." "Bence

Rebecca'dan

hoşlanıyorsun."

"Bence sen ağacından kopmuşsun ve belki de çok fazla aletten sonra hâlâ kafan güzel." Golf sopasını Antony'den aldım. "Aklıma gelmişken, evimde pijama altların var."

"Neden pijamalarımı aldın?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Carol'ın partisinden sonraki gece onları yatağımın altında buldum."

"Kafan mı güzel? Carol'ın partisinden sonra senin yatağında uyumadım." Taryn kaşlarını çatı. "Bana şu pijama pantolonunu göster."

"Pekâlâ." O ve Ant peşimdeyken evime giriyorum ve mutfağımdaki ikinci çekmeceyi açıp pijama pantolonunu çıkarıyorum.

Taryn onları elinde tutuyor ve şöyle bir bakıyor. "Bunlar benim değil ve ayrıca ..." Düşüncelerini ifade etmeye çalışırken kaşlarını çatıyor. "Benim pijama pantolonum neden senin yatağının altında olsun ki?"

**"Ben de aynı soruyu soracaktım.
O gece takıldık mı?"**

"Hayır." Kaşlarını çatı. "O gece birlikte olduğumuzu sana düşündüren ne?"

"Şey, boynumda kocaman bir morlukla uyandım ve seninle dans ettiğimi hatırlıyorum ve sonra yatağımın altında bu pijama pantolonunu buldum."

"Yok artık Blake. Rebecca da bana aynı şeyi sordu," diye alay ediyor Taryn. "Ronny geldi ve o gece benim evimde kaldı ve o pijama pantolonlarına gelince, onları hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Belki o gece başka biri gelmiştir?" Antony araya giriyor. "Belki de Carol'dı."

"Carol o gece takıldı."

"Ne?" Antony ve ben aynı anda bağırdık.

"Onu sabahın dördünde gizlice evine girerken gördüm."

"Neredeydi o?" Antony soluk soluğa kalıyor. Gözleri bana kaydı ve kıkırdamaya başladı.

"Carol değildi amına koyayım," diye çıkışıyorum tiksinererek. "Bak ... tek bildiğim bir daha bana o yumruğu atma. Hayatımda hiç ama hiç bayılmamıştım. Ne olduğu ya da yatağımın altında kocaman bir morluk ve pijama pantolonuyla nasıl uyandığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Benim de hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor. "Her neyse, gitmem gerek."

"Nereye gidiyorsunuz?" Hepimiz golf sahasına geri dönerken soruyorum.

"Rebecca'da yemek yiyeceğim."

"Oh." Gözlerim Rebecca'nın evine dikildi.

"Davetiye almadım."

"Muhtemelen ondan hoşlandığını söyleyemeyecek kadar korkak olduğun içindir."

"I Yapma. gibi onu." I genişletmek benim gözler vurgulamak için.

"Bundan emin misin?" Antony araya giriyor.

"Siktir git," diye çıkışıyorum.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor ve biliyorum ki o da biliyor.

"Rebecca'ya bir şey söyleme," diye onu uyarıyorum.

Sırıttırıyor. "Buna cesaret edemem." Çıkmaz sokağın etrafında dolandır ve Rebecca'nın evinde kaybolur.

"Ona güveniyor musun?"

Topa vurdum. "Hiç de bile."

Rebecca

"Hey," diye sesleniyor Taryn ön kapımdan içeri girerken.

"Sana söylemiştim."

"Bana ne
söyledi?" "Blake
senden
hoşlanıyor."

"Öyle mi dedi?" Yemeği karıştırmayı bırakırken
kaşlarımı çatıyorum. "Tam olarak değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Yani hiç söylemedi mi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Söylemedikleri her şeyi ele
veriyordu."

"Ne gibi?"

"Ona senden hoşlanıp hoşlanmadığını sordum, o da hayır dedi."

Elimi kaldırıyorum. "Ve i ş t e burada, siyah beyaz."

"Sonra ben ona baktım, o da bana baktı ve
'Rebecca'ya söyleme' dedi."

Sözleri kafamın içinde dönüp dururken ona
bakıyorum. "Bunu o mu söyledi?"

"Uh-huh." Bir kurabiye alır ve bir ısırık alır. "Ayrıca
sana sikini göstermek istediğini söyledi."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Hayır." Gülümsüyor. "Öyle bir şey demedi. Sadece
dinliyor musun diye kontrol ediyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve aslında hikayesine inanıp
inanmamak konusunda hiçbir fikrim yok.

Belki de çöpçatanlık modundadır? "Peki,
akşam yemeğinde ne var?" Taryn soruyor.

"Biz konuşurken sen kelimenin tam anlamıyla
tencerenin içine bakıyorsun."

"Oh, spagetti mi?"

"Evet." Aptal arkadaşşıma gülümsedim. "Spagetti."

Cumartesi gecesi

Saçı kıvrırma çubuğunun etrafına sarıyorum ve sertleşmesini bekliyorum.

Blake'in ilk çifte randevumuzdaki sözleri aklımdan çıkmıyor: Saçını böyle seviyorum.

Çok tuhaf bir hafta geçirdim; Blake'i sınıfıma geldiğinden beri neredeyse hiç görmedim. Ancak her gece rüyamda onu gördüm ve bütün gün, her gün onu düşündüm.

Dürüst olmak gerekirse, bunun gerçek olup olmadığını ya da sadece onun başka biri için iyi bir av olduğunu fark edip etmediğimi bile bilmiyorum.

Sanki beynimde bir ışık yandı ve Blake hakkında düşünme ve hissetme şeklime ne kadar geri dönmeye çalışsam da bunu başaramıyorum.

En büyük korkum sahip olduğumuz şeyi mahvetmek, çünkü onun John'a çok benzediğini biliyorum. Bir daha asla aşık olmayacağım dediğim her şey.

Karizmatik, komik, seksi ve bir doktor. Onunla tanışan her kadının ona delicesine aşık olmasından bahsetmiyorum bile.

Bu benim birlikte olmam gereken türden bir adam değil.

O yüzden olmayacağım.

Bu gece Gregory ile elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Blake çıkmama yardım edeceğini söyledi ve dürüst olmak gerekirse şu ana kadar bana pek geri bildirim vermedi. Yani, ilk buluşmada ikimiz de kaçtık ve gidip tatlı yedik ve sonra ... farklı koşullarda tanışsaydık numaramı istemekten hoşlanacağını söylediği o anı yaşadık.

Bu hala geçerli mi?

Mesele şu ki, Blake'in her şeyin seksle ilgili olduğu konusunda nasıl oynadığını ve şaka yaptığını bilsem de, ikimiz için böyle olduğunu hissetmiyorum.

Daha derin bir dostluğumuz var. Mahvetmek istemediğim bir dostluk.

Sorun değil. Sadece onun iyi bir adam olduğunu fark ettim. Bu ondan hoşlandığım anlamına gelmiyor, tam tersi. Bu benim iyi arkadaşımı takdir etmem.

Saçımı bitiriyorum ve geri çekilip aynada kendime bakıyorum. En sevdiğim krem rengi elbisemi giymişim, saçlarım açık ve kıvrılmış. Bu gece oraya bir Uber ile gideceğim çünkü içmek istiyorum ve Blake haklı.

-Yaşadığım yeri daha fazla tuhaf insanın bilmesini istemiyorum, bu yüzden artık kimsenin beni almasını istemiyorum. Blake de sevgilisini Uber'le alacak. Kayla'yla restoranda buluşmak istemediğini çünkü bunun kişisel olmadığını söyledi. Her zamanki beyefendi.

Ugh . . .

Kayla ile olan arkadaşlığını gözden geçirip duruyorum. Acaba benimle olan arkadaşlığıyla aynı mı? Bize karşı çok ilgili ve düşünceli. Onunla da böyle mi?

İçten içe bu düşünceden nefret ediyorum. Başkasının da benim gibi onun arkadaşlığına sahip olmasından nefret ediyorum. Bunun sadece ikimiz arasında özel bir şey olduğunu sanıyordum. Belki de değildir.

Ama sanırım söyleyebileceğim.

Bu gece içki içiyor, araba kullanmıyor ve Blake'in hoşlandığı biriyle çıkarken birkaç kadeh içtiğini hiç görmemiştim. Onu hoşlandığı biriyle gördüğümünden değil.

Ben de istediğimden emin değilim.

Derin, sakın bir nefes alıyorum, çantamı kapıyorum ve Uber'imi aramak için aşağı iniyorum. Bu gece çok şey anlatacak ve Blake olayının kafamda olup olmadığını kesin olarak öğreneceğim. Umarım öyledir.

Hayatım zaten yeterince karmaşık.

Köşede beklerken saatime bakıyorum. Bu gece stratejik olarak geç kalmak istiyorum. En azından beş dakika. Yapmak istediğim son şey Blake'in sevgilisiyle el ele içeri girmesini izlemek.

Sevgilim Gregory'nin yaklaşık beş dakika önce içeri girdiğini gördüm ve nerede olduğumu sormak için bana mesaj attığında, elbette yalan söyledim ve ona hala Uber'imde olduğumu söyledim. Zaten yalan söyledim: iyi bir başlangıç değil.

İşin en kötü yanı, bir adamla tam randevuya çıkmak üzereyken masadaki diğer adam aklıma geliyor.

Diğer adamı seveceğim, bu beni öldürse bile.

Ugh . . .

Hayatım neye dönüştü? Lanet bir pembe dizi gibi.

Son bir sakinleştirici nefesle omuzlarımı düşürüyorum. Bunu yapabilirsin.

Restorandan içeri giriyorum ve onları cam kenarında bir masada otururken görüyorum. Blake sevgilisiyle konuşuyordu ve Gregory kafasını kaldırıp beni gördü. Ayağa kalktı ve gülümsedi.

Oh, çok tatlı. Bu hoş bir sürpriz.

"Merhaba." Gülümsüyorum. "Ben Rebecca." Elini sıkamak için elimi uzattım ve o da eğilip beni yanağımdan öptü.

"Ben Gregory. Tanıştığımıza memnun oldum."

Blake yukarı bakıyor. "Merhaba, Rebecca." Gülümsüyor. "Bu Kayla."

"Merhaba." Otururken beceriksizce gülümsedim.

"Merhaba, tanıştığımıza çok memnun oldum," diye cevap veriyor. Gözlerim bir süre onun üzerinde kalıyor.

Olamaz.

Kayla güzel ve çekici, komşu kızı havasında. Blake'in normalde çıktığı süper modellere hiç benzemiyor.

Harika.

İşte bu kadar. Aradığım kişi o.

Yıllardır arkadaşlarmış ve ondan hep hoşlandığını söyledi. Aman Tanrım, kendimi bu duruma nasıl soktum? Terlemeye başladığımı hissediyorum.

Gregory bana daha yakın olmak için hareket ediyor. "Beni ekeceğinden endişeleniyordum."

Ben de öyle.

"Hayır, hayır, buradayım." Beceriksizce gülümsedim. Gözlerim Blake ve Kayla'nın üzerinde geziniyor. Konuşmalarına geri döndüler ve Blake tamamen Kayla'nın söylediklerine dalmış durumda. Geldiğimi neredeyse hiç fark etmedi.

"Ne içmek istersiniz?" Gregory sorar.

İçki menüsünü açıp seçeneklere göz atıyorum. "Siz ne içiyorsunuz?"

"Hmm, henüz emin değilim," diyor Kayla içki menüsünü açarken.

Gregory garsonu çağırıyor ve önce benim gitmemi işaret ediyor. "Size ne getireyim?" diye sordu garson.

Bu gecenin garipliği yüzünden sevdiğim bir şeyi içersem çok hızlı çakırkeyif olacağımı hissediyorum. Hayır, sevmediğin bir içki içmeye devam et.

Böylesi daha güvenli.

"Bir kadeh beyaz şarap alacağım, teşekkürler."

Gülümsedim. "Ya siz, efendim?" diye soruyor Gregory.

"Buzlu bir viski alayım, lütfen." Garson siparişlerimizi yazıyor ve dikkatini Blake ve Kayla'ya çeviriyor.

"Gerçekten mi?" Kayla heyecanla gülümsüyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

"Biliyorum, ben de inanamadım." Blake gülüyor.

Neye inanamadın?

"Size her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum" diyor. "Komik bir hikâye."

Kıskançlıktan midem bulanıyor. Başka bir kız arkadaşı olmasından nefret ediyorum. Yaşadığımız şeyin özel olduğunu düşünüyordum. Şimdi her şeyi ona anlatmak için sabırsızlanıyor ve ben ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Ne alırsınız hanımefendi?" diye sorar garson.

"Bir margarita alayım, teşekkürler." Kayla gülümser.

O benim içkim, sürtük.

"Hmm, kulağa hoş geliyor." Blake seksi bir şekilde gülümsüyor. "Şunu iki yapalım."

"Yani ..." Gregory bana gülümsüyor. "Bütün hafta bu geceyi dört gözle bekledim."

"Ben de," diye yalan söylerken gergin bir şekilde gülümsüyorum.

Çevresel görüşümden Blake'in Kayla'nın elini tutup bacağına koyduğunu görüyorum.

Neden hep bunu yapıyor? Bu sinir bozucu.

Burada bana istediği için dokunduğunu düşünüyorum, oysa bu sadece onun dili; tüm kadınlarla böyle konuşuyor.

"Peki, ne iş yapıyorsun Gregory?" Blake soruyor. "Teknoloji işindeyim."

"Ne tür bir teknoloji?" Blake kaşlarını ilgiyle kaldırır.

"Şu anda bombaları etkisiz hale getiren robotlar üzerinde çalışıyorum."

"Bombalar mı?" Kayla'nın nefesi kesiliyor. "Bombaları etkisiz hale getirmen için seni kim işe aldı?"

"Birleşik Devletler hükümeti," diyor bize. "Daha çok uluslararası konuşlandırmalarda kullanılıyorlar."

"Vay canına." Gülümsüyorum.

"Etkileyici." Blake gülümsüyor. "Bu işe nasıl girdin?"

"Ben mühendisim ve eskiden ordu için test amaçlı robotlar yapardım ve bana ileride neye ihtiyaç duyacaklarını söylediler, ben de teknolojiyi tasarladım. Ve sanırım her şey oradan başladı."

"Nereden çalışıyorsun?" Blake soruyor.

"Bir ekibim var. Ofislerimiz şehir merkezinde."

"Bir takım mı?" Blake kaşlarını çatıyor.

"Takımınızda kaç kişi var?" "Otuz yedi."

"Etkileyici, dostum." Gülümsüyor.

Gregory dikkatini bana çeviriyor. "Bana dersinden bahset."

"Anlatacak pek bir şey yok." Gülümsüyorum, utaniyorum. Çevresel görüşümde Blake ve Kayla'nın sohbetlerine geri döndüklerini görüyorum. Kadının eli hâlâ adamın bacağında ve kendi aralarında usulca konuşuyorlar.

Kıskançlıktan midem bulanıyor. Bu yaşayan lanet bir kabus.

Garson içkilerimizle geldi ve onları dağıttı. "Teşekkür ederim." Blake içkileri bize dağıtırken gülümsüyor ve ardından kadehini kaldırıyor. "Kadeh kaldırmak istiyorum."

Bardaklarımızı onunkilere tutuyoruz.

Blake'in gözleri Kayla'ya gider. "Yeni başlangıçlara."

Bardağını onunkiyle tokuşturuyor ve bir yudum alırken birbirlerine usulca gülümsüyorlar.

Yanağımın içini o kadar sert ısıriyorum ki kan tadı alıyorum.

"Yeni başlangıçlara." Gregory gülümsüyor. Gözleri gözlerimi tutarken şarabımdan bir yudum alıyorum.

Göz teması biraz yoğunlaşıyor, bu yüzden dikkatimi Kayla ve Blake'e geri çeviriyorum.

"Peki, siz ikiniz nerede tanıştınız?" diye sordum.

"Nerede tanışmıştık?" Blake gülümsüyor ve sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor.

"Yıllar önce," diye yanıtlıyor Kayla. "Tuhaf bir şekilde, başka bir çifte randevuydu. Blake o sırada oda arkadaşım ile çıkıyordu."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım. "Ve oda arkadaşınla birlikteyken o anlık şeyi yaşadın mı?" Sanki cevap önemli değilmiş gibi rahat davranıyorum.

"İşin garibi, Kayla'dan hoşlandığımı hemen anladım, bu yüzden eve gittim ve bir gün ona çıkma teklif edebileceğimi umarak oda arkadaşından ayrıldım."

"Daha önce yeterince komik demiştin." Sahte bir gülümseme takınıyorum.

Burada hiçbir şey yeterince komik değil, sikik.

Blake'in gözleri benimkilere muzip bir parıltıyla bakıyor. Bekle bir dakika. Beni kızdırdığının farkında mı?

"Ve sonra birkaç yıl birlikte çalıştık." Kayla gülümsüyor.

"Nerede çalışıyorsun, Kayla?"

"Blake'le birlikte çocuk hastanesinde çalışıyordum ama şimdi çocuk kanser hastanesinde çalışıyorum."

"Kanserli çocuklarla mı çalışıyorsunuz?"

"Evet." Gülümsüyor. "Bazı günler zor oluyor ama çocuklara mutluluk getirmek benim için gerçekten hayat değiştirici oldu."

Hüzünle gülümsüyorum. Kayla iyi bir insan.

Şarabımı yudumluyorum ve daha fazla bir şey söylememeye karar veriyorum. Blake bu kadından hoşlanıyorsa, bunun bir sebebi vardır.

Gece oldukça sorunsuz geçti. Gregory kibar, komik ve söylediğim her şeyle çok ilgili. Ama ben ona pek dikkat etmiyorum çünkü Blake'in Kayla'ya söylediklerini dinlemekle meşgulüm.

Gülüştüler, fısıldaştılar ve hatta bir ara adam kızın yanağını öptü. Akşam yemeği, tatlı ve birkaç içki daha yedik ve dört kişilik grup çalmaya başladı. "Hadi dans edelim." Blake ayağa kalktı ve Kayla'ya elini uzattı. "Seni pistte biraz döndürmek istiyorum."

Kayla ona sanki bir rock tanrısıymış gibi gülümsüyor. Kalbim yerde bir su birikintisine batıyor.

Ondan gerçekten hoşlanıyor, bunu söyleyebilirim.

"Bu harika bir fikir," diyor Gregory. "Hadi biz de dans edelim."

Gerçekten mi Gregory? Şu anda dans edecek havada değilim.

Her şeye rağmen beni dans pistine götürüyor.

Bir grup ve eski bir şarkı çalıyorlar. Daha önce duymuştum ama nerede ya da kimin söylediğini hatırlayamıyorum. Gregory bana baktı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Blake'in Kayla'ya gülümsediğini görmek için ona bakıyorum. Kız bir şey söylüyor ve Blake yüksek sesle gülüyor.

Ouch.

"Biliyor musun, mesaj talebimi kabul ettiğinde bu kadar güzel olacağını hiç düşünmemiştim."

Yanaklarımın utançtan kızardığını hissediyorum. "Peki . . . sen de o kadar kötü değilsin."

Gregory uzun boylu ve biz müzik eşliğinde sallanırken bana bakıyor. "Sence bu gece nasıl geçti?" diye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, harikaydı." Gülümsüyorum.
Yalan değil; harikaydı.

gerçekten iyi gitti.

Dans ederken dönüyoruz ve Blake'in Kayla'yı usulca öptüğünü görmek için tam zamanında Gregory'nin omzunun üzerinden bakıyorum. Dudakları Kayla'nıninkilerin üzerinde oyalanıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Aralarındaki elektriği buradan hissedebiliyorum.

Tekrar tekrar usulca öpüşüyorlar ve kadın bir şeyler söylüyor ve Blake yanağını onun yanağına yaslarken gülümsüyor.

İşte bu; aradığım kişi o.

Bunu kendime yapmayacağım. Bütün gece burada oturup Blake'in hayalindeki kızla öpüşmesini izlemek istemiyorum.

Bakışlarımı onlardan ayırıp Gregory'nin yakışıklı yüzüne yöneltiyorum. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

"Gerçekten mi?" Gözleri zevkle dans ediyor. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Şehrin öbür ucunda harika bir tatlı barı biliyorum."

"Diğerlerine de gelmelerini söyleyelim mi?"

"Hayır, seni tamamen kendime istiyorum." Gregory'nin elini kendi elime alıp onu dans pistinden masamıza götürüyorum. "Hesabın bizim payımıza düşen kısmını ödeyelim ve onları kendi hallerine bırakalım."

"Yine de vedalaşacak mıyız?" Gregory soruyor.

Blake'in Kayla'yı öptüğünü görmek için tam zamanında dans pistine bakıyorum, bir öpücük değil ama tam bir dil öpücüğü, ve gözlerinin kapanışını dehşetle izliyorum, sanki o anda tamamen kaybolmuş gibi.

"Çıkarken onlara el sallayacağız," diye gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Ay'a kadar hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyorum.

Çok geç kaldım. Sonunda Blake'in ne kadar mükemmel olduğunu anladım. Hayalindeki kızla randevusu var.

Muhtemelen evlenecekler, bebekleri olacak ve benimkinden iki kapı ötedeki evde sonsuza dek mutlu yaşayacaklar.

Siktir. Benim. Hayatım.

Ben umutsuzca dans pistine bakmamaya çalışırken hesabın yarısını ödüyoruz, gerçi onlar köşede porno çekerken bu biraz zor oluyor.

Gregory el sallıyor ve Blake kafasını kaldırıp bakmaz bile. El sallıyor ve Kayla'yı öpmeye devam ediyor.

Kalbim çok uzun zamandır olmadığı kadar alçalıyor.

Bu gece yeterince çabuk bitemez.

Üç saat sonra, Gregory ile taksi kuyruğunda bekliyordum.

"Seni yarın arayacağım." Bana gülümsüyor.

Ben.

"Kulağa hoş geliyor."

"Gecenin bu bölümünü dört gözle bekliyordum.

en çok," diye fısıldıyor.

Olamaz.

"Nedenmiş o?" Gülümsemeye zorluyorum. Lütfen beni öpme.

"Çünkü kızı öpebileceğimi umuyorum."

"Oh." Gergin bir şekilde gülümsüyorum. Öne doğru bir adım atıyor ve dudakları dudaklarımı kavrayıp beni öpüyor; tatlı, sıcak ve hoş bir öpücük.

Rahat.

Fena değil, aslında . . .

Blake ve Kayla'nın öpüştüğünü görüyorum ve kendimde hayal kırıklığı yaratarak ondan uzaklaşıyorum. O öpücükle birlikte yeryüzünün hareket etmesini umutsuzca istemiştim.

Ama olmadı.

"Seni yarın ararım."

"Tamam." Taksiye biniyorum, kapımı kapatıyor ve uzaklaşırken el sallıyor.

Sıcak ve terli hissediyorum. Arka koltukta başımı ellerimin arasına alıyorum. Ne zaman hazır olduğumu düşünsem, hazır olmadığım ortaya çıkıyor. Hayatıma devam etmeye hazır olup olmayacağımı bilmiyorum.

Gregory iyiydi. Gregory her kutuyu işaretledi. Gregory benden hoşlanıyordu . . . ama tek yapabildiğim Blake için üzölmek.

Benim neyim var böyle?

Sabah 4:00'te.

Pencerenin yanında oturup sokağı izliyorum. Blake hala eve gelmedi. Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyorum.

Yani, nerede olduğu belli. Ama bilmem gerekiyordu ve artık biliyorum.

Şu anda, dışarıda bir yerde, Kayla ile seks yapıyor.

Bölüm 14

Ben kahvemi yudumlayıp Blake'in cinayetini planlarken Barry kapının önünde bir ileri bir geri volta atıyor. Barry'nin yürüyüş saati geldi, ama tabii ki Blake dün geceki randevusundan henüz dönmedi, yani hepimiz bunun olmayacağını biliyoruz.

Kendimi onu lime lime ederken hayal ediyorum.

Barry heyecanla bana bakarken adım adım ilerliyor. Sanki, ugh . . . "Peki," diye çıkışıyorum. "Seni yürüyüşe çıkaracağım." İpini tutup arka kapıyı açıyorum ve Barry dışarı fırlayıp zumlayarak koşmaya başlıyor. Bir o tarafa bir bu tarafa son sürat koşuyor, sonra bütün bahçeyi turluyor. Gözlerimi deviriyorum. Genelde bunu yaptığında sevimli olduğunu düşünürüm ama bugün o kadar da değil.

Yorgunum, huysuzum ve bunun nedeninin de farkındayım. Erkeklerden nefret ediyorum.

Pazartesi sabahı, birlikte yaşlanmak için kendime sekiz kedi alacağım.

"Bu taraftan." İpini tutuyorum ve tırıs tırıs geliyor. Onu bağlıyorum ve yan kapıyı açıyorum ve tam o anda havalanıyor ve neredeyse kolumu yuvasından çıkarıyor ve ben de ileri doğru uçuyorum.

"Barry!" Bağıriyorum. Tüm gücümle onu dizginlemeye çalışıyorum. "Çekme."

Carol bahçesini sularken, "Bu köpek sabahları tam bir baş belası," diye sesleniyor.

"Elbette öyle." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

"Günaydın, Carol." El sallıyorum. "Merhaba canım." Sulamaya devam ediyor.

Her zaman güvenebileceğim bir şey varsa o da Carol'ı pembe sabahlığıyla her sabah altıda bahçesini sularken görmektir.

Birkaç evden sonra Barry sakinleşiyor, normal rutinimize giriyoruz ve o da uslu durmaya başlıyor.

Gümüş Porsche köşeyi dönüyor ve kanım kaynıyor. Camı indiriyor ve yanıma yanaşiyor. "Onunla yürüyecektim."

"Çok geç kaldın," diye tükürdüm.

Sakin ol.

"Beni bekle. Ben de seninle geleceğim," diyor Blake.

"Ben iyiyim." Küstah dilimi tutmaya çalışmak için dudaklarımı yuvarlıyorum.

"İyi bir gece geçirdin mi?" Arabanın camından gülümsüyor.

Seninki kadar iyi değil.

"Harika bir gece."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Gülümsüyor.

"Gregory doğru kişi olabilir." Yalan söylüyorum. Yakınından bile geçmiyor. Aramızda sıfır kimya var, asla izin vermeyeceğimden değil. "Ve senin gecen ... .. ?"

"İyiydi."

Ona donuk donuk bakıyorum. "Sadece iyi mi?"

"Belki . . ." Yavaş ve seksi bir gülümsemeye dönüşüyor. "İyiden de öte."

Çenemi öyle bir sıkıyorum ki dişlerimin ikiye ayrılmamasına şaşırıyorum. "Harika." Dudaklarımdan tek bir kelime bile geçiremiyorum.

"Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?" diye soruyor.

"Ahh." O kadar telaşlıyım ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. "Salı akşamı bowlinge gidiyoruz."

"Bowling?" Gülümsüyor. "Güzel . . ."

Siktir. . . Bunu neden söyledim ki? Bowling hiç konuşulmadı. Bir randevuya bile söz veremedim. Hafta içi beni aramasını söyledim.

"Bowlinge bayılırım," diye yanıtlıyor Blake. "Uzun zamandır gitmemiştim."

Sikeyim.

Terlemeye başladım. Tarihteki en kötü yalancıyım. Neden aptal bowlingden daha ateşli bir ikinci randevu düşünemedim?

Konuşmayı kısa kesmeye çalışıyorum. "Her neyse, iyi günler."

Kolunu direksiyonun üzerine koyarken "Gelebiliriz," diyor.

"Ne . . . nerede?"

"Bowling."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Kayla ve ben bowlinge gelebilir miyiz?" "Dün gece yeterince gelmedin mi?" Öfkelendim.

Gözleri muziplikle dans ediyor. "Bir centilmen asla söylemez." Burnunun kenarına vuruyor. "Bunu biliyorsun."

"O senin tipin bile değil." Ellerimi kalçalarımaya koydum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Kaşlarını çattı. "Kayla herkesin tipi."

Ve işte aradığım cevap. Onun da benim kadar harika olduğunu düşünüyor.

Her şey bir süpürgeğin üzerinde cehenneme gidiyor.

"Tamam, güle güle." Ben yürümeye başlıyorum, o da arabayı yanıma sürüyor.

"Peki, Salı günü saat kaçta?"

"Blake," diyorum öfkeyle, "sen ve Kayla kendi işinizi yapın."

"Bir süredir çifte flört ettiğimizi sanıyordum?"

"Ta ki-" diye kestirip attım.

"Neye kadar?" Gözleri benimkileri dikkatle tutuyor.

Ta ki sen ilk gece onun beynini dağıtana kadar.

"Ben sadece ..."

"Biliyorum."

"Ne var biliyor musun?" Sözünü kestim.

"Biriyle çıkmaya başlamanın senin için zor olduğunu biliyorum. Ama senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Şaka mı yapıyor?

"Hayır, hiç de öyle değil. Gregory'yi sadece kendime istiyorum ve alınma ama sen ve Kayla tarzımızı bozuyorsunuz." Yürümeye devam ediyorum.

"Doğru." Arabayı yanımda sürerken sırtıyor. "Sıcak bir gece planlıyorsun, ha?"

"Evet."

"Pekâlâ, sadece bir bowling maçı, sonra Kayla ve ben yola çıkacağız," diye sesleniyor arabayı sürerken. Camdan dışarı el sallıyor.

Porsche'sinin yolda kayboluşunu ve evine yanaşmasını izliyorum. Garaj kapısı yavaşça açılıyor ve sonra içeri giriyor.

Ugh . . . Neden böyle aptalca şeyler söylüyorum?

Blake

**"Balayı iyi miydi?" "Harikaydı
amına koyayım."**

**"Şunu al." Henley topu deliğe s o k u y o r . "Ben
yokken uygulamayı kullanıyordum."**

**"Evet." Suçlulukla etrafımıza bakıyoruz ve
yaklaşıyoruz.**

**"Hucow diye bir kitap kinayesi var, " diye
eğilip fısıldıyor.**

"O da ne?" Fısıldıyorum.

"Seks sırasında emzirmek."

**Sikim heyecandan kasılırken gözlerim dehşet
içinde açılıyor.**

**"Ne?" Antony fısıldıyor. "Bu iğrenç
ve son derece ateşli."**

"Biliyorum, doğru," diye katılıyor Henley.

"Yani, gibi ..." Hayal etmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Bebek orada mı?"

"Hayır." Suçluluk içinde sağına soluna bakıyor. "Erkeklerin sapkınlıklarını doyurmak için süt vermelerini sağlayan ilaçlar alan ateşli kadınlar," diye fısıldıyor. "Kocaman, şehvetli göğüsleri olan ateşli kadınlar."

Sikim güm güm atmaya başladığında ağzım dehşet içinde açık kalıyor. Pantolonumun içindeki ereksiyonumu yeniden düzenliyorum. "Bu ... iğrenç."

"Evet, bu yüzden yarı penisin var."

"Yarı yok; azgın bir ereksiyon."

"Bir hikayeyi okumaya başladım ve o kadar ateşliydi ki durup Juliet'in benimle seks yapmasını sağlamak zorunda kaldım."

"Bunu duyduktan sonra bile sağ elimle bir randevum var," diye mırıldanıyorum. "O şeyleri okuman hakkında ne dedi?"

"Bir suç hikayesi okuduğumu düşündü, düzgün bir şekilde sona erdirdiğim için beni takdir etti."

Kıkırdıyorum.

Antony golf sopasını elinden alır ve atışını sıraya koyar. "Bana bu kitabın adını gönder. Çocuk sahibi olmaya bile değebilir."

Kıkırdıyorum. "Eminim ki bir bebeğiniz varsa ve karınız onu besliorsa ve siz de ona çıplak bir şekilde gelip benim sıram diyorsanız . . . bu sizin için iyi bitmeyecek."

Senaryoyu hayal ederken çocukların ikisi de gülüyor.

"Yine de bir erkek hayal kurabilir, değil mi?"

Ant gülümsüyor. "Bak, tek söylediğim, bu Kindle'ın

sapkınlar için seks tüyolarının ana gemisi" diyor Henley. "Tüm bu kitapları okumayı bitirdiğimde bu konuda doktora yapmış olacağım."

"Mükemmel." Antony topa vuruyor. "Aynen."

Rebecca

"Tak, tak, evde kimse var mı?" diye sesleniyor tanıdık bir ses.

"Juliet!" Heyecanla ağlıyorum. "Balayı nasıldı?" Aceleyle kapıyı açıyorum ve ona kocaman sarılıyorum. "Oh, seni özledim. Sanki bir aydır yokmuşsun gibi hissediyorum."

"Aman Tanrım, ben de. Barry eve geldiğimizde çok heyecanlıydı."

"Eminim öyledir. İçeri gel, içeri gel. Bana her şeyi anlat." "Çok iyi vakit geçirdik." Hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Yattık Güneşin altında uyuduk, yemek yedik ve en güzel restoranlara gittik."

"Evli bir kadın olmak nasıl bir duygu?" Gülümsüyorum. Juliet alyanslarını göstermek için elini kaldırıyor. "İnanılmaz." Evimin etrafına bakıyor. "Ne kaçırdım? Barry iyi davrandı mı?"

"O mükemmel bir melekti," diye yalan söyledim.

Ona tüm makyajımın mahvolduğunu, dört çift dantel külotumu çiğnediğini, tüm saksı bitkilerimi öldürdüğünü ve Blake'in iki bin dolarlık halısını yediği küçük gerçeğini anlatmayacağım.

"Ben bile bir köpek almayı düşünüyorum." Yalan değil. -Aslında öyleyim ama uslu bir tane istiyorum. "Su ısıtıcısını açayım. Her ayrıntıyı duymak istiyorum." Gülümsüyorum. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin."

"Aynen." Juliet içeri girdi ve kanepeme uzandı. "Evde olmak harika."

"Buna ne dersin?" Chloe elbiseyi soyunma odasına doğru uzattı.

"Hmm." Göz gezdirirken dudaklarımı büküyorum.

"Daha seksi olmaya çalışıyordum."

"Bowlinge gittiğin adam nasıl biri?"

"İyi birine benziyor. Birkaç haftadır internette sohbet ediyoruz. Bir kez dışarı çıktık ve oldukça iyi vakit geçirdik."

"Blake bu konuda ne diyor?"

Bir sonraki elbiseyi kalçalarımın üzerine çekerken kaşlarımı çatıyorum. "Blake neden bu konuda bir şey söylesin ki?"

"Çünkü seninle nasıl olduğunu biliyorsun. Çok kıskanacaktır."

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Blake ve ben sadece arkadaşız." Kayla işin içindeyken daha fazlası için bir umut yok.

"Kendine bunu söylemeye devam et. Güven bana, ben bir Blake Grayson uzmanıyım. O adamı on sekiz aydır izliyorum ve yüzde yüz kesinlikle bildiğim bir şey var."

"O da ne?"

"Sen odadayken Blake'ten başka kimse yok. Artık bununla yaşamayı öğrendim."

Perdeyi açıp Chloe'ye bakıyorum. "Ciddi misin sen?"

Başını sallıyor.

"Ondan başından beri hoşlandığını bilmek beni bok gibi hissettiriyor Chloe. Özür dilerim. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, biliyorum ve bu kötü bir şey değil. Özür dilemene gerek yok. Sadece Blake'e aşkıttım çünkü o muhteşem biri. Birbirimizi pek tanımıyorduk ve sana vurulduğunu çok önceden anlamıştım."

"Biliyor musun, bu çok garip bir şey. Taryn de geçen gün bana aynı şeyi söyledi."

"Çünkü bu doğru."

"Ondan hoşlansaydın ve onun da benden hoşlandığını düşünseydin bir şey söylemezdin diye düşünmekten nefret ediyorum." Gözlerim onunkileri arıyor.

"Blake ve benim kimyamız hiç uyuşmadı. Sadece onun muhteşem olduğunu düşünmüştüm ve şimdi Oliver'a sahip olduğum için

hiçbir şey olmadığı için mutluyum."

Omuz silkiyorum, buna ne diyeceğimi bilemediğim için başka bir elbise denemeye geri dönüyorum. "Bunu dene." Perdenin arasından başka bir elbise tutuyor.

Yüksek sesle düşünüyorum. "Her neyse, Kayla adında yeni bir kızı var ve bence o kız onun için doğru kişi olabilir. Bu muhtemelen iyi bir şey. Blake'le aramızda bir şey olursa ve yürümeyecek olursa, arkadaşlığımızı kaybedeceğimizden endişeleniyorum."

"Ama ya işe yararsa."

Başımı perdeden dışarı çıkarıyorum ve gözlerim bir an için onunkileri tutuyor.

Gözleri büyüdü. "Bir dakika... Ondan hoşlanıyor musun? Biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Kafam karıştı; arada büyük bir fark var. Blake benim için her zaman bir ağabey gibiydi ama son zamanlarda aramızdaki çizgilerin bulanıklaştığı birkaç tuhaf an yaşadım, hepsi bu." Kendimi bunun doğru olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ama kelimeler kulağıma boş geliyor.

"Senin yerinde olsaydım, ne yapardım biliyor musun?"

Gözlerim onunkileri arıyor. "Lütfen söyle bana, çünkü ikimizi de tanıyan birinden biraz bilgi almak isterim."

"Blake Grayson'ı iki elimle tutardım ve onu kendime delicesine aşık ederdim. Ve gitmesine asla izin vermezdim."

"Ya beni o şekilde sevmiyorsa?"

"Güven bana, biliyor." Raflara bakmaya devam ediyor. "Sana bowling için seksi bir şey bulacağım, aptal Gregory için değil. Blake için seksi bir şeyler bulacağım."

Gözlerimi deviriyorum.

"Neden?" "Siz ikiniz birbirinize aitsiniz."

Blake

Rebecca'nın ön kapısından girerken "Hey," diye seslendim. "Fotoğrafçı geldi."

"Merhaba." Bec zıplayarak merdivenlerden indi. Üzerinde spor kıyafetleri var ve gözlerimi yüzünden ayırmamak için konsantre olmak zorundayım.

"Biraz yağ aldım." Cebimden çıkardım ve havaya kaldırdım.

"Ne için?"

"Bu gece ayaklarını yağlarız diye düşünmüştüm." Gözlerini kırptırdı.

"Ayaklarıma yağ sürmek istiyorsun." Her tarafına yağ sürmek istiyorum.

"Resimler satacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum."

O piçleri kendim alacağım.

"Tamam." Omuz silkiyor. "Bunu nerede yapacağız?" "Muhtemelen senin yatağında."

"Beni yatağımda yağlayamazsın. Azarım."

"Mesele de bu zaten."

Sırıttıyor. "Bir dakika uslu durur musun?"

"Peki." Gözlerimi deviriyorum. "Mutfak tezgahı o zaman."

Onu mutfığa kadar takip ediyorum ve mutfak tezgahının üzerine oturuyor. Taytını dizlerine kadar kaydırıyorum. Kaslı baldırları ellerimin altında iyi hissettiriyor.

Sessizce oturup beni izliyor.

Güm.

Güm.

Sikim güm güm atıyor.

Ayaklarına yağ sürüyorum ve yavaşça masaj yapmaya başlıyorum.

"Bundan biraz fazla zevk alıyor gibi görünüyorsun." Gülümsüyor.

"Evet, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, eve gittiğimde bu yağla kesinlikle otuz bir çekeceğim."

Şaşkın bir kıkırdama çıkardı. "Tabii ki öylesin."

Ha!

Şaka yaptığımı sanıyor.

Kingston Lane'de kahkahalar çınlıyor. Henley ve Juliet'in balayından dönmelerini kutlamak için bu akşam sokakta bir araya geliyoruz.

Hepimiz Kingston Lane'deki yeşil sahamızda golf oynuyoruz ve Winston kötü bir koku gibi etrafta dolaşıyor, bunun tek bir anlamı olabilir.

Henley bir atış yaparken, "Ee, Doktor," diye fısıldıyor nefesinin altından.

"Evet."

"Düşünüyordum." "Ve

..."

"Yanlışlıkla bir reçete defterini kaybetme ihtimaliniz nedir?"

Siktir, yine mi bu? Bu seksen yaşındaki adam sürekli kimi beceriyor?

"Sıfıra sıfır."

Bana bakarken dudaklarını büküyor. "Hadi ama, senin için fark etmez. Ama benim için çok büyük bir fark yaratacak."

"Öncelikle, işsiz olmak benim için çok büyük bir fark yaratacak Winston ve bunun farkında mısın bilmiyorum ama sürekli ereksiyon halinde olmak hayatının kalitesini artırmıyor."

Ellerini havaya kaldırır. "Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Ona sırtıyorum çünkü ikimiz de saçma sapan yalanlar söylediğimi biliyoruz.

Orgazm hayattır ve onsuz yaşamayı hayal bile edemiyorum. Onun yaşına geldiğimde, muhtemelen ben de aynısını yapıyor olacağım, her gün Viagra'yı aşırı dozda alıyor olacağım.

Bu arada, aletim kangrenden düşmek üzere.

Henley sözümüzü kesti. "Peki, ben yokken ne oldu?"

"Pek bir şey yok."

Rebecca'nın Donanma Evi'nden çocuklarla konuştuğu sokağın sonunu işaret eder.

"Görünüşe göre orada çok şey oluyor."

Gözlerim Rebecca'nın etrafında toplanan çocuklara takılıyor. Konuşurken gülüyor ve kaygısız ve her kelimesine asılı kalıyorlar. Kıskaç kalbimin atışlarını kulaklarımda duymaya başlıyorum.

Henley kayıtsızca, "Rebecca'yla şimdiye kadar birlikte olmuşsunuzdur diye düşünmüştüm," diyor.

"Neden hep Rebecca'dan bahsedip duruyorsun?" Hayal kırıklığına uğradım. "Bunu o kalın kafana ne zaman sokacaksın? Biz sadece arkadaşız."

Onlara Rebecca'yla aramızda neler olup bittiğini anlatmayı çok isterdim ama hepimiz aynı sokakta yaşıyoruz ve zaten dedikodularla dolu bir sokak. Henley'nin Rebecca'nın en iyi arkadaşıyla evli olması gibi küçük bir gerçek de var. Ben ona söylersem, o da Juliet'e söyler. Juliet de Rebecca'ya söyler ve dünyam başıma yıkılır. Her şey biraz fazla yakın ve bu karmaşayı çözene kadar her şeyi kendime saklamam gerekiyor.

Yine de şu anda biriyle bu konu hakkında konuşmanın harika olacağını inkar etmiyorum. Bu

Çocuklar yıllardır Rebecca'ya aşık olduğum için benimle dalga geçiyorlar. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissettiğimi bilseler nasıl olurdu hayal bile edemiyorum.

Duygular mı, yoksa sadece bir aşk mı?

Gözlerim bir kez daha onun diğer erkeklerle konuşmasına takılıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu mideme bir bıçak saplamak gibi bir şey. Onun başka biriyle olduğu düşüncesine katlanamıyorum ve elimi hayal kırıklığı içinde saçlarımda gezdiriyorum. Hayatımda hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim.

Rebecca yüksek sesle gülüyor.

Bu kadar komik olan ne?

Kendimi dengesiz hissetmeye başladım. Her şey birdenbire doruğa ulaşıyormuş gibi hissediyorum ve nedenini bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, bunun yaşayan bir kabus olduğu.

"Henley," dedi Winston. "Blake'ten kalan yedek reçeten var mı?"

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bırak artık şunu, seni seks manyağı."

Henley kaşlarını çatarak Winston'a baktı. "Neden reçetem olsun ki?"

"Balayınızdan yeni döndünüz.

Eminim sana Viagra için bir senaryo yazmıştır."

"Hâlâ tüm duyularıma sahibim Winston ve delicesine seksi bir karım var. Viagra'nın bana daha yirmi yıl kadar uzak olduğunu umuyorum," diye mırıldanıyor Henley kuru bir sesle.

Bira şişemin üst kısmına onunkiyle vuruyorum ve bir yudum alıyorum.

Sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşıyor. Henley, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, iş o aşamaya geldiğinde o reçeteleri çalıyor olacağım," diye ekliyor.

"Güven bana." Biramı yudumluyorum. "Zaten üzerinde olacağım."

Kayla'nın evinin önündeki kaldırıma yanaşıyorum ve ben daha arabadan inmeden o ön merdivenlerden aşağı atlıyor. "Merhaba." Mutlu bir şekilde gülümsüyor.

"Merhaba," diye homurdandım.

"Neyin var senin?" diye soruyor. "Bu işe yaramıyor."

"Öyle, güven bana."

"Beni bu saçma fikre ikna etmene nasıl izin verdim bilmiyorum. Rebecca zerre kadar kıskanç değil. Aslında, onun doğru kişi olduğunu söyledi."

"Lütfen," diye alay ediyor Kayla. "Bütün geceyi seni izleyerek geçirdi. İnan bana, aradığın kişi o değil."

Trafiğe çıktım ve bir süre yol aldık.

"Bu geceki saldırı planımız nedir?" Ben soruyorum.

"Tamam, bunu düşünüyordum ve sanırım en iyi yol senin benim üzerimde olman."

"O tam karşımdayken seninle ilgilenmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Öfkeyle çıkıştım. "Hiçbir şey onun önünde seni öpmekten daha zor olamaz. Bu beni öldürüyor."

"Çok tatlı bir zavallısın." Gözlerini deviriyor. "Nerede benim her zaman sevdiğim sikik Blake'im?"

"Dinle, sakın ukalalık etme. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Buradayım, değil mi?"

"Sanırım. Nedense bu gecenin boka saracağı hissine kapılıyorum." Köşeyi dönerken iç çektim.

"Böyle düşünmeyi bırak. Bu çok kolay. Oraya giriyoruz ve sen benim üzerime geliyorsun. Sana söylüyorum, kıskanıyor. Bir gece daha ve onu avucunun içine alacaksın."

"Peki ya yapmazsam?"

"Sonra planımız geri tepti ve muhtemelen onu onun kollarına ittin."

"Oh, harika." Elimi tiksintiyle yüzümde gezdiriyorum.

Kayla ve ben eskiden sevişirdik, aslında uzun bir süre. Ama asla romantik bir ilişkimiz olmadı. O sadece çıkarları olan bir arkadaşı. İşin garibi, birkaç yıl önce beni aşkını kışkandırmak için kullandı ve sonunda birbirlerine deli gibi aşık oldular. Yine de sonsuza kadar sürmedi ve kısa süre önce ayrıldılar, ben de iyiliğinin karşılığını vereceğimi düşündüm.

Hemşire bile değil; bir eczanede dispanser asistanı olarak çalışıyor ve evet, mükemmel bir av ama kesinlikle yuva kurmak isteyeceğim bir kadın değil.

Yatakta harika ama.

Tamam. Bowling salonunun otoparkına girerken kendimi çelikleştirmeye çalışıyorum.

"O kadar şey varken, neden bu? Bowlingden nefret ediyorum."

Kayla gülüyor. "Bu senin için çok sıra dışı."

"Bowling öyle, katılıyorum."

"Hayır. Bir kadından korkma olayı."

"Değil mi?" Arabayı durdurup el frenini çekerken gözlerimi açıyorum. "Beni neden bu kadar delirttiğini bile bilmiyorum."

"Seviyorum. O çok güzel."

"Hoşuma giden dış görünüşü bile değil. Yani, o da iyi tabii ki."

"Şu haline bak." Kayla bana gülümsüyor. "Tamamen vurulmuş. Birkaç yıl önce bana aşık olman için neler vermezdim."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Saçmalama." Gülüyor.

Arabadan indim ve Kayla'nın elini tuttum. Bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair milyonlarca senaryo aklımdan geçerken otoparkta yürüyoruz. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Ön kapıdan içeri girerken, "Eğer bunu onu kıskandırmak için bilerek yaptığımı öğrenirse, ortalık fena karışır," diye fısıldıyorum.

"Asla öğrenemeyecek," diye fısıldıyor Kayla gömleğimi fırçalarken. "Bu arada bu gece çok seksi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Senin kadar ateşli değil." Maskaralığa başlarken onu dudaklarından gagladım.

"Ve kim bilir, eğer senden hoşlanmadığı ortaya çıkarsa, o zaman belki bu gece beni eve bıraktığında, ödememi dick olarak alabilirim." Bana seksi bir göz kırptı.

Odanın diğer ucundaki Rebecca'yı görüyorum ve usulca gülümsüyorum. "Kapa çeneni," diye fısıldıyorum, gözlerim kız arkadaşşıma kilitlenmiş halde. "Bu gece sevişmeyeceğiz."

"Geçen gece nerede uyudun?" diye soruyor.

"Bir otelde."

"Vay canına, bu sefer gerçekten çok zorluyorsun."

"Şey, eğer inanmazsa plan işe yaramayacak ve iyi olan şey, eve gelmediğimi fark etti, yani bu umut verici görünüyor."

"Sana söylüyorum, senden tamamen hoşlanıyor. Bir kadın böyle şeyleri bilir."

"Eğer benden hoşlanıyorsa, o zaman seni kıskanacaktır. Eğer seni kıskanmazsa, o zaman bu işten son kez vazgeçiyorum."

"Neden normal bir insan gibi davranıp konuşmuyor ve ona sormuyorsun?"

"Çünkü benden bu şekilde hoşlanmazsa, arkadaşlığımızı mahvedeceğim ve bunu hiçbir şey için riske atmayacağım."

"Eminim senden hoşlanıp hoşlanmadığını biliyorsundur. Bu kadar aptal olamazsın?" diye fısıldıyor Rebecca ve Gregory'ye doğru yürürken.

"Bana karışık sinyaller veriyor. Bazı günler verdiğinden emin oluyorum, bazı günler ise vermediğinden emin oluyorum."

Sahte randevum Kayla'ya tatlı tatlı gülümsüyorum. "Gösteri zamanı, sürtük. Hadi yapalım şu işi."

Rebecca

Blake ve Kayla el ele bize doğru yürüyorlar. "Merhaba." Kayla gülümsüyor.

"Merhaba," diyor Blake aramıza bakarken.

Gregory elleri kalçalarında, "Merhaba," diye yanıtlıyor. "Güzel ayakkabılar," diyor Blake.

"Teşekkürler."

"Pantolonunla uyumlular." Blake sırtıyor. "Tarz kardeşim."

Gregory'nin kahverengi pantolonunu uzun beyaz çoraplarının içine soktuğunu görmek için aşağı bakıyorum.

Gülünç görünüyor.

Gregory masumca yere bakar. "Bowlingde böyle yaparsın."

Blake'in gözleri muziplikle dans ediyor. "Tamam."

Gözlerimi Blake'e diktim. Sakın bu gece bu havaya gireyim deme.

Kibar ol, sikik.

"Blakey, ayakkabılarımı giydirebilir misin?" Kayla otururken bebek sesiyle konuşuyor.

"Elbette yapabilirim." Önünde diz çöküyor ve ayakkabısını çıkarıp ayağını öpüyor.

Kanım kaynıyor.

Kadın ellerini onun saçlarına koyarken, önce bir çorabını, sonra diğerini giyiyor. "Benim için diz çökmene bayılıyorum," diye fısıldıyor yüksek sesle.

"Ben de." Dişleriyle onun dizini ısırıyor.

Ugh . . .

"Siz ikiniz bir oda tutsanız iyi olur." Elime bir bowling topu alıyorum ve kafalarına fırlattığımı hayal ediyorum.

"Bizi bekleyin," diyor Blake. Kayla'nın ayakkabılarını giyer ve sonra oturur, Kayla da aşağı iner ve onun ayakkabılarını çıkarır.

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Ayaklarına dokunma; korkunç bir tineası var."

"Mikroplarımızı paylaşıyoruz, değil mi bebeğim?" Kayla kıkırdıyor.

Kafası bir şekilde kırmızı bir hedef tahtasına dönüştü ve onu yere serdiğimi hayal ederken ona ters ters bakıyorum.

"Sen oradayken. . . ." diye şaka yapıyor

Blake. "Keşke," diye mırıldanıyor Kayla.

"Siz ikiniz beni kışkandırırıyorsunuz." Gregory gülümsüyor. Kolunu bana doluyor. "Bir tane de bana koy." Beni öpüyor.

Bir tane de bana mı?

Kenny Rogers olduğunu ve bunun bir country şarkısı olduğunu mu sanıyor?

Bir dil öpücüğü için yaklaştı ve ben onu tutuşundan çektim. . . . garip. Herkesin içinde dille öpüşmek bana göre değil.

Özellikle Kenny Rogers ile. Bu kadar yeter.

"Hadi bowlinge gidelim," diye bağırdım. Bowling topunu alıyorum, koşuyorum ve sokaktan aşağı fırlatıyorum. Her lobutu deviriyor.

Ha, öfke beni daha iyi bowling oynatıyor.

"Güzel atış." Gregory gülümsüyor. Öpmek için yaklaşıyor. Ne?

Başımı tutuyor ve beni içine çekiyor. Dili hiç esir almıyor.

Ahhhh.

Blake'in ayağa kalktığını görmek için çekiyorum. Gregory'ye ters ters bakıyor ve bir bowling topu alıyor.

"Seni gezegenden sileceğim Gregory."
Gülümsüyormuş gibi yapıyor.

Ha?

Kayla kıkırdıyor ve bunun son zamanların en iyi eğlencesi olduğunu düşünüyor.

Blake koşar ve bowling topunu fırlatır. Neredeyse üç metre yükseğe sıçırıyor ve daha sonuna gelmeden oluğa düşüyor.

"Şanssız," diye sesleniyor Gregory. "Şunu izle bebeğim," diyor bana. Sakince topu eline alıyor, dizlerini büküyor ve profesyonelce davranıyor. Orada duruyor ve bekliyor, sanki şutu atmak için zihinsel olarak kendini hazırlıyor.

"Bu Olimpiyatlar değil," diye mırıldanıyor Blake nefesinin altında.

Kayla yine kıkırdıyor. Bu kadar komik olan ne, sürtük?

Gregory şutunu atıyor ve sonra topun allee gitmesini beklerken garip bir bacak bacak üstüne atma hareketi yapıyor.

"Evet!" diye bağılıyor bir vuruş yaparken. "Bum! İşte böyle yapılır." Ellerini çırpıyor. "Evet, seninle masayı siliyorum, Grayson."

Blake'in gözleri kıpkırmızı olur ve Kayla tekrar güler.

Dürüst olmak gerekirse ... gülmeye devam ederse, ayak parmağına bowling topu düşürmekten sorumlu tutulamaz.

"Sıra sende bebeğim," diyor Gregory bana. Arkama bir tokat atıyor ve Blake sandalyeye otururken keskin bir nefes alıyor.

"Kazanırsan bu gece alacağın ödülü bir düşün bebeğim." Kayla gülümsüyor.

Parmaklarımı bowling topunun üzerindeki deliklere sokuyorum. Bu kaltak batıyor.

"Ben bowling oynamaya çalışırken küfürlü konuşmasan olur mu?" Şak diye söyledim.

"Hiç de değil." Blake gülümsüyor. "Beni engelliyorsun," diye homurdanıyorum.

"O çorapların içindeki bacakları beni rahatsız ediyor," diye karşılık veriyor Blake.

Gregory bacaklarına bakar. "Bacaklarımın nesi var?"

"Hiçbir şey, bebeğim." Gülümsüyorum. "Bu bacaklar çok ateşli." Gregory'yi tuttum ve sırf bu iki pislığe inat onu öptüm.

Gregory arkamı tekrar kavrarken, "Evet bebeğim, vur bana," diyor.

Ahhh . . . çok uzak. Bunu mahvetmek zorundaydın, değil mi? Bana vurmak mı? Tanrım, bu adam çok saçma.

"Gregory . . ." Blake ayağa kalkıyor. "Ona bir daha dokunma." "Onunla ne istersem yaparım," diye karşılık verir Gregory. "O benim randevum."

"Evet, iyi." Blake parlıyor at Onu. "Sen muhtemelen geri çekilmeli."

"Bırak onu," diye fısıldıyor Kayla nefesinin altında. Bu salakların arasında neler oluyor böyle?

Öfkeli nabzım kulaklarımda çınlamaya başlıyor ve koşup atışımı yapıyorum. Olukta sekiyor ve bir pimi bile deviremiyorum.

Blake yavaşça alkışlıyor. "Aferin." Siktir git.

Hışımınla geri dönüp oturuyorum.

Kayla atışını yapıyor ve tabii ki bir vuruş alıyor ve sonra sıra tekrar Gregory'ye geliyor.

Topu içinden çıkarır ve parmaklarını deliklere sokar.

Blake, "Neyin var göster bize," diyor.

Birbirlerine ters ters bakarlar ve bu iki aptal arasında bir tür gizli mesaj geçer.

Neden birden birbirlerinden nefret etmeye başladılar?
Konuşmanın bir kısmını kaçırdım mı?

"Neye bakıyorsun lan sen?" Blake alay eder. "Senin çirkin yüzüne," diye karşılık veriyor Gregory.

Uh-oh, burada işler tersine dönüyor.

"Evet, zahmet etmeyin."

Kayla gülümsemesini saklamak için başını eğdi. . .
Yemin ederim, gülmeyi kes, aptal.

"Senin derdin ne?" Gregory tükürür.

Blake ayağa kalkar ve Gregory ile yüz yüze gelirler.

"Sen benim lanet olası sorunumsun."

"Şu gerçeği sevmiyorsun"-Gregory karanlık bir şekilde gülümsüyor

-"Bowlingde kışını tekmelemek üzereyim."

Ne oluyor be?

"Evet, belki de otoparkta kışına tekme basmak üzereyimdir." Blake Gregory'yi göğsünden iter, Gregory de onu geri iter.

"Kes şunu," diye çıkıştım.

Blake Gregory'yi tekrar iter ve Gregory geri adım atar. Kocaman, şapşal bowling ayakkabıları ayağına takılır ve tökezleyerek yere düşer.

"Blake," diye kekeledim. "Ne yapıyorsun?"

"Çık dışarı."

Hepimiz başımızı kaldırdığımızda bowling salonunun müdürünün başımızda dikildiğini görüyoruz. Önce Blake'i, sonra da kapıyı işaret etti. "Burayı terk etmek için bir dakikanız var, yoksa polis çağıracağım."

Blake aramıza bakıyor.

"Şimdi!" diye bağılıyor.

Blake'in nefesi kesildi. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Başından beri ikinizi izliyordum," diyor müdür.
"İkiniz de dışarı çıkın."

"Üzgünüm," diye fısıldıyor Kayla.

Blake eşyalarını topluyor ve ben arkalarından bakarken Kayla ile birlikte dışarı fırlıyorlar.

"Kalkmama yardım edecek misin?" Gregory yerden sesleniyor.

Aşağıya, yerde dramatik bir şekilde yatan uzun çoraplı dev ahmağa bakıyorum.

Ugh . . . Yapmak zorunda mıyım?

Öfke - bundan daha zehirli bir duygu olabilir mi?

Kahvemi alıp ön merdivenlerde oturuyorum ve güneşin evlerin üzerinden doğuşunu izliyorum. Ama bugün güneş altın renginde değil. Sıcak bir parıltısı yok ve ben de kesinlikle onun tadını çıkarmıyorum.

Bugün gökyüzü kırmızı.

Blake dün gece beni bilerek üzdü. Bu bir kaza değildi; planlı bir saldırıydı.

Kayla'nın peşindeydi, ki bu her neyse; ne yapmak istiyorsa yapabilir. Ama Gregory'ye açıkça kötü davranmak ve onu kavgaya çekmek?

Ne oluyor be?

Bu sınırı aştığı ilk sefer bile değil. Kapımı çalmaya cüret ettiği için John'u yumruklamasına ne demeli? Son zamanlarda ona neler oluyor bilmiyorum ama bu yeterince iyi değil.

Ondan çok uzağım.

Diğer arkadaşlarımdan birinin bunu yapmasına katlanamazken, Blake'in yapmasına neden katlanıyorum?

Kapısının sesini duyuyorum ve başımı kaldırdığımda evinin önünden çıktığını görüyorum. Gri takım elbisesini giymiş, kravatını takmış ve iş için oldukça yakışıklı ve profesyonel görünüyor. Elinde kahve fincanını tutuyor ve dün geceki tiyatrosundan hiç etkilenmemiş görünüyor.

İçime bir şey doğuyor ve kendimi durduramadan onun evine doğru koşmaya başlıyorum.

Başını kaldırıp bana yavaş ve seksi bir gülümseme atıyor, ben de o ukala suratını tokatlamak istiyorum.

"Bu ne cüret?" Homurdanıyorum.

Zehrim karşısında şok olmuş gibi ağırlığını arka ayağına veriyor. "Günaydın Rebecca," diyor evrak çantasını arka koltuğa yerleştirirken.

"Bana günaydın deme," diye homurdanıyorum.

O zaman arka koltuğunda küçük bir bavul olduğunu fark ediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Şak diye söyledim.

"Bir iş konferansı, sizi ilgilendiren bir şey değil." Elleri kalçalarına koydu. "Neyin var senin?"

"Benim sorunumun ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya cüret etme."

Bir kaşını kaldırıyor. "Hayır, bildiğimi söyleyemem."

Kulaklarımdan buhar fışkırıyor. "O zaman senin için hecelemememe izin ver, dumbo. Sen kesinlikle sınırları olmayan kaba bir domuzsun."

"Sınır yok mu?" "Bu doğru."

"Sanırım sınırlarım olmasaydı bilirdim."

"Hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar gülünç ve abartılı bir sevgi gösterisiyle sevgilinin üzerine düşmekle meşguldün."

"Kıskandın mı?" Kaşını kaldırıyor.

"Hayır. Seni ve onu kıskanmıyorum. Bıktım usandım."

"Ondan hoşlanmıyorum. O sana göre biri değil," diye öfkeyle çıkışır.

"Ben de ondan hoşlanmıyorum," diye tükürdüm. "Ve belki de benim için bir erkek olmadığını fark etmeye başlıyorum, çünkü sana güvenebileceğimi sanıyordum, ama belli ki şimdi bunu bile yapamayacağımı kanıtlıyorsun."

Gözleri benimkileri tutuyor ama sessiz kalıyor.

"Eee?" Ellerimi kalçalarıma koydum. "Dün gece böyle kibirli bir pislik olduğun için mazeretin ne?"

"Bahaneye ihtiyacım yok," diye sakince yanıtlıyor.

"Zavallı Kayla. Kayla. olduYani
utanç verici tarafından Dün
geceki davranışın."

"Ha." Gözlerini deviriyor. "Kayla'nın ne düşündüğü
umurumda değil."

"Öyle yapmalısın. Onun yuva kurmak istediğin
hayalindeki kız olduğunu sanıyordum."

Ruhumun derinliklerinden gelen küçük bir ses arka
planda çığlık atmaya başlıyor.

Konuşmayı kes.

"İşte yine Kayla'yı yüzüme vuruyorsun. Sana bir kez
daha soracağım. Onu kıskanıyor musun?"

"Ona iyi davranmanı kıskanıyorum. Fikirlerini kabul
edecek kadar ona saygı duymanı kıskanıyorum. Ve
bundan da öte, senin korkunç tarafını henüz görmediği
için kıskanıyorum. Çünkü ben gördüm ve sana söyleyeyim
Blake, bu hiç hoş değil. Açıkçası, artık arkadaş olmamız
gerektiğini düşünmüyorum."

Gözleri benimkileri tutarken çenesi kıpırdıyor.
Sinirlerine dokunduğumu biliyorum.

"Kayla'yı bir daha görmeyeceğim."

Bu sefer geri adım atan ben oluyorum, şok olmuş bir
şekilde. "Neden olmasın?"

"Çünkü o benim istediğim kız değil." Arabasına biniyor
ve kapıyı çarpıyor.

Kimmiş o?

"Çekil," diye homurdanıyor ve ben yoldan çekiliyorum.
Arabayı yüksek bir hızla geri geri sürüyor ve birinci viteste
yola çıkıyor. Uzaklarda kaybolurken araba yüksek sesle
devir yapıyor.

Sokak tekrar sessizliğe
gömülür. Lanet olsun.

Son zamanlarda neden bu kadar çok kavga ediyoruz?

Yenilmiş bir nefes veriyorum ve evime dönmek için
dönüyorum. O sırada Carol'ın sabahlığıyla ve elinde bahçe
hortumuyla orada durduğunu görüyorum.

Her zamanki gibi, aptal bahçesini suluyormuş gibi yapıyor. Beni kandıramaz. Sokakta neler olduğunu öğrenmek için her sabah buraya gelir.

"Günaydın, Carol." El sallıyorum ve evime doğru yürürken sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Günaydın." Gülümsüyor. "Onun için endişelenme canım," diye sesleniyor. "Aşıkların kavgaları bütün erkekleri delirtir."

Şimdi ne haltlar karıştırıyor? Kaşlarımı çatıyorum.

Herkesin nesi var?

"Elbette, bu bir sır değil - Blake istediği kızın o olmadığını söylediğinde, onu tanıyan herkes için hangisini istediği çok açıktı," diye sesleniyor.

"Kim?"

"Oh, Rebecca." Gülüyor. "Gerçekten bu kadar cahil misin?"

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başlarken ona bakıyorum. "Belli ki evet, çünkü onun hayalindeki kızın kim olduğunu bilmiyorum."

"Sensin canım. Henüz farkında olup olmadığından emin değilim ama kesinlikle sensin."

Zavallı kandırılmış Carol, her şeyi bildiğini sanan ama aslında hiçbir şey bilmeyen kadın.

O gerçek bir aptal.

"İyi günler, Carol." El salladım, sonra evime geri döndüm ve kanepeye uzandım.

Bu harika.

Gün tam bir felaket ve saat daha sabahın 7'si bile değil.

Öfkeyle ilgili sorun, asla uzun sürmemesidir. Bir tsunami gibi gelir, önüne çıkan her şeyi yıkar ve parçalar. Ancak gelgit ayrılıp denize geri döndüğünde, geriye kalan tek şey bir sürü enkaz ve pişmanlıktır.

Artık arkadaş olmamız gerektiğini düşünmüyorum.

Birine, sadece arkadaş **olmak** istediğiniz birine bile söylenecek ne kadar korkunç bir şey. Bırakın

Birine karşı bir şeyler hissediyorsan.

Sınıfımda oturuyorum ve sınıf serbestçe oynarken pencereden dışarı bakıyorum. Bugün üzgünüm. Sanki omuzlarımda büyük bir ağırlık var. Burada sınıfımla birlikte değilim; kilometrelerce uzaktayım.

Blake bir konferansta ve yanına gidip hala arkadaş olmak istediğimi bile söyleyemiyorum, çünkü istiyorum.

O harika bir arkadaş. Son zamanlarda işler biraz kontrolden çıktı ve onu dizginlemem gerekiyor. Ama belli ki artık çifte randevu yapamayız.

Carol'ın bu sabah söyledikleri -benim onun hayalindeki kız olduğumla ilgili- aklıma gelip duruyor.

Haklı mı?

Dürüst olmak gerekirse, son iki haftadır herkes bana Blake ve benim nasıl birlikte olmamız gerektiğini söylüyor ve ben bile bunu hissediyorum.

Ama Blake planımda hiç yoktu.

Ve ne yazık ki bana öyle bir yönünü gösterdi ki ödüm bokuma karıştı. Kötü şeyler söylüyor. Aniden deliriyor. Neden bir insan hakkında bunu bileyim ve bilerek o bölgeye geri döneyim ki?

Ben olsam
yapmazdım; bu
aptalca. Sadece
kafam karıştı.

Keşke bunu arkadaşım ile konuşabilseydim, çünkü normalde yapacağım şey bu olurdu. Sorun şu ki, normalde bunu konuşacağım arkadaşım, hakkında konuşmak istediğim kişi.

"Bayan Dalton," diye sesleniyor Toby, beni hayallerimden çekip çıkarıyor.

"Evet, Toby."

"Artık boyayabilir miyiz?"

Ne istersen yapabilirsin, Toby. Sınıfı ateşe ver, umurumda değil.

"Tabii, neden olmasın." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum çünkü dürüst olalım, bugün bu sınıfa hiçbir şey öğretmiyorum.

Kendi başlarındalar.

Koltuğuma uzanıp televizyona bakıyorum. Saat geç olmuştu. Saat 21:00'i geçti ve iyi bir uyku çekmek için yatmaya hazırlanmam gerekiyordu. Tanrı biliyor ya, Blake'e artık arkadaş olmak istemediğimi söylediğimden beri üç gündür hiç uyumadım.

Ben düzüm.

Uzun zamandır bu kadar düz olmamıştım.

Ve bu garip çünkü çok başarılı bir hafta geçirdim. John aradı ve belgeler gelmiş. Yarın onunla buluşacağım ve evi bana devredecek. Resimlerimden biri daha viral oldu. Tabii ki, Blake'in düğünde çektiği krema ile aynı partiden, ama her neyse, fazladan 3,000 dolar kazandım.

Bu bir kutlama zamanı. İstedğim her şeyi alıyorum.

Finansal olarak istikrarlıyım, ev benim adıma devrediliyor ama yine de tek hissettiğim boşluk. Hepsi Blake'e artık onun arkadaşı olmak istemediğimi söylediğim için.

Onu şimdiden özledim.

Onsuz bir hayatı düşündükçe boğazıma bir yumru oturuyor. Bu benim kavrayabileceğim bir şey değil. Bu olay olana kadar ona ne kadar bağımlı olduğumu fark etmemiştim. John'dan sonra beni almak için oradaydı. Aslında, geçen yıl boyunca her gün beni almaya geldi. O kadar destekleyici ve harika bir arkadaş oldu ki, ikili bir randevuda yaşadığımız ilk küçük pürüzde ona arkadaş olmak istemediğimi söyledim.

Ne tür bir nankör, bencil cadı bunu yapar? Bunu düzeltmem gerek.

Ona mesaj atıp özür dileyeceğim. Muhtemelen aramızdaki bir şeyi kırdığımı biliyorum ama sanki önce o kırmış gibi hissediyorum.

En azından mesajlaşmak vicdanımı rahatlatacak ve umarım bunu geride bırakıp arkadaş olarak devam edebiliriz.

Telefonumu çıkardım ve ona ne mesaj atmam gerektiğini düşündüm. Özür mü dilemeliyim, yoksa normal mi davranmalıyım?

Hayır, sadece özür dilemeliyim. Ona mesaj attım.

Merhaba Blake.

Sorunumuz için üzgünüm.

Söylediklerimde ciddi değildim.

Telefonum anında çalıyor ve Blake ismi ekranda beliriyor. Kahretsin.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Merhaba Bec." Sesi yumuşak ve kandırıcı. "Bu kadar geç mesaj attığım için özür dilerim," diyorum.

"Sorun değil. Zaten yatakta yatarken sana mesaj atmayı düşünüyordum." Onu otel odasında karanlıkta yatarken hayal ediyorum.

İkimiz de hatta asılı kaldık. Aramızdaki sessizlik sağır edici. Söylemek istediğim ama bir türlü uygun bulmadığım milyonlarca kelime.

"Blake?"

"Evet," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor.

"Sana numaramı verseydim ne olurdu?"

Bir an düşünür. "Daha önce farklı koşullar altında tanışsaydık numaranı isteyeceğimi söylediğimi mi kastediyorsun?"

"Evet. Numaramı isteseydin ve ben de sana verseydim ne olurdu?"

"O zaman seni hemen o gün arardım ve o gece sana çıkma teklif ederdim ... çünkü seni görmek için bir saat daha bekleyemezdim. Seni almadan önce gergin olurdum ve

Sen benim en sevdiğim kırmızı elbisemi giyerdin, ben de senin en sevdiğin mavi kot pantolonunu giyerdim."

Dinledikçe kalbim kabarıyor.

"Ve en sevdiğimiz restoran olan Küçük İtalya'ya giderdik. Sen dana ragù sipariş ederdin, ben de fettuccine sipariş ederdim" diyor yumuşak bir sesle.

Dinlerken gülümsüyorum.

"Bir şişe kırmızı şarap içerdik ve tatlı sipariş ederdik ve tiramisunun sonunda . . . senin doğru kişi olduğunu anlardım."

Bölüm 15

Kafa karışıklığı vücudumu sarıyor ... sonra panik ... sonra, bir çığ gibi, ezici bir rahatlama hissi.

"Kulağa . . . geliyor." Aradığım kelime neydi?

"Mükemmel."

Sessizlik.

Gözlerimi kapatıyorum, bu sessizliğin ne anlama geldiğinden emin değilim. "Bec," diyor usulca.

Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki kulaklarım duyuyor.

"Evet."

"Numaranızı alabilir miyim?"

Yumuşakça gülümsüyorum.

"555-7289." "Tamam."

Daha fazla sessizlik.

"Gitmem gerekiyor. İyi geceler, Rebecca."

"İyi geceler, Blake." Telefonu kapattım. Bu gerçekten oldu mu?

Telefonum çalmaya başlıyor ve Blake ismi ekranda beliriyor. Yüksek sesle güldüm. Şu salak.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Merhaba Rebecca, ben Blake Grayson. Geçen gün tanışmıştık. Beni hatırladığından emin değilim."

"Ah, Evet, Blake." I gülümseme olarak I

Oyna birlikte. "I seni hatırlıyorum."

"Benimle bir randevuya çıkmak ister misin diye merak ediyordum?"

Karnım zil çalıyor. "Bu hoşuma gider. Nereye gitmek istersin?"

"Muhteşem bir İtalyan restoranı biliyorum." "Biliyor musun?"

Gölümsüyorum. "Adı ne?"

"Küçük İtalya. Seninle orada buluşalım mı, yoksa ... ?" "Neden beni almıyorsun?"

"Bunu yapabilirim."

"Aslında, Carol'ı diken üstünde tutalım, seninle orada buluşuruz."

"İyi fikir."

Gölümsediğini söyleyebilirim, çünkü ben de gülümsüyorum. İkimiz de hatta asılı kaldık ve garip bir şey oldu,

Aramızda dolaşan tesadüfi bir his. Somut bir güç gibi. Hissedebiliyorum.

O da hissedebilir mi?

"Pazartesi günü evde olacağım," diyor usulca. "Güzel. Uzakta olman hoşuma gitmiyor."

"Ben de öyle."

"İyi geceler, Blake." Gölümsüyorum.

"İyi geceler, Rebecca." Telefonu kapattığında hat kesilir.

Elimdeki telefona bakıyorum, bir kız öğrenci gibi başım dönüyor. Vay anasını.

Pazar

"Burayı imzalamanız gerekiyor." John çizgiyi işaret ediyor. "Ve burayı." Sayfayı çeviriyor. "Ve sonra bu sayfayı."

Evrakları uzatıyor ve ben okurken gözlerim satırları tarıyor.

"İşte bir kalem." Kalemi bana uzatıyor ve sanki beni acele ettirmek istermiş gibi masaya vuruyor.

"İmzaladığım şeyi aynen okuyorum, teşekkür ederim." Kalemi ondan aldım ve okumaya devam ettim; belki de

Daha önce ona güvenecek kadar aptaldım. Ama şimdi değil.
O kız çoktan gitti.

Her şeyi yavaşça okudum ve şaşırtıcı bir şekilde tam da söz verdiği gibiydi. Beş yıl boyunca ondan yasal olarak boşanmadığım sürece ev benim. Bu süreden sonra bu sözleşme geçersiz olacak ve ev benim olarak kalacak. Bu sözleşmeyi daha erken bozmaya çalışır ve boşanmayı talep edersem, ev aramızdaki ortak mülkiyete geri dönecek ve olağan boşanma anlaşması yasaları yürürlüğe girecektir. Sahip olduğumuz diğer mülkler, bu sözleşme süresi sona erene kadar satılamaz veya onun ya da benim adıma taşınamaz.

Mesele şu ki, iş o noktaya gelirse evin elden gideceğini biliyorum. Onun yarısını satın almaya gücüm yetmez ve onun da evi öylece devretmesine imkan yok. İnadına satacaktır; bana zarar vermek için elinde kalan tek silahın bu olduğunu biliyor.

Bunu imzaladığımı kimseye söylemedim, çünkü içten içe biliyorum ki hepsi bana bunun bir hata olduğunu söyleyecek. Ama sonucu garanti altına alabilmemin tek yolu bu. Eğer mahkemeye gidersek, kaybetme riskim çok yüksek.

Kimsenin bunu anlamasını beklemiyorum ama evim, sonsuza dek mutlu olduğumu düşündüğüm hayatımdan geriye kalan tek şey... ve onu bir hatıra olarak saklıyorum. Bu sadece tuğla ve harç değil; bu kişisel bir şey. Evliliğimin acınası bahanesine kocaman bir siktir git.

Kalemi kağıda tutuyorum ve tereddüt ediyorum. Bunu yapmalı mıyım?

Evet.

Evet, yapmalıyım.

Noktalı yeri imzalıyorum. Sayfayı çeviriyorum ve tekrar imzalıyorum, sonra son sayfada tekrar imzalıyorum. İşim bittiğinde, sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi derin bir nefes alıyorum ve John'un memnun gülümsemesine bakıyorum.

"Benden boşanmak istemediğini biliyordum." Masanın üzerinden elimi tuttu.

Elinden kaptım. "Oh, ama yapacağım."

Sanki bir sırrı biliyormuş gibi gülümsüyor. "Bunu atlatacağız. Sen ve ben ... birbirimiz için yaratılmışız."

Bu şeytani, kandırılmış adama bakıyorum... Gerçeği hiç kavramamış.

"Biliyor musun?" Sandalyemi itiyorum. "Artık öğle yemeği yemek istemiyorum."

"Ama söz vermiştin."

"Verilen sözler tutulmayabilir John." Gözlerim onunkileri tutuyor. "Bunu en iyisinden öğrendim." Arkamı dönüp restorandan çıkıyorum ve temiz havaya çıkarken gülümsüyorum.

Ben yaptım.

Artık korku içinde yaşamak zorunda değilim... ev her zaman benim olacak.

Ben kazandım.

Blake

Pazartesi gecesi

Uçakta oturuyorum ve pencereden dışarı gülümsüyorum. Sonunda eve gidiyorum.

Uzun bir hafta oldu.

Ve yarın . . . Onu görecekim.

Heyecanlanmıyorum.

Ama bu randevu beni tedirgin ediyor. Sonucun sonuçları önemli ve çok istediğim bir şeyi içeriyor.

Aslında, hiçbir şey için bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. İşlerin nasıl doğru gidebileceğini ya da neyin yanlış gidebileceğini düşünürken parmaklarımin arkasını kirli sakallarıma sürüyorum.

Kesin olarak bildiğim tek bir şey var: Onunla sadece ve sadece tek bir şansım var. Bunu berbat edemem.

Rebecca **Salı gecesi**

Kutudan mendil çıkarıp kollarımın altına koyuyorum.

Terlemeden duramıyorum.

Sinirlerim en üst seviyede.

İç çamaşırlarımla makyajımı yapıyorum ve lanet olsun, böyle devam ederse evden çıkmadan önce bir duş daha almam gerekecek.

Alnımı bir mendille sildikten sonra banyoda bir ileri bir geri yürürken yüzümü yelpazeliyorum. Yatağımın üzerinde duran kırmızı elbiseye bakıyorum ve midemin bulandığını hissediyorum.

Tanrım. . .

Taylor Swift'in sözleriyle, sakinleşmem gerek. Bu çok saçma. Sadece Blake.

Beni her gün yüz maskesiyle görüyor ve bir kez bile irkilmedi. Neden bu kadar endişeliyim?

Çünkü bu gece önemli.

Bu randevuda muhtemelen sadece bir şansımız olacağını çok iyi biliyorum ve eğer iyi gitmezse ve romantik olarak uyuşmazsak ... o zaman bu bizi nereye götürür bilmiyorum.

Emin olduğum tek şey, aramızdaki ilişkinin bir daha asla eskisi gibi olmayacağı.

Ama bunu söylerken . . . Bence bu riske değer. En azından öyle olmasını umuyorum.

Üst dudajımda ter boncukları oluşuyor ve uzanıp musluğu açıyorum. İkinci bir soğuk duş zamanı.

Uber Küçük İtalya'nın dışında duruyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

İşte bu kadar.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

"İyi geceler." Şoför başını sallar.

"Sen de." Arabadan indim ve titreyen ayaklarımla restorana girdim.

Karanlık ve karamsar, her masada mumlar titreşiyor. Önümde kontrol edilen biri var.

Güm.

Güm.

Kalbim güm güm atıyor.

Etrafıma bakıyorum ve Blake'in ayağa kalkıp el salladığını görüyorum. Arka taraftaki masalardan birinde oturuyor ve üzerinde en sevdiğim mavi kot pantolon var.

Gergin bir şekilde yanına gittim. Beklerken durup beni izliyor ve ... oh adamım.

Ne düşünüyordum

ki? "Merhaba."

Gülümsedim.

"Merhaba." Eğiliyor ve yanağımdan öpüyor. Tıraş losyonunun tanıdık cennet kokusu duyularımı gıdıklıyor. "Çok hoş görünüyorsun." Gülümsüyor.

"Teşekkürler."

Sandalyemi çekti, ben de oturdum.

Adrenalin vücudumda çılgılık atıyor ve dürüst olmak gerekirse hiç bu kadar gergin olduğumu sanmıyorum.

Karşıma oturuyor ve gözleri gözlerimi tutarken usulca gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, sanki içimdeki kargaşayı sezmiş gibi.

"Gerginim."

Uzanıp elimi avucunun içine alıyor. "Ben de." Elimi kaldırıp parmak uçlarını öpüyor ve ben ona bakarken tüylerim diken diken oluyor.

"Alkol içmeliyiz," diye kekeliyorum.

Yüksek sesle gülüyor ve bu çok güzel, sakinleştirici bir ses. "Hepsi."

"Bunu yaptığımıza gerçekten inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Yapabilirim." Ağır çekimde elimi kaldırıyor ve parmak uçlarımı tekrar öpüyor. Bu sefer ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Bunun için uzun zamandır bekliyordum."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum. Başını salladı.

"Bu hiç de ürkütücü değil." Sırıttıyorum.

Kucağındaki peçeteyi yeniden düzenlerken utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Belki biraz."

"Yani ..." Etrafıma bakınırken omuz silkiyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Ben seni etkilemek için elimden geleni yaparken sen kırmızı şarap iç."

"Ya zaten büyülenmişsem?"

"Neredeyse yeterli değil." Gözleri benimkileri arıyor ve ben de karşımdaki güzel adama gülümsüyorum. O da en az benim kadar gergin.

Bir garson elinde kırmızı bir şişeyle gelir ve şişenin tıpasını açmaya başlar.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor.

Bardaklarımızı dolduruyor ve not defterini çıkarıyor. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Ben dana ragù alacağım," dedim.

Aramızdaki hava çatırdarken Blake bana usulca gülümsüyor.

"Ben fettucine alacağım," diye cevap veriyor, gözleri benimkilerden ayrılmadan. "Teşekkür ederim."

Garson kız ortadan kayboluyor ve Blake uzanıp sandalyemin yanından tutarak kendine doğru çekiyor, böylece birlikte oturuyoruz. "Bu daha iyi." Gözleri gözlerimi tutuyor ve gözlerinde daha önce görmediğim bir yoğunluk var.

"Blake Grayson'ın A oyunu randevusunu burada mı yaşayacağım?" Ben soruyorum.

"Hayır." Sanki ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi dudaklarını büküyor ve aramıza garip bir sessizlik giriyor.

"Yapabilir miyim?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım sinirlerin bizi alt etmesine izin vermemenin en iyi yolu ..." Omuz silkiyorum. "Birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranmak."

Bana sırtıyor.

"Belki de Bumble'da tanışmışız gibi davranabiliriz?"

"Geçen hafta sonu eşleştiğimizi biliyorsun," diye yanıtıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?" "Çünkü seni arakladım."

"Yaptın mı?"

"Uh-huh." Gülümsüyor. "Görmemiş gibi davranma o."

"Gerçekten bilmiyordum. Uygulamaya hiç girmedim."

"Beni kaydırın." Şarabını yudumluyor ve gözlerindeki yaramazlık. "Ne, şimdi mi?" Gülümsüyorum.

"Neden olmasın?" Omuz silkiyor.

"Tamam." Uygulamayı açıyorum ve eşleşmelerimi gözden geçiriyorum. "Kaç tane var?" Bakarken kaşlarını çatıyor

telefonuma baktım. "Uygulamadaki herkes seni kaydır mı?"

Omuz silkiyorum. "Ben bir kadını ve erkekler için . . ." Gözlerimi açtım. "Kanca."

Kaydırıyorum ve kaydırıyorum. "Bu benim," diyor. "Hangisi?"

"Geri dön."

Yukarı kaydırıyorum ve sörf tahtası olan bir adamın arkadan çekilmiş bir fotoğrafı var.

"Bu sen değilsin." Kaşlarımı çattım.

"Evet, öyle. Yaklaşık on yıl önce." Şarabını tekrar yudumluyor. "Sanırım İspanya'da."

"Tamam." Onu kaydırırken gülümsüyorum. "Bakalım sende ne varmış."
Biyografiyi okudum.

Andie Anderson'ı arıyorum.

"Aman Tanrım." Şaşkınlıkla elimi ağzıma götürdüm.
"Başlığın bu mu?"

Kıkırdıyor ve bana seksi bir göz kırpmıyor. "Her zaman işe yarar."

"Sen yaşayan sonsun." Yüksek sesle güldüm.

"Andie Anderson benim için bile tam bir rüya kız."

Ben daha çok gülerim. Andie Anderson, How to Lose a Guy in 10 Days filminin baş karakteridir.

"İtiraf etmeliyim ki bu iyi bir şey. Dünyadaki her kadın Andie Anderson'ın kim olduğunu biliyor ve onun gibi olmak istiyor. Ayrıca bir Benjamin istiyorlar."

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. Okumaya devam ediyorum.

Nitelikleri: Eğlenceyi seven.

İlgileniyorum: Margarita seven insanlar.

"Bekle bir dakika, bu ... için mi?"

"İyi bir margaritayı kim sevmez ki?"

Gülümsüyorum ve okumaya devam ediyorum.

En sevdiğim eğlence: O sürtük portakalların ağlarını yırtmak.

Ne? Portakalları poşetlerinden nasıl çıkarmanız gerektiğini hayal ediyorum ve başımı arkaya atıp yüksek sesle gülüyorum. "Sen ciddi misin?"

"Ölümçül." O da gülüyor. "Kabul etmelisin ki, bunun için yalvarıyorlar. O ağ torbalarını yırtmak en önemli şey.

hayatımın."

Bu şimdiye kadar okuduğum en komik şey ve gülmeden duramıyorum. Çok doğru. Portakalların ağlarını yırtmak, file çorapları yırtmak gibidir.

"O sürtük portakallar ..."

"Doğru." Gözlerini genişletiyor. "Bunun için yalvarıyor."

Her kadının onunla tanışmak istemesine şaşmamalı. Profil resmi yok, kendini sevmiyor ve verdiği cevapların hepsi zeki, esprili ve komik. Ve sonra buluşmaya geldiğinde ... çeneleri yere düşüyor olmalı çünkü turnayı gözünden vurduklarını anlıyorlar.

Telefonunu çıkardı. "Seninkini okuyayım."

"Hayır." Telefonunu elinden almaya çalışıyorum. "Benimki artık çok ezik görünüyor."

"Sen asla topal olamazsın." Başlığımı okuyunca kaşlarını çatı.

Genç kalacak birini arıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Neden bu cevap?"

"Şey ..." Omuz silkiyorum. "Herkes her zaman birlikte yaşanacak birini aradığını söyler."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ama sen değil?"

"Birlikte genç kalabileceğim birini istiyorum." Okumaya geri döner.

İlgileniyorum: Dürüstlük.

En sevdiği eğlence: Gülmek.

Okurken gülümsüyor ve rahatça uzanıp elimi alıyor ve kalçasına koyuyor.

Elimin altında kalın dörtlü kasını hissediyorum ve profilimi okumasını izlerken nefesimi tutuyorum.

Umut ediyorum: Bir peri masalı.

Son satırı okurken kaşları çatılıyor ve telefonunu yere bırakıyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Ortak bir noktamız var."

"O da ne?"

"Ben de bir peri masalı arıyorum."

Aramızdaki hava çatırdarken birbirimize bakıyoruz ve bu muhtemelen erken ama bunun hayatımın en iyi randevusu olacağı hissine kapılıyorum.

"Tiramisu için beklememe gerek yok," diye fısıldıyor.

Kalbim göğsümden serbestçe düşerken gözlerim onunkileri arıyor.

Ağır çekimde eğilip beni öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde zar zor geziniyor ve midemin derinliklerinde kocaman kelebekler uçuşuyor.

Oh . . .

"Neden olmasın?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum. "Çünkü . . . Ben zaten biliyorum."

Beş saat sonra

Taksi Kingston Lane'e çeker. "Hemen soldaki beyaz ev," diye şoförü yönlendiriyor Blake. Sokak karanlık ve ıssız, kalbimin aksine. Çünkü ben aydınlık ve doluyum.

Ne büyülü bir geceydi. Yanlarım ağrıyana kadar güldük.

Beni yemekte bir kez öptü ama o zamandan beri bir daha öpmedi ve dürüst olmak gerekirse, bütün gece bir sonraki öpücüğünü beklediğimi hissediyorum.

Ama belki de bu onun oyunudur. Belki de tüm bunlar onun büyük planının bir parçasıdır.

Bana bir tat ver . . . ve sonra onu al.

Ve şimdi buradayız, eve varıyoruz, aniden tekrar gerildim. Şimdi ne olacak? Bana veda öpücüğünü verecek mi?

Onu kahve içmeye davet edeyim mi?

Bu durumda ne bekleniyor? Emin değilim.

...

Tanrım, çıkmaktan nefret ediyorum. Ne olacağını bilmemekten nefret ediyorum.

Sırada ne var?

Araba evimin önüne yanaştı ve ben yavaşça dışarı çıktım. Blake şoföre parasını ödüyor ve benimle birlikte verandaya kadar yürüyor.

"Yani ..."

Yüzünü bana döndü. "Yani . . ."

Birbirimize bakıyoruz ve yine o elektrik aramızda zıplıyor.

Çok güçlü ve bana yabancı bir güç.

Daha önce hiç hissetmemiştim.

Yumuşakça gülümsüyorum. "Harika vakit geçirdim." "Ben de."

Onun da benim kadar gergin olduğunu hissediyorum.

"Um . . . ." Duygularımı ifade etmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Merak ediyordum."

"Ne?" Gözleri gözlerimi arıyor ve onu içeri davet etmemi istediğini anlıyorum.

"I . . . ." Boğazımdaki kum yumrusunu yutuyorum. "İşleri biraz ağırdan alabilir miyiz?"

Başını salladı. "Tamam." Sanki onu reddediormuşum gibi benden uzaklaşıyor.

İki elini avuçlarımın içine aldım. "Sadece ... istiyorum." Sokağa bakarken omuz silkiyorum. "Bu işin yürümesini gerçekten istiyorum."

"Ben de."

"Ve ben ..."

"Biliyorum."

Gözlerim onu arıyor. "Bütün gece beni tekrar öpmeni bekledim."

Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bunu yapmamak beni neredeyse öldürüyordu." Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve beni usulca öpüyor. Üzerimde yükseliyor ve iri cüssesinden güç fışkırıyor.

Ayaklarım yerden kesiliyormuş gibi hissederken gözlerim kapanıyor.

Öpücüğü derinleşiyor ve küçük bir dil hissediyorum, sadece bir fısıltı. Ne olabileceğine dair bir ipucu.

Oh . . . öpüş şekli.

Tam rahatlamaya başlamıştım ki benden uzaklaştı. "Gitmene izin vereceğim."

"Oh." Başımı salladım, utanmıştım. "Tamam."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Yani ..." Başparmağıyla evini işaret ediyor. "Blake Kavalyen Grayson şimdi eve gidiyor." "Doğru."

Tekrar başımı salladım.

"Ve Blake, arkadaşın ... katlanabilir cihazında bir film izlemek isteyip istemediğini merak ediyordu."

Sırıtiyorum.

Teslim olur gibi iki elini kaldırıyor. "Sadece platonik film izleme... Aklınıza bir şey gelmesin."

"Bir şartla," diye cevap verdim. "Neymiş o?"

Anahtarımı kapıya sokarken ona "İzlerken yüz maskesi takıyoruz," dedim.

"Anlaştık." İçeri giriyoruz. "Ama sana söylüyorum, eğer iki aleti olan bir uzaylı gelirse, takım için bir tane alacaksın."

"Bu da ne demek oluyor?" Kaşlarımı çattım.

Şaşırmış gibi gözleri yukarı kayıyor. "Bana aldırma, sarhoşum."

Bölüm 16

Rebecca

Anahtarlarımı bankın üzerine bıraktım. Blake arkamdaydı ve salona oturdu.

Sanki ikimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyormuşuz gibi birden garipleşti.

Ne düşünüyordum ki?

Kendimi savunmam gerekirse, burada arkadaşım olarak bulunmak istediğini söylemişti. Ama şimdi içeride olduğuna göre, kesinlikle bir randevunun sonu gibi hissediyorum.

"Bir fincan çay ya da başka bir şey ister misin?" Köşeyi dönüp mutfağa girerken soruyorum.

"Elbette." Kumandayı televizyona doğru tutuyor. "Ne izlemek istersin?" diye sesleniyor.

"Bir film kulağa hoş geliyor." "Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz," diye karşılık veriyorum. Birden paniğe kapıldım.

Telefonumu çıkardım ve grup sohbetine girdim. Juliet ve Chloe'ye mesaj atıyorum. Yeni biriyle çıktığımı sanıyorlar. Blake kısmını atladım.

Bir durumum var.

Bir mesaj geri geldiğinde noktaların zıplamasını izliyorum.

Ne gibi?

Randevumuzdan sonra sevgilime birlikte olmayı teklif ettim, şimdi ne yapmalıyım?

Cevap bekliyorum ve ikisinin de hararetle yazdığını görebiliyorum.

Onun kemiklerini kırarsın, yapacağın şey bu.

Terlemeye başladım ve cevabımı yazdım.

Hazır olduğumu sanmıyorum.

Cevabı bekliyorum.

Ondan hoşlanıyor musun?

Sanırım biliyorum.

O zaman fazla düşünmeyi
bırak. Asla hazır
hissetmeyeceksiniz.
Bunu atlatmanın tek bir yolu var.

Su ısıtıcısının kaynamasını beklerken mutfakta volta atmaya başlıyorum. Haklı olduklarını biliyorum; her zaman bir bahanem var ... ama bu seferki daha anlamlı.

Başka bir mesaj geliyor.

Kimse sizden daha hazır değil.
Yara bandını yırtın ve yapın.

Haklılar. Haklı olduklarını biliyorum.

Yavaşça çaylarımızı hazırlamaya başlıyorum ve oturma odasına baktığımda Blake'in de telefonunda biriyle mesajlaştığını görüyorum. Mutfığa geri dönüyorum ve kızlarla mesajlaşmaya devam ediyorum.

Tamam, bana birkaç ipucu ver, abuk.

Blake

Gözlerim mutfağa gidip ortalığın temiz olup olmadığını kontrol ediyor ve Henley ve Antony ile grup sohbetime mesaj atıyorum.

Bir kızın evindeyim ve bana ağırdan almak istediğini söyledi.
De ne slow.

İlk cevap veren Antony oldu.

Benim için yavaş demek, seks yapmadan öpüşmek demek.

Henley de cevabını veriyor.

Benim için yavaş demek, onun gelip senin gelmemen demek.

Soru sorarken yüzümü buruşturuyorum ve cevap yazıyorum.

Ne demek o geliyor da ben gelemiyorum?
Ne yani? Onunla üçüncü aşamaya geçip sikini çıkarmak dışında
her şeyi mi yapacaksın?

Antony'den bir gülme emoji si geliyor ve Henley yazarken noktaları görebiliyorum.

Aslında evet.

Ben de mesaj atarım.

Sence üçüncü aşamaya mı geçmek istiyor?

Antony cevap verir.

Randevudan sonra seni içeri davet etti, değil mi?

Doğru.

Bir an dūşündüm. Bu öpüşmek istedięi anlamına mı geliyor?

Hay sikeyim. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum ama şimdi iyi bir kızın yanında nasıl davranılacağı hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Öpüşmeden sonra doğruca eve gitmeliydim. Ne düşünüyordum ki?

Antony metinleri.

Bence seni içeri davet etse???

Bir dakika dūşündüm. Tamam. Şunu bir anlayayım. Ben üçüncü aşamaya gidebilirim, o gelebilir ama ben gelemem. Kaşlarımı çattım. Neden biri bunu yapsın ki? Ve daha da önemlisi, neden yapmak istesinler ki?

Cevabımı mesaj atarım.

Siz neyi üçüncü üs olarak sınıflandırıyorsunuz?

Cevaplarını beklerken gözlerim mutfakta geziniyor.

Onu öpmeyi ve elinle becermeyi düşünürdüm, belki biraz kuru seks?

Lanet olsun, bu çok kafa karıştırıcı. Cevap veriyorum.

Eğer elim pantolonunun içindeyse ve öpüşüyorsak ve o orgazm oluyorsa.

Sikişiyoruz.

Antony'den bir gülme emoji si daha geliyor.

Rebecca elinde bir fincan çayla oturma odasına doğru yürüyor ve ben suçlulukla telefonumu kenara koyuyorum.

"Al bakalım." Önümdeki sehpanın üzerine koydu.

Gözlerim önümde duran güzel kadına takılıyor ve dürüst olmak gerekirse, bundan sonra ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Aşağı bakıyorum ve sadece bir bardak çay olduğunu fark ediyorum. "Benimle içmeyecek misin?"

"Hızlıca bir duş alıp makyajımı temizleyebileceğimi düşündüm." Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi omuz silkiyor. "Pijamalarımı giyeyim."

"İyi fikir." Gözlerim ayak parmaklarına ve tekrar elbisenin içindeki yüzüne kayıyor.

Ya da sadece çıplak kal.

Merdivenlerden yukarı kayboluyor ve ben hemen tekrar mesaj atıyorum.

Duş almak ve daha rahat bir şeyler giymek için üst kata çıktı.

Antony cevap verir.

Sen de varsın.

Henley daha sonra ateş emoji si gönderir.

Oraya çık ve onu hallet.

Ayağa kalktım ve ileri geri yürümeye başladım. İçimdeki panikle iki elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Yukarı mı çıkayım, yoksa burada bir ahmak gibi oturup aşağı gelmesini mi bekleyeyim?

Yukarı çıkmalıyım; kesinlikle yukarı çıkmalıyım.

Duş almak, gel beni becer demek.

Bunu herkes bilir.

Ama Rebecca öyle mi?

Kötü kızlardan neden hoşlandığım şimdi daha iyi anlaşılıyor. Akıl oyunları yok, ne yapmam ya da yapmamam gerektiğine dair imalar yok.

Ne yapacağımı biliyorum. Tam olarak ne yapacağımı biliyorum.

Her seferinde.

Kendimi durduramadan yavaşça merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve koridorda yürürken banyodaki duşun sesini duyabiliyorum.

Rebecca'nın sıcak suyun altında çıplak durduğunu hayal ediyorum. Onu fayanslara doğru tuttuğumu, bacaklarını belime doladığımı hayal ediyorum.

Bedenim onunkinin derinliklerine gömüldü.

Islak ve sıkı olurdu, ve beni becerirdi . . .

Düşündükçe sikimin zonkladığını hissediyorum.

İçeri girmek için elimi banyonun kapı koluna koyuyorum... ama sonra tereddüt ediyorum.

Ağırdan almak istiyorum. Onun sözleri aklıma geliyor.

Her zaman sınırları zorladığımı ve onu dinlemediğimi söyler. Belki de bu, aletimdeki beyin yerine kafamdaki beyni kullanmam gereken zamanlardan biridir.

Belki de bu bir testtir?

Kapıyı açtığımı ve onu çıplak gördüğümü, sonra da onun çılgına dönüp bağırıp çağırdığını ve beni evden kovduğunu hayal ediyorum. Yani, istediği zaman aşırı dramatik olabildiği bir sır değil.

Eğer bunu yanlış yaparsam, felaket olabilir.

Hayır, giremem.

Koridordan gizlice geçiyorum, sessizce parmak uçlarımla merdivenlerden iniyorum ve kanepeye süzülüyorum; arkama yaslanıyorum ve pantolonumdaki ereksiyonu yeniden düzenliyorum. O kadar sertleştim ki, acı vermeye başladı. Adrenalin damarlarımda çığlık atıyor.

Bu gerçek bir kabus.

On beş dakika sonra merdivenlerin gıcırdadığını duyuyorum ve başımı kaldırdığımda Rebecca'nın krem rengi ipek bir gecelikle aşağı indiğini görüyorum. Spagetti askılarla donatılmıştı ve o tatlı vücudundaki her kıvrımı görebiliyordum. Saçları ıslak ve sabun, şampuan ve bilinen her günah gibi kokuyor.

Gözlerim açlıkla vücudunda gezinirken kısık bir ılık çalıyorum.

Şimdi konuşmaya

başladık. Güm.

Güm.

Sikim kalkıyor.

Kendimi durduramadan ayağa kalkıyorum ve o en alt basamağa geldiğinde gözleri benimkileri arıyor.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Görünüyorsun ..." Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Fazla mı giyinmişsin?" diye fısıldıyor, sanki endişelenmiş gibi. "Mükemmel." Üzerindeki spagetti askıyı yeniden ayarlıyorum.

Bana bakarken omzunu kaldırdı. "Bec. . ."

"Evet."

"Ağırdan almanın ne demek olduğunu

bilmiyorum." Gözleri benimkileri tutuyor.

"Bunu benim için hecelemeniz gerekecek çünkü ..." Gözlerimi açıyorum. **"Burada kontrolüm pamuk ipliğine bağlı."**

"I . . ." Sanki ilahi bir rehberlik bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Aslında ben de bilmiyorum."

"Ne biliyorsun ki?"

"Henüz iyi geceler demek istemediğimi."

Büyük, güzel gözlerine bakarken başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Öyle miyim?"-Eğilip onu öpüyorum; dudaklarım hafifçe onunkilerin üzerinde geziniyor

-"Bunu yapmama izin var mı?"

Öpüşmemizin sıcaklığı nefesimi keserken gözleri kapanıyor.

Vay anasını, kız yanıyor.

Yumuşakça başını sallıyor.

"Evet mi?" Açıklığa kavuşturmak için soruyorum. "Bu iyi mi?"

Onu tekrar öpüyorum ve o gülümsüyor. "Evet," diye nefes alıyor.

Nefesimiz düzensiz ve odada yankılanıyor. Etrafımda milyonlarca düşünce çılgık atıyor ama dudakları dudaklarıma değdiğinde buharlaşıp yok oluyorlar.

Huzurlu bir uçurum.

Tekrar öpüşüyoruz, bu sefer daha derin ve onu arkasından tutup üzerime sürüklerken kontrolümü kaybetmeye başlıyorum.

Dudaklarıma karşı inliyor ve saten geceliğinin bana karşı hissi, kontrol etme umudumun olmadığı bir ateşi başlatıyor.

Kanepeye geri düşüyorum ve onu üzerime doğru sürüklüyorum. Öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor ve ellerim kalça kemiklerinde, onu sert sikimin üzerine sürüklüyorum.

Zil, zil.

Yüzük,

yüzük.

Onun Telefon halkalar ve çeker Biz dışarı . ve kucağımdan kalktı.

Sanki bir hayalet görmüş gibi benden geriye doğru yürüyor.

Zil, zil ... zil, zil ... Telefonunu eline alır ve aramayı reddetmek için çabalar. Onun perili

gözleri benimkilere döndü.

"Neyin var?" Fısıldıyorum.

**"Hiçbir şey." Elini saçlarının arasında
gezdirirken adım atmaya başlar. "Ben sadece ..."**

**Kot pantolonumun üzerinde duran sikimi işaret
ediyor.**

"Bu senin için bir sorun mu?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ben sadece ..." Gözleri odanın içinde geziniyor.

Korkuyor.

**"Özür dilerim." Başımı sallıyorum; böyle
olmaması gerekiyordu. "Ben giderim."**

**"Hayır," diye kekeliyor. "Gitmeni
istemiyorum." Şaşkınlıkla ona bakıyorum.**

**"Film izleyebilir miyiz?" diye fısıldıyor panik
içinde.**

**"Bebğim." Kasıklarımı işaret ediyorum.
"Yanına uzanıp film izleyecek durumda değilim.
Öyle bir kontrolüm yok. Sorun değil, yarın
görüşürüz." Ayağa kalktım ve kapıya doğru
yürüdüm.**

**Boğazındaki yumruyu yutuyor ve yüzündeki
ifade neredeyse kalbimi parçalıyor.**

Bu halde gitmemden korkuyor.

Ondan nefret ediyorum.

**"Ya ..." Omuz silkiyorum. Bu delilik. "Ya
. . . Yukarıda tek başıma duş aldım." Ellerimi
teslimiyetle havaya kaldırdım. "Ve işimi hallettim."**

Gözleri benimkileri arıyor.

**"Sonra aşağı inerim ve birlikte film izleriz."
Söylenecek doğru şeyi düşünmeye çalışıyorum.
"Bunların hiçbirisi araya girmeden" -yine kasıklarımı
işaret ediyorum- "birlikte film izleriz."**

**"Ben sadece ..." Gözleri yaşlarla
doluyor. "Sorun yok, Bec."**

"Değil."

"Evet." Onu kucaklıyorum ve alnından öpüyorum. "Öyle."

Uzun bir süre kollarımda duruyor ve pişmanlığının içinden sızdığını hissedebiliyorum. "Kendi iyiliğin için fazla seksi olman senin suçun değil," diye fısıldıyorum saçlarına.

Boynuma doğru gülümsediğini hissediyorum.

"Ben duş alacağım."

Başını sallayıp benden uzaklaşıyor ve ben de yavaşça merdivenleri çıkıp banyoya giriyorum. Kapıyı kapatıp aynadaki yansımama bakıyorum ve bu saçmalıkla başa çıkabilecek kadar erkek olup olmadığımı merak ediyorum.

Kesikleri derin.

Bir 747'nin bagajına sahip.

Kalbinizin on iki ay sonra bile sizi fiziksel olarak etkileyecek kadar kötü bir şekilde kırılması nasıl bir duygu olmalı?

Bu kadar derin bir aşk yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Belki de boyumdan büyük bir işe kalkıştım? Belki de tepelere doğru kaçmalıyım?

Ama yapmayacağımı hepimiz biliyoruz.

Çünkü o... ve çünkü beni böyle hissettiren tek kişi o.

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilemiyorum.

Acele etmeden duşu açıyorum, soyunuyorum ve sıcak suyun altına giriyorum.

Sikim hala zonkluyor, sağılmak için yalvarıyor. . . . ama elmanın parlaklığı gitmiş. Yirmi dakika önceki kadar cazip değil.

Duшта tek başıma mastürbasyon yapmak istemiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum.

Uzun bir süre suyun altında durdum, vücudum heyecanlıydı. Geri kalan kısmım o kadar da değil. Sabunlanmaya başlıyorum ve kapı yavaşça açılıyor. Rebecca içeri girerken başımı kaldırıp kaşlarımı çatıyorum.

Gözleri vücudumda aşağı doğru iniyor ve benimkilerle buluşmak için yukarı çıkmadan önce ereksiyonumda oyalanıyor.

"İzleyebilir miyim?"

Bölüm 17

Rebecca

"Elbette yapabilirsin," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.
"Katılırsan daha da iyi olur."

Gözlerim vücudunda gezinirken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. İri yarı ve kasları dalgalanıyor. Teni bronzlaşmış ve her yerinde su boncukları var.

. . . bu görüntü neredeyse nefesimi kesiyor.

Tanrım... Gördüğüm en iyi insan örneği.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, kendine uzun, yavaş bir vuruş yapıyor ve seksim içgüdüsel olarak takdirle sıkılıyor.

Kendini tekrar okşuyor. "Bana dokunmak ister misin, Rebecca?"

Beynim harekete geçmeden önce başımı sallıyorum ve bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor.

"Buraya gel," diye nefes alıyor kendini tekrar çalıştırırken. Oda buharla doluyor ve aşağılarda bir uyarılma zonklaması hissediyorum.

Yüce Tanrım.

Sudan çıkıp bana doğru adım atıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve korku içinde ondan geri adım atmamak için tüm gücümü harcıyorum.

Kes şunu.

Gözlerim onunkileri tutarken kendimi yere sabitliyorum.

Blake'i bu şekilde görmek yeni, heyecan verici ve dürüst olmak gerekirse biraz da ürkütücü. Onun bir şey olacağını her zaman biliyordum; demek istediğim, kadınların dizlerinin üzerine çöküp yürüdüğü yere tapınma şekli bir ipucuydu.

Ama bu . . .

Onu çıplak ve ete kemiğe bürünmüş olarak görmek yeni bir aydınlanma seviyesidir.

Baskın ve kendinden emin ve hiç de hayal ettiğim gibi biri değil... Gerçi geriye dönüp baktığımda aslında ne hayal ettiğimi bile bilmiyorum.

Çünkü hiçbir şey beni bu görsel hissiyata hazırlayamazdı.

"Gel." Elimi tutuyor ve dudakları dudaklarımı kavrarken beni de suyun altına çekiyor. Elini indiriyor ve tekrar kendini okşuyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde gözlerim kapanıyor, ona o kadar yakın oluyorum ki, sanki elle tutulur bir güçmüş gibi teninden sızan uyarılmışlığı hissedebiliyorum.

Öpüşüyoruz, yavaş ve şefkatli.

Canlılıktan bir mil ötede, eli aramızda ağır bir şekilde asılı duran sikini okşuyor.

Aman Tanrım.

Kontrolümü kaybetmeye başlıyorum, içimin derinliklerinde bir ihtiyaç beni ele geçirmek istiyor.

Çiftleşmek için ilkel içgüdü.

Vücudum onun sahip olduğu şeyi istiyor ve bunu çok istiyor.

Uzanıp elimi sikinin etrafına doluyorum ve ona yavaş, uzun bir vuruş yapıyorum ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Evet," diye inliyor ağzımın içinde.

Tepkisinden cesaret alarak onu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde okşuyorum ve öpüşmemiz yoğunlaşıyor.

Bağlantı ile birlikte derinleşir.

Elleri artık tamamen transparan olan ıslak geceliğimin üzerinde dolaşmaya başladı.

Göğüslerimi saldırgan bir şekilde yoğuruyor ve bu beni neredeyse kırılma noktama götürüyor.

Ağzının içinde inliyorum.

Eli kalçamdan yukarı ve külotumun önünden aşağı kayarken dudakları boynuma düşüyor. Parmaklarını ıslak dudaklarımın arasından geçirirken dişleri tenimi sıyrıyor.

"Kahretsin. . . ." diye inliyor. "Çok ıslaksın, bebeğim."

Bu yangını söndürmeye çalışmak için vuruşlarım sertleşiyor, neredeyse şiddetleniyor.

Bir parmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor ve beni çırpınıyorum.

Sakin gelme.

Öpüşmeye devam ediyoruz ve o bir tane daha, bir tane daha ekliyor. Beni sertçe pompalıyor, eliyle beni sikerken etimi işliyor.

Oh . . .

Başımı geriye atıyorum, uçurumun kenarında sallanıyorum.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

"O da ne?"

Elini agresif bir şekilde salladı. "Ben asla önce gelmem." Bacaklarımdan birini kaldırıp beline doluyor ve eliyle beni sikmeye başlıyor, o kadar derin ve o kadar iyi sikiyor ki. G noktama hiç kimsenin yapmadığı gibi masaj yapıyor.

Aman Tanrım. Burası mı?

Yıldızlar görüyorum.

Galaksideki tüm güzel, göz kamaştırıcı yıldızlar.

Onu öpemiyorum bile; bedenimi kendi bedeniyle ele geçirirken ağzım açık kalıyor. Daha önce hiç böyle olmamıştı, bu kadar hayvani, çiğ ve gerçek.

Suyun şırıltısı banyomda yankılanıyor ve boynumu ısırırken neredeyse hırlıyor.

Geriye düşüp duvara çarpıyoruz, ikimizin de elleri birbirini tutuyor.

İstediğimiz orgazmları talep etmek.

Ağzını kulağıma dayıyor ve parmaklarını yavaşlatıyor. Yavaşça ve usulca kulağımı okşarken nefesini tenimde hissediyorum.

başparmağını klitorisime sürüyor.

Tempodaki değişiklik beni patlatmak üzere ve inliyorum.

Yanağıma doğru gülümsediğini hissediyorum, şu anda onun kuklası olduğumu biliyor.

Sert ve derin bir şekilde seksimin içine dalmadan önce yumuşak bir şekilde tekrar ovuyor.

"Siktir," diye inliyorum.

Lezzetli kombinasyonu tekrarlıyor. Klitorisimin üzerinde zar zor duruyor ve sonra içimin derinliklerine sertçe vuruyor. Bacaklarım kendiliğinden açılmaya başladı ve ben kayboldum.

Bu adam usta.

Başparmağı klitorisimin üzerinde çırpınıyor ve sonra bir parmak daha ekleyip beni derinlemesine sikiyor. "Şimdi," diye homurdanıyor. "Şimdi geliyorsun."

Vücudum onun emrini duyuyor ve içimden bir orgazm geçerken sertçe titriyorum.

Gözlerim neredeyse kararıyor ve başımı arkaya eğip yüksek sesle inliyorum.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve elimi sertçe sikmeye başlıyor.

Şiddet içeriyor.

"İşte böyle," diye homurdanıyor.

Kavrayışı sıkılaştıkça şiştiğini hissediyorum. Çevresi kocaman ve tüm uzunluğu boyunca uzanan kalın damarı hissedebiliyorum. Baş çok dolgun ve istekle damlıyor.

Ahhhhhh.

Tek yapabildiğim tutunmak, ayaklarımın üzerinde durmak. Bedenim burada ama ben çok yukarıda süzülüyorum, beden dışı bir deneyim yaşarken göklerden bizi izliyorum.

"Ne zaman olduğunu söyle," diye karanlık bir şekilde kulağıma fısıldıyor. Ne ... ne zaman ...

Bu tür bir kontrol kimde var?

Onu daha sert sarsıyorum; yüzü buruşuyor ve lanet olsun, daha önce Blake Grayson'ı sevdiğimi sanıyordum.

Şimdi bağımlısı oldum.

"Ne zaman." Onu daha sıkı kavıyorum ve kalçaları kontrolü ele alıyor, beni duvara yapıştırırken ileri doğru itiyor ve geceliğimi kaldırıyor. Karnıma doğru sertçe boşalırken dişlerimiz çarpışıyor.

Birbirimizin öpücüğünü içimize çekerken kalplerimiz yarışıyor.

Çok yüksek.. çok yüksek.

Beni öperken menisini tenime sürüyor; aramızda elle tutulur bir his var. Ya da belki de sadece kalbim göğsümden serbestçe düşüyor.

"Hadi seni temizleyelim." Geceliğimin altından tutuyor. "Kollar yukarı." Kollarımı kaldırıyorum ve o da ıslak geceliğimi yavaşça başımın üzerinden kaldırıp yana atıyor.

Birdenbire karşısında çırlıçıplak duruyorum. Gözlerim onu arıyor ve bana yumuşak bir gülümseme verip beni öpüyor. "Hayal edebileceğimden çok daha güzelsin." Başka bir şey söylemeden önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımdan birini kaldırıp omzuna koyuyor. Dili ıslak, şişmiş etimde gezinirken kendimi sabitlemek için omuzlarını tutuyorum.

"Ben sadece ..." Dilini üzerimde hissettiğimde ürperiyorum. "Gel."

"Biliyorum," diye fısıldıyor içime. Gözleri zevkle kapanıyor. "Seni temizleyeceğimi söylemiştim."

Ne oluyor lan?

Parmaklarıyla beni ayırıyor ve daha derinlerimi yalıyor. Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor.

"Hmm," diye inliyor içimde. "Tadın çok güzel."

Uyarılma hissi içime işlerken yüzümdeki kan çekilmeye başlıyor.

Nasıl bu kadar seksi olabiliyor?

Beni daha derin ve daha derin yalıyor ve tüm tutarlı düşüncelerimi kaybederken omuzlarına yapışıyorum. Vücudum başlıyor

ona karşı harekete geçmek için kendi gündemini üstlenmeye karar verdi.

"Hmm," diye fısıldıyor. "İşte bu, bebeğim; yüzüme bin."

Dişleri klitorisimi sıyrırken başparmakları beni daha da ayırıyor ve içimden başka bir orgazm çılgılığı yükselirken ürperiyorum. Gözleri gözlerimi tutarken bana gülümsüyor.

Bu bir rüya mı? Her an uyanacak ve tüm bunların hayal ürünü olduğunu mu fark edeceğim?

Kalçamın iç tarafını öpüyor ve ayağa kalkıyor. "Bugünlük bu kadar." Vücut yıkayıcısıyla beni yıkamaya başlarken bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "İşleri aceleye getirmek istemem."

Huşu içinde ona bakıyorum.

Tamam, bu hokus pokus da ne?

Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsa, zahmet etmesine gerek yok; ben zaten baştan çıkarıldım. Beni istediği gibi becerebilir.

Beni ona doğru çeviriyor ve omuzlarımı, sırtımı, kollarımı ve sonra daha aşağıya, arka girişime kadar yıkıyor.

Vücudumu keşfederken gözlerimi kapatıyorum. Bu iyi hissettiriyor.

"Piercingin nerede?" diye sordum.

"Bugün çıkardım." Elleri seksimi yıkamak için ön tarafa geliyor. "Seni korkutmak istemedim."

Fayanslara usulca gülümsüyorum. "Sen yaptırdığından beri düşünebildiğim tek şey onu görmek oldu." "Ne?"

Yüzümü ona çeviriyor. "Sen "Benim sikimi mi düşünüyorsun

Rebecca?" "Belki." Sırıtiyorum.

"Seni kötü, kötü kız." Eğilip kulağımı ısıırıyor ve tüylerim diken diken olurken şaşkınlıkla sığıyorum. "Bunun için cezalandırılacaksın."

Evet.

Beni yıkamaya devam ediyor, sonra da kendini yıkıyor. Ellerim kalçalarında, tahrikten donmuş halde duruyorum, yoksa korkudan mı ... yoksa işlevimi yitirecek kadar fangirl mü yapıyorum?

Kendine güveniyor. Ben hiç . . . Yani, daha önce sadece bir erkekle birlikte olduğumu biliyorum.

Ama Blake Grayson tamamen yeni bir tür.

Muslukları kapatıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum.

Bekle, biz ... ..

Sanki aklımı okuyormuş gibi bana gülümsüyor.

"Hayır." "Hayır mı?"

"Hayır." Bir havlu alıp omuzlarıma sarıyor ve beni kurulamaya başlıyor. "Bunu aceleye getirmeyeceğiz."

"Blake . . ." Yüzümü buruşturuyorum. "Az önce beni dilinle temizledin; bunun için biraz geç kaldın."

Beni kurulamaya devam ederken kıkırdıyor. "Bebeğim . . . Seninle yapacağım şeylere daha başlamadım bile."

Birdenbire kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum ve alarm zilleri uzaktan çalıyor.

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Ne zaman ve eğer seks yaparsak

. . . bunun için yalvaracaksın."

Boğazımdaki korkuyu yutuyorum... çünkü şu anda dizlerimin üzerine çöküp yalvarmak istiyorum.

Yardım edin.

İki orgazm oldu ve ben mahvoldum.

Beni kuruluyor ve ikimizi de beyaz havlulara sarıyor ve koridorda yürüyoruz. Merdivenlerden inerken durdu ve ona dönüp bakmama neden oldu. "Sonsuza kadar senin kanepende yatmayacağız Rebecca."

"Biliyorum."

Sessiz bir cüretle kaşını kaldırıyor ve haklı olduğunu biliyorum; kendimi aşmam gerekiyor.

Yeni bir adamla yatağında uyumak çok yabancı geliyor, ama banyoda olanlardan sonra, kanepede artık bir uyku düzeni olarak kesilmeyecek.

"Tamam." Aptal gibi hissederek başımı salladım.

Kahretsin, neden hep eski alışkanlıklarına geri dönüyorum?

John asla geri dönmeyecek ve dönmesini de istemiyorum, o halde neden hala yatak odamın yarısının onun olduğunu düşüneyim ki?

Ev artık tamamen benim, hatırladın mı?

Daha iyisini yapmaya kararlıyım, içeri girdim ve battaniyeleri geri çektim. Benim yatağımda uyumak istiyorsan, tamam, hadi yapalım.

"İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor.

"Belki bir bardak su?"

"Elbette." Uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu açtı. "Filmimizi burada izleyebiliriz."

Ona bastırılmış bir gülümseme veriyorum; sanırım garipliği gelmeden önce öldürmeye çalışıyor.

Ve olacak; olmak zorunda. Biz yıllardır arkadaşız.

Beş dakika sonra, bir süper model gibi görünerek yatak odasına geri döndü. Belinde beyaz bir havlu ve dalgalanan kaslar. Elindeki tepside iki bardak su, bir küvet dondurma ve iki kaşık var.

"Gece içkisi?" Tepsiyi yatağımın başucundaki masaya bırakırken bana şakacı bir göz kırıyor.

Pijama partisi tanrısına gülümsüyorum. "Sanırım biraz şeker bu gecenin sıkıcılığına iyi gelecektir."

Gözlerini kocaman açıyor ve beni sırtüstü yatırıp güreşmeye başlıyor. Omzumu ısıyor ve ben yüksek sesle gülüyorum.

"Yanlış cevap, Rebecca."

Blake

Perdelerin aralığından güneş ışığı sızıyor ve dışarıda kuşlar yüksek sesle ötüyor. Duyabildiğim tek şey Rebecca'nın düzenli nefes alışının dingin sesi.

Yan yatmış, bir sürüngen gibi ona bakıyorum.

O mükemmel.

Ve biliyordum; öyle olacağını biliyordum. Onu ilk gördüğüm andan itibaren sonumuzun böyle olacağını biliyordum.

Yapmamasından nefret ediyorum.

Aklıma gelen düşünceyle kaşlarımı çatıyorum. Kes şunu.

Böyle düşünemem. O evliydi. Tabii ki beni böyle düşünmezdi.

Peki ben neden yaptım?

İlk görüşte nasıl anladım?

Bana doğru yuvarlanıp yan yatıyor ve ben de minnettarlıkla gülümsüyorum. Buraya nasıl geldiğimiz umurunda değil; sadece geldiğimiz için mutluyum. Uzun siyah saçları yastığın üzerine yayılmış ve hayal kurarken kirpikleri dalgalanıyor. Teni kremi ve çekici; gözlerim çıplak göğsüne, oradan da kalçalarına iniyor.

Aletimdeki zonklama bana onun niyetini bildiriyor.

Hayır.

Bu sabah değil. İlk seferimizde olduğu gibi sabah şipşak sevişmeyeceğiz.

Bekliyoruz.

Sırt üstü dönüyor, bacakları açılıyor ve sikim anında acı verici bir şekilde sertleşiyor.

Sevişmek için duyduğum cinsel ihtiyaç beni ele geçirmeye başladı.

Dur.

Gözlerimi kapatıp uyarılmamı engellemeye çalışıyorum. Onunla uyanmak, ona kahvaltı hazırlamak ve ... istiyorum.

Zonklama ... zonklama ... zonklama ...

Evet, öyle bir şey olmayacak.

Eğer burada kalırsam, yüzde yüz sikişiriz.

Tanrıçaya son bir kez uzun uzun baktıktan sonra sessizce yataktan çıkıyorum. Yatak odasından gizlice çıktım ve

kapıyı arkamdan kapatıyorum. Banyoda giysilerimi buldum ve yavaşça üzerime geçirdim.

Gizlice kaçmak istemiyorum ama başka seçeneğim de yok.

Dün geceyi atlattım ama bu sabah sert ve ağır bir şekilde gelirim sonunun benim için iyi olmayacağından eminim.

Bu en iyisi.

Merdivenlerden inip ayakkabılarımı giyiyorum ve perdelerdeki aralıktan ön pencereden dışarı bakıyorum. Carol nerede? O işgüzar herif beni buradan gizlice çıkarken yakalamak için bekliyor. Yani, her zaman yatıya kalıyorum.

Peki bugün neden bu konuda endişeliyim? Çünkü dün gece farklıydı.

Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. Heyecanımı zor zapt ediyorum.

Oldu işte.

Dün gece duşta olduğumuzu görüyorum ve merdivenlere bakıyorum ... rövanş mı?

Hayır.

Perdelerin arkasından Carol'ı arayıp duruyorum. Neden onun için endişeleniyorum ki? Sadece oraya git ve normal davran.

Ön kapıya gidiyorum ve kendimi toparlamak için omuzlarımı düşürüyorum. Yalan söylemek benim güçlü yanımdır değil; hiçbir zaman da olmadı. Aslında, bu konuda tamamen işe yaramazım.

Aceleyle kapıyı açıyorum ve sessizce arkamdan kapatıyorum. Sola bakıyorum, sağa bakıyorum ve etraf temiz görünüyor. Çimlerin üzerinden evime doğru hızlı adımlarla ilerliyorum.

"Günaydın Blake," diye sesleniyor Carol'ın sesi.

Lanet olsun.

Henley ve Juliet'le evlerinin önünde konuşurken göz ucuyla bakıyorum.

"Günaydın, Carol."

Henley noktaları birleştirirken gözleri büyüyor ve beni işaret ediyor. Juliet'in gözleri daha da açılıyor.

Sikeyim.

Kırmızı kod. Yakalandım.

**"Var mı a güzel Gece, canım?" Carol sorar
Bile bile.**

Siktir git, Carol.

"Evet. Randevumdan eve dönerken Rebecca'yı aradım ve onunla bir film izledim. Her zamanki gibi onun kanepesinde uyudum."

"Oh, anlıyorum." Carol gülümsüyor. Henley gözlerini deviriyor ve Juliet gözlerini kocaman açarak bana bakmaya devam ediyor.

Onlara bir el sallıyorum ve evime doğru yürüyorum. Henley bana yetişmek için koşarken "Bekleyin," diye sesleniyor.

Benimle birlikte.

Şimdi olmaz, sikik.

Yanımda sıraya giriyor. "Neden sen . . . yaşlı köpek."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ön kapımı açtım, mutfığa girdim ve kahve makinemi çalıştırdım.

**"Rebecca duştaki kadın mı?" "Hayır,"
diye alay ediyorum.**

Pantolonumun içindeki sertleşmiş sikimi işaret ediyor. "Bundan emin misin?"

**"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum telaşla. "Sen-
inanılmaz."**

"Yani . . . ?" Genişçe gülümsüyor ve ellerini kaldırıyor. "Nasıl geçti?"

Bir an için ona boş boş b a k ı y o r u m , sonra kırılıp gülümsüyorum. "İnanılmaz."

Heyecanla sırtıma sert bir tokat attı. "Ha, iyi adam."

Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum ve kahve yapmak için ona sırtımı dönüyorum.

"Yani ..." Ayrıntıları beklerken ayak parmaklarının üzerinde sallanıyor.

"Ne olmuş yani?"

"İşler nasıl gitti? Ne oldu?" "Rebecca'yı seninle tartışmayacağım."

"Neden olmasın? Herkesi benimle tartışıyorsun."

"Bu Rebecca. . . ortak arkadaşımız ve onun mahremiyetine saygı göstereceğim."

"Oh . . ." Bir süre bana bakıyor ve sonra ağırlığını arka ayağına veriyor. "Siktir et, taşaklarını çoktan yapmışsın."

"Ne?" Alay ettim. "Saçmalama." Kahve yapmaya devam ediyorum.

"Dikkatli ol, dostum."

Ona kahvesini uzattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"İncinmiş insanlar, insanları incitir."

"Ha?" Kahvemi yudumluyorum.

"Sadece bu. İnsanları incitmek insanları incitir."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok dramatiksinsin."

"Hayır. Ben Değil. Ne zaman I oldu görmek benim

Psikolog, bana incinmiş insanların insanları incittiğini söyledi ... istemeden de olsa incitiyorlar. Ben de aynı fikirdeyim. Fikrimi sordunuz ve ben de size fikrimi söylüyorum."

"Şey. Birincisi, senin aptalca fikrini sormadım ve ikincisi, Rebecca boşanmasını çoktan geride bıraktı."

Sanki bu dünyada olabilecek en kötü şeymiş gibi derin bir iç çekiyor. "Her zaman asla ribaund adamı olmayacağını söyledin."

"Ben ribaund adamı değilim." "Bundan emin misin?"

"Aman Tanrım." Kapıyı gösterdim. "Siktir git ve evine dön."

"Tek söylediğim dikkatli olmanız, hepsi bu."

"Öpüştük. Endişelenecek bir şey yok." "Seks yapmadınız mı?" Kaşlarını çatı.

"Seks yapmadık," diye hayıflandım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Güzel." Kahvesini yudumluyor. "Sadece ... sakın ol, tamam mı?"

Yüzümü buruşturuyorum ve elimi kaldırıyorum. "Ne zaman havalı olmadım ki?"

"Rebecca olduğu zaman." Gözlerini genişletir.

Ön kapı vurulur ve Antony görünür. Kahve makinesine doğru yürürken "Selam," der. "Carol bana dün gece Rebecca'yla takıldığını söyledi," diyor kesin bir ifadeyle. Düğmeye basıyor ve onay için bana bakıyor. "Ee, nasıl geçti?"

"Ne?" Tersledim. "Bunu nereden biliyor? Pencereden falan mı gözetliyordu?"

"Beni şaşırtmazdı." Henley omuz silkiyor. "Yarın ulusal haberlerde olacak."

Yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabını açarken, "Bu sokak mahremiyetimi ihlal ediyor," diye homurdanıyorum. "Taşınmak için iyi bir fikrim var."

"Yapmalısın," diye kabul eder Antony. Henley gülümser ve kahve fincanını Ant'inkiyle tokuşturur. "Aklına gelen en iyi fikir."

"Lütfen eve git." Üzgün buzdolabımı kapattım. "Ama önce beni kahvaltıya çıkaracaksın."

Rebecca

"Merhaba." Ön kapımdan içeri giren Juliet'in sesini duyuyorum.

"Merhaba."

"Yani . . . ?" Gülümsüyor.

"Yani." Heyecandan omuzlarımı kamburlaştırdım.

"İkinci aşamaya geçtim sayılır."

"Blake ile mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne... bunu sana söyleten ne?" Kahretsin, nereden biliyor?

"Onu buradan gizlice çıkarken gördüm." Ellerini kalçalarına koyar ve kaşlarını kaldırır. "Yani... evet, Rebecca. Bana söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Um." Çekiniyorum. "Sana söyleyecektim ama bu konuda haklı olup olmadığımdan emin değildim ve haklı olduğum ortaya çıktı ve şimdi ben ..."

"Rahatla." Beni kucağına çekerken gülüyor. "Bu inanılmaz."

"Öyle mi?" Fısıldıyorum. "O bir oyuncu ve tatlı dilli biri, ve bilmiyorum eğer ..."

"Bunu fazla düşünmeyi bırak. Blake bu. O dünyadaki en iyi adam ve eğer yürümezse, ne olmuş yani? En azından sana göz kulak olacağına güvenebileceğin biriyle kuraklığı bozmuş olursun."

İrkildim. Düşüncesi bile iç karartıcı.

"O bir seri katil değil. En azından bunu biliyoruz." "Sanırım." Gülümsüyorum.

Olduğu yerde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Nasıldı?"

"İyi idi." Sakin davranmaya çalışıyorum.

"Sadece iyi mi?"

I başla için Zıpla yanında onu. "Bu oldu inanılmaz."

Saatime baktım: 5:00.

Blake'ten tek kelime yok.

Belki de dün gece düşündüğüm kadar iyi geçmedi.

Kumandayı televizyona tutuyorum ve kanalı değiştiriyorum. Kafamı dağıtmak için izleyecek bir şeyler arıyorum.

tüm bu durumu aklından çıkar.

Uyandığımda Blake gitmişti ve sonra hiçbir şey olmadı.

Arayacağını ya da geleceğini düşünmüştüm. Bilmiyorum. En azından bundan daha fazlasını.

Ön basamağımın gıcırdadığını duydum ve doğruldum. Tak, tak. Geldi.

Kanepemden fırlayıp kapıyı açtım ve orada duruyordu. Mükemmel bir erkek örneği.

"Merhaba, Bayan Dalton." Sırıttıyor. Bir adım öne çıkarak beni geri adım atmaya zorluyor.

"Merhaba, Dr. Grayson." Ben de sııttım.

Ben duvara yaslanana kadar yürümeye devam ediyor ve eğilip beni usulca öpüyor. "Günaydın."

"Ha," diye alay ettim. "On saat geciktin."

Beni tekrar hızlıca öpüyor. "Geç olması hiç olmamasından iyidir." Evimin etrafına bakıyor. "Fazla kalamam."

Oh . . .

"İşleri ağırdan aldığım için," diye ekliyor. "Oh."

Rahatlayarak gülümsüyorum. "Doğru."

"Sadece gelip Cancún hakkında konuşmak istedim."

"Uh-huh." Sıradan davranıyorum.

"Bugün bazı telefon görüşmeleri yaptım ve bazı randevularımı yeniden planlayabildim, yani ..." Omuz silkiyor. "Fazladan birkaç gün daha çalabilirim."

Kahretsin. Yapabileceğimi sanmıyorum. Yüzüm düşüyor. "Kaç gün?"

"Belki çarşambaya kadar kalabiliriz. Yani, eğer izin alabilirsen. Alamazsan da sorun değil."

Bir çözüm bulmaya çalışırken "Hayır, hayır," diye kekeliyorum. "Yıllık izin falan alırım. Sadece sınıfıma bakacak birini bulamazlarsa, hepsi bu."

"Tamam." Gözleri benimkileri tutuyor ve gözlerinde sevdiğim o yaramaz bakış var.

"Neden Cancún'da daha uzun kalmak istiyorsun?" Aptal gibi davranıyorum.

"Aklımda yapmak istediğim birkaç şey var." "Ne gibi?"

"Spor salonuna git, golf oyna. Bu tür şeyler."

"Oh." Başımı salladım. "Doğru, belki de izin alamam."

Beni agresif bir şekilde yakaladı ve duvara yapıştırdı.

"Çekil şu lanet zamandan." Boynumu ısırdı. "Yoksa."

Dişleri boynumu parçalarken kıkırdayarak tavana bakıyorum. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa spor salonuna gelemes ya da golf oynayamazsın." Benden uzaklaşıyor ve bana geniş bir gülümseme veriyor.

Onu gördüğümde kalbim göğsümde çarpıyor.

"Yani . . ." Tekrar geri adım atar. "Hafta içinde görüşürüz."

Ne zaman?

"Tamam." Sıradan davranıyorum.

Sizi günün hangi saatinde göreceğim?

Beni kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor.

Gerçekten.

Beni öperken dudakları dudaklarımı alıyor ve ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyorum. Biraz dil, biraz emme ve bir sürü yasak vaat.

Öpüşme şekli çok güzel.

"Güle güle." Geri adım atıyor ama ben henüz veda etmeye hazır değilim. Kollarımı boynuna doluyorum ve tekrar öpmek için onu geri çekiyorum.

"Piercingini geri taktın mı?" diye sordum.

Beni kendine çekerken iri elleri belimi sarıyor. "Biliyor musun, işleri ağırdan alan biri olarak, sikim hakkında çok konuşuyorsun."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Bu çok ilginç bir konu."

Kıkırdıyor ve geri adım atıyor ve biliyorum ki o da benim onu bırakmaya zorladığım kadar kendini bırakmaya zorluyor.

Ön kapıdan geçip verandaya çıkarken bana "Fazladan izin almaya çalış," diye hatırlatıyor.

"Tamam." Kapı pervazına yaslanıp onun ön merdivenlerden inişini izliyorum.

"Oh." Arkasını döner ve geri gelir. "Bu arada, Carol peşimizde."

"Duydum." Sırıtiyorum.

"Bunu bir sır olarak sakladığınızı sanıyordum." "Neden?"

Kaşlarını çatıyor. "Boşanmanız sonuçlanana kadar bunu bir sır olarak saklamak istemiyor musunuz?"

"Evi geçen hafta üzerime aldım." Gururla ışıldıyorum.

"Sen mi yaptın?" Gözleri genişledi. "Bu harika." Beni yerden kaldırdı ve ayağımı yerden kesecek şekilde döndürdü. "Neden bana söylemedin?"

"O kadar çok işim vardı ki unutmuş olmalıyım." "Bu harika." Beni tekrar öpüyor. "Kutlayacağız Cancún'da."

"Tamam."

Rüya gibi bir memnuniyet duygusu içimi kaplarken onun ön merdivenlerden inip evine doğru yürümesini izliyorum. Bunu gerçekten yapıyoruz; gerçekten oluyor.

Bekle bir dakika. Ona insanlara söylemenin sorun olmadığını söyledim. Ağırdan alma planıma ne oldu? İnsanlara söylemek yavaşlığın tam tersidir.

Ugh, Rebecca.

Resmen umutsuz vakasın.

"Pekâlâ, millet." Sınıfıma gülümsüyorum. "Kütüphane çantalarınızı alın. Masal saati için Bayan Jones'u ziyarete gidiyoruz."

Tak, tak. Başımı kaldırdığımda ön bürodan Marlene'in elinde o güne kadar gördüğüm en büyük, en güzel kırmızı güllerle dolu dev bir kristal vazoyla kapıda durduğunu görüyorum ve gözlerim açılıyor.

"Bayan Dalton, çok özel bir teslimatınız var." Genişçe gülümsüyor.

Neredeyse ona doğru atlayacaktım. "Çok teşekkür ederim."

Çocuklarım heyecanla "Vay canına," diyor. "Bunlar kimden, Bayan Dalton?" diye sesleniyor biri.

Ahhh, Blake bana gül göndermiş.

Ateşli ve romantik: Bu adam her konuda başarılı. Onları masamın üzerine koyuyorum ve kartı açarken aptalca gülümsüyorum.

**On beş yıl önce bugün, ilk
randevumuza çıktık.
Yaşadığım her mutlu anı seninle.
Senden.
Sen benim ilk aşkımdın.
Benim tek aşkım, benim
son aşkım. Sonsuza dek
kocan, John**

Bölüm 18

Peri masalı dağılırken yüzüm düşüyor ve kartı zarfa geri koyuyorum.

Çocuklar benden bilgi beklerken gülüyor ve heyecanla etrafta zıplıyorlar ve ben sadece çığlık atmak istiyorum. "Bir yanlışlık oldu. Bu çiçekler benim için değil, Bayan Marlene." Çiçekleri ona geri götürüyorum. "Bunlar sizin için."

Çocukların hepsi, sanki bu şimdiye kadar gördükleri en komik şeymiş gibi gülerler.

"Sorun ne?" diye fısıldıyor.

"Sen al onları." Vazoyu onun kollarına ittim. "Onları istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Onlar eski kocamdan." "Oh."

Yüzü düştü.

"Onlarla ne istersen yap," diye mırıldandım.

"Ne gibi?"

"Çöpe at gitsin, umurumda değil." Kartı çantama tıktırıyorum ve kapıya doğru yürürken ellerimi yüksek sesle çırpıyorum. "Hadi kütüphaneye gidelim. Bayan Jones bizi bekliyor."

Gözlerim kıpkırmızı olurken Marlene elinde kocaman bir demet gülle beceriksizce ön büroya geri dönüyor. Eğer benim bir günümü daha mahvedeceğini düşünüyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir. Ne şaka gibi bir adam.

Bana çiçek göndermeye nasıl cüret eder.

"Peki ne arıyoruz?" İç çamaşırı mağazasında yürürken Chloe soruyor.

"On sekiz aydır seks yapmadığımı ve vajinamın muhtemelen şimdiye kadar kapandığını ve ne yapacağımı tamamen unuttuğumu söylemeyen bir şey."

"Anladım." Raflara bakmaya devam ediyor. "Juliet sana evini kiraya vermeyi düşündüğünü söyledi mi?" diyor.

"Hayır." Yaptığım şeyi bırakıp ona bakıyorum. "Ne zamandan beri?"

"Liam yaşayacak yeni bir yer aradığı için."

"Liam, kardeşi mi?"

"Evet."

"Evine ne oldu?"

"Juliet, ölen kız arkadaşıyla paylaştığı evde yaşadığı sürece asla hayatına devam edemeyeceğini düşünüyor."

"Bu iyi bir nokta." İç çamaşırlarına bakmaya devam ederken biraz düşünüyorum. "Yüzyılın avı gibi; nasıl olur da biri onu kapmaz anlamıyorum. Çok da güzel."

"Olmak istediğini sanmıyorum." Pembe dantelli bir sütyen ve G-string seti tutuyor. "Bu güzelmiş."

"Öyle." Bedenimi bulmak için göz gezdiriyorum. "Hmm, muhtemelen doğru." Sepetime koydum.

"Sevdiğiniz birini ölümüne kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Biliyor musun, kulağa ne kadar korkunç ve bencilce gelse de, bence birini tüm kalbinle sevmekten ve tüm ilişkinin bir yalan olduğunu öğrenmekten daha kolay olurdu," diyorum bakmaya devam ederken. "Yani, en azından onların da seni sevdiğini biliyorsun."

"Evet, ama pisliklerin üstesinden gelirsin. Elbette biraz zaman alır ama sonunda atlatırsın. Ama kederden gerçekten kurtulabilir misin?"

"Bu doğru." Sepete bir takım iç çamaşırı daha atıyorum.

"Oliver dün gece yanına taşınmamı istedi."

"Öyle mi?" Gülümsüyorum ama yüzünün düz olduğunu fark ediyorum. "Sorun ne? İstemiyor musun?"

"Ben ..." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sadece bir tür bağlılık ilişkisi kurana kadar biriyle yaşamayacağımı düşünmüştüm, anlıyor musun?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Evlenmek mi istiyorsun?"

"Hayır, ama ..." Sesi kesiliyor.

"Hayır, ama ne?"

"Sadece henüz onunla yaşamak isteyip istemediğimi bilmiyorum." "Öyleyse yapma."

"Ama sonra hayır dersem ayrılmak istediğimi düşünmesini istemiyorum."

"Ona hazır olmadığını söyle." Sepetime bir sütyen daha atıyorum. "Ya da nişanlanana kadar erkek arkadaşınla yaşamak istemediğini söyle."

"Sence bu kulağa ısrarcı gelmiyor mu, sanki bir teklif bekliyormuşum gibi? Çünkü inan bana, beklemiyorum."

"Hayır," diye alay ediyorum. "Olduğu gibi söyle. Chloe, son beş yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da Küçük Bayan İyi Kız olmanın seni hiçbir yere götürmeyeceğidir."

"Doğru."

Chloe saatine bakar. "Kahretsin. Gitmemiz gerek. Lazer randevularımız yarım saat sonra şehrin öbür ucunda."

"Kahretsin." Ödeme yapmak için kasaya doğru koşmaya başladım. "Bu randevuyu kaçıramam."

Güneş ufukta yeni yeni beliriyor ve adımlarımda bir sıçrayışla yürürken gülümsüyorum.

Saat sabah 6:30'u biraz geçiyor. Dışarıda egzersiz yapıyorum ve kendimle gurur duyuyorum. İyi besleniyorum,

Harika uyuyor ve rüyasında yakışıklı bir adam görüyordu.

Kendimi iyi hissediyorum, o kadar iyi hissediyorum ki yüzümdeki rüya gibi gülümsemeyi silemiyorum.

Günümü planlarken köşeyi Kingston Lane'e dönüyorum. Eve döndüğümde okula erken gideceğim ve fazladan birkaç iş yapacağım. Hafta sonum altı günlük bir tatile dönüştüğüne göre, yedek öğretmenim için fazladan birkaç ders hazırlamak istiyorum.

Blake ile altı gün.

Heyecandan titriyorum. Dürüst olmak gerekirse, aramızdaki şeyler daha iyi gidemezdi.

Zorlayıcı ya da baskıcı değil. Aslında onu özlüyorum. Genelde onu bu hafta gördüğümünden çok daha fazla görüyorum.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve şeytan diyor ki, Blake'in garaj kapısı yavaşça açılıyor, arabası dışarı çıkıyor ve beni yolda yürürken görünce nefes kesici bir gülümsemeye boğuluyor.

Arabası yavaşça bana doğru geliyor ve ben de göğüslerimi ona gösterecekmişim gibi yapmak için tişörtümün alt kısmını tutuyorum. Kıkırdıyor ve arabayı garaj yoluna çekip iniyor. Lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymişti. Cennet gibi parfümü havada uçuşuyor.

Onunla ilgili tüm bu rüya gibi şeyleri daha önce nasıl fark etmedim? Adam gerçek bir yürüyen orgazm.

"Sizinle içeride konuşmak istiyorum, genç bayan." Kızgınmış gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Ne hakkında?"

"Sokak lambası."

İçimi bir heyecan kaplıyor ve elimden geldiğince rahat davranmaya çalışarak evime giriyorum; o da beni takip ediyor ve ön kapıyı arkasından kapatıyor.

Baş başa kaldığımız anda aramızdaki hava değişiyor. Ben ona bakarken o da bana bakıyor,

ve aramızdaki hava çatırdıyor.

Bir adım öne çıkıyor ve beni kollarının arasına alıp öpüyor. Elleri arkama düşüyor ve beni ona sürtüyor.

Birdenbire birbirimiz için çaresiz kaldık ve uyarılma bizi ele geçirirken geri çekildik.

"Düşünebildiğim tek şey sensin," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

"Aynen." Kanepeye doğru geri geri yürümesi için onu itiyorum ve bacakları kanepeye çarptığında yere düşüyor, ben de kucağına tırmanıyorum. Elleri kalça kemiklerime gidiyor ve hayvanlar gibi öpüşürken beni üzerine çekmeye başlıyor.

Vücudum ereksiyonunun üzerinde sallanırken öpüşmeyi bırakıp kara gözleriyle bana bakıyor. Kalın ve şişti ve ... içimde çok iyi hissedecekti.

Sikeyim.

Artık bu bekleme oyununu oynamak istemiyorum. Onu şimdi istiyorum.

"Bu gece gelebilir misin?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

Gözleri kapanırken inliyor. "Cancún." Kelimeyi fısıldıyor.

"İlk seferimizin burada, benim yatağında olmasını istiyorum."

Kaşları çatıldı ve beni üzerinden itip ayağa kalktı.

Anlaşmayı tatlıya bağlamaya çalışıyorum. "Sana lazanya yapacağım." "Bana lazanya yapmak için vaktin yok, ve

Ayrıca, benim kesin bir şey olduğumu düşündüren nedir?"

"Bana bunu yapma." Mızımız bir yüz ifadesi takındım.

"Bunu yapacağına güveniyorum."

"Bunu konuşmuştuk." Bana bakıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bekliyoruz."

"Ne istediğimi biliyorum, Blake." Onu kanepeye geri ittim ve tekrar üstüne çıktım. "Beklemekten bıktım. Sana şimdi ihtiyacım var."

Aleti yeni bir sertlik seviyesine ulaşırken dudaklarıma gülümsüyor. "Dikkatli ol Rebecca. Burada kontrolüm pamuk ipliğine bağlı."

İşe gitmesi gerekiyor.

Kendimi onun kucağından sıyrıp bir adım geri çekiliyorum ve o da kanepeden yavaşça iniyor. Takım elbise pantolonunun içindeki sert uzunluğunu yeniden düzenliyor.

"Bu gece," diye nefes alıyor beni usulca öperken. Bu öpücük farklı. Yumuşak, şefkatli ve söylenmemiş sözlerle dolu.

"Bu gece." Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Eve dönerken yemek yememi ister misin?" diye sorar.

"Uh-huh." Onu tekrar tekrar öptüm ve ...

"Bec." Benden bir adım geri çekildi. "Bugün işe hasta gelmeyeceksen, durman gerek. Hemen şimdi."

"Tamam." Kıkırdıyorum ve geri çekiliyorum. "Güle güle, Dr. Grayson."

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve takım elbisesinin içinde kendini yeniden düzenliyor. "Onu alacaksın."

"Planımız bu."

Dönüyor ve başka bir şey söylemeden evden çıkıyor. Ruhumda çığlık atan ve gümbürdeyen uyarılmışlıkla pencereye gidiyorum ve arabasına doğru yürümesini izliyorum.

"Günaydın Carol," diye sesleniyor ona el sallarken.

Gümüş Porsche'si caddede ilerlerken bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyor ve ben olduğum yerde zıplıyorum.

"Ahhhhhh."

Henley bir şişe şampanya getiriyor ve önümüzdeki masaya koyuyor.

"Vay canına, büyük şeyler çıkarıyorsun." Blake gülümsüyor. "Balayı falan o l m a l ı . Nerede bu fotoğraflar?"

Juliet ve Henley öğleden sonra kutlama içkileri için bizi çağırdılar.

"Şey ..." Henley kolunu Juliet'e doladığında gururla gülümsüyor. "Heyecan verici haberlerimiz var."

Antony, Chloe, Blake ve ben bakışıyoruz. Bu da ne demek oluyor?

Henley, Juliet'e işaret ediyor. "Sen git." "Hayır, sen git." Utangaçça gülümsüyor.

"Pekala, o zaman . . . Juliet hamile." Henley heyecanına engel olamayarak parmak uçlarında yükseliyor. "Ve daha mutlu olamazdık. Küçük James yolda."

Oh . . .

Salon kahkahalara boğulur ve herkes oturduğu yerden zıplayarak anne-baba adaylarına sarılır.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyorum Juliet'e. "Bu yılın sonuna kadar deneyeceğini bile düşünmemiştim."

Juliet omuz silkiyor. "Biz de bilmiyorduk ama biri devreye girdi ve bize bir bebek hediye etti."

"Oh, çok heyecanlıyım." Gülümsüyorum. "Ne güzel bir düğün hediyesi." Elimi karnına götürüyorum. "Kaç aylıksın?"

"Yedi haftalık. Hepinize söylemek için on iki haftaya kadar bekleyecektik ama bekleyemedik."

"Peki siz neden kutluyasınız? Biz de bunu kutlamak istiyoruz." Blake onu kucağına çekerken gülüyor. "Sizin adınıza çok mutluyum. Tebrikler."

"Kingston Lane'de küçük bir bebek," diye fısıldıyorum hayranlıkla. "İşte şimdi sokak gerçekten mükemmel oldu." Blake Henley'i çekiyor sarılmak için. "Aferin dostum. Aferin."

"Hucow." Antony hapşırır. "Hucow." O tekrar hapşırır.

Ha?

Blake ve Henley bir şeye gülmeye başladılar. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hapşırma şekli. Tam bir salak."

Personel odasına giriyorum ve tek başıma bir masaya oturuyorum. Bugün havadan sudan konuşmak istemiyorum. Aklımda daha önemli şeyler var. Blake Grayson tüm ihtişamıyla bu akşam geliyor ve gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Ya ikimizin de düşündüğü gibi olmazsa ne olacak?

Ya seks beklentileri karşılamazsa?

Yani, olmayabilir de - ön sevişmemizin mükemmel olması seksin de öyle olacağı anlamına gelmez.

Ruhumun derinliklerinde, karanlıkta gizlenen bir güvensizlik var. Blake dünyanın en güzel kadınlarından bazılarıyla yattı ve ben ... şey, ben sadece benim.

Kendime iyi bakmama rağmen, kesinlikle bir süper model değilim. Çatlaklarım, biraz selülitim ve olmamaları gereken yerlerde kıvrımlarım var.

Blake'in arzuladığı şeyin kişiliğim olduğunu biliyorum ama ya vücudum partiyi yarıda bırakırsa?

Gerçekçi olmak gerekirse, ileriye dönük olarak, çekici bulmadığı biriyle ne kadar süre birlikte olabilir? Yoldan çıkmış düşüncelerimden öğrenerek gözlerimi kapatıyorum. Kes şunu, seni aptal.

Ben Blake.

Vücudumu herkesten daha iyi tanıyor. Her zaman yanımda uyuyor.

Kes şunu, seni aptal.

Yeniden biriyle çıkmaya başlamamla ilgili bildiğim bir şey varsa, o da adım atmam ve cesur olmam gerektiğidir. Yüklerimi bu işe bulaştıramam, yoksa daha başlamadan mahvoluruz.

Çıldırıldığım geçen geceyi ve Blake'in ne kadar güzel ve sabırlı olduğunu düşünüyorum. Sakinleşebilmem için tek başına duş almaya hazırdı. Sonunda buna gerek kalmadı ve ben de ona katıldım. Ama biliyorum ki eğer

O banyoya girmedim, kalabilmek için ne gerekiyorsa yapardı.

Ve bunun anlamı çok büyük.

Blake' in güzel yanı benim geçmişimi biliyor olması...
Kötü yanı ise benim onunkini biliyor olmam.

Telefonumu çıkardım.

Altı cevapsız arama.

John.

Sikey

im.

Beni rahat bırak artık.

Artık ev benim olduğuna göre, onunla bir daha hiçbir şey yapmak istemiyorum. Elimdeki telefon çaldı. Arayan oydu. Tabii ki o. Günün bu saatinde molada olduğumu biliyor. Onu yola getirmeliyim.

"Merhaba," diye bağıyorum.

"Merhaba Rebecca," diyor mutlu bir ifadeyle.

"Neden beni arıyorsun? Barbie koleksiyonun sıkıcı mı oldu?"

"Çok komik."

"Sanırım öyle." Sırıtiyorum. John'a sürtüklük yapmak bana gerçekten zevk veriyor.

"Çiçeklerimi aldınız mı diye sormak için

aradım." "Geldiler." Gözlerimi

deviriyorum. "Evet."

"Beğendin mi?"

"Onları çöpe attım, John. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Beni aramayı bırak."

"Bunu

kastetmiyorsun." "Ahh

. . . evet. Ciddiyim."

"Hafta sonu bir randevuya çıkabilir miyiz? Eski günlerdeki gibi."

Yüzümü berbat ettim. Bu adam tam bir salak.

"Kesinlikle olmaz. Seninle konuşmak bile istemiyorum.

Ben

Ciddiyim, John. Barbie kasabasına geri dön. Gemimiz kalktı."

"Bunu kastetmediğini biliyorum."

"Cahil misin, aptal mısın, yoksa sadece aptal mısın?"
Öfkeyle fısıldıyorum. "Sonsuza dek bitti." Beni duyan var mı diye etrafıma bakıyorum.

"Bitmiş olsaydık, beni boşardın." Kaşlarımı
çattım.

"Ama yapmadın ve henüz farkında bile değilsin ama
içten içe sen de boşanmak istemiyordun."

Dürüst olmak gerekirse, bu adam yaşayan bir son.
Faturalarımı ödeyebilmek için ayaklarımın fotoğraflarını
satıyorum. Randevu talep etmeyi bırak, beni
arayabileceğini bile nasıl düşünür?

"O sözleşmeyi imzalamamın tek nedeni evi istiyor
olmam." Başka kimsenin beni duymamasını umarak
telefonu kulağıma iyice yaklaştırıyorum. "Bu kadar yeter.
Hayatımdan defol git ve beni bir daha ararsan numaranı
engelliyorum."

"Numaramı engellersen, evine gelirim."

"O zaman sana karşı yasaklama emri çıkartıyorum."

"Bunu yaparsan psikopat komşun hakkında saldırı
suçlamasında bulunacağım."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. Neden bahsediyor bu
şimdi?

"Yüzümde onun küçük yumruk partisinin fotoğrafları
var. O gece hastaneye gittim ve olayla ilgili tam bir rapor
tuttum. Eğer sana yaklaşırsa, onu ağır saldırı suçundan
tutuklatacağım."

Yapmazdı.

"Cehenneme git, John. Sen bir yalancısın."

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsunuz? Yasaları kontrol
edin. Sabıka kaydı olan bir çocuk doktoru tıbbi lisans
alamaz."

Bu adamdan nefret etmemin iki milyon nedeni var. Vücutuma hücum eden adrenalinin sıcak dalgasını hissetmeye başlıyorum.

"Beni bir daha arama."

"Cumartesi gecesi dışarı çıkıyoruz."

"Bana şantaj yapılmasına izin vermeyeceğim. Blake Grayson ile bir alıp veremediğiniz varsa, bunu onunla konuşun."

Sessiz kalıyor.

"Ama ikimiz de biliyoruz ki korkağın teki olduğun için bunu yapmayacaksın ve ikimiz de biliyoruz ki Blake seni yine eşek sudan gelinceye kadar dövecek, haklı olarak." Telefonu kapattım ve çantama attım.

Sikeyim.

Bir an düşündüm. Blake'e söylemeliyim ki o salağın neyi tehdit ettiğini bilsin.

Telefonumu tekrar çıkardım ve Blake'in numarasını çevirdim.

"Blake Grayson'ı aradınız. Şu anda telefona gelemiyorum. Lütfen bana mesaj bırakın, en kısa zamanda size geri döneceğim."

"Merhaba Blake, benim. Sanırım bir sorunumuz var; bunu aldığında beni arayabilir misin lütfen?" Telefonu kapattım ve zihnim dakikada milyonlarca mil hızla koşarken bir süre oturup duvara baktım. Arka planda diğer öğretmenlerin mutlu bir şekilde konuştuklarını duyabiliyorum.

Bunu Blake'e yapmaz, değil mi? Evet, yapar. Yapardı.

Telefonum çalıyor ve Blake ismi ekranda beliriyor. Cevap vermek için çabalıyorum.

"Merhaba."

"Hey, Bec, naber?"

"Um." Oh adamım, bunu nasıl söylesem? "Yani . . . John az önce bana yaklaşırsan seni saldırıdan tutuklatmakla tehdit etti."

"Neden John'la konuşuyordun?" diye karşılık verir.

Yüzümü mahvettim. Ciddi misin? O cümlede duyduğu tek şey bu muydu? "Aradı, ben de bir daha beni aramamasını söyledim, sonra çirkinleşti ve beni tehdit

etti.

Eğer bana yaklaşırsan, seni saldırıyla suçlayacak."

"Tabii ki yaptı," diye rahatça yanıtlıyor. "Merak etme, ben zaten her şeyi hallettim."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Henley ve ben olayın ertesi günü polis merkezine gittik ve onun hakkında resmi şikayette bulunduk."

"Yaptın mı?"

"Ben aptal değilim. Bunun olacağını biliyordum." "Nasıl?"

"Anlamak zor değil. Adam salağın teki." "Bu doğru." Düşünürken dudaklarımı büküyorum.

"Ona birlikte olduğumuzu söyledin mi?" diye soruyor. Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Bir dakika bekle. "Birlikte miyiz?"

"Evet. Birlikteyiz," diye tersliyor.

"Oh . . ." Bir an bunun üzerinde düşündüm. "Bu konuda bir konuşma yapmayacak mıyız?"

"Konuşma bu."

"Oh." Gülümsüyorum. Mağara adamı gibi davranması beni neden heyecanlandırıyor? "Ne kadar da küstahsın."

"Küstahça değil, sadece gerçekleri söylüyorum. Söyle ona." "Hayır, çünkü o zaman şikayette bulunacak."

"Ne isterse yapabilir. Buraya gelip rahatsızlık verdiğini ve benim de sadece kendimi savunduğumu bir tanıkla kayıt altına aldım."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Her şeye rağmen bu büyük bir karmaşaya dönüşmeyecek. "Oh, seni seviyorum." Gözlerim büyüdü. Bunu az önce söylememiştim. "Yani ... aşk değil, aşk, ben sadece ... Aman Tanrım. Yardım edin. "Bilirsin, rahatladım. Sen ve Henley için. Seni ve Henley'i seviyorum, arkadaş gibi. Anlıyor musun?" Kekeliyorum ve kelimelerim birbirine karışıyor.

"Rahatla." Kıkırdıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Yüzüm utançtan kızarıırken gözlerimi kapatıyorum. Az önce onu sevdiğimi söyledim ve henüz

Henüz birlikte bile yatmadık.

Resmen dünyanın en büyük kaybedeniyim. Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum.

Konuyu değiştirmek için "Akşam yemeğinde ne yemek istersin?" diye sorar.

Bir ağzlık.

"Benim için fark etmez, nasıl istersen" diye fısıldıyorum, utanarak.

"Benim yemek istediğim şeyi yemek isteyeceğinden emin değilim," diyor. Sesinde o şakacı, yaramaz hava var ve bu yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Kendinize gelin, Dr. Grayson."

"Beni yap."

"Şimdi gidiyorum." Sırıtiyorum.

"Hoşça kalın, Bayan Dalton." Telefonu kapatıyor ve ben daha çok gülümsüyorum.

"Yarın bu saatlerde Cancún'a doğru yola çıkmış olacağız," diyorum ona.

"Tabii bu gece hayatta kalırsan."

Yüksek sesle güldüm. "Şimdi gerçekten gidiyorum, seni sapık. Güle güle." Telefonu kapattım ve koltuk altlarımın ısınmaya başladığını hissederken üzerime heyecanlı bir kızarıklık çöktü.

Nasıl bu kadar seksi olabiliyor?

Belki de hayatta kalamayacakmış gibi bir his var içimde.

Blake

Masaya uzandığımda Lazarus'un gözleri çıplak bedenimin üzerinde geziniyor.

Işık teninde dans ediyor ...

**Sikim kasılıyor ve iPad'imi daha yakın tutuyorum . . . Sik beni . . .
Bu hikaye çok ateşli.**

**"İyi günler, Dr. Grayson," diyor kapıdan bir ses.
El yordamıyla iPad'imi hızlıca kapattım ve
başımı kaldırdım. "İyi günler, Judy."
Gülümsüyorum.**

"Ofisinde tek başına ne yapıyorsun?"

Vampir pornosu . . . git buradan!

**"Bazı araştırma notlarını okuyorum," diye
yalan söyledim. "İlginç bir şey var mı?"**

**"Pek sayılmaz." Gülümsüyormuş gibi
yapıyorum. . . cidden, siktir git şimdi.**

"Sonra görüşürüz."

Sağa sola bakıyorum ve dosyayı tekrar açıyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor ve pantolonunu saran
kocaman ereksiyonu görebiliyorum.
Uyarılmışlığı odayı kendine has bir enerjiyle
kaplıyor.

O yaklaşırken mumlar titriyor ve aramızdaki
hava çatırdarken birbirimize bakıyoruz. Tek
kelime etmeden eli yavaşça boğazıma
dolaniyor.

**Aletim güm güm atarken boğazımdaki yumruyu
yutuyorum. . . siktir.**

**Çal, çal . . . Telefonum beni o andan çekip
çıkartıyor.**

"Blake Grayson," diye bağırdım.

"Daha okumadın mı?" Antony fısıldıyor.

**"Ben çalışıyor için Şimdi, ama
herkes sürekli sözümü kesiyor," diye
fısıldıyorum.**

"Cidden, o kadar sıcak ki dayanamıyorum."

**"Evet . . . A n l a d ı m ." Siliyorum
Alnımdaki ter.**

**"Acil olarak bunu kimin yazdığını bulmamız
gerekıyor çünkü bir uçurumun kenarında kaldım."**

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hikayenin tamamı orada değil. Her şey yoluna girdiğinde bitiyor."

Aşağı kaydırıyorum. "Ne?"

"Sadece altı bölüm var ve sonra hikayenin geri kalanına ait olması gereken garip bir iCloud bağlantısı var, ama hiçbir yere gitmiyor."

"Bu nasıl bir düzen böyle?" Öfkeyle fısıldıyorum. "İçinde yarım kalmış hikâyeler olan aptal bir flash bellek bulduk ve bizi bu aptal Kindle deliğine gönderdi, şimdi de hikâyelerin sonunu göremiyor muyuz?"

"Biliyorum, saçmalık."

"Dinle, şu iCloud'a gir ve bu bokun geri kalanını bul."

"Yapamam. Çoktan denedim." "Henley'i bağla."

"O da denedi."

"O zaman bir bilgisayarıcıya git ve bu işi ona yaptır," diye fısıldadım.

Kapı pat diye açıldı. Judy bana, "Dr. Grayson, on iki numaralı odaya bekleniyorsunuz," dedi.

"Geliyorum."

Kapıdan çıkıp gözden kayboluyor. "Gitmem gerek," diyorum Antony'ye.

"Onu yediği kısma gelebildin mi?"

"Ne?" Fısıldıyorum. "Dişleriyle mi?"

"Dokuz inçlik diliyle."

Gözlerim açıldı.

"Cidden . . . siktir. Ing. Hell."

"Aç şu lanet bağlantıyı." Telefonu kapattım ve işe dönmek için ayağa kalktım.

Tanrım. . . Soğuk bir duşa ihtiyacım var.

Rebecca

Kanepeye oturup perdelerin arasından bakarken rahat davranıyorum, rahat davranmaktan kastım sanki normal bir günmüş ve Blake normal bir akşam yemeğine gelecekmış gibi normal günlük ev kıyafetleri giyiyorum. Bütün öğleden sonra üst katta saatler süren hazırlanma seansımdan bahsetmiyorum. Saçım yapıldı, makyajım doğal; tıraş oldum ve ağda yaptım ve tatil spreyi bronzluğum iyice aktif hale geldi.

Bavullar hazırlandı ve ördeklerimin hepsi sıraya dizildi ... en azından öyle olmasını umuyorum.

Ben hazırım... yani, olabileceğim kadar hazırım.

Farların çıkmaz sokağa girdiğini görüyorum ve kalbim küt küt atıyor. Blake evde.

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Blake'in evi.

Ahhhhhh.

Lanet Blake'in evi.

Birdenbire çıldırdım. Koltuktan fırlayıp üst kata koşuyorum ve aynada kendime bakıyorum. "Bu iyi," diyorum aynadaki gergin kıza. "Bu iş sende." Dönüp aynada arkama bakıyorum. "Ama gerçekten öyle mi?" Ona cevap veriyorum.

Ön kapının açıldığını duyuyorum. "Hey," diye sesleniyor alt kattan içeri girerken.

Kahretsin.

Kendimi bu durumlara nasıl sokuyorum?

"İtalyan yemeği aldım," diye sesleniyor ve yiyecekleri yerleştirmeye başlarken mutfağa girdiğini duyuyorum. "Neredesin sen?"

Başımı ellerimin arasına alıp uzun, sakın bir nefes alıyorum.

Bunu istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum ve sinirlerimi bastırıp devam etmem gerektiğini biliyorum.

Kendimi hazırlamak için omuzlarımı düşürüyorum.

Git.

Aşağıya indiğimde Blake'i mutfakta iki kadeh şarap doldururken buluyorum. Kömür rengi bir takım elbise ve açık mavi bir gömlek giymişti. Saçları dağınık ve biraz kıvrılmış. Tüm ihtişamıyla takım elbise pornosunun timsali.

"Merhaba." Kapıdan endişeyle gülümsedim.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Merhaba." Bana doğru adım atarken yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. Beni kollarının arasına alıyor ve öpüyor. "Merhaba." Tekrar gülümsüyor.

"Merhaba," diye nefes alıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun." Koyu renk gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşırken elleri arkama düşüyor. "Gerçekten çok hoş."

"Blake, eşofman giyiyorum; çok kolay memnun oluyorsun." Rahat davranmaya çalışıyorum.

Ha . . . bingo.

Kıyafet işe yarıyor. Denenmemiş seksi bir eşofman için üç saat boyunca mağazalara baktım.

Görünüşe göre başardım.

Beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor. "Bütün gün seni görmeyi dört gözle bekliyordum."

"Nasıl olur?" Aptal rolü yapıyorum.

"Çünkü o zaman makarna yiyebiliyorum," diye yalan söylüyor. "Oh, karbonhidrat için mi buradasın?"

Bana tüm zamanların en iyi bakışını attı. "Et için buradayım."

Aramızdaki hava çatırdarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Şimdi de et mi oldum?" Sırıtiyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Aç gözleri sanki bir şey hayal ediyormuş gibi vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor.

Ne hayal ettiğini çok iyi biliyorum, çünkü ben de hayal ediyorum.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer emerek öpüyor ve

ayaklarım neredeyse yerden kalkıyor. "Piercingini taktın mı?

geri dönelim mi?" Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

Takım elbise pantolonunun fermuarını açıyor ve boxer'ını indiriyor. "Kontrol etsen iyi olur." Elimi pantolonunun içine sokup sert, şişkin uzunluğunu hissederken beni tekrar öpüyor.

Oh . . .

Şaftından aşağı kayıyorum ve çubuğun metalini, sonra da ucunu hissediyorum. Elim, ucunda boncuk boncuk biriken ön boşalmanın içinden kayıyor.

Sikeyim.

Vücudum uyarılmayla gümbür gümbür atmaya başladı.

Öpüşmemiz derinleşirken taşaklarını avuçluyorum ve sonra elimi etrafına sarıp onu sertçe okşuyorum.

Beni buzdolabına çarptı ve içindekiler takırdadı.

Birden çaresiz kaldık, hayvanlar gibi öpüşmeye başladık. Ben onun sikini kuvvetle sarsarken elleri vücudumun her yerinde dolaşiyor. Başımı çeviriyorum ve aynada bizi görüyorum. Ben onun ırzına geçerken o hâlâ takım elbisesini giymiş.

Bu beni geri dönüşü olmayan bir noktaya

sürüklüyor. "Duş," diye inliyor ağzımın içine. "Duş."

"Akşam yemeği . . . ." diye nefes nefese karşılık veriyorum.

"Bekleyebilir." Elimi tutup beni merdivenlerden yukarı çekiyor ve size şu anda kontrolün tamamen bende olduğunu söylemek isterdim.

Ama ben değilim.

Bedenim Grand Central İstasyonu'na tek yönlü bir biletle gidiyor ve rüzgâr eserse gelebilirim.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, gömleğimin altından tutup başımın üzerine kaldırıyor, sonra ellerini pantolonumun kemerinin altına sokup aşağı kaydırıyor ve ben de pantolondan çıkıyorum. Pantolonumu kenara fırlatıyor ve kendimi onun karşısında iç çamaşırimdan başka bir şey giymemiş olarak buluyorum. Blake hâlâ takım elbisesini giymiş durumda. Yemeğini inceler gibi etrafımda dönüyor; koyu renk gözleri bir aşağı bir yukarı gezinirken tenimi yakıyor. "Seni tekrar çıplak görmeyi hayal ettim," diye nefes alıyor.

Gergin kalp atışlarımın sesi kulaklarımda yankılanıyor.
"Öyle mi?" Fısıldıyorum.

"Birçok kez." Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kaldırarak koyu renk gözlerinin benimkilerle buluşmasını sağlıyor. "Ama hiçbir şey beni bu kadar şaşıracığıma hazırlayamazdı."

Boğazımdaki korku yumrusunu yutuyorum. "Sanırım yanlış anladın," diye fısıldıyorum. "Hayran olan benim."

Beni ona doğru çeviriyor ve sütyenimi çıkarırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Her bir duyum yanıyor.

Elleri göğüslerimi arkadan kavrarken dudakları boynumun kenarını tozluyor. Beklediğim nazik dokunuş bu değildi. Elleri göğüslerimi agresif bir şekilde yoğuruyor ve bu sistemime bir şok dalgası gönderiyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını iyi biliyor. Dudaklarını kulağıma dayadı. "Bu nasıl bir his?"

Heyecandan nefesim titriyor. "Güzel," diye mırıldanıyorum.

Dişleri boynumu sıyrıyor ve gözlerim neredeyse kafamın içinde geri dönüyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldıyor beni tekrar ısırmadan önce.

Tutarlı bir cümle kurabilecek kadar odaklanmaya çalışıyorum. "Gerginim, heyecanlıyım, dehşete düşmüş durumdayım ... ama bu
"O an seninim."

Elleri hareketsiz ve ben gözlerimi kapatıyorum. Bunu neden söyledim ki?

"Sen her zaman benimdin," diye kulağıma nefes veriyor. "Seninle tanıştığım ilk andan beri, sonumuzun burada olacağını biliyordum." Boynumdan omzuma doğru öpüyor.

Duvara bakarken şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Sen benimle tanıştığında ben evliydim."

Tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. "Sırf seni bana getirebilsin diye."

Tüylerim tekrar diken diken oldu ve ona doğru döndüm. "Beni evliyken mi istedin?"

"Seninle tanıştığımdan beri her gün seni istedim. . . belki daha da önce."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Ve eğer işler planlandığı gibi gitmediyse ve o her şeyi berbat etmediyse ..." Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. "Seni ondan çalmayı planlamıştım."

Ne?

"Beni ondan alır mıydın?" Kaşlarımı çattım.

"Bir kalp atışında." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen hiçbir zaman gerçekten onun olmadın." Beni usulca öpüyor.

"Bunu sana söyleten ne?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum. "Çünkü sen her zaman bana söz vermiştin." Öpüşmemiz derinleşiyor. "Onunla sadece beni bulabilmek için evlendin." Öpüşürken yüzümü iki elinin arasına alıyor ve gözlerim kapanıyor. "Seni bekliyordum," dedi. dudaklarıma karşı mırıldanıyor.

Kalbimin göğsümden serbestçe düştüğünü hissediyorum.

Oh . . .

Neden bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey gibi geliyor?

Duygularım beni ele geçirirken yüzümü onunkine yapıştırıyorum. Tanrım, sadece bir hafta içinde ona nasıl bu kadar bağlandım?

Bu bir felaket.

Güçlü, sert ve kontrolü elinde tutan bir kadın olmayı planlamıştım. Birkaç güzel söz ve beni ruh eşi olduğumuza inandırdı.

Etkilenmemiş gibi davranırken, "Konuşmayı kes ve sevişmeye başla," diye bağıriyorum.

"Evet hanımefendi." Kıkırdıyor ve elimi tutuyor. Aynada bizi görüyorum. O hâlâ takım elbisesini giymiş, ben ise tamamen çıplağım.

Bu ironik... aslında sembolik, çünkü o tamamen kontrolü elinde tutarken ben sadece aşk acısı çeken bir aptalım.

Yatak odama giriyoruz ve beni bir kez daha öpüyor. Dili daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla benimkinin etrafında kıvrılıyor. Dilinin her çırpınışında onu bacaklarımın arasında hissediyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes alıyorum kontrolümü kaybetmeye başladığımda.

"Biliyorum." Beni yatağa doğru itiyor, yere yatırıyor, yastıkların üzerine koyuyor, bacaklarımı açıyor. Sonra koyu renk gözlerini benimkilere dikerek kravatını yavaşça çözüyor ve kaydırarak çıkarıyor.

Gömleğinin düğmelerini açarken nefesimi tutuyorum. Bronzlaşmış teni ve karın dalgaları ortaya çıkıyor ve ben ona dokunmak isteyerek dizlerimin üzerine doğruluyorum. "Buraya gel."

Yatağın kenarına doğru yürüyor ve gömleğini omuzlarının üzerinden çıkarırken eğilip karnını öpüyorum. Ayakkabılarını tekmeleyip çoraplarını çıkarırken ellerim teninde geziniyor.

Birden çılgına döndüm. Ona çıplak ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var.

Takım elbisesinin pantolonunu indiriyorum ve siki serbest kalıyor. Sertleşmiş, kalın damarları boylu boyunca uzanıyor. Delici çubuk ışığı yakalıyor ve ucundan menisi damlıyor. Sessizlik beni şok etti.

Bu adam fiziksel olarak nasıl bu kadar mükemmel?

Eğilip onu oradan öpüyorum ve eli şefkatle başımın arkasına gidiyor. "Dişlerine dikkat et."

"Ha?" Ona bakıyorum.

"Don't Çip senin dişler." Onun gözler Dans karanlıkla.

Aptal dişleri boş ver, bademciklerimi sökmek üzereyim.

Onu ağzıma alıyorum ve okşarken kalın uzunluğunu boğazımdan aşağı kaydırıyorum.

Kontrolünü kaybetmeye başladığında pantolonunu indiriyor.

Onu daha derine, daha derine götürüyorum ve bu tam bir çelişki, her yerde yeni hisler. Kaya gibi sert bir ereksiyonu örten yumuşak, kadifemsi derinin arasındaki metal.

Elleri saçlarımı avuçluyor ve kendini boğazımın derinliklerine doğru itiyor.

Vücudum heyecanla dolup taşıyor ve ona gülümsüyorum. Hoşuna gidiyor.

Bayıldım.

"Yeter," diye homurdanıyor ve eğilip beni yatağa geri fırlatıyor. Bacaklarımı ayırıyor ve parmaklarıyla beni açık tutuyor ve beni yalamak için eğiliyor.

Neredeyse yataktan atlayacaktım.

"Siktir," diye inliyor içimde. "Çok ıslaksın." Beni daha derin emiyor ve neredeyse içim dışıma çıkıyor. "Tadın çok güzel." Gözleri kapalı ve o anın içinde tamamen kaybolmuş durumda. Başını bir o yana bir bu yana sallarken kirli sakalları beni yakıyor.

Umutsuzca kontrolü elimde tutmak için mücadele ederken ayaklarım havaya kalkıyor ama yapamıyorum.

Cennet ve coşku arasında bir yerde geziniyorum; üç parmağını içime kaydırıyor ve hiçbir uyarı olmadan vücudum orgazmın gelgit dalgasına kapılıyor.

Beni tutup içimden emerken haykırıyorum, titriyorum ve sarsılıyorum.

Her santimini içine çekerken kapüşonlu gözleri yarı kapalı Ben.

Akıl sağlığım gittiğinde, terler tenimin tozunu alıyor. Bina. Daha önce hiç böyle orgazm olmamıştım.

Blake Grayson bir kadına onun zevki için değil, kendi zevki için oral seks yapar.

İlkel çiftleşme, ihtiyaçlarını karşılamak için alınmış.

Arkama yaslandığımda sertçe nefes alıyorum ve o da kalkıp takım elbisesine gidiyor.

"Prezervatif yok" dedim.

Gözleri benimkilerle soru sorar gibi buluşuyor.

"Ben sana kalbimle güveniyorum, sen de bana hamile kalmamam için güveniyorsun."

Bir süre birbirimize bakıyoruz ve şimdi onun çıldırma zamanının geldiğini biliyorum.

Öyle olsun. Bu onun suçu.

Bana her zaman onun olmam gerektiğini ve bunun bir sonucu olmadığını söyleyemez.

Konuştunuz, şimdi de yürüyün.

"Sorun yok Blake," diye mırıldandım. "Bana güvenebileceğini biliyorsun."

Kaşları çatılıyor ve bir süre sonra içsel bir karara varmış gibi görünüyor ve üzerime sürünerek dizleriyle bacaklarımı açıyor.

İşte bu kadar.

Dudakları benimkini saygıyla kavıyor ve siki girişimi dürttüğünde beni usulca öpüyor. Ona bu kadar yakın olmak yeni ve heyecan verici. O kadar doğal geliyor ki bunu daha önce milyonlarca kez nasıl yapmadığımı merak ediyorum.

Delicinin serin uçlarını cinsel organımın dudaklarında hissedebiliyorum ve bu yabancı his karşısında nefesimi tutuyorum.

Ohhhhhh . . .

İleri doğru itiyor ve bedenim ona direnmeye çalışırken gerildiğini hissediyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyor. "Bırak gireyim." Tekrar ileri doğru itiyor ve bir yanma duyularımı yakıyor.

"Ahh." Çekiniyorum.

"Sorun yok," diye tekrar nefes alıyor. "Rahatla, bebeğim." Kuvvetle ileri doğru itiyor ve delicinin ucunun sonuna kadar kaydığını hissediyorum.

İçimin derinliklerinde.

"Oh," diye inliyorum. O çok büyük. Aletinin çevresi geniş ve şüpheye yer bırakmıyor. Onun büyüklüğüyle başa çıkmaya çalışırken vücudum onun etrafında dalgalanıyor.

Omzunun üzerinden tavana bakarken kaşlarımı çatıyorum. Gerçekten bu kadar büyük mü, yoksa şu anda gerçekten deneyimsiz miyim?

Tekrar ileri atılıyor ve yanık sert bir şekilde acıtıyor. O burada ve bedenimi ele geçiriyor, istesem de istemesem

de.

ya da değil.

Hoşuma gitmiyor,
bayılıyorum. "Ahhh,"
diye inliyorum.

"İşte bu kadar." Boynuma doğru gülümsüyor. "Seni duymama izin ver." Beni sertçe pompalıyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. "İnlemenı duymak istiyorum."

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve tam da istediği gibi bedenim derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor. Bir kez daha boynuma gülümsediğini hissediyorum ve kendimi de gülümserken buluyorum.

Adam bir sapık.

Derinlere dalıyor ve delici aletinin sonuna kadar girip sonuna kadar çıktığını hissediyorum. Bu çok garip bir his. Deneyime yepyeni bir katman ekliyor ya da belki de sadece Blake olduğu içindir ve o ... görebildiğim kadarıyla, sikişmenin ustası.

Fuck Master 100.

"Senin sikinin piercingli bir modelini yapmalı ve adını Fuck Master 100 vibratör koymalıyım," diye fısıldıyorum ona.

Beni pompalarken nefes kesici bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu sik sadece senin için."

"Ben ciddiym. Bu sikle çok para kazanırız."

"Hâlâ konuşabiliyorsan, doğru yapmıyorum demektir," diye fısıldıyor karanlık bir sesle, bacaklarımı göğsüne doğru çekerken. "Bu nasıl?" Beni sertçe pompalıyor ve yatak neredeyse kırılacakmış gibi gıcırđıyor. Ciğerlerimdeki tüm havayı, beynimdeki tüm akıl sağlığını söküp atıyor. "şimdi konuşmayı dene."

Huşu içinde ona bakıyorum. Her şeyi tüketen bu his karşısında ağzım açık kalıyor.

O büyük ve derin. Güçlü elleri bacaklarımı kuvvetle geri çekiyor ... ve lanet olsun, seks böyle mi olmalı?

Onun gücü karşısında kendimi önemsiz hissediyorum. Bu eşit bir oyun değil. Ben onun için kullanılan zayıf küçük bir taç yaprağı gibiyim.

Zevk. Beni istediği gibi hareket ettiriyor, beni derinlere çekiyor ve sınır tanımıyor.

O kadar sıcak ki dayanamıyorum.

Bir ritim tutturuyoruz; ayaklarım kulaklarının etrafında ve tek hissedebildiğim G noktamı gıdıklayan o lanet piercing. Bana tam olarak ne için orada olduğunu gösteriyor. O kadar . . .

Tanrım, penis piercingi tüm erkekler için zorunlu olmalı.

Bağımlıyım.

"I . . ." Gözlerim çırpınarak kapanıyor. "Yapamam ... ohhhh," diye inliyorum.

"Dur bakalım," diyor. "Daha başlamadık bile."

Kalın siki tekrar tekrar doğru noktaya çarpıyor ve ben ... yapamıyorum. "Ahhh." Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve bir orgazm içimden geçerken haykırıyorum. O da beni bu orgazmın içinde beceriyor.

Sert ve kalın.

Bu ses . bizim cilt tokatlamak
birlikte Odanın içinde yankılanıyor ve ... siktir.

Beni kullanırken terler tenimin tozunu alıyor.

Vücudu ihtiyacı olanı benimkinden alıyor ve ben bunu daha önce hiç yapmadım.

Bu seks değil.

Bu, her kadının hayatında en az bir kez yaşaması gereken bir deneyimdir.

"Ohhh," diye inliyor ayak bileklerimi kavrayışı sertleşirken, pompaları daha derin, daha sert. "İşte bu," diye fısıldıyor. "Sağ beni," diye fısıldıyor. "Ver onu bana."

Elimden geldiğince sert sıkıyorum ve gözleri yuvalarından fırlıyor. İleri atılıyor ve kendini derinlere bırakıyor. Vücudumun derinliklerine boşalırken sikiğin sarsıldığını hissediyorum.

Vücudundan çıkan boğuk inilti ilahi bir ses ve melekler uzakta şarkı söylerken tavana doğru gülümsüyorum.

Bu duyguyu şişelemek, geri dönmek için zamana bir yer imi koymak istiyorum.

Üzerime düşüyor, nefes nefese boynuma sarılıyor ve ben de onu kendime yakın tutuyorum.

Biz her ikisi de mücadele etmek için Hava, ve yakınlık aramızda yüzüyor.

Hayatım buna bağılıymış gibi ona sarılırken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Ne olduğunu bilmiyorum ama resmen mahvoldum.

Blake

Karanlıkta uzanıyorum ve yanımda uyuyan kadına bakıyorum.

Bu geceki olayların etkisindeyim.

Aklımdan ikimizin çarşafının arasında yuvarlandığı bir görüntü geçiyor.

İnlemelerinin sesi, içimdeki his ... Hiç . . . Burada neler olup bittiğini anlamaya çalışırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Zihinsel olarak birlikte iyi olacağımızı biliyordum ama fiziksel olarak nasıl bir bağ kuracağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yani, insanların bunun hakkında konuştuğunu duymuştum.

. . . ama her zaman bunun imkansız olduğunu düşünmüştüm.

Mantıksız, hatta tamamen saçma.

Ve yine de burada tamamen kafam karışık bir şekilde yatıyorum, çünkü hayatımda ilk kez eminim.

Sadece emin değilim, satıldım. Pozitifim. Bu tamamlanmış bir anlaşma ... ve bu ne kadar korkutucu olsa da, aklımda tek bir şüphe bile yok.

Rebecca o.

Bölüm 19

"Yani ..." Antony kaşlarını kaldırır. **"Nasıl geçti?"**

"Öyleydi ..." Hülyalı bir şekilde gülümsüyorum. Bunu tam olarak anlatacak hiçbir kelime yok.

Alışveriş merkezindeyiz. Birkaç şey almam gerekiyor, sonra da gitmeden önce hızlıca bir öğle yemeği yiyeceğiz. Çocuklar dün geceyi sorgulamak istiyorlar.

"Yani . . . ." Henley tekrar soruyor.

"Öyleydi ..." Ellerimi ceplerime soktum. **"İnanılmazdı. O ..."** Aşık bir okul çocuğu gibi uzaklara doğru gülümsüyorum. **"Cidden vay canına."**

"Şu acınası haline bak." Ant sırtıma tokat atarken gülümsüyor. **"Aferin sana."**

Henley bana gönülsüz bir gülümseme veriyor. "Bu harika, dostum."

"Bu bakış da ne?" Tuvalet malzemeleri bölümüne geldiğimizde sordum.

"Ne bakışı?" diye soruyor.

Antony, "Evet, o bakışı ben de fark ettim," diye ekliyor. "Sorun nedir?"

"Benim bir sorunum yok," diye homurdanıyor Henley. **"Burada ne arıyoruz?"**

"Yeni bir tuvalet çantasına ihtiyacım var." Gözlerim reyonda geziniyor. **"Tuvalet çantası görmüyorum ama ihtiyacım olan bir şey görüyorum."** Bir sepet alıyorum ve

gidip raftan bir şişe kayganlaştırıcı al ve içine at.

"Bu ne için?" Antonius onu sepetten çıkarır ve elinde tutarak şöyle bir bakar.

"Aşırı kullanım." Sepeti ona uzattım. "Geri koy."

Şişeyi inceliyor. "Buna neden lubricant değil de lubricant dendiğini hiç anlamıyorum."

"Bu çok iyi bir nokta." Sırıtiyorum. "Bir başlangıç yapmalısın."

Henley bir miktar talk pudrası alıp normalden daha uzun süre bakarken "Ben olsam alırdım," diye yanıtlıyor.

"Ne?"

"Bu babamın kullandığı."

Ondan kaptım ve sepetime attım. "Bunu senin için alıyorum."

"Benim taşaklarım terli değil."

"Aynı fikirde değilim." Mağazanın etrafına bakıyorum. "Tuvalet çantaları hangi cehennemde?"

"Neden yeni bir tuvalet çantasına ihtiyacın var? Herkes gibi sende de bir sürü yok mu?"

"Yeni bir tane istiyorum." Etrafa bakmaya devam ediyorum. "Bundan sonra her şeyi yeni yapacağım." Biraz deodorant alıp sepetime atıyorum. Etrafa biraz daha bakıyoruz.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Uçuş üçte." Gülümsüyorum. "Oraya gitmek için sabırsızlanıyorum."

Antony gülümsüyor. "Seni böyle seviyorum."

"Sakin ol Romeo." Henley iç çeker, etkilenmemiştir. "Sadece bir gece oldu."

"Mükemmel bir gece," diye düzeltiyorum onu.

"Bence bir şeyin doğru hissettirip hissettirmediyi anlayacak kadar kadınla birlikte olmuştur," diye yanıtlıyor Antony. "Tüm romantik dünya kıyamet ve kasvet değil, sen

biliyor musun, Hen?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Sen neden bahsediyorsun ki? Kendine ve Juliet'e bir bak. Demek istediğim, huysuz kışını onun kadar sevecek birini bulduysan, bu ikimiz için kesinlikle umut olduğunu kanıtlar. Ve şimdi . . . bebek geliyor." Henley'nin kollarını sıkıyor ve omuzlarını sallıyor. "Koca Baba."

Henley gözlerini devirir. "Sadece diyorum ki, ağırdan al."

"Ne kadar hızlı gitmen gerekiyorsa o kadar hızlı git." Antony sırtarak bana dirsek attı. "Grinch'i dinleme."

"Hayır, merak etme." Biraz şampuan alıp sepetime atıyorum.

"Tamam, başka neye ihtiyacın var?" Antony etrafına bakınırken sorar.

"Nasıl romantik olunacağını öğrenmeliyim."

"İmkansız." Henley bana donuk donuk bakıyor.

"İmkânsız değil."

"Sözlüğe bak o zaman."

"Sözlükte mi yazıyor?" Rafların arasında yürürken kaşlarımı çatıyorum.

"Evet." O tutar Yürümek içinde ön tarafta. "Bu aptal ve saf kelimeleri arasında."

Rebecca

Bavulumun fermuarını çekmek için eğildim ve içimde bir zonklama hissettim. Vücudum bu sabah hassas, zorlu gecemizin sonuçlarına katlanıyor.

Blake'in üzerimdeki görüntüsü zihnimde uçuşmaya başladı. Bacaklarım omuzlarına dolanmıştı, siki o kadar derindeydi ki bana verdiği her bir santimi hissediyordum.

Gelirken yüzündeki ifade.

Kendi kendime sırtıyorum; o lanet piercing'i hâlâ hissedebiliyorum ve Tanrım ... iyiydi. Kimi kandırıyorum: iyi değildi.

Olağanüstü bir şeydi.

Ve şimdi bütün bir hafta boyunca onunla baş başa kalacağım. Bavulumu sıkıştırmaya devam ederken gülümsüyorum.

İşler daha iyi gidemezdi.

Bu sabah gitmeden önce uyuduğumu sanıyordu. Yanımda uzanırken bana baktığını hissedebiliyordum. Battaniyeleri üzerime çekti ve alnımdan usulca öpüp iyi bir gün geçirmemi fısıldamadan önce beni içeri soktu.

Kalbim.

Arkadaşlığımızın ne kadar güçlü olduğundan dolayı iyi anlaşıcağımızı biliyordum, ama fiziksel yönümüz beni şaşırttı. Bu kadar iyi olacağını ya da vücudumun neye ihtiyacı olduğunu bu kadar iyi anlayacağını hiç hayal etmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, uzun süredir biriyle birlikte olmadığım için mi yoksa daha önce hiç bu düzeyde bir bağ kurmadığım için mi bilmiyorum.

Farklı hissettiriyor.

Bir masal kitabındaki gibi, aradığım duygular.

İyi günler dilerim. Fısıltıyla söylediği sözleri kafamın içinde tekrar duyuyorum ve saatime bakıyorum.

Onu görmeme iki saat var.

Porsche ön tarafa yanaşıyor ve penceredeki yerimden aşağı yukarı zıplıyorum. Mutfağa geri dönüyorum ve fırının yansımada kendimi kontrol ediyorum.

Tak, tak.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Kapı açılıyor ve orada duruyor, 1.80 boyunda cennet gibi bir adam. Bana yavaş ve seksi bir gülümseme verdi. "İşte orada."

"Merhaba." Işınlanıyorum.

"Merhaba." Öne çıktı ve beni kollarının arasına aldı. Dudakları nazikçe dudaklarımı kavıyor. "Cancún için hazır mısın?"

"Öyleyim." Dudakları boynuma inerken gülümsüyorum. Elleri arkama gidiyor ve beni kendisine doğru çekiyor. "Şunu yapmayı kes yoksa uçağımızı kaçıracağız," diye mırıldanıyorum boynumu öperken daha da sertleşirken.

"Seni uçağa hazırlıyorum."

Kollarından kurtulmaya çalışırken kıkırdıyorum. "Uçak yolculuğu için tahrik olmaya ihtiyacım yok, Blake."

"Sevgilimin her zaman tahrik olmasını istiyorum." Gözlerim onunkilerle buluştu.

Kız arkadaşı.

İçimi bir heyecan kaplıyor. Bu fangirling'i gerçekten kontrol altına almam gerekiyor; kontrolden çıkıyor.

"Çantalarım burada." Bavulumu aldım ve o da benden aldı. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır." El çantamı alıp onu kapıya kadar takip ediyorum. "Çiçeklerini suladın mı?" Arabasına doğru yürürken sordum.

"Evet anne, öyle mi?" Bavulumu bagaja koyarken sırtıyor.

"Evet, baba."

Sanki bu başımıza gelen en iyi şeymiş gibi birbirimize aptalca gülümsüyoruz.

Belki de öyledir.

Arabaya biniyoruz ve elimi tutup arabayı sürerken kalın dörtlü kasının üzerine koyuyor. Sohbet ediyor ve arada bir, ben sakın davranmak için elimden geleni yaparken o düşüncesizce elimi tutup parmak uçlarımı öpüyor.

Bu gerçekten oluyor mu?

Bu şimdiden hayatımın en iyi tatili oldu.

"Kaptanınız konuşuyor. İniş için hazırlanıyoruz. Umarım keyifli bir yolculuk geçirmişsinizdir ve bugün bizimle uçtuğunuz için teşekkür ederim."

Seyahat ortağıma gülümsüyorum ve o da bana seksi bir göz kırpmıyor. Blake ve ben çok fazla şampanya içtik ve altı saatlik uçuş boyunca güldük ve flört ettik.

"Business class uçtuğumuza hâlâ inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Sadece ekonomi sınıfında uçtuğuna inanamıyorum." Gözlerini açıyor.

Aklım evliliğime ve her şeyin eskiden nasıl olduğuna dönerken koltuğumda arkama yaslanıyorum. Asla iş seyahatlerine çıkmazdık; lüks restoranlara gitmez ya da egzotik tatillere çıkmazdık. Paramız olmadığından da değil; John dev bir aile vakıf fonuna sahip, yüksek maaşlı bir cerrahti. Gereksiz para harcayacak hiçbir şey yapmadık ve o zamanlar bunun akıllıca davrandığımız ve kötü günler için para biriktirdiğimiz için olduğunu düşünüyordum. Şimdi daha iyi biliyorum ki John'un metreslerinin banka hesabı için para biriktiriyormuşuz. Hani şu şarap ve yemek için kullandığı hesap.

O zamandan beri, gittiği tüm o konferans gezilerinin aslında onları egzotik tatillere götürmek için bir kılıf olduğunu öğrendim ve hayatım üzerine bahse girerim ki business uçuyorlardı. Bizim gitmemize izin verilmeyen lüks restoranlara gittiler çünkü akşam yemeğine o kadar para harcamak aptalcaydı.

Tüm ihanetlerine dönüp baktığımda, onlara benden daha saygılı davrandığını ve onları benden daha iyi yerlere götürdüğünü bilmek beni en çok yaralayan bilgiydi.

Rastgele bir piliç için para harcamaktan mutluydu ama ona umutsuzca aşık olan tek kadına karşı cimriydi.

En çok sevmesi gereken kişiyi, karısını.

Blake uzanıp elimi tutuyor ve beni o hüzünlü anıdan çekip çıkarıyor, ben de ona gülümsüyorum. "Nerede kalıyoruz?" diye soruyorum.

"Muhteşem bir yer."

Araba büyük bir araba yoluna giriyor ve ben ön pencereden bakıyorum. Bahçeler tertemiz ve yanan meşaleler geniş araba yolunu aydınlatıyor. Beyaz takım elbiseli adamlar kumtaşı binanın büyük süslü kapılarının etrafında duruyor.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Burası da neresi?"

"Umarım ününe yakışır bir yerdir." Blake etrafına bakınıyor ve omuz silkiyor. "Şimdiye kadar çok iyi."

Araba durdu ve kapıcı arabamın kapısını açtı. "İyi akşamlar." Gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Dışarı çıkarken gülümsüyorum ve bir sürü adam bavullarımızı arabadan indirmeye başlıyor.

Başka bir adam Blake'e, "Resepsiyon bu tarafta," der.

"Teşekkür ederim." Elim tutuyor ve bana yol gösteriyor.

Fuaye. Gözlerim kocaman oldu. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

"Evet." Blake yüzümü okşarken bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

Karnımda kelebekler dans ediyor. O çok rüya gibi.

Masaya doğru yürüdük. "Merhaba, giriş yapıyoruz, lütfen. Adım Blake Grayson."

"Merhaba, Bay Grayson." Adam bilgisayarında bir şeyler yazarken ikimize de gülümsüyor. "Benim adım Allan ve bugün sizinle ben ilgileneceğim. Evet, işte geldik. Çatı katında altı gece kalacak mısınız?"

"Bu doğru." Blake başını sallar.

Çatı katı.

Gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum ve Blake kolunu bana dolayarak şakağıma bir öpücük konduruyor.

Allan, "Bir dakika içinde döneceğim efendim; arkadan anahtarlarınızı almam gerekiyor," diyor.

"Elbette." Blake şakağıını tekrar öpüyor.

"İnsanların içinde çok sevecensin," diye fısıldıyorum, yarı utanmış bir halde.

"Neden olmayayım ki? Kızım la gurur duyuyorum." Eli kolumdan aşağı kayıyor ve gözleri vücudumda gezinirken elimi tutuyor. "Yani... ona bir bak."

Oh . . .

Allan anahtarlarla geri döner. "Bu taraftan. Bay Grayson. Size odanızı göstereyim."

"Teşekkür ederim."

Koridor boyunca onu takip ediyoruz ve su özelliğı olan süslü bir bahçeden geçip تنها bir patikadan aşağı iniyoruz. "Kendi yirmi dört saat uşağıınızla birlikte özel bir sonsuzluk havuzunuz var." Okyanusun sesi biz yaklaştıkça daha da yükseliyor. Tam suyun üzerinde olmalı.

Omuzlarımı heyecanla yukarı kaldırıyorum ve Blake'in gözleri zevkle dans ediyor.

Bir patikanın sonuna geldik ve merdivenlerden yukarı çıktık. Kapının kilidini açıyor ve ağzım açık kalıyor. Tavandan tabana camlar okyanusa bakıyor; mobilyaların hepsi krem rengi ve mobilyalar lüks.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım.

"Havuz burada." Bizi güverteye çıkardı. "Bir spa var ve içerideki telefon uşağıınız için. Onu istediğiniz zaman, yirmi dört saat arayın; hizmetinizdedir."

Ağzım açık kalırken etrafıma bakıyorum. "Bu muhteşem," diye fısıldıyorum hayranlıkla.

"Beğendin mi?" Blake sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi ayak parmaklarının üzerinde sallanıyor.

"Bayıldım." Beni kollarının arasına aldı ve öptü. "Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı efendim?"

Allan
diyor.

Blake'in dudakları benimkilere kilitleniyor ve kolunu Allan'a doğru sallıyor.

Allan gülümsüyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Güzel erkeğime bakıyorum. "Beni şımartıyorsun," diye fısıldıyorum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Alış buna."

"Neredeyse hazır mısın Bec?" Blake arıyor.

"Bir dakika." Saçımı bitirirken saç maşasını tutuyorum. Beklediğimden daha uzun sürdü. Kıvırmak zorundaydım; nemle birlikte kendi başına bir zihne büründü. Kıvırcıklık burada uğraştığım şeyin yanına bile yaklaşamaz. Aynada kendime bakıyorum. Straplez, vücuda oturan mercan rengi bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorum. Cancún havasına girip renkli ve mutlu bir şeyler giymek istedim.

Son parçayı kıvırmaya çalışırken ütüyü tutmaya devam ediyorum. "Rebecca," diye sesleniyor Blake. "Geç kalacağız, bebeğim."

Sakinleştirmek için parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken "Geliyorum," diye sesleniyorum.

Blake ortaya çıkıyor. Siyah bir takım elbise ve siyah papyonlu beyaz bir gömlek giymiştir. Kumral saçları dağınık bir kıvrıma sahip ve çenesi cam kesecekmiş gibi görünüyor.

Daha önce bu kadar muhteşem görünen bir erkek görmüş müydüm bilmiyorum.

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken kapının pervazına yaslanıyor. "Vay canına. ." diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine.

Onun tepkisi karşısında midem bulanıyor. "İyi görünüyor muyum?" Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve etrafımda dolaşıyor, sanki bir sonraki yemeğini ölçüyormuş gibi. Tek kelime etmeden önümde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini kalçalarımın yukarı kaydırarak elbisemi de yukarı çekiyor. "Görünüyorsun

. . ." Dantelli G-string'imden üzerinden cinsel organımı okşuyor.

"Yenilebilir." Külotumu yana çekiyor ve beni oradan öpüyor. Gözleri saygıyla kapanıyor ve öpücüğü derinleşirken bir bacağımı omzunun üzerinden kaldırıyor. Dili dudaklarımın arasında yuvarlanıyor ve dengemi korumak için omuzlarımı kavriyorum.

Aynada bizi görüyorum ve ellerim onun saçlarında geziniyor.

Oh . . .

Sikeyim.

"O kadar güzelsin ki dayanamıyorum," diye fısıldıyor içime; dişleri klitorisimi sıyrıyor ve ürperiyorum.

"Bunu yapmayı bırakmazsan boşalacağım," diye mırıldanıyorum başını kendime doğru tutarken.

Sakin durma.

Kalın dili saldırısını güçlendiriyor ve tekrar ürperiyorum. "Blake," diye mırıldanıyorum.

"Evet, bebeğim?" Dizlerinin üzerinden bana bakıyor. Dudakları benim uyarılmamla parlıyor ve büyük kahverengi gözleri karanlık ve tehlikeli. "Durmamı ister misin?"

Ona bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Ne istiyorsun Rebecca?" "I . . ."

"Bana ne istediğini söyle," diyor fısıltıyla. "Gelmek istiyorum."

"Yüzümde mi?" Kaşları seksi bir şekilde kalkıyor. "Ağzımda."

"Evet." Başımı salladım.

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Aferin kızıma." Beni öyle derin yalıyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor. "İstediğin şeyi istemen hoşuma gidiyor." Bana yapıştı ve sertçe emdi.

Oh . . .

Ayaklarım titriyor ve tek stiletto'mun üzerinde sallanıyorum. Bu işte nasıl bu kadar iyi?

Dilini oynatırken içime gülümsüyor ve başımı geriye atarken yıldızları görüyorum. Daha fazla dayanamayana kadar bunu tekrar tekrar yapıyor ve ben uçuruma dalıyorum. Şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm beni sert bir şekilde vuruyor, ve ben haykırıyorum. Çığlığımın sesi etrafımızdaki fayanslarda yankılanıyor.

Beni emiyor, sonra ayağa kalkıp beni leğenin üzerine eğiyor ve elbisemi yukarı çekiyor.

Uyarılma sisinin içinde bir yerde pantolonunun fermuarının açıldığını duyuyorum ve sonra sikini vücudumun derinliklerine kaydırıldığını hissediyorum. "Sana ihtiyacım var." Bacaklarımdan birini kaldırıyor ve yanımızdaki leğenin üzerine koyuyor. Aynada birbirimize bakıyoruz. Beni sertçe sikerken dizleri bükülüyor. Hızlı ve öfkeli, sanki zamana karşı savaşıyormuşuz gibi, sanki bunu yapmamamız gerekiyormuş gibi.

Göğüslerim her itişte elbisemin içinde zıplıyor ve bu planda yoktu.

Başımı çeviriyor ve kalçaları beni piston hızıyla sikerken beni derinden öpüyor. Onun şiştiğini, gittikçe sertleştiğini hissedebiliyorum.

Aramızdaki bu duygu . . .

"Oh . . . ." diye inliyor. "Fuuuuuck." Kendini derinlere doğru tutuyor ve elleri kalça kemiklerimi neredeyse acı verici bir güçle kavrarırken sikinin sarsıldığını hissediyorum.

Öpüşmemiz şefkate dönüşüyor ve anın içinde kaybolurken gözlerimiz kapanıyor.

Telaşsız ve kutsal.

Aramızda tatlı bir an, onun sert vücudu hâlâ benimkinin derinliklerinde, ama içindeki canavar geçici olarak evcilleştirildi.

"Geç kalacağız," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Umurumda gibi mi görünüyor?" Gülümsüyor.

"Duş almamız gerek." Elinden kurtuldum ve geri çekildim.

"Zamanımız yok."

"Annenle seks kokusu içinde buluşmayacağım, Blake." Kıkırdıyor. "Endişelenmen gereken kişi rahip." "Blake." Gülüyorum. "Dur."

"Kilisede kesinlikle alev alacaksın." "Bunu sen söylüyorsun, bu bir şaka."

"Evet, öyle, benden geliyor." Elbisemi başımın üzerine kaldırıyor. "Bunu ona söylediğinden emin ol." Beyaz dantel iç çamaşırlarımla önünde duruyorum. Gözleri vücudumda aşağı doğru iniyor ve sonra gözlerimle buluşmak için yükseldiklerinde, tekrar uyarılmayla parlıyorlar. "O rahibe ne kadar kremi ve ıslak olduğunu söyle." Dudaklarını yalıyor. "Ona tadının ne kadar güzel olduğunu söyle." Elini boğazıma doluyor ve beni duvara doğru itiyor.

Eylemin baskınlığı hormonlarımı aşırı hızda harekete geçiriyor. Birbirimize bakarken adrenalin kan dolaşımda çılgılık atıyor.

Yüce Tanrım.

Bağışla beni Peder, çünkü günah işledim.

Araba kiliseye yanaşıyor ve etrafta toplanan kalabalığa bakıyorum. Herkes şık giyinmiş, insanlar birbirlerini gördükçe gülüyor ve sohbet ediyor. Uzun zamandır görüşmeyen aile ve arkadaşlar arasında bir sürü selamlaşma.

Artık o kadar cesur hissetmiyorum.

Blake şoföre "Tam burada," diye talimat verir. Şoför kenara çekip arabayı park etti. Blake iniyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Ona gergin bir gülümseme veriyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Buradaki herkesi tanıyor musun?" Arabadan inerken sordum.

"Hiçbir fikrim yok." Yolun karşısındaki kiliseye ve insanlara bakıyor. "Herkes değil." Elini elinin içine aldı. "Ailemle tanışmaya hazır mısın?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Olabileceğim kadar hazırım."

Yol boyunca yürüyoruz ve yaklaştıkça insanlar bizi izlemek için dönüyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldar gibi yaptı biri. "Blake bir randevu getirmiş."

"Zekice." Blake yüzünü buruşturuyor. "Kuzenlerim nasıl fısıldayacaklarını bilmeyen bir kabus."

Kıkırdıyorum; bütün aileler aynı.

"Şimdiden özür dilerim. Konuşmalar biter bitmez gidebiliriz." Beni kalabalığın arasından çekerken kaşlarını çatıyor.

"Sorun değil." Gülümsüyorum. Gerçekten de iyi. Onun ailesinin de benimki gibi olması bir şekilde rahatlatıcı.

"Merhaba." Beni yönlendirirken insanlara başıyla selam veriyor. "Merhaba Patty Teyze." Yanağından öpüyor. "Bu Rebecca."

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Şey ..." Patty Teyze beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Çok sevimli değil misin?"

"Elbisene bayıldım," diyorum ona.

"Teşekkür ederim. Bunun içine girebilmek için bir yıldır diyet yapıyorum." Ellerini kalçalarına koyuyor. "Salı sabahları basketbol merkezindeki WeightWatchers'a gidiyorum. Çok pahalı ama gerçekten buna değdiğini düşünüyorum çünkü kendi başıma yapamazdım. Frank bana paramı biriktirebileceğimi söylüyor ama o ne bilir ki?" Bana abartılı bir şekilde göz kırpmıyor.

Blake ona bakarken kaşları çatılıyor ve ben de gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırıyorum.

"Sonra görüşürüz Patty Teyze," diyor beni kalabalığın arasından biraz daha geçirirken. Omzunun üzerinden "Ailem iğrenç bir aşırı paylaşımcıdır," diyor. "Lütfen burada gördüğünüz ya da duyduğunuz her şeyi unutun."

"Oh," diye ağlıyor biri. "Ayakkabılarım şimdiden su topladı." Baktığımda genç bir kız görüyorum, belki de

On dört yaşında, yüksek topuklu güzel bir elbise giymiş. Elinde ayakkabılarından birini tutuyor. "Yara bandı olan var mı?" diye sesleniyor.

İnsanlar çantalarını karıştırmaya başlıyor ve kalbim kabarıyor.

"Klas," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "Merhaba, Belinda." Genç kızı öpüyor. "Bu Rebecca."

"Merhaba." Ayakkabısını tutarken gülümsüyor. "Yara bandınız yok, değil mi?"

Blake de ona uyuyor ve ceplerini yokluyormuş gibi yapıyor. "Korkarım ki hayır."

Annesine döner. "Sana bu aptal ayakkabıları giymemem gerektiğini söylemiştim."

"Blake!" diye bağılıyor annesi, onu bir aşağı bir yukarı süzerken. "Sevgilim, çok yakışıklı görünüyorsun."

"Merhaba, Thelma Teyze." Yanağından öpüyor. "Bu Rebecca, kız arkadaşım."

Kız arkadaşım.

"Ohhh." Gözleri fincan tabağı kadar genişledi. "Artık resmi misin?" Beni bir ayı gibi kucakladı. "Ailemize hoş geldin tatlı çocuk. Bir sonraki düğün senin düğünün olacak, kaçmasına izin verme. Değil mi canım?"

Blake burnunun kenarını çimdikliyor ve ben de onun bu utancı karşısında kıkırdıyorum.

Zarif ve sofistike playboy Blake Grayson'ın utanç verici bir ailesi var ve dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şey.

"Bu aptal ayakkabıları ne yapacağım ben?" diye araya giriyor genç kız. "İçinde bulunduğum acı kimsenin umurunda mı?"

"Pek sayılmaz canım," diye yanıtlıyor annesi gözlerini benden ayırmadan.

"Annem ve babam nerede?" Blake etrafına bakınırken sorar.

"Emin değilim," diyor o da etrafına bakınırken. "Kız kardeşin Catherine'in SPANX'ile ilgili bir sorunu var."

Blake kaşlarını çatıyor. "Ne tür bir sorun?"

"Bilmiyorum," diye homurdanıyor. "Elbisesi onlara yapışıyor ve yukarı doğru çıkıyor ya da onun gibi bir şey. Baban köşedeki dükkândan el kremi almaya gitti."

"Aman Tanrım." Blake gözlerini deviriyor. "Sırada ne var?"

"Oh," diye araya giriyorum. "Blake, hazır oradayken Belinda için yara bandı alması için babanı aramalısın."

"İyi nokta." Telefonunu çıkarır ve numarayı çevirir.

"Sen de zekisin." Thelma bilmiş bilmiş gülümsüyor. "Neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum."

Gülümsemeye zorluyorum. Güçlkle yürüyebilen bir çocuk için yara bantlarını hatırlamak pek akıllıca bir davranış sayılmaz ama yine de kabul ediyorum.

Arkamdan iki el belime dolanıyor ve Blake kime ait olduklarını görünce omzumun üzerinden gülüyor. "Merhaba anne."

Döndüğümde bir kadın görüyorum. Kısa boylu, kıvrımlı ve çok güzel bir gülümsemesi var. Saçları kumral ve Blake'in gözlerine sahip. "Rebecca?" Gülümsüyor.

"Evet."

Yanağımdan öpüyor ve çok nazik bir enerjisi var. Anında kendimi rahat hissettim. "Bu benim annem, Rosemary." Blake ona sarılıyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum. "Aile benzerliğini görebiliyorum." "Sen harikasın." İki kolumu birden tutuyor. "Ben yarı yarıya sana şimdiden aşığım."

"Sakin ol anne." Blake gözlerini açıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Seni özledim sevgilim. Seni haftalardır görmedim." Dönüyor ve ona tekrar sarılıyor.

"Biliyorum, özür dilerim," diye yanıtıyor. "Uzun saatler çalışıyorum."

Ayaklarımın fotoğrafını çekiyorum.

İçimi suçluluk duygusu dolduruyor. Onun zamanını bu kadar talep etmeyi bırakmalıyım.

Blake etrafına bakınıyor. "Kızlar nerede?"

"Bu tarafa." Annesi onun elini tutuyor ve bizi kalabalığın içinden geçiriyor. "Bu taraftan."

"Ayağım ne olacak?" Belinda elinde ayakkabısıyla arkamızda topallayarak ilerlerken soruyor. "Ayaklarım kimsenin umurunda değil."

"Haklısın," diye fısıldıyor Blake nefesinin altından.

Rosemary gözlerini kaçırır.

Yine kıkırdamaya başlıyorum ve içimden bir ses Belinda'nın ailenin drama kraliçesi olduğunu söylüyor. Yan tarafa doğru yürüyoruz ve birlikte duran üç kız görüyoruz. "İşte buradalar." Rosemary gülümsüyor.

Blake her birini öpüp kucaklıyor. "Rebecca, bunlar benim kız kardeşlerim, Catherine, Aubrey ve Emery."

"Merhaba." Hepsi gülümsüyor ve teker teker elimi sıkıyorlar.

"Sizinle tanışmak çok güzel." Blake her birine sarılır ve hepsi sohbet etmeye başlar.

Şok oldum. Bu kızlar hiç de beklediğim gibi değiller. Blake o kadar yakışıklı ve kibar ki ailesinin de aynı şekilde olacağını düşünmüştüm. Göz alıcı modeller, yargılama ve yetersizlik hissi bekliyordum.

Hayal ettiğimden milyon kat daha iyiler.

Güzel, kıvrımlı ve sıcak. Catherine uzun, Emery kısa. Aubrey benim boyumda. Normal kızlar gibi görünüyorlar; misafirperver ve mutlu hissediyorlar.

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyor Catherine elimi avuçlarının içine alırken. "Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir bekleyiş içindeydik."

Göz ucuyla Blake'in eliyle arkamdan sesimi kıs işareti yaptığını görüyorum.

"İşte buradasınız," diyor arkamızdan bir erkek sesi. Hepimiz döndüğümüzde yaşlı bir adamın bize yaklaştığını görüyoruz. Uzun boylu, yakışıklı, tuzlu ve biberli saçları var: Blake'in ikizi.

"Baban mı?" Gülümsüyorum.

"Nasıl tahmin ettin?" Rosemary gülümsüyor. "İkizsiniz, ha?" "Tanrım, birbirinize çok benziyorsunuz." Gülüyorum.

"Kişilik olarak da." Rosemary gözlerini kocasından ayırmadan gülümsüyor. "Dünyadaki en şanslı kız benim."

Çantayı Catherine'e uzatırken, "Sana biraz krema getirdim," diyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Umarım bu işe yarar." Gözleri bana kaydı. "Sen Rebecca olmalısın?" "Evet, benim."

Elimi sıkmak için elini uzattı. "Ben Blake. Sizinle tanışmak çok güzel."

"Blake de mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Başka bir isim bulamadılar." Blake'im gözlerini deviriyor.

Gülümsüyorum. Üzerime garip bir tesadüf duygusu çöküyor ve birkaç şey yerine oturuyor.

Blake Grayson Sr. yakışıklı, kibar ve Blake'in babasının olmasını hayal ettiğim her şeye sahip. Yine de normal bir kadını seviyor ve normal kızları var. O normal; farklı görünen sadece dış görünüşü.

Bu benim Blake'im için de geçerli mi?

Başından beri onu yanlış mı okuyormuşum?

Aubrey kolunu benimkine doladı. "Hadi içeri girelim."

"Tamam." Gülümsüyorum.

Emery kolunu diğer koluma doladı. "Gidiyoruz."

"Peki ya ben?" Blake arkamızdan sesleniyor.

"Rebecca'yı her gün görüyorsun, Blake. Bu gece sıra bizde."

"Ve sonra bir sanatçıyla çıktım," diye devam ediyor Aubrey. "Ama o tamamen yaratıcılık ve dünyevi deneyimlerle ilgileniyordu ve bu harika bir şey, anlıyor musunuz? Ama bir fincan kahve alamayacak kadar parasızsa ve tüm ilişkiniz çok pahalı olduğu için hangi restorana gitmeyeceği üzerine kuruluysa,

ne anlamı var ki?" Şampanyasını yudumluyor. "O fiyat konusunda sızlanmadan McDonald's'a bile gidemiyorduk."

"Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor." İrkildim. Blake'in bakışlarına bakıyorum. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, elinde bir kadeh kırmızı şarapla beni kız kardeşleriyle sohbet ederken izliyor. Siyah takım elbisesini giymiş, saçları biraz kıvrılmış ve bana tüm zamanların en iyi gel beni becer bakışını atıyor.

Şampanyamı yudumlarken utangaç bir şekilde gülümsüyorum, tam olarak ne düşündüğünü biliyorum. Aubrey'ye dönüp bana anlattıklarını dinliyormuş gibi yapmaya çalışıyorum. Ama Blake Grayson size şeytanın ta kendisi gibi bakarken kim konsantre olabilir ki?

Çok yaramaz.

Hayatta her şey çok iyi gittiği için kendinizi çimdiklediğiniz o anları bilirsiniz.

Şu anda bir tanesinin ortasındayım.

Blake'in ailesi mükemmel - kesinlikle ve tamamen mükemmel.

Annesi arkadaş canlısı, kız kardeşleri ilahi ve babası, şey ... sadece gümüş bir tilki diyelim.

Adam gülünç derecede seksi.

Nazik, kibar ve bir insanda hayran olduğum her şeye sahip.

Teyzeleri, amcaları ve kuzenleri, hepsi biraz kaçık, ama sanırım bu geniş aileler için standart, değil mi?

Tuhaf bir tuhaflık değil, sadece utanç verici bir tuhaflık ve bunu daha da sevimli bulduğumu söylemeliyim.

Emery, "Aman Tanrım, sonra bir itfaiyeciyle çıktı," diye araya girdi. "O da annemle babamın yanına gömleksiz gelirdi."

"Hayır." Gülüyorum. "Kesinlikle hayır."

"Bu doğru." Rosemary sırtımdan önce başını sallıyor. "Yani, o kadar da kötü değildi. O çok kolay biriydi

gözleri."

"Anne!" diye bağılıyor herkes ve ben gülüyorum. Bu kadını seviyorum.

Blake ayağa kalktı ve sandalyeme doğru geldi. "Dans mı?"

"Konuşuyoruz, Blake," diye tersliyor Aubrey.

"Senin için de uygunsa sevgilimle beş dakika geçirmek istiyorum," diye karşılık veriyor. "Kendi randevunu kendin al."

Kız arkadaşı.

Gülümseyip elimi onun elinin içine koyuyorum ve o da beni dans pistine götürüp kollarına alıyor. Yaylı çalgılar dörtlüsü çalıyor ve müzik odanın içinde süzülüyor. "Benim güzel cadım." Bana gülümsüyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Tanıştığınız herkes büyülenmiş gibi görünüyor."

Yakışıklı sevgilime gülümsüyorum. "Büyülemek istediğim tek bir kişi var."

Gözleri benimkileri tutuyor ve aramızdaki hava çatırdıyor. "Peki o kim?" O da eşlik ediyor.

"Şey... uzun boylu, yakışıklı, nazik ve akıllı."

Dans pistindeki kalabalığa gülümsüyor. "Devam edin. Bu özgüvenim için harikalar yaratıyor."

"Ve o bana baktığında tüylerim diken diken oluyor."

Yakınıma eğiliyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Peki siki nasıl?"

Şaşkınlıkla kıkırdıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Yüzüme bakmak için geri çekildi, şaşkınlı.

"Blake Grayson Sr.'dan bahsediyorum."

"Babam mı?" diye soluk soluğa kaburgalarımı dürtüyor, ben de kahkahalarla gülüyorum. "Beni yaraladın."

"Şaka yapıyorum." Gülüyorum. "Şaka yapıyorum."

O gerizekalılar Ben daha yakınıla onun el olarak a Ceza gibi davran.

"Aleti nasıl?" Sorusunu tekrarlıyorum.

Yaramazca gülümsüyor. "Evet."

"İnanılmaz. Seksin bu kadar iyi olabileceğini hiç bilmezdim." Yakışıklı sevgilime gülümsedim. "Bana iyi bir eğitim veriyorsun."

Bana bakarken gözleri kararıyor. "O zaman eve gidip o amcığı sikmeliyiz."

Bir kahkaha patlattım. "Çok romantik, Dr. Grayson."

Beni döndürüyor ve yüksek sesle gülerken beni tekrar içeri çekiyor. "Hiçbir fikrin yok." Beni daha yakına çekiyor ve dudakları dudaklarımla buluşuyor. Şefkatle öpüşüyoruz ve o bana gülümsüyor.

"Benimle geldiğin için teşekkürler." Gözleri kalabalık dans pistinde dolaşüyor. "Biliyorum düğünler ..."

"Eğlenceli." Ona ışınlanıyorum.

"İlginç." Beni tekrar öptü. "Hadi buradan sıvışalım."

Etrafıma bakıyorum. "Yine de henüz bitmedi. Buradan nasıl gizlice çıkacağız?"

"Sen tuvalete git, ben de gidip aileme başımın ağrıdığını söyleyeyim."

"Doğru." Dinlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Sen tuvaletten dön, ben de sana çıkıp çıkamayacağımızı sorayım."

"Yani ailen beni suçlayamaz." Şakağıma vuruyorum. "Akıllıca."

"Ailem seni suçlamayacak, ama onlara eve gidip am sikeceğimizi söylediğimi duymanı istemiyorum."

Kıkırdıyorum. "Lütfen yapma."

Son bir öpücükle beni serbest bırakıyor ve ben de balo salonundan çıkıp fuayeye, kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum. Ağır kapıları itiyorum ve aynada kızarmış yüzüme bakıyorum. Yüzümü şaşkın bir gülümseme kaplıyor.

Kaygısız ve mutlu görünüyorum. Uzun zamandır kendimi bu şekilde görmemiştim.

Kabine süzüldüm ve tuvalete oturdum. Başka biri içeri girerken kapının çarptığını duyuyorum.

"Hey, Blake'i az önce dans pistinde sevgilisiyle gördün mü?"

Kulaklarım diken diken oldu. Bizden mi bahsediyorlar?

"Kim o?" diye soruyor başka bir kadın.

"Aman Tanrım, çok ilginç" diye yanıtlıyor ilk kadın.

"Kız onun arkadaşıyla evliydi ve adam onu ondan çaldı."

Gözlerim açıldı. Hay sikeyim. Bizim hakkımızda konuşuyorlar.

"Ne?" diye soluk soluğa kalır ikinci kız. "Yani bir ilişkileri mi vardı?"

"Muhtemelen." İlk kız homurdanıyor. "Blake'i bilirsin, her zaman sahip olamayacağı şeyleri ister."

Dikkatle dinliyorum.

"Bana oldukça aşık görünüyor," diye cevap veriyor ikinci kız ve ben tuvalet sifonunun sesini duyuyorum.

"Ha, biraz zaman ver," diye yanıtlıyor. "Sanki boşanmış bir kadın onu tutabilirmiş gibi. Hangi salak bir oyuncu için evliliğini bir kenara atar ki?"

Musluğun açıldığını duyduğumda kalbim sıkışıyor.

"Hey, ben Blake Grayson. Onunla bir gece geçirmek için her şeyi bir kenara bırakabilirim."

Gülüyor. "Tüm kadın nüfusu gibi." Kağıt havlu dispensерinin açıldığını duyuyorum. "Senin de zamanın gelecek; üç ay içinde yine bekar olacak."

"Ally'nin düğününde kesinlikle ona hamle yapacağım."

"Kesinlikle." Kapının açıldığını duydum. "Belki de onu daha önce aramalıyım..."

"Yapmalısın ..."

Onlar ayrılırken sesler uzaklara doğru süzülüyor. Vay canına.

Kendimi tutmaya çalışırken nefesim titriyor ve kapının arkasına bakarken gözlerimde sıcak, yakıcı yaşlar birikiyor.

Sanki dul bir kadın onu tutabilirmiş gibi.

Gözlerimdeki yaşları öfkeyle siliyorum.

O haklı.
Ne yapıyorum ben?

Bölüm 20

Cancún'un gece hayatı akıp giderken taksinin penceresinden dışarı bakıyorum. Blake elimi kucağında tutuyor ve mutlu bir şekilde sohbet ediyor.

Sanki dul bir kadın onu tutabilirmiş gibi.

Elimi tutup parmak uçlarımı öpüyor ve ben de gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum. Yumuşakça gülümsüyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Sıcak ve nemli hissediyorum ve milyonlarca duygu içimde son hızla akıyor.

Birden klostrofobik oldum ve sadece eve gitmek istiyorum.

Ondan ve bu yerden olabildiğince uzağa kaçmak istiyorum.

Ve biliyorum ki o sadece tuvaletteki rastgele bir kızdı ve fikirleri hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun ne düşündüğünü hiç umursamamalıyım, ama dürüst olalım, o sadece herkesin düşündüğü şeyi söylüyordu.

Blake, "Yarın ailemle kahvaltı ettikten sonra bir araba kiralayıp gezmeye gidelim," diyor.

Başımı salladım.

"Biz buradayken özellikle görmek istediğiniz bir şey var mı?"

Sanki dul bir kadın onu tutabilirmiş gibi.

Midem çalkalanıyor.

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Omzumu ovuyor. "Sessizleştin."
Drama kraliçesi olma.

"Sadece ..." Kaşlarımı çatıyorum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." "Sorun ne?" diye soruyor usulca.

"Midem bulanıyor," diye yalan söyledim. "Belki de baharatlı başlangıç yemeğidir."

Kıkırdıyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Belki de yediğin o baharatlı sikler yüzündendir."

Hüzünle gülümsüyorum. Kendimi bu kadar berbat hissederken beni ancak o gülümsetebilirdi. "Büyük ihtimalle."

Neyim var benim?

Bir dakikalığına anı yaşayamaz mıyım?

Boğazımdaki yumru acımaya başlıyor ve gözyaşlarım tehdit ediyor. Yüzümü ondan korumak için pencereye doğru dönüyorum.

Bizi tanımayan rastgele bir kızdı.

Neden beni bu kadar üzdü?

Çünkü içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum.

Araba otelimize yanaşıyor ve biz de iniyoruz. Blake elimi tutuyor ve resepsiyona doğru yürüyoruz. Resepsiyondaki iki kızın onu süzdüğünü fark ediyorum ve ona bakıyorum. Uzun boylu, yakışıklı, siyah bir takım elbise giymiş ve papyonunu çözmüş, gerçekten de göze çarpıyor. Bu kadar dikkat çekmesine şaşmamalı. Onları suçlamıyorum; ben de ona bakardım.

Hiçbir şeyden haberi yok ve asansöre bindiğimizde kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Odamıza gittiğimizde sana bir fincan çay yapacağım." Şakağımı tekrar öpüyor. "Çay her şeyi düzeltir."

Keşke.

"Tamam." Gülümsemeye zorluyorum ve bir kez daha gözyaşları tehdit ediyor.

Ugh . . .

Benim neyim var böyle?

Odamıza gittik ve Blake doğruca mutfağa gitti.
Aslında yalan söylemiyorum.

Kendimi iyi hissetmiyorum.

Midem o kadar çok çalkalanıyor ki beni hasta ediyor.

"Şimdi, bir su ısıtıcısı olsaydım nerede olurdum?"

Blake tüm dolapları açıp kapatırken kendi kendine konuşuyor.

"Bir sonraki sefere erteleyeceğim," dedim ona.

"Çayını iç ve acele etme. Benim sadece duş alıp yatmam gerekiyor."

"İyi misin?" Beni kollarının arasına çekerken kaşlarını çatıyor.

"Evet." Onu usulca öptüm. "Özür

dilerim." "Üzülme."

"Acele etme."

"Bu, özel olarak hasta olmak istediğin anlamına mı geliyor?" Sırıttıyor.

"Evet," diye mırıldandım.

"Yakaladım seni." Beni kollarından bıraktı. "Sen git özel olarak hasta ol." Beni kendisinden uzaklaştırıyor. "Bana ihtiyacın olursa ara." Arkama dokunuyor. "Senin için buradayım."

"Tamam." Yakıcı gözyaşlarım barajı yıkarken merdivenleri çıkıyorum ve yatak odasına koşuyorum, kapıyı kapatıyorum ve ona yaslanıyorum.

Sadece bir hafta.

Duvarlarımı yıkması ve ona karşı derin duygular beslemem tam bir hafta sürdü. Güldüğümüzü ve sarılıp seviştiğimizi hayal ediyorum.

Tekrar bir ihanete uğrayamam; bundan sağ çıkamam.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve öğürerek banyoya koşuyorum. Tuvaletin kapağını açıyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Sessizlik içinde, yalnız, güvensizlikle zehirlenmiş bir halde tekrar tekrar kusuyorum.

Blake içinden çıkarken yatak alçalıyor ve ben gözlerimi zorla açıyorum.

Sanırım bir saattir uyuyorum.

"Hey." Gözlerimi

ovuşturuyorum.

"Selam." Blake yanımdaki yatağa otururken gülümsüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "İstemiyorsan ailemle kahvaltıya gelmek zorunda değilsin."

"Hayır. Ben istiyorum." Dirseklerimin üzerinde doğrulup odaya bakıyorum. "Yatağa ne zaman geldin? Geldiğini duymadım."

Bu korkunç bir yalan. O yatağa geldiğinde uyuyormuş gibi yaptım ve ancak onun kollarında güvenle yattığımda nihayet rahatlayabildim.

Bu benim hakkımda ne söylüyor? Ondan kaçmak için uyuyormuş gibi yapıyorum ama ancak o bana sarıldığında rahatlayabiliyorum.

Ben gerçek bir psikopatım.

Kendimi tek bir kişi olarak hissedebiliyorum ama yine de düşünce süreçlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

"Saat kaçta orada olmamız gerekiyor?"

Ben soruyorum. "Yarım saat sonra."

"Tamam, hazırlanacağım."

Beni öpmeye gidiyor, ben de elini ç e k i p ayağa kalkıyorum. "Bana bir fincan çay yapar mısın, bebeğim?" diye soruyorum.

"Tamam." Sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi gözleri gözlerimi tutuyor.

"Ne?"

Kaşını kaldırıyor. "Ne, ne?" "Çay mı?"

"Tamamdır." Ayağa kalkıp odadan çıkıyor ve ben gözlerimi kapatıp içimden kendimi tekmeliyorum.

Yapabiliyorken kaçmalı.

"Yani ..." Rosemary kahvesine gülümsüyor. "Siz ikiniz bütün hafta ne yapacaksınız?"

"Asıl soru ne yapmayacağımız." Blake masanın üzerinden bana göz kırpmıyor.

Kız kardeşlerinin hepsi gülüyor ve babası kıkırdarak dirseğiyle beni dürtüyor.

Gülümsemeye zorluyorum.

Sabah mutlu ve neşeli geçti.

Blake'in ailesi çok güzel insanlar ama yine de kahvaltı boyunca kendimi bir yabancı gibi hissederek oturdum. Yani, onlara bağlanmanın ne anlamı var ki?

Sadece kaybedecek daha çok insan var.

Onlar sohbet edip gülüyorlar ve ben milyonlarca kilometre ötedeki boşluğa bakıyorum.

Buraya gelmek bir hataydı.

Blake'e aşık olmak tüm hataların en büyüğüydü.

Şimdi mümkün olan en kötü senaryo devreye girecek.

Onu bir arkadaş olarak kaybedeceğim, ki bu asla ama asla yapmak istemediğim bir şey.

Daha ilk günler. Umarım bu konuda medeni davranabilir ve dostluğumuzu koruyabiliriz.

O n s u z bir hayat hayal ediyorum ve kalbim daralıyor.

Çok aptalca, Rebecca.

"Tamam, artık gitmeliyiz," diyor babası. "Uçağımız bizi beklemeyecek."

Hepimiz ayağa kalkarız ve herkes vedalaşır. Rosemary beni kollarına çekti. "En iyi haftayı geçir, sevgilim."

"Sarılacağım." Ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

Seni neredeyse tanımak güzeldi.

"Eve güvenli bir uçuş dilerim." Gülümsedim. Önce kız kardeşlerine sonra da babasına sarılıyorum ve onlar uzaklaşırken

Blake ile yalnız kaldım. Yukarı bakıyorum ve o da etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor.

"Ne?"

Ha?

"Hâlâ iyi değil misin?"

"İyiyim."

"Hiç hasta oldun mu?"

"Bu ne anlama geliyor?" Ben de karşılık verdim.

"Sadece seni tanıyorum ve seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu kadar dramatik olmayı bırak." Gözlerimi deviriyorum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım; bana senin hiçbir sorunun olmadığını mı söylüyorsun?"

"Kulaklarını aç." Şimdi sinirlenmeye başladım.

"O zaman bu da neydi?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"İki saatlik bir kahvaltı boyunca iki kelime söyledin ve yaklaşık iki yüz gülümseme taklidi yaptın."

"Ben sadece ..." Pişman olacağım bir şey söylemeden önce kendimi durduruyorum.

"Sen sadece ne?" Kaşını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Tükür onu."

Saldırganlığı beni şaşırttı; onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim.

"Özür dilerim. Eğlendirmem gerektiğinin farkında değildim" -parmaklarımı havaya kaldırıyorum-
"eğlendirmek".

Dönüp fırtına gibi gitmeden önce gözleri benimkileri tutuyor.

Ne?

Peşinden yürüyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Otele geri dönüyorum." Önden yürüyor ve ben neredeyse ona yetişmek için koşuyorum.

"Sen kızgın Çünkü I yapmadı
konuşmak kahvaltı boyunca?" Alay
ettim.

Yürümeye devam ediyor.

"Çünkü lanet olsun, bilseydim daha ilginç olmak için tuzluk ve biberliklerle hokkabazlık yapardım."

Gözlerini devirir ve yürümeye devam eder.

"Yavaşlar mısın," diye çıkışıyorum yetişmek için koşarken. "Otele dönmek için kendi taksinizi alın."

"Ne?" Olduğum yerde durdum.

"Neden?" "Taksilerimi yalancılarla paylaşmam."

"Ciddi misin sen?" Çileden çıktım.

Burada kızgın olan benim, sıkık herif... İkincilik için ödül yok.

"Ben nasıl yalancıyım?" Şak diye söyledim.

"Oh lütfen." Gözlerini deviriyor. "Zekama hakaret etme Rebecca. Seni rahatsız eden bir şey var. Bana aksini söyleme." Taksi çağırmak için kolunu kaldırıyor, ben de garip bir şekilde yanında duruyorum.

Ondan yayılan düşmanlığı hissedebiliyorum. Huh . . . Kim bilebilirdi ki?

Blake Grayson alıngandır.

Bu tarafı biraz olsun sevdiğimden emin değilim. "Dikkatli ol, Blake."

Ağır çekimde, başı bana doğru dönüyor ve gözleri açılıyor. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

Biraz soluyorum.

Tamam, belki çok fazla.

Bir taksi yanaşıyor, adam biniyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Ciddi mi lan bu?

"Geliyorum," diye bağıriyorum. İsteksizce yana kayıyor ve ben de arkasına tırmanıp kapıyı çarparak kapatıyorum. Arabayı sessizce sürerken camdan dışarı bakıyor. Neden bu kadar kızgın? Ailesine karşı kaba değildim, değil mi?

Belki de öyleydim.

Kahretsin, iyi sakladığımı sanıyordum.

Sessizce yol alıyoruz ve sonunda araba otelimizin önünde duruyor. Arabadan iniyor ve elimi tutmak için

dönüyor.

tırmanıyor ve sonra onu sıcak bir patates gibi bırakıp dönüyor ve içeri giriyor.

Yine öfkelen dim.

Onu koridorda takip ediyorum ve o kapıyı açarken kenarda duruyorum, sonra da hışım la yanından geçip odaya giriyorum. Çantamı masanın üzerine fırlatıyorum. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum."

Kapıyı çarparak kapattı. "Sen benim lanet olası sorunumsun." "Ben mi?" Göğsümü gösteriyorum.

"Sorun ben miyim?"

"Sana bir kez daha ve sadece bir kez daha soracağım. Ve eğer bana yalan söylemeye cüret edersen, seni hemen havaalanına götürürüm." Ellerini kalçalarına koydu. "Senin derdin ne Rebecca?"

"Öncelikle . . ." Ben de ellerimi kalçalarıma koydum. "Sakın beni havaalanına götürmekle tehdit etmeye cüret etme. Kim olduğunu sandığın hakkında hiçbir fikrim yok ama benimle bu şekilde konuşamazsın. Lanet olası havaalanına kendim giderim, teşekkürler."

Birbirimize ters ters bakıyoruz, aramızda düşmanlık Biz.

"Soruma cevap vermedin," diye homurdanıyor.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "İyi. Birbirimizi görmeye baş lamamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Peki neden?"

"Ben sadece ..." Kendimi düzgün bir şekilde ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "Her şeyin eski halini seviyordum ve bu şekilde daha iyi olduğumuzu düşünüyorum."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Sana tapıyorum Blake ve arkadaş olarak daha iyi olacağımızı düşünüyorum."

"Yani ... ne?" Dudaklarını büzüyor. "Benden hoşlanmıyor musun?"

"Öyle değil."

Sırı tıyor ve el çantamı alıp bana uzatıyor. "Bu bana ilk ve son yalan söyleyişin olacak. Getir

dışarı."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Defol. Çık dışarı," diye homurdanıyor. "Hiçbir şey hakkında fazla bir şey bilmiyorum, ama yalan söylediğini biliyorum ve eğer bana sorununun ne olduğunu söyleyecek cesaretin yoksa, o zaman hiçbir anlamı yok."

Öfke kazanır. "Sorunumu bilmek ister misin?" Tükürdüm. "Sana sorununun ne olduğunu söyleyeyim. Dün gece tuvalete gittim ve iki kadının, dul bir kadının seni asla elde edemeyeceğini ve beni terk etmeninin an meselesi olduğunu konuştuklarını duydum."

Ağırlığını arka ayağına verir, fiziksel olarak şaşırmıştır.

"Bu da bana durumumuzu ve ne kadar haklı olduklarını düşündürdü. Benden ayrılman an meselesi ve ben kalbimin kırılmasına hazır değilim, bu yüzden seni bu dertten kurtarıyorum."

"Seni lanet korkak."

Küçümsüyor. "Ne?" Patladım.

"Burada kalbi kırılma tehlikesiyle karşı karşıya olan tek kişi benim."

"Sen mi?" Ağlıyorum. "Nasıl olur da tehlikede olursun?"

"Bak, işte seninle benim f a r k ı m ı z burada. Bana aşık olmaktan korkuyorsun."

"Ve sen bundan korkmuyor musun?" Ağlıyorum.

"Ben zaten sana aşığım!" diye o kadar yüksek sesle bağılıyor ki duvarların boyası neredeyse sıyrılıyor. "Ve bunu bilmiyor olman lanet olası bir kırmızı bayrak."

"Kırmızı bayraklar hakkında konuşmak istiyorsun!" Çileden çıkmış bir şekilde bağılıyorum. "Bana ilk kez beni sevdiğini söylemen büyük bir kırmızı bayrak." Yatak odasına doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan. "Bu konuşma daha bitmedi."

"Evim. Evet öyle."

"Henley senin hakkında haklı," diye sesleniyor. Ne?

Yaşam alanına geri dönüyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Boş ver." Elini yüzünde gezdirirken iç geçiriyor.

"Hayır. Bilmek istiyorum." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Sevgili Henley benim hakkımda ne söyleyecek?"

"Benim ribaund adamı olduğumu ve senin kalbimi kıracağını düşünüyor."

Ağzım dehşet içinde açık kaldı. "Ondan geliyor, bu gerçek bir şaka."

"İşte tam da bu yüzden ondan geliyor. O bunları biliyor; yaşamış. Bana sürekli incinmiş insanların incittiğini söylüyor."

"Belki de incinmiş insanlar incinmekten o kadar korkuyorlardır ki yalnız kalmayı tercih ediyorlardır." Sesim kırılıyor, incinmişliğime ihanet ediyor.

Tavrı yumuşuyor. "Sana zarar vermeyeceğim Bec."

Silueti bulanıklaşıyor.

"Bebeğim. . ." Beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Ya yaparsan?" Boğazımdaki yumrunun arasından fısıldıyorum.

"Ya bana zarar verirsen?"

Gözyaşları barajı yıktı. "Seni nasıl incitebilirim ki?"

"Diğer insanların tuvalette benim hakkımda söylediklerine inanarak."

Utanç içinde yüzümü buruşturuyorum. "Sadece ..."

"Biliyorum." Bana sıkıca sarılıyor. "Her şey yoluna girecek," diyor usulca.

Gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum. "Öyle mi?" "Söz veriyorum."

"Bu beni korkutuyor,
Blake." "Beni de."

"Sana bu kadar erken bağlanmamalıyım," diye fısıldıyorum.

Beni usulca öpüyor. "Ben olduğum zaman adil olur." Öpüşmemiz derinleşiyor ve ilk kavgamızın bittiğini anlıyorum.

"Bu pek de romantik bir aşk ilanı sayılmazdı." Ona kaşlarımı çatıyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Bunu söylediğimi unutamam, tamam mı?" Dudakları boynuma düşüyor.

"Hayır." Dişleri tenimi sıyrırken gülümsüyorum. "Bu konuyu sonsuza dek açacağım."

Gözleri belli bir şeyle parıldıyor. "Sonsuza kadar, kulağa hoş geliyor."

Kalbim kabarıyor. "Öyle."

Öpüşmemiz derinleşiyor ve bir aciliyet hakim oluyor. Dişlerimiz çarpışıyor ve kendimi ondan geri çekilmeye zorluyorum. "Bunu yapmasak olur mu?"

Nefes nefese, şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Ne?" "Tüm bu orgazmlarla beni kör ediyorsun."

"Ama kör olmak için ne güzel bir yol." Yaramazca gülümsüyor.

"Ben ciddiğim. Bugün seks yok." Omuzları çöktü.

"En azından şimdi değil." Kollarımı beline doladım ve büyük, güzel gözlerine baktım. "Belki daha sonra."

Nefes kesici bir gülümsemeye bürünüyor. "Eğer uslu durursan," diye ekliyorum.

Beni öpüyor.

"Ve bana daha fazla kırmızı bayrak gösterme," diyorum yaraya daha fazla tuz basmak için.

"Dikkatli ol Rebecca." Sırıttıyor. "Kızgın olduğumda benden hoşlanmayacaksın."

"Evet, şimdi anladım," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Bugün beni nereye gezmeye götürüyorsun?"

Güneş parlıyor ve kahkahalar hiç durmuyor.

Blake'in geniş sırtına tutunuyorum. Motosikletle gezintiye çıkmıştık ve tatilimizin üçüncü günüydü. Saçlarım kaskımın içinde dalgalanıyor ve dudaklarım rüzgârdan yanmış. Yüzdük, güneşte uzandık, ayaklarımız ağrıyana kadar dans ettik ve her anı son anımızmış gibi yaşadık.

Hayatımın nasıl olabileceğine dair yeni bir his yerine oturuyor ve gelecek parlak görünüyor.

Bakmak istediğim bir dizi dükkân görüyorum ve Blake'in arkasına dokunarak çek işareti yapıyorum. Motosikleti park ediyor ve küçük, şirin sokaktan geçiyoruz.

Cancún çok ilginç bir yer. Görülecek ve yapılacak çok şey var ve her gün bir şey beni şaşırtıyor.

"Dondurma ister misin?" Blake'e sordum.

"Tabii."

Tezgâha gidip dondurmaları bıraktım. "Yüz peso lütfen." Dükkân

Görevli gülümsüyor.

Paramı sayıyorum ve ona uzatırken en güzel yüzüğü fark ediyorum. "Aman Tanrım, yüzüğün!"

"Çok güzel, değil mi?" Kadın kocasına bakarken gülümsüyor. "Bu sarı bir elmas."

Bir zamanlar sarı elmas bir nişan yüzüğü istemiştim ama tabii ki hiç alamadım. Bir daha asla evlenmeyeceğim için o hayal çoktan yok oldu.

"Aman Tanrım, sarı elmaslar çok nadir bulunur," diye nefes nefese kalıyorum daha yakından bakmak için elini tutarken.

"Çünkü çok güzeller." Işıldıyor. "Ne zamandır evlisiniz?" diye soruyorum.

"Bu yıl kırk iki yıl oldu." Kocasını gülümsüyor. "O yüzük bana bir yıllık maaşıma mal oldu ama her kuruşuna değdi. Bana şanstı başka bir şey getirmedi."

"Sen şanslı bir adamsın." Blake gülümsüyor.

"Güle güle." Gülümsüyorum. Blake elimi tutuyor ve caddede ilerlemeye devam ediyoruz. Duyabiliyorum

Dondurmamı açıp kâğıdını yalarken uzaktan çalan müzik.

Blake yüksek sesle düşünüyor, "Bu adam yüklü olmalı," diye mırıldandı. "O yüzüğün büyüklüğünü gördün mü? On karatlık elmas gibi bir şey mi?"

"Elmasların karatlarını nereden biliyorsun?"

"Ben aslında bir uzmanım. Antonius, Hen ve benim Juliet'in nişan yüzüğünü ne kadar aradığımızı biliyor musun?"

Dondurmamı yalıyorum ve üçünün Juliet'in yüzüğünü bulmak için her yeri didik didik aradıklarını hayal ederek gülümsüyorum. "İyi iş çıkardınız, çünkü Juliet'in yüzüğü mükemmel."

"Sen de öylesin." Kolunu bana doladığında gülümsüyor. "Sen de öylesin."

Havlularımızın üzerinde uzanırken güneş ışınları üzerimize düşüyor. Plajdayız ve Blake güneş kremi tekrar sürüyor.

"Evden en çok kimi özlüyorsun?" diye sordum.

"Hmm, muhtemelen Antony."

"Antony?" Güneşe doğru gülümsüyorum. "Neden Antony?"

Omuz silkiyor. "Henley mutlu bir evlilik yaptı, bebeği de yolda. Bir süredir sadece Ant ve ben varız."

"Hen evlendiği için artık onunla en iyi arkadaş değil misiniz?"

"Elbette öyleyim; sadece farklı. En iyi arkadaşı artık Juliet. Görmek için sabırsızlandığı kişi o."

"Bunu sevdim." Hüzünle gülümsüyorum. "Ant biriyle görüşüyor mu?" "Kadınlardan uzak durmaya yemin etti."

"Neden?" Gülümsüyorum.

"Saçmalıklara ayıracak zamanı olmadığını düşünüyor."

Kıkırdıyorum. "Belki de ona verdikleri tek şey saçmalık, yanlış kadınlarla birlikte."

Bir süre ona baktım. "Bunu yapmana gerek yok."
"Geçmişimdeki kadınların bana mesaj atmasını istemiyorum.

Ben."

"Sorun yok, Blake."

"Öyle değil. Tek yapacağın seni üzmemek ve kavga etmemize neden olmak ve ben bunu istemiyorum. Ayrıca, onlarla konuşmak da istemiyorum." Sırt üstü uzanır ve gözlerini kapatır. "A'dan başla. Bunu şimdi yapalım ve aradan çıkaralım."

Bir süre ona baktım. Bunu benim için gerçekten yaptığına inanamıyorum.

"Pekâlâ." Rehberinde gezinip A'ya geri dönüyorum.
"Angela?" Diyorum.

"Blok."

"Abby Brunette."

"Blok."

Kaşlarımı çattım. "Neden adı Abby Brunette?"

"Çünkü birkaç Abby tanıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki öyle yapıyor. "Tüm Abby'leri engelle," diye ekliyor.

"Pekâlâ." "Blok Numarası "na basarken gülümsüyorum. Bunun gerçekten çok tatmin edici olduğunu itiraf etmeliyim. "Anna."

"Anna işten geldi; kalabilir."

Gözlerim telefona kayıyor. "Anna kaç yaşında?"

"Altmış yaşlarında ve lezbiyen. Rahatlayabilirsin."

"Tamam, kalabilir. Sanırım." Gülümsüyorum, minnettarım

Beni benden daha iyi anlıyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bundan sonra senin bağlantılarını engelliyorum," diyor bana.

"Peki." Tedirginmiş gibi davranırken iç çektim. Beş numaram var. Bir blok ötede.

Otelin restoranı tıklım tıklım dolu ve biz el ele içeri giriyoruz.

Müzik çalıyor, kokteyller akıyor ve kahkahalar tesisin içinde yankılanıyor.

Geç oldu. Öğleden sonra plajdan eve döndükten sonra biraz kestirdik ve planladığımızdan daha uzun süre uyuduk. Şehrin öbür ucundaki restoran rezervasyonumuzu kaçırdık bile.

"Umarım bizi sığdırabilirler, yoksa akşam yemeğinde muz yeriz," diye mırıldanıyor Blake nefesinin altından.

Gölümsüyorum. Dün pazardan kocaman bir salkım muz almıştık. "Aslında muz yemekten memnunum," diyorum ona.

"Fark ettim." Kurnazca kaburgalarırna dirsek atıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye araya giriyor garson.

"Evet, iki kişilik bir masa mümkün mü?"

"Rezervasyonunuz var mıydı?"

"Ahh . . ." Blake yalan söylemeyi düşünüyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Ne yazık ki hayır."

Ben sırtıyorum, o da bana yan gözle bakıyor.

"Özür dilerim. Bu gece müsait bir şeyimiz yok."

"Doğru." Blake başını sallar.

"Aslında, bir şeyi kontrol etmeme izin ver." Restorana doğru yola çıktı.

"Ben muz yemekte iyiyim," diyorum ona. "Ben yemiyorum. Biraz proteine ihtiyacım var."

"İhtiyacın olan tüm et bende var," diye fısıldıyorum.

Gözleri odanın karşısındaki garsonda sabit kalıyor ve gülümsüyor. "Bu doğru."

"Ve bunun faydası da çıplakken yemek yiyebilmeniz."

"Bu mükemmel bir nokta."

"Aslına bakarsan"-gülümseyerek bir adım daha atmaya çalışıyorum-"Seni bir muzun üzerinde aşağı inerken izlemek hoşuma giderdi."

"Her şeyi mahvediyorsun," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "Çok ileri gittin."

Ben kıkırdıyorum, o da kıkırdıyor. Garson geri geldi. "Barda ortak bir bank masamız var efendim. Yemeğinizi orada yiyebilirsiniz."

"Bu işe yarayabilir." Blake'in gözleri bana kaydı ve ben de başımı salladım. "Tamam."

"Harika, bu taraftan."

Onu restorana kadar takip ediyoruz ve yüksek barın köşe koltuklarından ikisine oturuyoruz. Köşenin diğer tarafında oturan başka bir çift daha var. Bizim yaşlarımızdalar ve onları daha önce havuzda görmüştüm.

"Merhaba." Blake otururken gülümsüyor.

"Merhaba." Adam gülümsüyor. Bir aksanı var.

"Avustralyalı mı?" Blake benim için taburemi çekerken ona soruyor.

"Yakın, Yeni Zelanda." Adam gülümsüyor. Yanında oturan kadına eliyle işaret ediyor. "Bu Hannah, karım, ben de Peter."

Blake onun elini sıkar. "Ben Blake, bu da kız arkadaşım Rebecca."

"Merhaba." Utangaç bir el sallıyorum. Bu tür etkileşimlerde hep umutsuzluğa kapılıyorum. Neyse ki Blake dünyadaki en arkadaş canlısı insan.

"İyi vakit geçiriyor musunuz?" Blake onlara sorar.

Peter, "Evet, bayılıyorz," diye yanıtlıyor.

"Ne alırsınız?" diye soruyor barmen karşıdan.

Bar.

Blake bana işaret ediyor. "Ben klasik bir margarita alacağım, çalkalanmış ve tuzlanmış, lütfen."

"Şunu iki yapalım." Blake iki parmağını kaldırır.

"Aslında dört olsun," diye araya giriyor Peter. "Onlar kulağa hoş geliyor."

Blake elimi tutuyor ve kalçasının üzerine koyuyor. Kalın dörtlü kası elimin altında sertleşiyor ve gülümsüyorum.

Blake'in sevgi dili dokunmaktır.

Sürekli bana dokunmak istiyor. Yatakta uyurken bile eli arkamda ya da ayağı ayağıma değiyor. Yanımda oturup da bana bir şekilde dokunmadığı hiç olmaz. Öyle olduğumdan değil.

Şikayet ediyor. Yavaş yavaş benim sevgi dilimin de dokunmak olduğunu öğreniyorum.

"Peki, sizi Cancún'a getiren nedir?" Hannah soruyor.

Blake bana eliyle işaret ediyor. "Bir aile düğününe gittik," diye cevap veriyorum.

Elime bakıyor. "Siz evli değil misiniz?"

"Hayır."

"Ne zamandır birliktesiniz?" Peter sorar. "Bu kime sorduğuna bağlı," diye yanıtlıyor Blake. Peter ve Hannah gülüyor, ben de kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

"Ha?"

İçkilerimiz geldi ve hepimiz onları musluğa tuttuk. "Şerefe."

"Bu ne anlama geliyor?" Peter içkisini yudumlarken cevap verir.

"Şey ..." Blake omuz silkiyor. "Ben Rebecca ile yaklaşık dört aydır çıkıyorum, o da benimle iki haftadır çıkıyor."

"Ne?" Hannah gülüyor. "Lütfen açıkla."

"Evet, Blake." Ben de gülüyorum. "Bunu bana da açıkla." "Şey ..." Blake'in gözleri muziplikle dans ederken

içkisini. "Bec ve ben yıllardır arkadaşız ve yaklaşık dört ay önce onun benim için doğru kız olduğuna karar verdim, bu yüzden başka kadınlarla görüşmeyi bıraktım ve her fırsatta onun kanepesinde yatmaya başladım."

Gözlerim onun yakışıklı yüzünde gezinirken gülümsüyorum.

"Ancak acele etmedi ve iki hafta öncesine kadar harekete geçmedi."

"İki hafta önce ne oldu?" Peter margaritasına gülümsüyor.

"Beni duşa kadar takip etti ve baştan çıkardı."

Şaşkınlıkla içkimi burnuma çekiyorum ve masa kahkahalara boğuluyor.

"Ben yapmadım!" Ağlıyorum.

"Lütfen, itiraf et." Blake gözlerini devirir. "Sen de yaptın."

"Bu çok tatlı bir tanışma." Hannah gülümsüyor. "Seninle, senin onunla çıktığından daha uzun süre çıktı. Klasik."

Bunu onlara söylediğine inanamıyorum. Kalçasını sıkıca kavriyorum ve o da elini benimkinin üzerine koyup bana seksi bir göz kırparak öpücük gönderiyor.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Blake onlara sorar.

Uzun uzun anlatmaya başladılar ama benim aklım Blake'in söylediklerinde kaldı.

Başka kadınlarla görüşmeyi bıraktı.

Benim için.

Margaritamı yudumlarırken gülümsüyorum. Blake Grayson yapbozunun tüm bu küçük parçaları yerine oturmaya devam ediyor ve sana söylemeliyim.

Bu adam bir şaheser.

Blake'in vücudu bedenimin derinliklerine gömülürken kalbim hızla çarpıyor. Yan yatıyoruz ve o da arkamda kıvrılmış durumda.

Okyanusun huzur veren sesi odanın içinde süzülüyor ve güneş perdelerin arasından yeni yeni görünüyor.

"Bu tatil bir rüya gibi," diye fısıldıyorum uykulu uykulu. Bütün gün gülüyoruz ve bütün gece sevişiyoruz.

"Hmm." Yüzümü ve çenemi öperken gülümsediğini hissediyorum. Birbirimize doyamıyoruz. Yavaşça çekiliyor ve beni kendine yakın tutuyor.

"Yarın eve gitmek istemiyorum."

"Hmm." Üst bacağımı kaldırıyor ve vücudunun üzerine koyuyor. Parmakları yavaşça damlayan, şişmiş seksimde kayıyor. "Beni içinde hissetmeyi seviyorum."

Yastığıma gülümsüyorum. "Çünkü sen hasta ve sapıksın."

Kulağımı ısıyor ve parmaklarını içime sokuyor. Cinsel bir şekilde değil; samimi bir şekilde. Bedenimin onunla dolması hoşuna gidiyor. Parmakları içimde kayıyor.

Islak bedenimi ve boynumu öpüyor. "Cidden... nasıl bu kadar ateşlisin?"

Gözlerim kapalı gülümsüyorum; Tanrı bilir ne kadar berbat görünüyordumdur. Emin olduğum tek şey Blake'in beni nasıl olursam olayım sevdiğidir. Onun yanındayken bir kez bile kendimden emin olmadım ki bu da onun ne kadar mükemmel olduğunu görmek açısından başlı başına bir zafer.

"Son günümüz," diye fısıldıyorum uykulu bir şekilde.

"Hmm." Parmaklarını içimden çıkarıyor ve menisini dudaklarımdan arka girişime doğru sürmeye başlıyor ve yavaşça ovalıyor.

Oh . . .

Bana dokunduğunu hissettiğimde karnım zangır zangır titriyor. Bunu birkaç kez yaptı ve her seferinde daha çok hoşuma gidiyor.

Söyleyeceğimi ya da hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Parmağını üzerimde ileri geri sürtmeye devam ederken dişleri kulak mememi sıyrıyor. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum, bunu itiraf etmekten çok utanıyorum.

Dudakları boynuma düşüyor ve parmağının ucunu yavaşça içeri kaydırıyor. Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlanıyor.

Siktir. . .

Oda sessiz ve yine de duyabildiğim tek şey kalbimin atışının sağır edici sesi.

Bu iyi hissettirmemeli.

Parmağı yavaşça içimde çalışıyor; içeri ve dışarı kayıyor. Önce sadece ucu, sonra daha derine, hayal edebileceğimden çok daha fazla his. Aramızda beklenmedik bir yakınlık yüzüyor.

Bu samimi ve özel hissettiriyor, hayal ettiğim gibi değil. Hepsi.

Onun ereksiyonunun arkamda büyüdüğünü hissedebiliyorum ve nefesi uyarılmışlıkla titriyor. "Sana burada ihtiyacım var," diye kulağıma nefes verirken parmağı derinlere kayıyor.

"I . . ." Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlanıyor. "Ben ..." Parmağı güçleniyor ve bacağım ona daha iyi erişim sağlamak için kendiliğinden kalkıyor. Kahretsin, bu iyi hissettiriyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldıyorum. Kıpırdamıyorum.

Utanç içinde gözlerimi kapatıyorum. Ona kıyasla o kadar deneyimsizim ki bu utanç verici.

Başımı çeviriyor ve beni öpüyor. Derin ve erotik. "Yapabilir miyiz ..." Dudakları benimkileri saygıyla kavriyor ve lanet olsun, bunu istiyorum.

Ona daha yakın olmak istiyorum. Ona her şeyimi vermek istiyorum.

Başımı sallıyorum ve o da dudaklarıma gülümsüyor. Komodine uzanıyor, kayganlaştırıcının kapağının tık sesini duyuyorum ve etrafı karıştırdığını hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Piercingimi çıkarıyorum."

Lanet olsun, bu gerçekten oluyor. Korku beni ele geçirdikçe uyarılmışlığım dağılmaya başlıyor.

Dudakları tekrar boynuma düşüyor ve kayganlaştırıcıyı üzerime sürmeden önce ısıtmak için parmaklarını birbirine sürtüyor. Parmakları aniden tenimin üzerinde kolaylıkla kayıyor. "İşte bu kadar."

Vücudumun yerini değiştiriyor, böylece yan yatmış oluyorum. "Böyle iyi misin?" diye fısıldıyor. "Böyle rahat olmanı istiyorum, tamam mı?"

Yapabileceğimden emin olmasam da başımı sallıyorum.

Kıyıya vuran okyanusun sesini dinleyerek acele etmiyor. Birlikte burada kendi kozamızda uzanıyoruz, sadece ikimiz mükemmel bir samimiyet balonunun içindeyiz.

Uzun bir süre böyle yattık. Parmağı beni okşuyor. Yavaş, şefkatli öpücüğü bana sadece bir ölümlü olduğumu unutturuyor. Çünkü bu cennet gibi hissettiriyor.

Burada onunla olmak, bunu ona vermek... bedenim titriyor ve lanet olsun, boşalacağım. "Sana şimdi ihtiyacım var," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor. "Biraz daha." Bir parmak daha ekliyor, sonra bir tane daha ve gerildiğimi hissediyorum. "Nefes al," diye hatırlatıyor.

Siktir. . .

Bu his karşısında gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Burada tamamen onun merhametine kalmış bir şekilde yatıyorum ve sanırım beni bu kadar tahrik eden şey de bu. Üzerimde tam kontrolü var.

Girişimi dürtüyor ve başımı çevirip içeri kayarken beni öpüyor.

Vücudu dirençle karşılaşıyor ve keskin bir sızı bana çarpıyor. "Owww," diye inliyorum ağzına doğru.

"Sorun yok." Omzumun üzerinden beni tekrar öpüyor. "Rahatla bebeğim, bırak gireyim." Elini kalça kemiğime koyarak bedenimi onunkine doğru yönlendiriyor ve beni içine alması için yerimde tutuyor. Tekrar ileri atılıyor ve acı duyularımı parçalıyor. "Sanmıyorum..."

"Şşşt." Vücudumu kendi vücuduna doğru çekerken daha sert itiyor ve bariyeri aşıyoruz ve eve kadar kayıyor.

Bu his karşısında görüşüm neredeyse kararıyor ve onun yanağıma gülümsediğini hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Oh . . .

Gözlerim doluyor ve elimi yüzüne götürüyorum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum onu öpmek için dönerken.

Öpüşmemiz şefkatli ve samimi. Bizim için bir kutlama.

Bu odada çok fazla sevgi var ve bunun böyle olabileceğini hiç bilmiyordum.

Hayatımdaki tüm hatalar gözümün önünden geçti ve şimdi her şeyin nedenini biliyorum.

Biz birbirimize aitiz. Yaşadığım her şey burada olabilmek, bunu onunla yapabilmek içindi.

Hayatımda ilk defa kendimi tamamlanmış hissediyorum.

Kingston Lane'e girdiğimizde farlar evleri aydınlatıyor.

Sadece altı gün önce ayrıldık, ama işte dönüyorum ve kendimi bambaşka biri gibi hissediyorum. Cancún'da bir şeyler oldu.

Güvensiz bir dul olarak ayrıldım. Mutluluk içinde aşık olan bir kadın olarak geri döndüm.

Blake ve ben ... Samimiyetimizde fazladan bir adım atmanın ne kadar ateşli olduğunu hatırladıkça sırtıyorum... kalan duvarlarım yıkıldı.

Bunu daha fazla inkar edemem. Blake Grayson'a geri dönülmez ve umutsuz bir şekilde aşığım.

Güçlü ama nazik, tatlı ama alaycı. Zeki ve komik.

Seksi ve . . . kalbim kabarıyor.

Kimi kandırıyorum ki? O her şeydir.

"Benim evimde mi yoksa seninkinde mi uyuyacağız?" Blake'in gözleri bana kayıyor. Geceyi birlikte geçirmeyeceğimize dair bir şüphe yok.

"Arabayı garaja koymamız gerekiyor, sanırım seninkinde." Omuz silktim.

Özlemle gülümsüyor ve onun da benimle aynı içsel düşüncelere sahip olup olmadığını merak ediyorum.

Buraya nasıl geldik?

Bu güzel adama duyduğum minnettarlık içimi kaplıyor ve araba kullanırken eğilip yüzünü öpüyorum. Her tarafını bebek öpücükleriyle kaplıyorum ve o beni uzaklaştırmaya çalışırken gülüyor. "Kes şunu, yoksa seni eve bırakırım." Huysuz davranıyor.

"Tabii ki öylesin."

Blake

Dosyayı okudum ve tekrar hastane yatağında oturan küçük çocuğa baktım. "Her geçen gün daha da güçleniyorsun."

Kaşlarını çatıyor. "Nerede yazıyor bu?"

Dosyayı ona götürüyorum ve bir çizgiyi işaret ediyorum. "Tam burada, görüyor musun?" Daha dört yaşında ve henüz okuyamadığını biliyorum. "Callum Rogers her geçen gün daha iyiye gidiyor ve harika bir hasta. Hemşirelere yardım etmesinden ve ilaçlarını içmesinden çok etkilendik." Annesine göz kırparken kelimeleri yüksek sesle okuyormuş gibi yapıyorum. Sanki biraz daha okuyormuşum gibi parmağımı satır boyunca gezdiriyorum. "Burada ayrıca cesur olduğun, mükemmel bir dinleyici olduğun ve bugün iki tatlıyı hak ettiğin yazıyor."

"Öyle mi yazıyor?" Callum dudağını ısıırıyor, aptal gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

"Öyle." Başımı salladım. "Çok iyi gidiyorsun Callum; hepimiz seninle gurur duyuyoruz."

Annem gülümsüyor ve kolunu okşuyor. "Harika iş, bebeğim."

Callum birkaç hafta önce aldığı bir çizik nedeniyle tetanos oldu. Bir süre inişli çıkışlı bir seyir izledi ve birkaç hafta hastanede kaldı ama neyse ki şimdi iyileşiyor.

Çevresel görüşümde, kapının hemen dışında beni bekleyen birini fark ediyorum. Callum ve annesine, "Öğleden sonra döneceğim," diyorum. "Umarım yakında evde olurum." Dosyayı kapatıp rafa geri koyuyorum. Koridora çıktığımda orada duran bir kadın görüyorum.

"Dr. Grayson?"

"Evet."

Elimi sıkmak için elini uzattı. "Ben Sam Holland."

"Oh." Gözlerim açıldı. Kahretsin, onun bir erkek olduğunu sanmıştım. "Dr. Holland, sonunda isminize bir yüz eklemek güzel."

Dr. Holland pediatri kurulunun başkanı ve meslektaşları arasında saygı duyulan biri. Onun bir kadın olduğunu nasıl bilemedim? . . Hem de çekici bir kadın.

"Evet, sen de." Gülümsüyor. "New York'a dönmeden önce seninle hasret gidermek istiyordum."

"Öyle mi?"

"Evet, görünüşe göre seni yakalamak zor."

"Burası ve muayenehanem arasında yedi gün yirmi dört saat koşturuyorum." Gülümsüyorum. "Özür dilerim."

"İşte bu yüzden buradayım. Sana bir teklifim var." "Öyle mi?"

"Yapabilir miyiz ..." Suçlulukla etrafına bakınıyor. "Özel bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Koridorun aşağısını işaret ediyorum. "Ofisime gel." Koridorda beni takip ediyor. Ofisime giriyoruz ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Oturun. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sanırım ikimiz de neden burada olduğumu biliyoruz," diyor otururken.

"Beni kaybettin."

"Size bir pozisyon teklif etmek istiyorum." Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir pozisyon?"

"New York'taki Morgan Stanley Çocuk Hastanesi'nin yeni tıbbi direktörü olmanı istiyorum."

Göz kırpıyorum. Ne oldu?

"Ününüz sizden önce geliyor, Dr. Grayson."

"I . . ." Gülümseyerek omuz silkiyorum. "Dr. Holland, onur duydum ama bu pozisyon için yeterli olduğumu sanmıyorum."

"Bu doğru değil."

"Bütün bir çocuk hastanesini yönetmek için mi?" Kaşlarımı

çattım.

"Klinik politikalarınızı ve prosedürlerinizi düzene koymanızı ve uygulamanızı istiyorum. Hasta bakımında mükemmel olan bir lidere ihtiyacımız var. Evet, kâğıt üzerinde daha nitelikli adaylarımız olduğu doğru, ancak sizi diğerlerinden ayıran hem hastalara hem de ebeveynlere yaklaşımınız ve mevcut bakım trendlerine karşı çıkma arzunuz. Bölüm başkanlarınız tarafından aday gösterildiniz ve bu rolün size uygun olduğunu düşünenler sadece onlar değil. Birçok kişi düşünüyor. Birkaç tavsiye aldım."

Cevap vermek için ağızımı açtım ama sözümü kesti. "Sadece bir düşün." Bana kartını uzattı. "Albert Costantino emekli oluyor ve mümkün olan en iyi bakımı sunmaya aç bir doktordan taze, yeni bir kan istiyoruz."

"Gururum okşandı." Gülümsüyorum. "Yine de reddetmek zorundayım. Muayenehanemi burada bırakmam mümkün değil. Şimdi bırakıp gidemeyecek kadar çok çalıştım."

"Hayal kırıklığı. Bu kariyeriniz için hayatınızı değiştirecek bir rol olabilirdi." Gülümseyerek omuz silkiyor. "Yine de anlıyorum." Elimi sıktı. "Bir değişiklik olursa beni ara." Gözleri gözlerimi tutarken eli bir süre daha elimi tutuyor. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

"Sen de."

Hmm . . .

Son bir bakışla kalkıp ofisimden çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Bir süre ona baktım.

Bu az önce mi oldu?

Adımlarımda bir sıçrama ile arabama doğru ilerliyorum. Kabul etmek gibi bir niyetim olmamasına rağmen, bu teklif egomu çok yükseltti. Hastalarımın güçlü ilişkiler kurmak için çok çalışıyorum ve onların

Ebeveynler, bu yüzden bunun böyle kabul edilmesi bana piyango kazanmışım gibi hissettiriyor.

Otoparktan çıkarken gülümsüyorum. Kimi kandırıyorum ki? Piyangoyu çoktan kazandım. Dünyanın en güzel kadını bana aşık.

Ring, ring . . . ring, ring . . .

Telefonum arabanın içinde yankılanıyor. "Blake Grayson."

"Selam, bebeğim."

Tanıdık bir ses duyduğumda gülümsüyorum ve köşeyi dönüyorum. "Merhaba anne."

"Ne yapıyorsun?" "Eve gidiyorum."

"Ah, doğru ya, Noel konseri bu akşam. Keşke biz de gelebilseydik."

"Evet." Arabayı sürerken gülümsedim. "Biletler tükenmemiş olsaydı, alabilirdin."

"İlk Noel konserin," diye övünüyor. "Birçoğunun ilki."

"Bir haftadır saçımdan sim topluyorum," diyorum ona. "Son birkaç haftadır ne kadar çok sahne boyadığımızı tahmin bile edemezsin."

"Bu Noel konserleri büyük bir olay." Gülüyor. "Şu haline bak."

"Bana bak ne?"

"Mükemmel erkek arkadaş olmak. Hayatının bu bölümüne inanılmaz derecede iyi geçiş yaptın. Seninle gurur duyuyorum, aşkım." Sesindeki gururu duyabiliyorum ve bu beni gülümsetiyor. "Rebecca sana sahip olduğu için çok şanslı bir kız."

"Şanslı olan benim anne."

"Noel Günü konusunda emin misin?" diye soruyor. "Bizden bir yığın var."

"Evet. Rebecca bizim evde yapmak istiyor."

"Artık birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Sanırım." Omuz silkiyorum. "İki evimiz arasında uyuyoruz ve hiç ayrılmıyoruz."

"Ne kadar zamandır birliktesiniz?"

"Üç . . ." Düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Dört ay." "Eğlenirken zaman uçup gidiyor."

"Kesinlikle öyle."

Arabayla Kingston Lane'e giriyorum ve herkesi golf sahamızda, ellerinde şarap kadehleriyle sohbet ederken görüyorum.

Gülümsüyorum. Cidden, gelmiş geçmiş en iyi sokak.

Garajıma girip arabamı park ettim. Rebecca çoktan okula varmıştı ve gitmeden önce öldürmem gereken bir saatim vardı. Buzdolabımdan bir bira alıp ön tarafa yürüyorum.

"Hey."

"Merhaba," diye sesleniyorlar. Juliet ve Chloe sandalyelerde oturmakta, Antony ve Henley ise topları deliğe sokmaktadır. Winston ve Carol yolda onun bahçesi hakkında konuşuyorlar.

"Günün nasıl geçti?" Chloe soruyor.

"Güzel, ya seninki?" Biramı yudumluyorum ve kazağının yakasının dışarı çıktığını fark ediyorum.

Kırmızı kalpli pembe.

Ne?

"Bu üst ne?" Ben soruyorum.

"Pijamalarım." Chloe gülümsüyor. "Bu gece şarap içmeyi planlamıyordum. Bir şey almaya geldim ve bir baktım buradayım."

Ne?

"Bunlara uygun pantolonunuz var mı?" Rahat davranmaya çalışıyorum.

"Evet, ama onları hiçbir yerde bulamıyorum." Kendine bakıyor ve kazağındaki bir parça tüyün tozunu alıyor.

Ne oluyor lan?

**Henley şöyle bir bakar ve noktaları
birleştirirken gözleri büyür.**

**Elimi yüzümde gezdirirken kalp atışlarımı
kulaklarımda duyuyorum.**

**Chloe'nin pijama pantolonunun nerede
olduğunu biliyorum. Yatağımın altındaydı.**

Bölüm 21

Rebecca

Çocuklar sahneye çıkar, seyirciler salonda toplanır ve Noel havası esmeye devam eder.

Çocuklar Noel konserlerini gerçekleştiriyor. Şarkı söylüyorlar, dans ediyorlar ve dünya bunun için daha iyi bir yer oluyor.

Seyircilerin arasına baktım ve işte oradaydı, en büyük amigo kızım. Ön sırada oturuyor. Sanki sahnede kendi çocukları varmış gibi gülümsüyor.

Blake Grayson mükemmelliğin başka bir seviyesi.

Bu geceye hazırlanmak için hafta sonlarımız boyunca çalıştığımızda arka planları boyuyor, sanat eserlerini asıyor ve ben ve meslektaşlarım için kahve servisi yapıyordu.

Ağacı sınıfıma astı ve çocukların sanat eserleriyle süslememe yardımcı oldu.

Bu birlikte geçirdiğimiz ilk Noel ve bu yıl her şey büyüdü.

Konser çok başarılıydı ve dışarı çıktığımda Blake'i elinde büyük bir buket çiçekle sınıfımda buldum.

"Oh, seni seviyorum." Ona doğru koşarken gülüyorum.

"Harikaydın." Gülümsüyor ama gözlerine dokunmuyor. "İnanılmaz, hatta inanılmaz."

Yüzünde garip bir ifade var.

"Beğenmedin mi?" Gülümsüyorum.

"Bayıldım."

"O zaman bu bakış ne için?" Alay ediyorum.

"Ne bakışı?" Beni kendine çekiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bakış diye bir şey yok."

Çiçekleri ondan alırken onu öpüyorum. "Bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim."

"Düşünmek istediğin kadar harika değil." Gözlerini genişletiyor. "Hadi eve gidelim."

Eşyalarımı topluyorum ve el ele otoparka doğru yürüyoruz. Ben her şey hakkında gevezelik ederken, o alışılmadık bir şekilde sessiz kalıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Bu gece çok sessizsin." "Sadece yorgunum."

"Bütün gün dünyayı yönetiyordun, değil mi?"

"O kadar da değil," diye mırıldandı arabama doğru giderken nefesinin altından. "Evde görüşürüz."

Arabama bindim ve Noel konserini anımsarken yol boyunca gülümsedim.

Her şey mükemmel gitti. Bunun için çok çalıştık ve bu şekilde ortaya çıkması bir rüyanın gerçekleşmesi demek.

Eve doğru yola çıktık ve Blake arabasını park etmek için garajına girdi.

İçeri girip çiçeklerim için vazoma su doldurmaya başladım ve Blake kovalanıyormuş gibi ön kapıdan içeri daldı.

"Sorun nedir?" Kaşlarımı çattım.

"Neden ... neden ... neden bir sorun olsun ki?" Gözleri çıldırmış ve elleri kalçalarında.

"Sebebi yok." Vazomu doldurmaya devam ederken kaşlarımı çatıyorum.

Ben mutfakta telaşla uğraşırken o elleri kalçalarında dolaşıyor. "Izgara peynirli sandviç ister misin?" Ben sesleniyorum.

"Lütfen."

Dışarı baktım, ileri geri volta atıyordu. Gözleri çıldırmış ve kendi kendine mırıldanıyor.

Ne yapıyor bu?

Gerçekten kötü bir gün geçirmiş olmalı. Doktor olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kızarmış peynirlerimizi yiyor ve sessizce bir fincan çay içiyoruz. Bütün gece neredeyse iki kelime etmedi.

Gerçekten stresli bir gün geçirmiş olmalı.

"Ben duş alacağım, bebeğim." Merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

"Uh-huh."

Merdivenlerden yukarı çıkarken, onun koltuktan fırladığını ve ellerini saçlarında gezdirirken tekrar volta atmaya başladığını görüyorum.

Bu gece çok garip davranıyor.

Duşa girip sıcak suyun altına giriyorum ve rahatlama modu devreye girdiğinde gülümsüyorum. Dünyada sıcak bir duştan daha iyi bir şey yok.

Kapı patlayarak açıldı.

İrkilerek sıçıyorum ve Blake'in önümde dikildiğini görmek için dönüyorum. "Sanırım yanlışlıkla Chloe'yle yattım," diye ağzından kaçırıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatattım.

"Carol'dan sonra boş odadaki yatağımın altında pijamalar buldum ve hepimiz bayıldık, hatırladın mı, ve ben hiçbir şey hatırlamıyorum, hatırladın mı?"

"Bu cümlede çok fazla hatırlatma var."

"Kimin pijamaları olduğunu bilmiyordum ve bugün Chloe'nin o pijamalara sahip olduğunu gördüm ve sanırım . . ." Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ellerini saçlarında gezdiriyor. "Sanırım onunla yatmış olabilirim."

Tepkimi beklerken yüzünü buruşturuyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Seni aptal."

"Biliyorum," diye nefes nefese kalır.

"O benim pijama pantolonumdu." "Ne?"

"O gece takıldık, seni aptal."

"Ne?" diye soluk soluğa kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Emin misin?" "Eminim."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü I oldu utanç verici o sen hatırlamadım!"

"Seviştik mi?" diye ciyaklıyor.

"Hayır." Yine gözlerimi deviriyorum. "Şakalaştık ve sen o kadar sarhoştun ki ikimiz de uyuyakaldık."

Gözleri benimkileri arıyor. "Demek sen Nooky Nights'sın?" "Kim?"

"Cebimde bulduğum flash bellek. Senin mi?" "Sen neden bahsediyorsun?" Yüzümü buruşturdum. "Sen mi yazdın?"

"Neyi yazayım?"

"İki horozlu yeşil uzaylı hikayeleri mi?"

"Blake. Ne oluyor be?" Ellerimi kaldırdım. "İngilizce konuş!"

"Carol'dan sonraki sabah kotumun cebinde bir flash bellek buldum ve bu, müstehcen şeyler yazan biri için bir yedek."

"Ne tür müstehcen şeyler?"

"İki sikli, meme emen hödükler gibi."

"Ne?" Alay ediyorum. "Delirdin mi sen? Ben hiç iki penisli hikâyeler yazmadım. Bu yüzden mi kitaplarımı ödünç almak istedin?"

"Evet." Bir an düşünür. "Yani haftalarca senden saklamak zorunda kaldığım o devasa morluğu bana sen mi yaptın?"

"Bunun için suçluyum." Gülümsüyorum. "Bunu yapabileceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Seni yaşlı köpek." Tamamen giyinmiş bir halde suyun altına giriyor ve beni kollarına alıyor. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Onu becerdiğimi sanıyordum. Kız arkadaşının en iyi arkadaşıyla yatmak iyi bir şey olamaz."

Kıkırdıyorum. "Şey, aslında ... Aslında birkaç hafta hatırlamadım."

"Ne?"

"Ama sonra güvenlik kamerasını kontrol ettim ve bizi ön verandamda öpüşürken gördüm ve her şey aklıma geldi."

"Ne?" Gözleri büyür. "Yatakta iyi miydim?" diye fısıldıyor.

"Uyuyakaldın, o yüzden uyuyamadığını söyleyebilirim."

"O gece hakkında bir daha asla konuşmayacağız."

Kıkırdıyorum. "Seni salak."

Dudakları boynuma düşüyor. "Şimdi işe koyulalım. Bu gece ayığım."

"En sevdiğim şarkıyı tekrar aç," diye sesleniyorum mutfakta telaşlanırken.

Blake Spotify'da play tuşuna basıyor ve "Carol of the Bells" çalıyor. Evi bir Noel harikalar diyarı.

Her şeyi dekore ettik.

Ağaç parılıyor ve peri ışıkları yukarıya dizilmiş.

Bu yıl Noel günü ailesini ağırlamak istedim ve tüm hafta boyunca hazırlık yaptım.

Bazı nedenlerden dolayı, bu yıl aile daha güçlü bir anlam taşıyor.

Blake'in ailesi beni kollarını açarak karşıladı ve onları ve oğullarını ne kadar takdir ettiğimi bilmelerini istiyorum.

Arkamdan yanağıma bir öpücük kondurarak bana bir bardak eggnog uzatıyor. Lacivert pijama pantolon ve Noel Baba şapkası giyiyor.

Karın kasları dalgalanıyor ve bir Noel Baba'nın bu kadar seksi göründüğünü hiç görmemiştim.

"Sana bir sürprizim var."

"Öyle mi?" Ona doğru dönerken gülümsüyorum. "Lütfen bana bu gece Noel Baba'yı yapabileceğimi söyle?"

"Bu kesin." Omuz silkiyor. "Benimle gel." Elim tutup beni evin içine götürüyor ve ön kapıyı açıyor.

Kırmızı fiyonklu büyük bir sepet orada duruyor. "O da ne?"

"Bilmiyorum." Sepeti alıp içeri girerken Cheshire kedisi gibi gülümsüyor.

"Bana ne aldın?" Gülümsedim. "Yarına kadar hediye almayacağımızı sanıyordum."

"Bu ikimiz için." Sepeti ağacın yanına koyar ve yanına oturur. "Aç şunu."

Gülümsüyorum ve kurdeleyi çekip kapağı kaldırıyorum ve nefesim kesilirken gözlerim açılıyor. "Oh ... bir köpek yavrusu."

Küçük, güzel bir golden retriever bana bakıyor.

"Aman Tanrım." Onu çıkarırken nefes nefese kaldım. "Bana bir köpek yavrusu mu aldın?" Fısıldadım. Onu tutuyorum. "Küçük bir kız yavrusu mu?" Gıcırđıyorum. "Blake . . . ," diye fısıldıyorum.

"Ona ne isim vereceksin?"

"Oh." Onun güzel küçük yüzüne bakıyorum. "Ona ne isim verelim?" Huşu içinde fısıldıyorum.

Gözleri sevgiyle parıldıyor. "Sen nasıl istersen, bebeğim."

"Daisy?" Onu kaldırıyorum. "Daisy ismini seviyor musun?" Ona soruyorum.

Yüzüme kocaman bir yalamayla karşılık veriyor ve ben yüksek sesle gülüyorum. "Oh, seni seviyorum." Kollarımdan kurtulmak için kıpırdanırken uzanıp onu öpüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sorar. "Onu seviyorum ve seni seviyorum."

Bölüm 22

Rebecca **Yedi ay sonra**

Ring, ring . . . ring, ring . . .

"Merhaba," diye homurdanıyor Blake yatakta yanımdan. Gözlerimi kısarak saate bakıyorum.

"Saat kaç?"

Saat 3:00.

"Bu harika, dostum." Blake gülümsüyor. "Bir şey yapabilir miyim?" Bir süre dinler. "Sadece sakın ol, tamam mı? Juliet'in sakın olmana ihtiyacı var."

Ayağa kalktım. "Juliet doğuruyor mu?" Ağzımı açıyorum.

Gülümseyerek başını sallıyor.

"Ahhhh." Yataktan fırladım, bornozumu giymek için banyoya koştum ve telefonumu almak için aşağıya indim. Yanlışlıkla şarjda bırakmışım.

Kızlarla grup sohbetinde üç mesaj görüyorum. İlk mesaj Juliet'ten.

Oluyor işte.

Kasılmalar 5 dakika arayla oluyor.

Suyum geldi.

Diğer tarafta görüşürüz.

xoxo

Chloe cevap verir.

Ahhhh, çok heyecanlıyım.

İyi şanslar bebeğim.

Hemen cevap veriyorum.

Harika bir anne olacaksın.
Bugün bebeğinin doğum günü.
Ahhhhhh!

Cevap bekliyorum. Cevap gelmedi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve Blake'i gözleri kapalı, huzur içinde yatarken bulmak için yatak odasına koşuyorum. "Ne yapıyorsun?" Kekeliyorum.

"Neye benziyor? Ben uyumaya gidiyorum." "Böyle bir zamanda nasıl uyuyabiliyorsun?" Nefes nefese kaldım.

"Gözlerimi kapatıyorum." Rahatlamak için sokuluyor.

"Bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu?"

"Evet, düşündüm de." Battaniyeyi geri çeker. "Seks yapmalıyız."

"Aman Tanrım, böyle bir zamanda nasıl seks düşünebiliyorsun?" Ben sıçradım.

"Çünkü bu gece vajinaları kutluyoruz. Hadi gidelim." Uykulu bir şekilde gülümsüyor ve beni üstüne çekiyor.

"Ama Juliet ..."

"İyi." Dişleri boynuma gidiyor ve tenime karşı gülümsüyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Blake ve ben masaya oturduk ve sessizce kahvelerimizi yudumladık. Saat sabahın 8'i ve gece hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.

Gözümüze uyku girmediyse ve Henley ile Juliet'ten de haber alamadık.

"Ya bir sorun varsa?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hiçbir sorun yok." Elimi masanın üzerinden tutuyor.

"Böyle şeyler zaman alır."

Kalbim hızla çarpıyor ve midemde o rahatsız edici gerginlik hissi var. "Zavallı Juliet... bu çok uzun."

Blake'in telefonu çalıyor. "Alo." Glmsyr. "Tamam, bekle." Hoparlör düğmesine basar.

"Merhaba ocuklar," diyor Henley'nin sesi.

"Merhaba." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu bekleyiş beni ldryor."

"Küçük bir kızımız var."

"Ahhhh," Blake ve ben nefes nefese kaldık.

"Her şey yolunda mı?" Blake soruyor.

"Ders Kitabı.Juliet oldu inanılmaz." Henley gururla cevap verir.

"Henüz bir isim bulamadık mı?" Blake soruyor.

"Hannah Juliet James," o diyor. "O . . . . mkemmek."

Gözlerim doluyor ve Blake bile etkileniyor. "Ufacık. Beş kilo, dokuz ons."

"Oh, tebrikler." Glmsyyorum.

"Gitmem gerek ama ikinizle de sonra görüşür myz?"

"Evet, bu gece orada olacağız," diye yanıtlıyor Blake.

"Aferin ocuklar."

Telefonu kapattık ve sevinçle sarıldık.

Hannah Juliet James . . . şimdiden aşık oldum.

Dişlerimi fırçalarken yansımama bakıyorum. Saçlarım dağınık bir şekilde topuz yapılmış. Üzerimde bir havlu var ve duştan yeni çıkmışım. Vücudum az önce aldığ darbelerden dolayı zonkluyor ve suçluya bakıyorum.

Blake saçlarını yıkarken gözlerini kapatıyor ve benim gözlerim sadece birkaç dakika önce benimkinin derinliklerinde olan vücuduna kayıyor.

O kadar mkemmek ki buna dayanamıyorum.

Geçmişimdeki hiçbir şeyi değıştirmezdik çünkü beni şu anda bulunduğum yere, şu anda birlikte olduğum kişiye getirdi.

Blake'in hayatımın aşkı olduğuna dair en ufak bir şüphem yok ve dürüst olmak gerekirse

Hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir şey: Evliliğim yıkıldığı için mutluyum.

Çünkü beni ona getirdi.

John'la mutluyken bile hiç böyle değildi.

Aramızdaki aşk bir peri masalı gibi.

Blake bana aşık. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar hayatımın en güzel aylarıydı.

Gülüyoruz, tatlı sevişiyoruz ve yabancılar gibi sevişiyoruz, ama bundan daha fazlası, birbirimize tapıyoruz. Aşkımız dostluğa ve derin bir anlayışa dayanıyor.

Bu adamla olan bu hayat benim olmam gereken yer.

Blake duştan çıktı ve havluyla kurulandı. Arkamdan geliyor, saçlarımı enseme doğru itiyor ve beni öpüyor. "İkinci raunt." Tenime karşı sırtlıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Diş fırçamın etrafında mırıldanıyorum. "Duşta kırk dakika boyunca çok sıkı çalıştık. Daha fazlasını isteyemezsin."

Ama yapacağını biliyorum. Adam doyumsuz. "Uslu dur ve yatağına git."

"Yoksa ne olur?" Gözleri muziplikle parlıyor. "Ya da cezalısın."

"Yatak odamda mı?" Bana o çok iyi yaptığı bakışı atıyor. Sik beni, diyor, ve sertçe yap.

Dişlerimi fırçalamaya devam ederken yatağı işaret ediyorum. O yatak odasına giriyor ve ben aynada kendime gülümsüyorum. Blake'in sevgisinin nesnesi olmak asla eskimeyecek.

Ben dünyanın en şanslı kızıyım.

Milyonlarca düşünce ve hiçbir yön yok.

Yarın veteriner randevum var ve sonra markete uğrayıp biraz alışveriş yapacağım. Denemek istiyorum

Bu hafta sonu o yeni tarifi yapacağım. Yani, sığır eti yerine tavukla yapabilirim. Evet, sanırım öyle yapacağım.

Ve sonra biraz yemek hazırlamak istiyorum. Yeterince kabım var mı? Artık plastik kullanmak istemiyorum. Cam kaplara geçiyorum. Onları da alışveriş listesine koyacağım.

Neden bu rastgele saçmalıkları düşünüyorum ki?

Karanlıkta tavana bakıyorum. Bugün öğleden sonra kestirmemeliydim. Saat sabahın üçü ve ben iki saattir uyanıkım. Blake yanımda mışıl mışıl uyuyor. Nazik nefesi sakinleştirici bir ses. Yanında nefes alan birinin rahatlatıcı olabileceğini kim bilebilirdi?

Yan dönüp sırtımı ona dönerek duvara bakıyorum ve telefonunun yan masasında titreştiğini duyuyorum. Yuvarlanıyorum ve kaşlarımı çatarak karanlığa bakıyorum.

Bu saatte ona kim mesaj atar ki?

Tekrar uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Ya bir sorun varsa?

Acil bir durum olabilir.

Ayağa kalkıp masanın onun tarafına doğru yürüdüm ve telefonunu aldım. Onu uyandırmamak için telefonla koridora çıkıyorum. Telefonu açıp şifresini girmeye çalışıyorum ama reddediyor. Kodunu tekrar girdim.

Yanlış şifre.

Ha?

Soru sorar gibi yüzümü buruşturuyorum ve şifreyi tekrar giriyorum.

Yanlış şifre.

Bu çok
garip.
Tekrar
deniyorum.

Yanlış şifre.

Telefonunun şifresini değiştirmiş. Bunu neden yapsın ki?

Hmm.

Aşağıya iniyorum ve aklım son birkaç haftayı gözden geçirmeye başlarken su ısıtıcısını çalıştırıyorum. Düşünüyorum da, son zamanlarda çok geç saatlere kadar çalışıyor ... çok tanıdık bir his içimi kaplarken midem bulanıyor.

Blake bir şeyler saklıyor.

İki hafta midenizin bulanması için uzun bir süre.

Telefonunu her açtığında korkmak için uzun bir süre; kafanızda neden uğraştığınızı merak edecek kadar karanlık düşünceler olması için daha da uzun bir süre.

İlk başta kafamın içinde olduğunu düşündüm, belki de öyledir. Umarım öyledir.

Ama Blake'in telefonu hâlâ kilitli, bunun tek bir anlamı olabilir: Benim bilmemi istemediğı biriyle mesajlaşıyor.

Asla her şeyi bilmek isteyen o kadın olmayacağım. Kıskanmıyorum; üzgünüm, çünkü ilkinde çürük yumurta almış olabileceğimi düşünmüştüm.

Ama belki de sorun benimdir. Belki de yeterli olmayan benimdir.

Yaptığım bolonez spagettiği karıştırırken zihnim başka bir teğete doğru koşuyor. Sanki yeniden süper dedektif olmuşum, ağzından çıkan her şeyi analiz ediyorum.

Hiçbir şey olmadığına inanmak istiyorum. Bunun sadece geçmiş ilişkimden kalan bir yara olmasını istiyorum. Ama gerçek şu ki, işler yolunda gitmiyor.

Böyle hissetmekten ve güvensiz olmaktan nefret ediyorum. Bekar olmayı tercih ederim.

Ona şifresini neden değiştirdiğini sormak istemiyorum çünkü bu ona sadece bana yalan söyleme şansı verecek ve bunu yaptığı anda ilişkimizin biteceğini biliyorum.

Buzz, buzz, buzz, buzz. Telefonum bankta titriyor, ben de aşıyorum.

"Selam bebeğim," diye sesleniyor Blake'in mutlu sesi telefonda.

"Merhaba." Kalbim boğazıma kaşıyor. Söyleme; lütfen söyleme.

"Bu gece geç saate kadar çalışmam gerekiyor. Çocuk koğuşu dolup taşıyor. Geç kalacağım."

"Tamam." Kelimeleri zorlayarak söyledim. "Bekleme, tamam mı?"

Gözlerim yaşla doldu. "Elbette."

"İyi misin?"

"Evet. İy geceler," diye fısıldıyorum boğazımdaki yumrunun arasından.

"Seni seviyorum," diyor.

Gözyaşlarımı duymasına ya da telefonda kalp kırıklığımı hissetmesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Yine oluyor.

Midem bulanıyor, kusuyorum ve tuvalete koşuyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve gözyaşlarım yüzümden akarken şiddetli bir şekilde tuvalete kusuyorum.

Tanrım, yine oluyor.

Kahvemi yudumluyorum ve en derin korkumu onlara söylemeyi düşünürken masanın karşısındaki arkadaşlarıma bakıyorum.

Hayatımdaki başka bir erkek hakkında aynı konuşmayı yapmamızın üzerinden çok zaman geçmemiş gibi geliyor ve bu konuşmaları masaya getiren tek kişi olduğum için utanıyorum.

Chloe ve Juliet mutlu bir şekilde sohbet ediyorlar ama ben sanki çok yukarıdan onların mükemmel hayatlarını izliyormuşum gibi hissediyorum.

Oliver ve Chloe birlikte yaşamaya yeni başlamışlardır ve Henley ve Juliet bebekleriyle mutluluk içindedirler.

Ve ben ... sanki en başa dönmek üzereyim gibi görünüyor.

Juliet bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "İyi misin Bec? Bugün çok sessizsin."

Gülümsemeye zorladım. "Aklımda bir sürü şey var, hepsi bu." "Ne gibi?" Chloe soruyor.

"Sanırım Blake başka biriyle görüşüyor." Sanki bu benim için dünyanın sonu değilmiş gibi kahvemi rahatça yudumluyorum.

Kızların yüzü düşer. "Ne demek istiyorsun?" Juliet fısıldar. "Ne oldu?"

"Pek çok şey, ama yine de ..." Omuz silkiyorum.

"Hiçbir şey yok." "Eee?" Chloe soruyor. "Ayrıntılar."

"Bakalım, nereden başlayacağım?" Dramatik bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Telefonunun şifresini değiştirdi. Sürekli geç saatlere kadar çalışıyor ve aniden başka bir odada telefonla usulca konuşmaya başlıyor." Kahvemi tekrar yudumluyorum. "Neyse o, sanırım."

"Bunu sorduğunda ne dedi?" Juliet soruyor.

"Bu konuyu hiç açmadım. Yani, ne anlamı var ki? Sadece yalan söyleyecektir."

"Hayır. Buna inanmıyorum," diye tersliyor Juliet. "Blake sana o kadar aşık ki, bu acınası bir durum. Eminim mantıklı bir nedeni vardır."

"Katılıyorum," diyor Chloe. "Düşündüğün gibi değil."

"Keşke senin iyimserliğine sahip olsaydım." İçimi çektim. "Ne yazık ki daha önce de burada bulundum ve işaretleri biliyorum."

"Ama bu Blake." Juliet masanın üzerinden elimi tuttu. "O sana bunu yapmaz."

"John da iyi bir adamdı." Omuz silkerek üzgün bir şekilde iç geçirdim. "Belki de sorun bende? Belki de bir erkeği taşıyacak kadar iyi değilimdir."

"Saçmalama," diye tersliyor Chloe.

"Bunun gerçekten düşündüğün şey olduğunu sanmıyorum. Onunla konuşmalısın," diyor Juliet. "Belki de fazladan para kazanmak için geç saatlere kadar çalışıyordur."

"Belki." Kahvemi yudumluyorum. "John'la her şey başladığında, içimden gelen her şeyi görmezden geldim ve sürekli onu kendime karşı savundum. Bu sefer bunu yapamam. İçgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor ve ona güvenmek zorundayım."

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Juliet kaşlarını çatıyor. "Birkaç haftadır."

"Neden bize bir şey söylemediniz?"

"Seni çocuklar olmadan yalnız görmedim ve ayrıca başlangıçta bunun sadece benim sorunum ve kafamın içinde olduğunu düşündüm. Ama günler geçtikçe gerçekten bir şeyler olduğunu anlıyorum."

"Ne yapacaksın?" Chloe soruyor.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Sanırım bir çeşit onay bekleyeceğim. Kendini yakalayacaktır. Hep öyle olur. John'u yakalamadan çok önce biliyordum, ama sadece kanıtı beklemek zorundaydım."

"John'un bir ilişkisi olduğunu nasıl anladınız? Yani, bunu yapacağını düşünmenize neden olan ana şey neydi?"

Bir dakika düşündüm. "Telefonu saklaması, fısıltıyla konuşması, sürekli geç saatlere kadar çalışması ve sonra da iş seyahatlerine çıkmasıydı. Ama sanırım en büyük ipucu tüm kişiliğini tamamen değiştirmesi idi."

"Nasıl yani?"

"John sıkı biriydi, bizim için tek kuruş harcamazdı ve sonra birdenbire benim ve kendisi için romantik hafta sonları için rezervasyon yaptırmaya başladı."

"Ne demek istiyorsun?" Juliet kaşlarını çatıyor. "Bu nasıl bir ipucu? Kafam karıştı."

"Bu ayrıntılı hafta sonları için rezervasyon yaptırmaya başladı. Rastgele ıssız yerler. Beni şımartırdı."

Kendimi bir prenses gibi hissettim... aslında bana kraliçesiymişim gibi hissettirdi."

Juliet yine kaşlarını çatıyor. "Ama anlamıyorum. İkiniz için bir hafta sonu ayarlaması neden başka biriyle aldattığını düşündürsün ki?"

"Suçluluk duygusu. Anlamıyor musun? O böyle biri değildi. Uzun süre benim için bir kuruş bile harcamadı ve sonra birdenbire aşırı büyük aşk jestlerine başladı."

Kızlar dikkatle dinlerken bana bakıyorlar.

"John beni seviyordu, beni sevdiğinden hiç şüphem yoktu ama kendini suçlu hissediyordu. Yıllardır onunla birlikteydim ve onu kendisinden daha iyi tanıyordum. Birdenbire davranışları değişti: Bana çiçekler getiriyordu. Beni sevgiye boğdu." Karanlık anı aklımdan çıkmazken uzun, titrek bir nefes alıyorum. "Sanki başka bir kadınla her yattığında bunun yanlış olduğunu biliyordu ve bunu bana telafi etmek zorundaydı."

"Sikik," diye fısıldıyor Chloe.

"Onu tanıyordum. Onu yıllardır tanıyordum ve evlendiğim adam artık eskisi gibi değildi. Her zamankinden daha dikkatli olmaya başlamıştı. Sanırım daha da acı verici olan da buydu, çünkü içimde kötü bir his olmasına rağmen, sanki nankörlük ediyormuşum ve o da bana fazladan çalıştığı saatleri telafi ediyormuş gibi hissediyordum."

"Ne kâbus ama," diye fısıldıyor Juliet. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Neyse ki bu sefer evli değilim." Hüzünlü bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Ve evim var. Ne olursa olsun iyi olacağım."

"Yapacaksın." Juliet elimi sıktı. "Ama Blake'in sana bunu yapacağına gerçekten inanmıyorum."

Chloe bana, "Onunla gerçekten konuşmalısın," dedi.

"Ne yani, bana yalan söyleyebilsin diye mi?" Başımı tiksintiyle hafifçe sallıyorum. "Onun peşinde olduğumu bilmemesini tercih ederim, böylece en azından onu yakalayabilirim."

Pencerenin önünde durup Antony ve Henley'nin golf topunu deliğe sokmalarını izliyorum. Saat geç oldu, neredeyse akşam 9:00.

Ne dediklerini duyamıyorum ama Winston'la konuşuyorlar ve çok derin bir konuşma gibi görünüyor. Merak ediyorum, ne hakkında konuşuyorlar?

Blake kanepede uzanmış maç izlerken telefonu sehpanın üzerinde titreşir. "Alo," diye cevap verir. Ayağa kalkıyor ve konuşmaya başlarken elinde telefonuyla mutfığa doğru yürüyor. Dinlemek için kapıya doğru yürüyorum ama kısık bir sesle konuşuyor, ben de pencereye dönüp çocukların golf oynayışını izlemeye devam ediyorum.

Ne söylemem gerektiğini düşündüm. Bana doğru dürüst bir cevap verecek ne sorabilirdim?

Kiminle konuştuğu hakkında yalan söyler mi?

Blake oturma odasına geri döner ve tekrar kanepeye uzanır.

"Kiminle konuşuyordun?" Masumca sordum.

Kumandayı televizyona doğru tutuyor ve oyunu tekrar açıyor. "Antony."

Gözlerim sokaktaki Antony'ye takılıyor ve kalbim ezici bir üzüntüyle çarpıyor.

Kanıt istiyordum ve şimdi elimde. Siyah beyaz bir onay.

Bu düşündüğümünden daha çok acıttı.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyorum usulca.

"Birazdan kalkacağım bebeğim," diyor televizyonu izlemeye devam ederken.

"Acele etme, yorgunum." Yanından geçerken elini uzattı.

"Hey, iyi geceler öpücüğüm nerede?"

Onu kanepede yatarken görmek için geri dönüyorum ve abajuru alıp onunla onu dövdüğümü hayal ediyorum. Bana verdiği zararın yarısı kadar ona zarar veriyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ama bundan da öte, onu sevdiğim için, onun farklı olduğuna inandığım için kendimden nefret ediyorum.

Erkeklerin hepsi aynı.

"Yukarıda görüşürüz," diyorum
usulca. "Öpücük yok mu?"

Kaşlarını çatıyor.

Bugün bu tartışmayı yapacak kadar güçlü
hissetmiyorum. Acaba bu tartışmayı yapabilecek kadar
güçlü olabilecek miyim?

Yarın . . . Yarın daha güçlü olacağım.

Hemen yanağına bir öpücük konduruyorum.

"İyi geceler." "Seni seviyorum." Gülümsüyor.

Tabii ki var.

Bir zombi gibi yukarı çıkıyorum, duşa giriyorum ... ve
zavallı, terk edilmiş bir kadın gibi sessizce hıçkırıyorum.

Daisy, evlerinin önündeki kaldırımda bekleyen Juliet ve
Barry'ye ulaşmak için acele ederken beni de yanına
çekiyor. "Günaydın." Juliet gülümsüyor.

"Günaydın." Eğildim ve Barry'yi okşadım. "Benim
küçük adamım bu sabah nasıl?" Ona soruyorum. Eğilip
bebek arabasının içine, aşırı şirinliğe bakıyorum.
"Günaydın, tatlım." Gülümsüyorum.

"Bugün kısa yürüyüşü mü yoksa uzun yürüyüşü mü
yapacağız?" Juliet soruyor.

"Uzun. Biraz fazla enerjim var."

Yürümeye başladık ve ona söylemek zorundaydım.
İçimde bir delik açıyor. "Dün gece bir kanıtım var."

"Neyin?" Juliet yürümeyi bırakır ve olduğu yerde
durur.

"Blake televizyon izliyordu ve telefonu çaldı, telefonu
açtığı anda mutfığa gitti ve fısıltılı bir sesle konuşuyordu."

"Doğru," diyor, dinliyor.

"Ne dediğini duyamadım ama geri döndüğünde ona
telefonda kimin olduğunu sordum ve Antony dedi."

"Tamam." Kaşlarını çatıyor. "Bekle, kayboldum. Bu neden kötü bir şey olsun ki?"

"O mutfakta telefonla konuşurken ben de Antony'nin Winston ve Henley ile konuşmasını izliyordum."

Yüzü düşüyor.

"Antony telefonda hiç konuşmadı."

"Antony ile telefonda konuşmadıysa neden Antony ile telefonda konuştuğunu söylesin ki?"

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Bebeğim," diye fısıldıyor beni kucağına çekerken. "Buna inanamıyorum. Ona ne söyledin?"

"Yok bir şey, yatmaya gittim." Yürümeye devam ediyoruz.

"Ne?" Yüzünü buruşturuyor. "Neden ona bir şey söylemedin?"

"Yapamadım ..." Omuz silkiyorum, utanıyorum. "Sadece önümüzdeki iki haftalık dersi atlatacağım ve sonra onunla tartışıp bu işi bitireceğim."

"Neden iki hafta bekliyorsun?"

"Çünkü iki haftalık yaz okulum kaldı ve işe gitmek zorunda kalmamak ve çocukların önünde kırık bir kalple mutlu olmak istiyorum."

Ve içimdeki mazoşist veda etmek istemiyor.

"Yalan söylediğine inanamıyorum. Göz göre göre yalan söyledi." "Biliyorum." Bir süre sessizce yürüdük. "Sen iyi misin?"

"Bu garip, biliyorsun. Ben sadece ..." Kafamda doğru ifadeyi bulmaya çalışırken duraklıyorum. "Sanki içimde bir ölü varmış gibi hissediyorum."

"Nasıl yani?"

"Kalbim kırılmış ve yıkılmış gibi... ama şaşırmadım."

"Şey . . . Çok şaşırdım," diye tersliyor Juliet. "Sadece şaşırmadım, kesinlikle çileden çıktım."

"Kabul edelim. Benim de bir tipim var ve bunu bilmem gerekirdi. İki hafta sonra bu ilişkiyi bitireceğim ve sonra gidip birkaç hafta ailemle kalacağım ve geri döndüğümde daha güçlü olacağım. Tüm bu olanlar daha da büyük bir kabus çünkü onunla yolun karşısında yaşamak zorundayım. Onu bir daha asla göremeyecek değilim. Bunun dostane bir şekilde olması gerekiyor."

"Yalan söylediğine inanamıyorum. Gerçekten çok şaşırdım. Merak ediyorum, Henley biliyor mu?"

"Henley'e bir şey söyleme," diyorum. "Bana söz ver."

"Yapmazdım ama hala inanamıyorum. Çok şaşırdım."

"Jules, saklayacak bir şeyi yoksa neden yalan söylesin ki? Neden yalan söylesin ki?"

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum." Kolunu bana doladı. "Lanet olası pislik."

Bir süre daha sessizlik içinde yürüyoruz. "Demek iki hafta, ha? İki hafta boyunca kendini nasıl toparlayacaksın?"

"İyi olacağım." Hüzünle gülümsüyorum. "Onu görmek zorunda kalmamak için çok meşgul olacağım ve sonra Daisy ile hafta sonu için uzaklara gidebilirim."

"Belki biz de gelebiliriz?" Umutla gülümsüyor.

"Teşekkürler, ama ben sadece biraz uzaklaşmak istiyorum.

ve bir kadeh şarap eşliğinde kitap okuyun."

"İyi olacaksın Bec." Kolunu benimkine doladı. "Ne olursa olsun, iyi olacaksın."

"Biliyorum."

"Pekâlâ sınıf, kalemlerimizi toplayalım ve öğleden sonrası için hazırlanalım. Zil çalmak üzere."

Sınıf ekipmanlarını toplamaya başlıyor. Cuma öğleden sonra ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Uzun bir hafta oldu. "Unutmayın, pazartesi sabahı çiftliğimiz var."

hayvanlar bizi karşılamaya geliyor. Geç kalmayın çünkü yavru koyunlar olduğunu duydum."

Sınıf heyecanla sohbet ediyor.

"Dr. Grayson," diye bağırıyor biri. "Dr. Grayson burada."

Pencereden dışarı baktığımda Blake'i Daisy'nin tasmaşıyla görüyorum. Hâlâ takım elbisesini giymiş, yani doğrudan işten gelmiş olmalı. Onun burada ne işi var?

Sınıfın n kapısından ıktım. "Neler oluyor?" Ona sesleniyorum.

Gülümseyip el sallıyor, sonra bana doğru yürüyor. "Daisy ve ben seni hafta sonuna götürmek için buradayız."

Ne?

"Bu hafta sonu gitmek istemiyorum."

"Oraya vardığında gideceksin." Gülümsüyor.

Kahretsin, bu yapmak istediğim son şey.

Tek bildiğim, eğer tüm hafta sonu boyunca onunla birlikte kapana kısılırsam, kavga edeceğimiz. şimdiden dilimin ucunda.

"Yapmam gereken birkaç şey daha var. Bir dakikaya geliyorum." Eğilip Daisy tasmanın üzerinde zıplarken onu okşuyorum. Harika, şimdi benim tüylü bebeğimi de işin içine katıyor.

"Tamam, bekliyor olacağız." Bana şakacı bir göz kırptı. Ugh . . .

Sınıfıma geri dönüp sınıfımın eşyalarını toplamasını bekliyorum ve pencereden dışarı bakıp takım elbisesiyle kpeğimin yanında duran ona bakıyorum.

Bir deja vu hissi üzerime geliyor.

Egzotik bir hafta sonu kaçamağı.

Aynen tahmin ettiğim gibi, aynen daha önce yaşadığım gibi.

Stres fiziksel olarak beni ele geçirirken hazımsızlık göğsümü yakıyor.

Kalbim ayakkabımın altına sızmaya başlıyor ve bunu daha fazla yapamayacağımı biliyorum. Bugün onunla konuşmak zorundayım. Her ne kadar bunu yapmaktan korkuyor ve işin bu noktaya gelmemesini umuyor olsam da

yanıldığımı kanıtlayacaktı, artık içimde tutamıyorum. İçimde ölmüyormuşum gibi davranamam.

Çünkü ben öyleyim.

Bana yalan söylediği her saniye, kalbime saplanan bir bıçak gibi.

Blake'in sonsuza dek benim erkeğim, tek gerçek aşkım olduğunu düşünmüştüm.

"Her şeyi topladıktan sonra, zili beklerken hepiniz gelip mindere oturabilir misiniz lütfen?" Sınıfıma sesleniyorum.

Etrafta koşuşturup her şeyi aceleyle toplarlar ve sonra mindere dalarlar. Bacak bacak üstüne atıp sırtlarını dik tutarak otururlar.

Etrafıma bakarken gülümsüyorum. Ah, bu kadar genç ve masum olmak ve eve gitmeden önce mindere oturmak için bu kadar heyecanlanmak.

Keşke benim hayatım da bu kadar basit olsaydı.

"İyi günler, sınıf." Gülümsüyorum.

"İyi günler, Bayan Dalton," diye cevap veriyorlar şarkılı sesleriyle.

Zil çalıyor ve sınıftan çıkıyorlar. Kendimi hazırlamaya çalışmak için zaman ayırıyorum.

Blake, Daisy ile dışarıda sabırla bekliyor ve ben darağacına yürüyormuşum gibi hissediyorum. Muhtemelen istemediğim bir şey duymak üzereyim ve sonra en kötü kabuslarım hakkında konuşmak zorunda kalacağım.

Sonunda daha fazla erteleyemeyeceğimi anlayınca çantamı alıp dışarı çıkıyorum.

Daisy beni görmenin heyecanıla etrafta dans ediyor ve Blake usulca gülümseyerek yanağıma bir öpücük konduruyor. "Zamanını aldı," diye takılıyor.

"Bana biraz haber verilseydi, hazırlıklı olurdum."

"Size haber vermiş olsaydım, bu bir sürpriz olmazdı, değil mi?"

"Hiçbir şey paketlemedim."

"Senin için bir çanta hazırladım."

"Bu hafta sonu gerçekten gitmek istemiyorum." Blake gülümsüyor. "Ta ki sen oraya gidene kadar. Güven bana,

bu hafta sonu bomba gibi olacak."

"Blake." İç çektim.

Arabaya doğru yürümeye başladığımızda kolunu omzuma atıyor.

"Neden uzaklara gitmek istiyorsun ki? Evde yapacak o kadar çok şeyimiz var ki."

"Çünkü kız arkadaşımı özel bir hafta sonu için alıp götürmek ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum."

Gözlerim onunkileri arıyor.

Sanırım bu cümleyi daha önce de duymuştum. Kalbime bir hançer daha saplanıyor ve duygularım beni ele geçiriyor.

Arabaya doğru yürürken yüzümü ondan saklamak için başımı eğiyorum. Daisy dans ediyor, etrafta zıplıyor ve neyse ki üzüntümü dağıtıyor.

Blake onu arabaya bindirdi ve ben de yolcu koltuğuna geçtim. "Demek bu yüzden Daisy gelebilsin diye bugün benim arabamı almak istedin?"

"Evet, ne yazık ki Daisy iki kişilik bir Porsche'de o kadar da iyi çalışmıyor."

"Yani yeni lastik almayacak mıyım?"

"Bugün değil." Sürücü koltuğuna geçip otoparktan çıkarken sırtıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Arabayla giderken soruyorum. "Bu bir sürpriz."

"Oraya varmak ne kadar sürer?"

"Yaklaşık doksan dakika."

Dikkatimi pencereden dışarı bakmaya veriyorum. Belki de bu iyi bir şeydir. Belki de bu kılık değiştirmiş bir nimettir, böylece evimde hüzünlü bir anıya sahip olmak zorunda kalmayacağım.

Evimde üzücü bir anı daha.

Kimi kandırıyorum ki? Evim anılar için tam bir kabus.

Ben boşluğa bakıp zihinsel olarak kendimi hazırlarken Blake her şey ve her şey hakkında mutlu bir şekilde sohbet ediyor.

İşte bu, sonun başlangıcı.

"Rebecca," diyor Blake zorla.

Ona bir bakış attım. "Pardon, ne dedin?" "Dinliyor muydun?" Kaşlarını çatıyor.

"Oh, ben ..." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Pek sayılmaz."

"İyi misin?" Uzanıp elimi avuçlarının içine alıyor ve kalçasına koyuyor. "Bütün yolculuk boyunca sessizdin."

"Aklımda çok şey var." "Ne gibi?"

Daha fazla tutamıyorum. Zehir kan dolaşıma sızmaya başlıyor. "Bana söyleyeceğin bir şey var mı, Blake?"

"Ne gibi?" Gözleri benimle yol arasında gidip geliyor.

"Lütfen bana karşı dürüst ol. Her şeyden önce arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Lütfen bunu uzatma. Dağınık bir ayrılık istediğim son şey. Bu konuda bir yetişkin gibi davran."

"Sen neden bahsediyorsun?" Yüzünü buruşturuyor.

"Neden ayrılalım ki?"

"Başka insanlarla da görüşüyorsun."

"Ne?" diye patlıyor, gözleri neredeyse kafasından fırlayacak gibi oluyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana sesini yükseltme," diye tükürdüm.

"Neden başkalarıyla görüştüğümü düşünüyorsun ki?"

"Dur sayayım," diyorum alaycı bir şekilde. "Telefonunun şifresini değiştirdin, sürekli geç saatlere kadar çalışıyorsun ve şimdi de bana yalan söylüyorsun."

"Sana hiç yalan söylemedim. Bir kez bile," diye bağıyor, çileden çıkmış bir halde.

"Olamaz," diye alay ediyorum. "Ne lanet bir şaka. Bana kesinlikle yalan söyledin."

"Ne zaman?"

"Bana Antony ile telefonda konuştuğunu söylediğinde, ben aslında tüm o süre boyunca pencereden Antony'yi izliyordum. Telefonda başka biriyle konuşuyordun."

Bocalıyor ve onu yakaladığımı anladığını biliyorum.

"Bunu açıklayabilirim."

"Lütfen yap."

Sinyal lambasını yakıyor ve bir araba yoluna giriyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım.

"Buradayız," diye homurdanıyor.

Geniş bir araba yolunda bir tepeye doğru çıkmaya başladık. "Artık burada olmak istemiyorum. Eve gidebilir miyiz lütfen?"

"Hayır." Çenesi titriyor, direksiyon simidini kaskatı bir güçle kavıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım, seni ne zamandır aldattığımı düşünüyorsun?"

"Birkaç hafta."

"Ve sen bunu bana bir kez olsun açmayı düşünmedin mi?" diye patlıyor.

"Neden yapayım ki? Sadece inkar edeceksin."

"Beni hiç tanıyor musun?" diye tükürüyor. "Burada ne işimiz var?"

"Ben de onu diyorum. Geri dönüp eve gidebilir miyiz?" Çılgılık atıyorum.

Bir açıklığa geldik ve orada eski bir ahşap kulübe vardı. Arabayı aşırı dramatik bir şekilde yukarı çekiyor.

bana dönerek. "Şunu doğru anlamama izin verin, sizi aldatıyor muyum?"

"İnkâr etmediniz."

"Hayır, hayır. Senin zihnine geri dönelim. Ne yaptığımı düşündüğünüzü tartışalım."

"Telefonunun şifresini değiştirdin, bana yalan söylüyorsun ve sürekli geç saatlere kadar çalışıyorsun. Bence ilişkimize son vermeliyiz."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Yani ilişkimizi bitirmek istiyorsun. Bunu mu demek istiyorsun?"

"En iyisi bu."

Kaşları havaya kalktı. "Vay be."

Tam bir ukala. "Vay ne demek?"

"Hiçbir şey." Arabadan iniyor ve kapıyı çarpıyor.

Gözlerimi deviriyorum. İşte tam da bu yüzden daha önce bir şey söylemedim. Bunun büyük bir kavgaya dönüşeceğini biliyordum ve şimdi burada, hiçliğin ortasında onunla sıkışıp kaldım.

Ben arabadan inerken o da kulübenin kapısını açtı. "Hadi Daisy." Onu evin içine götürüyorum ve etrafa bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kulübe güllerle ve kocaman bir tabelayla dolu.

BENİMLE EVLENİR MİSİN?

Olamaz.

Gözlerim Blake'e kayıyor. "Ne yapıyorsun?" "Aynı soruyu kendime soruyorum," diye homurdanıyor.

"Blake."

"Lanet telefonumun şifresinin neden değiştirildiğini bilmek ister misiniz? Çünkü hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm kişiye evlenme teklif etmek için bir hafta sonu kaçamağı planlıyordum. Onun hayalindeki yüzüğü almak için Meksikalı bir elmas tüccarıyla konuşuyordum." Bir yüzük fırlatıyor

cebinden bir kutu çıkardı. "Şimdi benden ayrılmak istediğini ve beni hiç tanımadığını öğreniyorum."

Sikeyim.

"I . . . Yani ... ne ..." Dilim tutuldu ve gözlerim bu büyük jest karşısında kayarken ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Yani bana soru sormadan mutlu bir şekilde yanımdan uzaklaşacak mısın?" Gözleri benimkileri arıyor.

"Blake... neden evlenmek istiyorsun?" Fısıldıyorum.

Sanki deliymişim gibi yüzünü buruşturuyor. "Çünkü seni seviyorum," diye bağıyor.

"Mutlu olmak için evlenmemize gerek yok."

"Evlenmek istiyorum Rebecca. Seni seviyorum ve on saniye öncesine kadar senin de beni sevdiğini düşünüyordum."

"Tekrar evlenmeyeceğim, Blake. Üzgünüm, bunu yapamam," diye kekeliyorum. "Bu sadece bir kağıt parçası. Hiçbir anlamı yok."

Sanki ona fiziksel bir darbe indirmişim gibi ağırlığını arka ayağına veriyor.

"Evlenmek hakkında hiç konuşmadık bile. Neden evlenmek istediğimi düşündün ki?" Hızlı hızlı konuşuyor ve kelimelerimi çıkarmaya çalışıyordum.

"Ben bir aile istiyorum, Rebecca."

"Bir bebeğimiz olabilir. Bebek sahibi olmak için evli olmamıza gerek yok."

"Şu anda bir bebekten daha büyük sorunlarımız var," diye bağıyor. "Yalan söylediğimi düşündüğün için benimle ilişkini bitirdin. Bana yuva kurmaya hazır olduğumu söyleyen sendin. O kişi olabileceğime dair bana güvence verdin ve ben de bir Rebecca öğrencisi gibi sana inandım. Hak ettiğin adam olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve şimdi bana söylediğin her şeyin tamamen yalan olduğunu öğrendim. Aslında sen benim

başka kadınlarla mı yatıyordun? En iyi arkadaşım olman gerekiyordu ve şimdi kim olduğum hakkında hiçbir fikrin olmadığını mı öğreniyorum?" Görünüşe göre bir şey hatırlıyor. "Başından beri bana yalan söylüyordun!"

"Sana hiç yalan söylemedim."

"Carol'dan sonra birlikte olduğumuzu biliyordun ve tek bir kelime bile etmedin. Başka biriyle birlikte olduğum için çıldırıyordum ve sen bir kez bile sırrını bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Benim geçmişimle, ben sadece ..."

"Biliyor musun?" Ellerini havaya kaldırır. "Beni hak etmiyorsun."

En büyük korkum dudaklarından dökülürken yüzüm düşüyor.

"Eğer evlilik senin için sadece bir kağıt parçasıysa, o zaman gerçekten kocana geri dönmelisin, çünkü onun için tam olarak buydu. Ve ben senin bu ikinci el sevginden daha iyisini hak ediyorum."

Sözleri beni bıçak gibi kesti. "Ben sadece ..."

"Benimle ilişkini mahvettin; az önce yaptığın şey buydu."

"Blake, kızma. Bunu benim açımdan düşünmeni istiyorum. Biz mutluyuz; halimizden memnunuz. Evlenmemize gerek yok."

Gözleri bir süre benimkileri tutuyor. "Yanılıyorsun. Gerçekçi olalım Rebecca. Yanılıyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Mutluydum. Memnundum. Hâlâ eski kocanı düşünüyorsun." Gözleri yaşlarla doldu. "Cancún'dan sarı bir elmas almak için onca zahmete katlandım. Parasını ödeyebilmek için fazladan çalıştım," diye fısıldıyor. "Hayalindeki yüzüğü takmanı istedim." Öfkeyle gözlerini siler. "Ama anlaşılan o ki, bu senin hayalin değilmiş. Sadece benim hayalimdi."

Oh . . .

"Blake," diye fısıldıyorum.

"Onun aşkının benimkini lekelemesine izin verdin," diye mırıldanıyor. Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum.

"Ve bunun için seni asla affetmeyeceğim." Dönüyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Hayır, Blake, gitme," diye kekeleyerek peşinden koşuyorum. Gitmesini engellemek için kolunu tuttum. "Kal. Bunu konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şey yok. Duymam gereken her şeyi söyledin." Beni iterek kapıdan çıktı.

"Blake, konuş benimle. Dur," diye sesleniyorum.

Arabaya binerken gözle görülür bir şekilde üzgündü ve ben de gitmesini engellemek için arabanın önünde durdum. "Blake. Sakin ol. Bu şekilde araba kullanmanı istemiyorum."

"Çekil lan yolumdan!" diye bağılıyor öfkesi onu uçurumun kenarına getirirken. Beni geriye doğru iterek sürmeye başladı. Beni ezecek, o kadar kızgın ki.

"Blake, yapma." Yanımdan geçip giderken yan camına vuruyorum ama durmuyor ve araba garaj yolundan geri dönerken arkasına bakmıyor. Uzaklarda kayboluşunu izlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor.

Sikeyim.

Ne yaptım ben?

Bölüm 23

Elimi yüzümden aşağıya doğru sürüklüyorum ve ıssız dağa bakıyorum.

İstesem de bu kadar berbat edemezdim. Ne düşünüyordu ki?

Evlenmeye hazır değiliz.

Biz mi?

Bu sizin yaptığınız bir tartışmadır. Sen sadece Birinin evlenmek istediğini varsayalım, Tanrı aşkına.

Geri geleceğini umarak bir süre bekliyorum ve sonunda içeri girip yerdeki yüzük kutusunu görüyorum. Aldım ve açtım. Sarı yastık şeklinde güzel bir elmas. Aynen Cancún'da o kadının üzerinde gördüğümüz gibi.

Hatırladı.

Yakıcı gözyaşları gözlerimi doldururken yüzüğün görüntüsü bulanıklaşıyor.

İçimi suçluluk duygusu kaplıyor ve çantamı alıp telefonumu çıkarıyorum. Numarasını çeviriyorum ve cevap vermesini bekliyorum. Cevap vermedi.

"Blake, arkanı dön ve geri gel lütfen. Bunu konuşmamız gerek. Şu anda birlikte olmamız gerekiyor."

Sanki telefonu açmasını istermiş gibi hatta bekliyorum.

"Lütfen geri gel."

Telefonu kapattım ve adım atmaya başladım. Bu tam anlamıyla bir kabus. Peşinden bile gidemiyorum. Arabam yok,

ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Aman Tanrım.

Geri gelecektir, beni burada bırakmaz.

Sakinleşince geri dönecek.

Güllerin kokusu kulübenin her yerine sinmiş. Buzdolabını açtığımda çikolata kaplı ilekler, bir şişe şampanya ve iki kristal kadeh görüyorum. Kulübenin etrafına baktığımda her yerin Blake'in sevgisiyle kaplı olduğunu görüyorum ve kalbim acıyor.

Ben onu hak etmiyorum.

Boğazımdaki yumru o kadar büyük ki neredeyse havamı kesecek ve keşe keşe çünkü bu suçluluk duygusu içinde boğulmayı hak ediyorum.

Yalan söylemiyordu. Beni şaşırtmaya çalışıyordu ve benim tek yaptığım bencil bir inek olmaktı.

Yeni bir amaçla numarasını tekrar çeviriyorum. "Blake. Lütfen telefonu aç. Geri dönmene ihtiyacım var," diye fısıldıyorum panik içinde. "Özür dilerim. Geri dönmene ihtiyacım var. Lütfen beni affet. Bunu iyi idare edemedim ve geri dönmene ihtiyacım var."

Telefonu kapattım ve yürümeye başladım.

Lütfen geri dön bebeğim. Lütfen geri dön.

Otuz beş telefon görüşmesi ve iki saat sonra, bir arabanın çakıllı garaj yoluna girdiğini duydum.

O burada.

Koşarak ön kapıya gidip açıyorum ve Juliet ile Henley'i görünce yüzüm düşüyor.

"Blake nerede?"

Etrafta arabasını arıyorum. O da mı geliyor?

Juliet arabadan iniyor ve gözyaşı lekeli yanaklarımı görünce yüzü düşüyor.

"Blake gelip seni almamız için bizi aradı," diyor usulca. Kalbim sıkışıyor. "Geri gelmeyecek mi?"

"Hayır Bec," diyor üzüntüyle.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum ve o beni kollarına çekiyor. Ona sarılıp ağlıyorum.

"Bilmiyordum," diye ağlıyorum. "Bana söylemedi."

Henley yanımdan geçip eve girdi. Bana hiçbir şey söylemedi, söylemek zorunda da değildi. Kızgın olduğu çok açık.

Ondan yayılan termonükleer öfkeyi hissedebiliyorum.

Juliet beni evin içine çekiyor ve etrafındaki güllere ve Evlen Benimle tabelasına bakarken nefesi kesiliyor. Onun da yüzü gözyaşlarıyla doluyor. "Zavallı Blake," diye fısıldıyor.

Henley etrafına bakınırken, "Gidelim," diye tersliyor. "Burası çok iç karartıcı."

Juliet masadan yüzük kutusunu alır ve açar. Ağzı açık kalır. "Aman Tanrım," diye fısıldar.

Yüzüğü ondan almaya gidiyorum ve Henley elimden kapıyor. "Bunu güvende tutacağım."

Gözlerim onunkileri arıyor.

Yüzüğü cebine koyarken, "Sanırım hayır dedin," diye tersledi.

Kalbim biraz öldü. Henley'e hayır dediğimi söylemiş.

Hayır dedim.

"Bir şey almak ister misin?" Juliet etrafındaki güllere bakar. "Burada ne yapacağız? Hepsini mi alalım, yoksa ... ?"

Henley yanımdan geçip kapıdan çıkarken ve arabaya binerken, "Anlamı yok," diye tersliyor.

Juliet kolunu bana dolarken, "Ona aldırma," diye fısıldıyor. "Sakinleşecektir."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Şoka girmiştım, bilirsiniz, ve ... . Her şeyi çok kötü idare ettim ve ..."

"Biliyorum." Beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Aldattığınızı düşündüm ve çok kızgın ve korkunçtum ve bilmiyordum, anlıyor musun? Ve ben sadece

... "Yüzümden sümükler akıyor ve neredeyse histerik bir haldeyim.

"Biliyorum, bebeğim."

"Ve Blake telefonuna cevap vermiyor, onu geri getirmeye çalıştım. Nerede o? O iyi mi?"

"Bilmiyorum. Gelip seni alması için Henley'i aradı."

"Gidip onu bulabilir miyiz?"

"Seni ve Daisy'yi eve götürelim, olur mu?" Kolunu bana doladı.

"Peki ya bütün o güller?" Etrafıma bakarken kekeleyorum.

"Yarın tekrar gelebiliriz; bilmiyorum, eve gidelim. Belki Blake evdedir."

"Bebek nerede?"

"Chloe ve Antony onunla ilgileniyor."

Tanrım, herkes biliyor.

Onu arabaya kadar takip ettim. Daisy ve ben arka koltuğa oturduk ve Henley arabayı yola çekti.

Zihnimde kavgamızı gözden geçirirken ve gözyaşları içinde manzaraya bakarken eve dönüş yolumuz sessizlik içinde geçti.

Eğer evlilik sizin için sadece bir kağıt parçasıysa, o zaman gerçekten kocanıza geri dönmelisiniz, çünkü onun için evlilik tam olarak bundan ibaretti.

Dehşet içinde gözlerimi kapadım.

Bu ikinci el sevgiden daha iyisini hak ediyorum.

Blake'in nişan yüzüğümü bulmak için onca zahmete girdiğini ve parasını ödemek için fazladan mesai yaptığını hayal ediyorum ve tüm bunlar olurken ben evde onun hakkında korkunç şeyler hayal ediyordum.

Benim neyim var böyle?

Gözyaşları içinde manzaraya bakıyorum.

Onun aşkının benimkini lekelemesine izin verdin... ve seni asla affetmeyeceğim.

Kendimi asla affetmeyeceğim.

Chloe mutfakta bir ileri bir geri adım atarken ben yemek masasına oturup boşluğa bakıyorum. "Nereye gittiğini anlamıyorum."

"Tekrar dene," diyor Juliet.

Titreyen parmaklarımla Blake'in numarasını çevirdim. Saat 22:00 ve kimse ondan haber alamıyor. Henley ve Antony dışarıda onu arıyor ve bu tam bir kâbusa dönüşüyor.

Tabii zaten öyle değilse.

Blake Grayson'a ulaştınız.
Mesaj bırakın.

Gözlerimi kapatıyorum. Yine telesekreter. Bu gece kaç mesaj bıraktığımı sayamadım.

"Blake, benim. Beni geri arayabilir misin lütfen? Hepimiz çok endişeliyiz. Seni seviyorum." Üzgün bir şekilde telefonu kapattım.

Chloe volta atmaya devam ediyor ve Juliet mutfağa girip çaydanlığı koyuyor.

Ev sessiz ve hüzünlü ve herkesin benden nefret ettiği hissine kapılıyorum. Kahretsin, ona yaptıklarım için kendimden nefret ediyorum.

Davranışım affedilemezdi, ama kendimi savunmam gerekirse, kafasının bu alanda olduğundan bile haberim yoktu.

"İyileşecek," diyor Juliet. "Sadece bir yerlerde serinliyor. Sakinleşir sakınlaşmaz eve dönecek."

Parmaklarımı kucağımda birbirine geçiriyorum ve başımı sallıyorum. Keşke o kadar emin olsaydım.

Midemde, her şeyin yolunda gitmeyeceğini söyleyen hasta, batan bir his var.

Juliet'in telefonu çalıyor ve hepimiz zıplıyoruz. "Alo," diye cevap veriyor. Bir dakika dinliyor. "Oh, Tanrı'ya şükür." O

bir elini telefonun üzerine koyar. "O iyi. Çocuklar onu buldu."

"Nerede o?" Kekeliyorum.

"Nerede o?" diye sorar. Bir süre dinler. "Bir otelde. O iyi, endişelenme."

"Tanrıya şükür." İçim rahatlarırken başımı ellerimin arasına aldım.

"Tamam, harika." Juliet dinliyor. "Evet, iyi fikir; sen orada onunla kal. Tamam, seni seviyorum. Sabah görüşürüz." Telefonu kapatıyor. "Henley ve Antony bu gece onunla kalacaklar. Sabah evde olacaklar."

Hüzünle gülümsüyorum. İstedğim sonuç bu değildi ... ama şükürler olsun ki yalnız değil.

Juliet yanımdaki kanepeye oturdu. "Sana iyi olacağını söylemiştim."

Başımı salladım.

"Büyük bir gündü ve saatlerdir ağlıyorsun. Neden gidip bir duş alıp yatağa girmiyorsun?"

"Evet, olabilir. Siz eve gidin. Hannah'nın yatması gerekiyor."

"Kalmamızı istemiyor musun?"

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, başımı yastığa koyar koymaz uyuyacağım. Duygusal olarak tükendim."

Juliet bana hüzünlü bir gülümseme verirken omuzlarımı ovuyor. "Bugün için teşekkürler çocuklar. Sizler en iyi arkadaşlarırsınız." I

ikisini de ön kapıya kadar yürüttü. "Henley'den bir şey duyarsan beni arayabilir misin Jules?"

"Tabii ki yapacağım."

"Seninle kalmamı istemediğine emin misin?" Chloe soruyor.

"Hayır, ben iyiyim. Yine de teşekkürler."

Onların sokakta yürümelerini izliyorum ve kapıyı arkalarından kapatıp kilitliyorum.

Ev aniden ürkütücü bir şekilde sessizleştii ve ben vicdanımla baş başa kaldım.

Burası çok yalnız.

Kendimi merdivenlerden yukarı sürüklüyorum ve sıcak bir duş alıyorum. Uzun bir süre sıcak suyun altında durup duvardaki fayanslara bakıyorum. İçimde garip bir batma hissi var. Haftalardır ilişkimizin biteceğini hissediyordum ve bundan korkuyordum.

Ama bunun benim elimden olacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

En kötüsü de John ile imzaladığım sözleşmeden ona henüz bahsetmemiş olmam. Hala yasal olarak başka bir adamla evliyim ve şimdi tüm bunlar ortaya çıktı.

Utanç içinde başımı ellerimin arasına aldım. Lanet olsun. . . ne dağınıklık.

Sonunda o kadar bitkin düşünüyorum ki duşta ayakta bile duramıyorum ve kendimi dışarı sürükleyip pijamalarımı giyiyorum.

Ev sessiz, boş ve hüzünlü.

Yarın beni öldürse bile bunu daha iyi yapacağım.

Zil, zil. Yüzük, yüzük.

Yan masada çalan telefonum beni uykumdan uyandırdı ve cevap vermek için çabaladım. Bütün gece dönüp durdum ve nihayet bu sabah saat 6:00 civarında yorgunluktan komaya girdim. "Alo," diye cevap verdim.

"Selam Bec, ben Jules." "Sorun nedir?"

"Bir şey yok. Sadece çocukların hafta sonu için uzakta kalmaya karar verdiklerini bilmenizi istedim."

Dinlerken kaşlarımı çatıyorum. "Blake iyi mi?"

"Bilmiyorum. Onu eve gelmesi için ikna etmeye çalıştım ama ..." Sesi kesildi.

"Ne?"

"Seni görmek istemiyor."

Kalbim daralıyor.

"Konuşmamız gerek," diye kekeledim. "Onu görmem gerek."

"Biliyorum ama bence bir süre sakinleşmesine izin vermelisiniz."

Dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum. Ne kadar uzun süre sakinleşirse, bunu aşma şansımız o kadar azalır. "Bunu konuşmak için birbirimizi görmeliyiz."

"Seni görmek istemiyor."

Gözlerim yaşla doldu.

"Bak, sadece hafta sonunu değerlendir. Kendini toparla. Pazar gecesi evde olacaklar, yani sadece yarın, sonra onunla kendine geldiğinde ve ikiniz de sakinleşmek için zaman bulduğunuzda konuşabilirsiniz."

"Sakinleştim."

"Evet, ama yapmadı ve her şey seninle ilgili değil."

Ouch . . .

"Bunu biliyorum." Yumuşakça iç çektim.

"Gidip bir kahve ya da başka bir şey içmek ister misin?" diye soruyor umutla.

"Hayır, ben yatağıma dönüyorum. Bütün gece uyumadım," diye yalan söyledim. Sanki şu anda uyuyabilirmişim gibi. Endişeden yerimden fırlamak üzereyim.

"Tamam, yatağına dön bebeğim. Her şey yoluna girecek." "Juliet," diye fısıldadım.

"Evet."

"Sence ben hatalı mıydım?"

Telefonun diğer ucunda sessiz kalıyor ve ben bir kez daha gözlerimi kapatıyorum.

Bu evet demek.

"Kimin hatalı olduğuna karar vermek bana düşmez. İkinizi de seviyorum," diye yanıtlıyor sonunda. "Siz uyuyun. Seni sonra ararım."

"Tamam, her şey için teşekkürler." Telefonu kapattım ve yatağa uzandım.

Gün iyi başlamıyor.

Ön odamdaki pencere kenarına kıvrılmış oturuyor, beklerken parmaklarımı yuvarlıyorum.

Bugün pazar ve Blake'ten tek kelime duymadım.

Yağmur kovalar halinde yağıyor ve yeryüzüne her su sıçrayışıyla birlikte baskın bir kıyamet duygusu geliyor.

Yakında evde olacak ve umarım konuşabiliriz. Midemdeki gergin enerji yumağı beni hasta ediyor.

Konuşmamı kafamda tekrar gözden geçiriyorum ve mektubu elimde tutuyorum.

Söyleyecek kelime bulamadığım için ona uzun bir mektup yazdım ve son birkaç haftadır kafamda olan her şeyi açıklamaya çalıştım.

Her şeyin siyah beyaz yazılı olduğunu görmek stresimi azaltmadı; aksine daha da artırdı.

Çünkü artık ne kadar berbat durumda olduğumu biliyorum.

Arabam köşeyi dönüyor ve ben ayağa fırlayıp ön kapıdan dışarı koşuyorum. Garaj yoluna giriyor ve yaklaştıkça gülümsemem kayboluyor.

Antony kullanıyor.

O sürücü koltuğundan inerken ben de yağmura doğru yürüyorum. "Blake nerede?"

Gözleri etrafta gezinirken tereddüt ediyor. "Birkaç gün daha otelde kalmak istedi."

"Eve gelmeyecek mi?" Sesim kırılıyor, incinmişliğime ihanet ediyor.

"Hayır. Birkaç gün daha istedi."

"Nerede o?"

"Sana söylemeyeceğim."

"Konuşmamız gerek Antony. Bu acil bir durum. Çok endişelendim."

"Güven bana, bence ondan uzak durman en iyisi."

"O iyi mi?" "O iyi."

Yağmur gerçekten yağmaya başladı.

"Bu ne anlama geliyor?" Yağmurun üzerinden sesleniyorum.

"Bu onun iyi olduğu anlamına geliyor," diye sinirli bir şekilde tersliyor. "Üzgünüm ama sana sempati duymamı bekliyorsan Rebecca, duymuyorum. Onun lanet olası kalbini kırdın."

Ondan uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. Yağmur şiddetli ve gürültülü.

Henley arabasını sokağa çeker ve garaj yoluna girer. Garaj kapısı yavaşça açılır ve içeri girer. El sallamak yok, merhaba demek yok.

Sadece bir sürü hayal kırıklığı.

"Gitmem gerek," diye sesleniyor Antony. "Yağmurdan uzak bir yere git ve biraz dinlenmeye çalış."

"Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Lütfen?" "Güvende. Bilmen gereken tek şey bu." "Benden nefret ediyor mu?" Gözlerim onu arıyor.

Üzüntüyle nefes verir. "Bec . . . Neler olduğunu bilmiyorum ama ona biraz zaman tanı, tamam mı?"

Gözlerim yaşla doldu. "Tamam, arabamı geri getirdiğin için teşekkürler."

Başka bir şey söylemeden çimlerin üzerinden koşarak evine girdi ve ben de ön merdivenlere oturup yağın yağmuru izledim.

Sırılsıklam ve gidecek hiçbir yerim yok, bir mucize için dua ediyorum.

Otoparktaki direğin arkasında duruyorum. Kendimi hiçbir zaman bir takipçi olarak görmedim, ama bana başka seçenek bırakmıyor.

Bugün perşembe ve Blake eve gelmedi.

Telefonlarıma cevap vermiyor, mesajlarıma cevap vermiyor ve açıkçası aklımı kaçırmak üzereyim.

Hastanede, arabasının park yerinde onun işe gelmesini bekliyorum. Saat sabahın 7'si ve eğer onunla konuşabilmemin tek yolu buysa, öyle olsun.

Pazar gecesi geç saatlerde Blake'in Porsche'sini içinde Antony ve Henley ile birlikte evden çıkarken gördüm. Belli ki iş kıyafetlerini ve arabasını almışlar ve görünen o ki ben sokağın dışlanmışıyım.

İkisi de bana açıkça kızgın ve sanırım biri arkadaşıma bunu yapsa ben de kızardım.

Ama bu konuda konuşmak bile istememek? Biraz sinirlenmeye başladım. İki yaşında bir ocuk gibi davranıyor.

Arabasının kapıdan girdiğini görüyorum ve el çantama sarılıyorum. Park yerine girmesini bekliyorum ve sonra aşağı inip yolcu tarafına koşuyorum. Kapıyı açıp içeri dalıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Beni görünce yüzü düştü.

"Merhaba, Blake."

"Burada ne işin var?" "Seni görmem gerek."

"Seni görmek istemiyorum." "Konuşabilir miyiz?"

"Söyleyecek bir şey yok." n pencereden dışarı bakıyor.

"Blake."

Görüşünü düz tutuyor. "Bana bakabilir misin?"

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için sürüklüyor.

"Ne istiyorsun?" "Birkaç şeyi açıklamak istiyorum."

"Sorun değıl Rebecca. Nasıl hissettiğini biliyorum. Hiçbir şey aıklamana gerek yok."

"Ama nasıl hissettiğimi bilmiyorsun. Çok şaşırdım ve benim durumumla ilgili anlamadığın bağı şeyler her şeyi karmaşıklaştırıyor ve sana söylemeye korkuyorum."

"Ne gibi?"

Çantamı askısından tutuyorum ve yanlışlıkla deviriyorum. Her şey yere saçıldı. İçindekileri toplamak için aşağıya koşuyorum ve Blake eğılip bir ruj ve sa fırçası alıyor ve onları uzatıyor.

Ona katlanmış kâğıt parçasını veriyorum ve o da benden alıyor. "Nedir bu?"

"Aç şunu."

Kâğıdı açar ve gözleri kâğıdın üzerinde gezinir. Kaşlarını çatır. "Anlamıyorum."

Kalbim hızlı ve sert atıyor. "Evimi elimde tutabilmek için John bana beş yıl boyunca ondan boşanamayacağıma dair bir sözleşme imzalattı."

Gözleri kâğıt parçasına dönmeden önce benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Bunu sen mi imzaladın?"

Panik başlar.

"Evimi güvene alabilmemin tek yolu buydu Blake. Anlamalısın, bunun sen ve benle hiçbir ilgisi yok. Bu onun bana şantaj yapmasıyla ilgili."

Elini saçlarının arasında gezdiriyor ve alçak, uzun bir iç çekiyor. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü bu konuda kavga etmek istemedim."

"Bu konuda kavga etmek istemediğiniz için mi, yoksa bunun yanlış bir şey olduğunu bildiğiniz için mi?"

"Evlenmek isteyeceğini düşünmemiştim Blake. Özellikle de bu kadar erken."

"Neden böyle düşündün ki?" diye bağıyor.

Sesindeki zehir beni ağlatıyor. "Lütfen kızgın olmaz mısın?"

"Kızmayacak mısın?" diye bağıyor. "Bu sözleşmeyi neden imzaladığını sanıyorsun Rebecca?"

"Evimi elimde tutmak için," diye atıldım. "Çok uzak bir ihtimal bile değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Seni tanıyorum. Seni herkesten daha iyi tanıyorum, belki de senin kendini tanıdığından bile daha iyi. Bu sözleşmeyi imzaladın çünkü hala onunla evli olmak istiyorsun."

"Ne? Hayır!" Alay ettim. "Bu çok saçma ve biliyorsun o."

"Öyle mi?"

"Evet. Öyle."

"Bir ev için kendini satmaya değmez Rebecca. . eğer biriyle evli kalmak gibi gizli bir amacın yoksa."

"Yaşayacak bir yeri olmamanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsunuz," diye ağlıyorum. "Evimi elimde tutmak istediğim için beni yargılayamazsınız. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!"

Direksiyonu yumruklarken "Burası lanet olası bir ev," diye homurdanıyor. Korkuyla sığıyorum. "Bir yığın tuğla ve harcı elinde tutmak için ondan boşanmayacağını söyleyerek zekama hakaret etme."

"Gerçekten bunu anlamıyor musun?" "Ne ... yalanı?"

"Yalan söylemiyorum, Blake."

"Yalan söylediğinin farkında bile değilsin. İşin şakası da bu zaten."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Ben doğruyu söylüyorum."

"Gerçeği mi istiyorsun Rebecca? Sana gerçeği söyleyeceğim. Eski kocanla zamanda sıkışıp kalmışsın. Hala onun sana verdiği yaraları taşıyorsun; onları bir onur rozeti gibi takıyorsun. Hâlâ herkesi onunla kıyaslıyorsun ve geçmişte yaşadığın sürece ... asla bir geleceğimiz olmayacak." Eğilip çantamdan yere düşen bir grup kâğıdı yerden alıyor ve bana uzatıyor. "Sadece git." Başka bir kâğıt parçası almak için eğilirken iç geçiriyor. Bir dakika boyunca elinde tutuyor. Ne okuduğuna bakıyorum.

Aman Tanrım.

Elinden almaya çalışıyorum, ama o elimden tutup yüksek sesle okumaya başlıyor.

**On beş yıl önce bugün, ilk
randevumuza çıkmıştık.
Yaşadığım her mutlu anı seninle.**

Senden.

"Okumayı bırak," diye bağıriyorum. "Bu aptalca ... bu ... Ben . Bu eski, bu ... Neden çantamda olduğunu bilmiyorum, sadece ..."

John'un aylar önce bana gönderdiği güllerle birlikte gelen kart. Hala çantamda olduğunu bile fark etmemiştim.

Siktir. Siktir.

Okumaya devam ediyor.

**Sen benim ilk aşkımdın.
Benim tek aşkım, benim
son aşkım. Sonsuza dek
kocan, John**

Bakışları pencereden dışarı fırlıyor ve kendini beğenmiş bir gülümsemeye kartı bana geri uzatıyor. "Evine, kocanın yanına git Rebecca."

"Düşündüğünüz gibi değil. Bu aylar önceydi. Çiçekleri saklamadım bile," diye kekeliyorum panik içinde.

"Ama sen de bana onlardan bahsetmedin." "Seni üzmemek istemedim."

"Bu arabada sadece bir tane hilekâr insan var ve ikimiz de biliyoruz ki o ben değilim."

"Blake, lütfen, bunun üstesinden gelmeliyiz çünkü sensiz yaşayamam."

"Seninle yaşayamam," diye fısıldıyor.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ne diyorsun?" "Elveda diyorum."

Hayır.

Yüzüm allak bullak oldu. "Öyle deme. Sadece panikledim, sen de beni korkuttun ve neden öyle davrandığımı bilmiyorum."

"Senin yok. Ama ben biliyorum," diyor sakince.

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Onu asla terk etmeyeceksin Rebecca ve bunun farkında bile değilsin."

"Bu doğru değil. Seni seviyorum."

"Belli bir seviyede ... ama yeterli değil." "Blake."

"Arabamdan çık."

"Blake, lütfen." Onu tuttum. "Sözlerimi geri alıyorum. Söylediğim her şeyi geri alıyorum; neden öyle çıktığını bilmiyorum. Affet beni."

"Yapamam."

"Yapamaz mısın, yoksa yapmayacak mısın?"

"New York'ta bir iş buldum."

"Ne?" Yüzüm düştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğim gibi. New York'ta bir iş buldum."

"Neden?"

"Seni her gün görmek istemiyorum. Sana bakmak ve neredeyse neye sahip olduğumu bilmek istemiyorum. Sana bakıp onu hâlâ sevdiğini bilerek kalbimin tekrar tekrar kırılmasını istemiyorum."

Silueti bulanıklaşıyor.

"Hiç şansımız olmadı Rebecca. Hâlâ onunla evlisin," diye tükürüyor gözyaşları arasında. "Her zaman onun savaşta yaralanmış karısı olacaksın."

Oh . . .

Derin bir kesik.

Bana bir baltayla vursaydı, daha az acı verici olurdu.

Yüksek sesle hıçkırıyorum ve o da arabadan inip kapıyı çarparak otoparka doğru yürüyor.

Panik başladı. Beni terk ediyor.

"Hayır. Blake. Gitme," diye fısıldıyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve damarlarımda çığlık çığlığa dolaşan acıyı kontrol edemeyerek hıçkırıyorum. "Lütfen gitme."

Bölüm 24

Sessizlik konisi.

Buraya daha önce de gelmiştim. Sesler boğuk; düşünceler büyütülmüş.

Ama pişmanlıklar bunaltıcıdır.

Karanlık oturma odamda oturuyorum, televizyon yok, ışık yok. Sadece ben ve parlak vicdanım, benim daimi karanlık arkadaşım.

Blake üç gün önce New York'a gitti. Karanlığın örtüsü altından gizlice çıktı ve sokaktaki arkadaşlarımıza veda bile etmedi.

Tik.

Ken

e.

Ken

e.

Uzaktaki saatimin sesi yankılanıyor, beni bir arada tutan kemiklerimi kırıyor. Onsuz geçen zaman arttıkça, bensiz daha da güçleniyor.

Bir çeşit varoluşsal kriz yaşıyorum.

Eski yaralar tekrar açıldı ve enfeksiyon iltihaplanmaya başladı, nefes nefes içimdeki yaşamı zehirliyor.

Ortaya attığı pek çok soru var ve içten içe ben de cevaplarını merak ediyorum.

Yanlış olduğunu bildiğim halde neden o sözleşmeyi imzaladım?

O çiçek kartını neden sakladım?

Bana John'u ve birlikte yaşadığımız hayatı hatırlatan bir evi neden isteyeyim ki?

Dahası, yattığım ilk adam neden çok sevdiğim bir arkadaşımıdı?

Aşka hazır mıydım, yoksa sadece bir başkasının kollarında teselli mi arıyordum?

Fiziksel temas ve düşmek için güvenli bir yer.

Evliliğim bittiğinde karanlık bir yerdeydim ama o yer şu an bulunduğum yerle kıyaslandığında çocuk piknik alanı gibi görünüyor.

Güzel Blake'imi New York'ta tek başına hayal ediyorum ve kalbim parçalanıyor.

Benim sunduğumdan çok daha iyisini hak ediyordu.

Onu bir daha aramaya çalışmadım; kendimi toparlamam gerekiyor.

Bu şekilde kimseye bir faydam dokunmaz, hele de çok değer verdiğim birine.

Artık tam bir uzmanım.

Bir kalp kırıklığı kitabı yazmalıyım: Savaşta Yaralanan Eşin Anıları.

Başım dik bir şekilde restorana girdim.

Kendi gölgesinden korkan endişeli kadın artık yok.

Bugün . . . Kan için buradayım.

John'u masada otururken gördüm ve yanına gittim.

"Merhaba." Seksi bir şekilde gülümsüyor. Yanağımı öpmek için ayağ a kalkıyor ve ben onu sandalyesine geri itiyorum.

"Dokunma bana."

Bana kaşlarını çatı. Oturduğumda ilk kez kafası karışmış gibi görünüyor.

"Nasılsın?"

"Ben harikayım." Çantamdan sözleşmeyi çıkardım ve ikiye böldüm.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Senden
boşanıyorum."
"Boşayamazsın."
"

"Bu sabah
başvurdum." "Evi
alacağım."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Dünyadaki hiçbir şey
senin gibi bir eziğe bağlanmaya değmez."
Yüzü düşünüyor.

"Bu sana ilk ve son uyarım, John. Benden uzak dur,
yoksa hakkında uzaklaştırma kararı çıkarttırırım."
Kızgınlıkla arkasına yaslanır. "Öyle demek istemedin."
"Dene bakalım."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Düzgün
düşünemiyorsun." Gülümsüyorum. Bu zavallı
adamin cüreti.

Acınacak kadar zayıf.

"Hayatımda ilk kez her şeyi kristal berraklığında
görüyorum. Sen hayatımın en büyük pişmanlığısın ve ben
seni tanıdığım için bile utanıyorum."

Yüzü düşünüyor.

"Umarım cehennemde çürürsün." Ayağa kalkıyorum.

"Rebecca," diye kekeliyor, sanki tamamen bittiğimi
hissetmiş gibi. "Seni seviyorum."

"Güle güle, John."

Restorandan dışarı çıktım ve taze bir şeyler içerken gülümsedim.
Hava.

Bu iyi hissettirdi.

Blake

**Siren sesleri uzaklarda yankılanıyor. Daha ikonik
bir New York sesi var mı?**

Yeni daireme bakıyorum. Evden çok farklı.

**Bu kadar kısa sürede bulabildiğim mobilyalı bir
daireyi almak zorunda kaldım. Neyse ki**

benim yerime bakması için başka bir doktor ayarlayabileceğini söyledi. Buraya hemen gelmem acil değildi -yeni hastanede iki hafta sonra başlayacağım- ama Kingston Lane'den çıkmam gerekiyordu.

Artık orada olamazdım.

Bir gün daha geçirme düşüncesi bile dayanılmazdı.

Kalbim göğsümde ağır ve acı içinde ve şu anda hissettiklerimle iyileşip iyileşemeyeceğimden emin değilim.

Ya da istesem bile.

Çünkü bu duyguyu kaybedersem, bizden geriye hiçbir şey kalmayacak. O sadece eskiden tanıdığım biri olur.

Hafıza bankasında zamanla zayıflayacak bir başka yuva.

Kırmızı şarabımı yudumluyorum ve zengin rengine bakmak için kadehi yavaşça sapından çeviriyorum.

Rebecca'yı son gördüğümünden bu yana sekiz gün geçti ve havasız kalmış bir adam gibi, onun sevgisi olmadan öldüğümü hissedebiliyorum.

Evlilik sadece bir kağıt parçası.

En büyük hayal kırıklığı ise onu tanımadığımı öğrenmek oldu.

Pek sayılmaz.

Eski hayatımda etrafta dolaşmış olabilirim, ama içten içe sonsuza dek mutlu olmak istiyordum.

Belki de yıllar boyunca çıktığım tüm kadınlara karşı bu kadar duyarsız olmamın cezası budur.

Karma.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve aşağıya doğru acıyor.

Gözlerimi kapatıp uzun, sakın bir nefes alıyorum; kendime acımayı bırakmalıyım.

Bu şekilde davranmak sağlıklı değil.

Yarın tekrar spor salonuna gideceğim. Sağlıklı besleneceğim. Gözlerim bardağımdaki koyu erikli sıvıya takılıyor. Sürekli içmeyi bırakacağım.

Ben iyi olacağım.

Şarabımdan büyük bir yudum alıp ağızımda çalkalıyorum ve mazoşist biri gibi Spotify'da play tuşuna basıyorum. Bu şarkıyı tekrar tekrar dinliyordum.

Kendime bunun beni daha iyi hissettirmek için olduğunu söylüyorum, ama gerçek şu ki üzgün olmaya devam etmek istiyorum. Çünkü üzgün olmak ondan bana kalan tek şey ve elimden gelen her şeye tutunacağım.

Onu bir daha kollarıma alamayacağım düşüncesi... Gözlerimi kapatıyorum ve Rebecca'nın güzel gülümsemesini görüyorum.

Billie Eilish'in "Lovely" şarkısı hoparlörlerden yankılanıyor.

Piyanonun tanıdık tonu, rahatlatıcı bir melankoli duygusunu da beraberinde getiriyor.

Çok güzel değil mi?

Evet. Evet, öyleydi.

Üç hafta sonra

Sohbet yok, sevgi yok. Temas yok.

İşe giderken sarı bir taksinin arkasında oturuyor ve camdan dışarı bakıyorum.

En azından o ilk hafta beni sürekli aradığında önemsediği anlaşılıyordu.

Onun için o kadar mı önemsizdim ki bu kadar kolay pes etti? Mücadele bile etmedi.

Ya da benim için . . .

Onun sessizliği, en derin korkumun doğru olduğunun teyidiydi.

Onu hâlâ seviyor. Onu her zaman sevecek.

İkimizi çarşafaların içinde yuvarlanırken görüyorum ve midem bulanıyor.

Ribaund adamından başka bir şey değil.

Derin, sönük bir nefes alıyorum. Bok gibi hissediyorum.

Hiç bu kadar alçalmamıştım.

Çocuklar bu gece geliyor ve onları görmek için sabırsızlanıyorum. En iyi iki arkadaşım la şehirde bir hafta sonu geçirmek tam da ihtiyacım olan şey.

"Yirmi iki dolar tutuyor," diyor sıkılmış taksi şoförü. Yukarı baktım. Arabanın durduğunu bile fark etmemiştim. Paramı çıkardım ve ona ödedim. "Teşekkür ederim." Taksiden indim ve kapıyı çarparak çıktım.

Sikerim böyle işi.

Porsche'umu özledim.

"Selam." Henley beni kucakladı. "Çirkin yüzünü özledim."

Gülüyorum ve ben de ona sarılıyorum. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Antony'ye dönüyorum ve sonra ona sarılıyorum.

"Seni eve götürüyorum," dedi bana. "Bu berbat bir şey."

I gülümseme içineonun Omuz, minnettar için onun arkadaşlığını ve onunla ilgili her şeyi özlüyorum.

"Uçuş nasıldı?" diye sordum.

"Uzun."

"Yanımda oturan lanet olası bir bebek vardı," diye homurdanıyor Antony. "Piç kurusu altı saat boyunca ağladı. Neredeyse çorabımı ağzına sokacaktım."

"Çocuklardan neden bu kadar nefret ediyorsun?" Henley gözlerini devirir.

"Öyle işte." Dudağını kıvrıyor. "Ben almayacağım; çoktan karar verildi. Siktir et bu saçmalığı."

Gülüyorum. "Aç mısın?"

"Evet, nereye gidiyoruz?"

"Dışarı."

"Size tatlı getireyim mi?" diye soruyor garson kız.

Ellerimi kaldırdım. "Ben iyiyim."

Henley menüyü açarken sözümü kesti. "Hayır, kesmiyorsun. O ... alacak." Seçenekleri inceliyor. "Tiramisu."

"Kulağa hoş geliyor. Şunu iki yapalım," diye ekliyor Ant.

Garson bizi yalnız bırakıyor ve gözlerim Henley'e gidiyor. "Bu gece yemek siparişi vermek de neyin nesi? Hiç bu kadar çok yememiştim."

"Kilo vermişsin."

"Ne?" Kendime bakıyorum. "Hayır, bakmadım."

"Ant, kilo mu verdi?" Henley soruyor. "Evet."

"Sence?" Karnımı okşuyorum. "En az 10 kilo."

"Hadi oradan," diye alay ediyorum.

"Yemek yedin mi?" diye soruyor.

"Evet," diye yalan söyledim.

Kalbimle birlikte iştahım da öldü.

"Koşmaya başladım." Yalan değil. Aslında koşuyordum.

"Nereye kaçıyorsun?"

"Her sabah Central Park'ın etrafında."

"New York nasıl?"

"Bu ... .." Omuz silkiyorum. "Tamam."

"Eve gel, dostum," diyor Antony. "Sen eve, bize aitsin."

"Şimdi, şimdi." Henley elini kaldırdı. "Henüz yerleşmedi bile. Biraz zaman ver."

Gözlerim onunkileri tutuyor. Henley'de asıl anlamlı olan söylemedikleridir. Onun mesajları cümleler arasında verilir.

"Evde işler nasıl?"

"Her şey derken Rebecca'yı mı kastediyorsun?" Henley sorar.

Biramı yudumluyorum ve omuz silkiyorum. "Sanırım."

"O ..." Gözleri Antony'ye kayıyor. "Rebecca nasıl?"

"Durumu pek iyi değil," diye yanıtlıyor Antony. "Çok kilo verdi ve ..." Sesi kesiliyor.

Kalbim sıkışıyor. "Onu kontrol ediyor musun?"

"O iyi," diye tersliyor Henley. "Kızlar onunla ilgileniyorum."

Zihnim aşırı hızlanırken başımı sallıyorum. "O ..."

"Has o dedi bir şey var mı?" O biter benim cümlem.

Başımı salladım.

"Juliet'e senin daha iyisini hak ettiğini söyledi." Bana sessiz bir mesaj verirken gözleri benimkileri tutuyor.

"John'dan bir iz var mı?"

Antony, "Sokağımıza adımını atarsa kışına tekmeyi basarım," diye homurdanıyor.

"Dışarı çıkıyor muydu?" Ben soruyorum.

"Hayır." Henley birasını yudumluyor. "Birkaç hafta işe bile gitmedim."

"Yapmadı mı?"

"Hayır." O Omuz silkiyor.

"Görünüşe göre O bir terapisteye gitmeye başladı."

Oh ...

"Sen yaptı ve doğru şey tarafından geliyor Burada," diyor Henley kesin bir ifadeyle.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Rebecca'nın çok fazla yükü var."

İçimdeki batma hissi geri gelirken başımı sallıyorum.

"Hâlâ bir gün ikinizin birlikte olacağınızı düşünüyorum." Antony iç geçirir.

"Yapmayacağız." Başımı sallıyorum. "Onun şansı vardı."

Henley, "Tüm bunların onun suçu olduğuna inanmıyorum," diye karşılık veriyor.

"Yani benim mi?" Göğsümü gösteriyorum.

"Hiç de değil. Zamanlama doğru değil, hepsi bu."

"Zamanlama bizim için asla doğru olmayacak." Biramı yudumluyorum. "Bundan emin oldu ve sen neden birdenbire onu savunmaya başladın?"

"Çünkü acı çekiyor ve onun için üzülüyorum ... ama sizi uyarmıştım."

"Beni ne zaman uyardın?" Alay ettim.

"Başından beri sana onun hazır olmadığını söyledim. Unutmayın, incinmiş insanlar insanları incitir."

"O saçmalık da neydi öyle?" Gözlerimi deviriyorum. "Neden İngilizce konuşup benim için hecelemedin? Beni bir sürü kalp kırıklığından kurtarmış olurdun. Şöyle oldu: Dinle Blake, Rebecca hâlâ eski sevgilisine aşık, o yüzden ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmalısın."

"İnanın bana, denedim," diye karşılık veriyor Henley.

"O John'a aşık değil," diye tersliyor Antony, tiksinierek. "Deli misin sen?"

"Tek bildiğim bana aşık olmadığı." "Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diyor Henley. "O sadece bazı şeyleri sıralıyorum."

"Umurumda değil zaten." Omuz silkiyorum. "Flört sahnesine geri dönüyorum. Rebecca kim?"

Henley göz kırpmıyor ve birasını benimkiyle tokuşturuyor. "Aferin."

Rebecca

Kanepeye uzandım ve telefonumu karıştırdım. Parmağım bir ismin üzerinde geziniyor.

Blake.

En iyi arkadaşım ile konuşmayalı 17 hafta oldu. Ve ona iyileşmek için yaptığım her şeyi anlatmak istiyorum.

Dökülen tüm sessiz gözyaşları.

Aşkımı buradan hissedebiliyor mu?

Yogaya, meditasyona ve terapiye gidiyorum, günlük tutuyorum, Daisy ve ben günde iki kez yürüyüş yapıyoruz ... ve ...

Onu özlüyorum.

Hiçbir şeyi özlemediğim kadar.

Kalbimde geçmeyen derin bir sızı var ve hayatımı sonsuza dek mahvetmiş olmaktan korkuyorum. Eğer o yanımda olmazsa kendimi nasıl tekrar bütün hissedebilirim?

Ama sonra madalyon tersine dönüyor ve güvensizliğin içime işlediğini hissediyorum ve o yere geri dönemeyeceğimi biliyorum.

Şimdi değil, hiçbir zaman.

Bu yüzden bir süreliğine yalnız baloncuğumda kalacağım. Burası güvenli.

Parmağım isminin üzerinde geziniyor. Ya ona sadece merhaba demek için mesaj atarsam?

Cevap verir miydi?

Günaha girmemek için telefonumu yere atıyorum ve televizyonun kumandasını elime aldığımda derin, sönük bir nefes veriyorum.

Netflix, benim daimi yoldaşım.

Blake

Işık pencereden parlıyor ve yönümü bulmaya çalışırken gözlerimi kısıyorum.

Dün gecenin puslu görüntüleri zihnimde dans ediyor ve yatağımın başucundaki masaya baktığımda, birinin üzerinde hala kırmızı ruj olan iki şarap kadehi görüyorum.

Sikeyim.

Midem bulanıyor ve telefonumu elime alıp numaralarım arasında geziniyorum. Parmağım Rebecca isminin üzerinde kaldı.

Onun sesini duymalıyım.

Sadece bir kez.

Buna bir gün daha dayanamam.

Eğer sesini duyabilirsem... o zaman...

Adına bakıyorum ve umutsuzca ona basmak istiyorum.

Ben . . .

Hayır.

Aceleyle kalktım ve tiksintiyle çarşafaları yataktan yırttım. Çamaşır odasına yürüyorum ve her şeyi çamaşır makinesine atıp dezenfektanla dolduruyorum.

Her seferinde aynı.

Duşa giriyorum, sabunlanıyorum ve cildimi kıpkırmızı ve çiğ olana kadar şiddetle keseliyorum. Ovuyorum, ovuyorum ve ovuyorum.

Kendimi kirli hissediyorum, çok kirli.

Gerekli kötülük beni öldürmek üzere. Neden şimdi her şey çok yanlış geliyor?

Çıkış yolu olmayan bir arafta sıkışıp kaldım, fayanslardan aşağı kaydım ve yere oturdum.

Sıcak su koyu bir battaniye gibi üzerime düşüyor. Fiziksel olarak New York'ta, duygusal olarak

Kingston Lane.

Nereye gidersem gideyim zihinsel olarak boku yedim.

Yedi ay sonra

"Evet, sonra devre arasında golü buldular." Barın kapısından içeri giriyorum; Cuma gecesi ve iş arkadaşlarımla bir şeyler içiyoruz.

New York beni çok etkiledi; iş harika ve harika arkadaşlar edindim.

Her şey daha iyi. Ben daha iyiyim.

"Ne yani, hakem mi hatalıydı?" Andrew soruyor.

"Kesinlikle." Gözlerimi deviriyorum. "Bir de üstüne üstlük atışı kaçırdı." Konsiyerj alanında bekliyoruz. "Merhaba, dört kişilik masa lütfen," diyorum garsona.

"Birkaç dakika sürer. İsterseniz beklerken barda oturabilirsiniz."

"Elbette." Oyunu en ince ayrıntısına kadar konuşmaya devam ederken yolumuza devam ediyoruz ve at nalı şeklindeki devasa bara oturuyoruz.

Stuart barmene, "Dört Heineken lütfen," diyor.

Sohbet etmeye devam ediyoruz, biralarımızı alıyoruz ve sonunda garson geliyor. "Masanız hazır, efendim."

"Teşekkürler." Ayağa kalkıyorum ve tam dönecekken odanın karşı tarafında tanıdık bir yüz görüyorum. Dar kırmızı bir elbise giymiş, saçları açık ve kıvrılmış, barda oturuyor.

Rebecca.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve ben kendimi durduramadan ona doğru yürüyorum.

"Merhaba, Blake." Bana

gülümsüyor. "Merhaba." Kaşlarımı çattım.

"İyi görünüyorsun." Gözleri ayak parmaklarıma inip tekrar yüzüme çıkarken gülümsüyor.

**Farklı görünüyor ama yine de çok tanıdık.
Ona hayalet görmüş gibi bakıyorum. "Ne oldu?
. . . ne . . . " Önce arkadaşlarıma sonra da ona
bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"
"Seni arıyordum."**

Bölüm 25

Rebecca

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"I . . ." Kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Seninle konuşmak istedim."

"Ne hakkında?" Sabırsız bir kaşını kaldırıyor.

Sırıtiyorum. Tanrım, hâlâ çok güzel. "Her şey ve hiçbir şey."

"Çok meşgulüm Rebecca. Buraya öylece gelemezsin ve ... . ." diyor sertçe. "Arkadaşlarımla dışarıdayım."

"Biliyorum." Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışırken etrafıma bakınıyorum. Onu kanlı canlı görmenin beni bu kadar sarsacağını tahmin etmemiştim. "Eski bir dostla konuşmak için ayıracak on dakikan var mı?"

Gözleri az önce birlikte olduğu adamlara kayıyor.

"On dakika." Teslim olmak için iki elimi havaya kaldırdım. "Bir dakika bile fazla değil, söz veriyorum."

Sanki en büyük rahatsızlık benmişim gibi nefes veriyor. "Peki, bir dakika." Şu anda bir masada oturan arkadaşlarına doğru yürüyor ve bana dönmeden önce bir şeyler söylüyor. Yanımdaki tabureyi işaret ediyorum. "Otursana."

Bir sandalye çekti ve oturdu. Birbirimize bakıyoruz ve o hala orada.

Yıldızlar, gökyüzü ve ay. Elektrik aramızda sıcıyor.

Ve şimdi bunun gerçek olduğunu biliyorum, çünkü başka insanlarla birlikte oldum ve bu onlarda yoktu.

Gri bir takım elbise ve krem rengi bir gömlek giyiyor. Saçları biraz kıvrılmış ama asıl özlediğim o güzel yüzü.

"Benimle ne hakkında görüşmek istiyorsun?"

diye sorar. "I . . ."

Sikeyim.

"Sana boşanmamın gerçekleştiğini söylemek istedim."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Ve evi satıyorum."

Sessiz kalıyor. Bunu başka kimseden duymadığını biliyorum, çünkü bilerek kimseye söylemedim. Bunu sadece ve sadece benden duymasını istedim.

"Ve ... haklıydın."

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirliyor. "Ne

hakkında?" "Her şey hakkında."

Sanki başarısızlıklarımı kabul ediyormuş gibi

usulca başını sallıyor. "I . . ." Omuz silkiyorum.

"Devam et," diye beni yönlendiriyor.

"Birlikte olduğumuz dönemde duygusal olarak ilişkimiz için doğru yerde değildim ve benden nefret etmekte sonuna kadar haklısın."

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve sonra tekrar gözlerime dikiliyor. "Senden nefret etmiyorum Rebecca."

"Bunu hak ediyorum; sorun değil." Omuz silkiyorum.

Barmen sözümüzü kesti. "Ne olacak?"

"Ben bir margarita alacağım," diyorum. Blake'e dönüyorum. "Bir içki için vaktin var mı?"

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Bir arkadaş olarak, daha fazlası

değil." "Tabii, iki olsun."

Rahatsız edici bir sessizliğe gömüldük.

"Aramızda olanlar için özür dilemek istiyorum," diyorum ona.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"İstemediğim bazı korkunç şeyler söyledim ve . . ." Omuz silkiyorum. "Neden gittiğini biliyorum."

Sessiz kalıyor, sanki söylediğim her kelimeyi işliyormuş gibi.

"Geçen yılı şeytanlarımı iyileştirerek geçirdim."

"İblisler." Alaycı bir şekilde sırtıyor. "Onlara artık böyle mi diyoruz?"

"Bak. Hıyarlık yapmana gerek yok. Özür dilemeye ve eve taşınmakta özgür olduğunu söylemeye geldim. Sokaktan ayrılıyorum ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

"Güzel."

"Güzel," diye yanıtlıyorum.

Hala ukalasın.

"Görüştüğün biri var mı?" diye sordum. "Evet," diye kesin bir dille yanıtlıyor.

"Buyurun." Garson iki margaritayı önümüze koydu.

"Teşekkürler."

"Görüştüğün biri var mı?" diye soruyor kokteyli alırken.

"Evet," diye yalan söyledim.

Aramızda bir husumet oluşuyor.

"Kim?" diye soruyor.

"Özel biri değil."

Başını sallıyor ve kadehini benimkiyle tokuşturuyor. Birbirimize bakarken bir yudum alıyoruz.

"İyi görünüyorsun." Gülümsüyorum. "New York sana yakışıyor."

"Teşekkürler." İçkisini yudumluyor. "Sana iyi görüldüğünü söyledim ama bunu zaten biliyorsun. En sevdiğim elbiseyi bilerek mi giydin?"

Gülümsüyorum. "Belki."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Seni özledim."

"Ve bir yıl sonra buraya kırmızı bir elbiseyle gelip parmaklarını şıklatabileceğini ve

her şey yoluna girecek mi?" "Hayır."

"Ne düşünüyorsun?"

"Boşanmamı sana yüz yüze anlatmak istedim."

"Neden?"

"Aramızda hâlâ bir şey olup olmadığını görmem gerekiyordu." "Ve öyle mi?"

"Sen söyle."

Aramızdaki hava sonik bir patlama gibi çatırdıyor.

"Bir ara benimle çıkmak ister misin?" diye sordum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ne tür bir randevu?"

Ha?

Bunu söylememesi gerekiyordu. Bu konuşmayı kafamda milyonlarca kez prova ettim ve o bunu asla söylemedi.

"Ne tür randevular var?"

"Eğer buraya beni becermeye geldiysen..." Gözleri meydan okumayla dans ediyor. "Hayır demezdim. Ama buraya bana gerçek bir randevu teklif etmeye gelseydin, hiç şansın yok derdim."

Ouch . . .

Boğazımdaki yumruyu yutarken başımı sallıyorum. "Doğru."

Uzun vadeli kazanç için kısa vadeli

acı. "O zaman ... görünüşe göre

randevu yok." Gözleri benimkileri

tutuyor.

"Herkesle yatabilirim, Blake. Bunu yapmak için New York'a kadar gelmeme gerek yoktu."

"Güzel." "Öyle

görünüyor."

İçkisinin kalanını içiyor. "Sonra görüşürüz o zaman."

"Hilton'dayım, oda 706."

"Ve sen bana bunu söylüyorsun... çünkü?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Sebebi yok." Omuz silkiyorum. "Fikrini değiştirirsen diye."

"Artık ilk buluşmalarda sevişiyor musun?"

"Bunu bilmek bana, öğrenmek de sana düşer."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Kaç e r k e k l e yattın?"

"Önemli değil."

"Çok komik Rebecca, ama zamanımı boşa harcamayı bırak." "Tamam."

"Mutlu boşanmalar. Yeni evde iyi şanslar."

"Kutlamak istediğim şekilde değil ... ama her neyse."

"Benim sorunum değil." Ayağa kalkıyor. "Git kendine becerecek başka bir ilk randevu bul." Ben arkasından bakarken o arkadaşlarının yanına doğru yürüyor.

Lanet olsun.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Kahretsin.

Karanlıkta uzanıyorum ve saate bakıyorum: gece 2:00.

Yuvarlanıyorum ve yastığımı yumrukluyorum.

O gelmiyor.

Ne düşünüyordum bilmiyorum. Tabii ki gelmeyecek.

O haklıydı. Gerçekten ortaya çıkacağımı ve onun bir aşk ilanıyla kollarıma koşacağını mı düşünmüştüm?

Tanrım, çok utanıyorum.

Neden ona otel oda numaramı vereyim ki? Bunun bir James Bond filmi falan olduğunu mu düşünüyorum?

Kendine gel, Rebecca.

Blake'i geri istiyorsan, daha çok değil, daha akıllıca çalışmalısın.

Tanrım, istiyorum.

şu an bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım.

Aşka hazırım. Ama bunu sadece Blake'le istiyorum.
Önemli olan tek kişi o.
Dönüp duruyorum ve yastığı tekrar yumrukluyorum.

Kafede oturuyor ve kalabalık caddeye bakıyorum. New York'un dünyada başka hiçbir yere benzemeyen bir enerjisi var. Kokular, manzaralar, uzaktan gelen siren sesleri. Peki herkes nereye koşturuyor?

Herkes gerçekten bu kadar geç mi kaldı?

Caddeye bakan pencerede otururken kahvemi yudumluyorum ve bu hafta sonu işler istediğim gibi gitmemiş olsa da içimde bir başarı hissi var.

Blake'e John'dan boşandığımı söylemeliyim. Ona evimi sattığımı söylemeliyim. Bunu kimseden ikinci elden duymadı; benim ağzımdan çıktı ve bu sırrı kızlardan saklamanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Sorun şu ki, arkadaşlarınız arkadaşlarıyla evlendiğinde her şey ortaya çıkıyor.

Saatime baktım. Saat 17:00 ve uçağım 20:00'de.

Çantalarım oteldeki konsiyerjde ve bütün gün oyalanarak bu akşamki uçağımı bekledim.

İşler yolunda giderse diye özellikle geç uçağa bindim ve ... diyelim ki günü Blake ile geçirmeyi umuyordum.

O kadar şanslı değildim.

Son kahvemi de bitirip otele doğru yola çıkıyorum.

Resepsiyondaki kıza "Merhaba, check-out yapmak ve çantalarımı almak istiyorum, lütfen" diyorum.

"Elbette, adı neydi?" "Rebecca

Dalton."

Bilgisayarına yazıyor. "İşte burada."

Anahtarı tezgahın üzerinden ona doğru kaydırıyorum.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor anahtarı alırken.
"İkinci anahtar sende mi?"

"Hayır, sadece bir anahtar vardı."

Bir şey okurken kaşlarını çatıyor. "Burada kocanızın bu sabah üçte başka bir anahtar aldığı yazıyor?"

Ne?

Geldi.

"Oh, ben ..."

Söyleyecek söz bulamıyorum. "Anlıyorum, bu sabah işe gitti bile. Anahtarımın onda olduğunu sanıyordum. Özür dilerim, fazladan anahtar için ücret alın lütfen."

"Tabii ki." Gülümsüyor.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım. Geldi ve beni görmeden gitti.

Umut var.

Bir şeyler geveliyor ama benim aklım buradan çok uzakta.

Ben ne yapacağım?

Beni görmek istedi ama bir şey onu durdurdu.

"Teşekkür ederim. İşte çantan." Bavulumu kaydırıp masanın etrafında.

Ona bakıyorum, bir sonraki hamlemin ne olacağından emin değilim, o kadar heyecanlı ve panikliyim ki ne düşüneceğimi bilemiyorum. "Teşekkür ederim."

Lobideki kanepeye doğru koştum ve telefonumu çıkarıp Juliet'i aradım.

"Selam bebeğim," diye cevap veriyor. "Annenin evi nasıl?"

"Yani ..." Gözlerimi kapatıyorum, ona söylemek üzere olduğum şeye inanamıyorum. "Bu konuşmanın ikimizin arasında kalacağına söz ver."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana söylemek üzere olduğum şeyi . . . Henley'e söyleyemezsin, söz ver bana."

"Tabii ki. Neyin var?" "Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

"New York'tayım. Blake'i görmeye geldim."

"Ne?" diye fısıldıyor. "Ne oldu?" "Dün gece ona rastladım."

"Ona nasıl rastladın?"

"O kadar da çarpmak değil... daha çok takip etmek gibi. Onu işten bara kadar bir taksiyle takip ettim."

"Rebecca," diye fısıldıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Aslında bilmiyorum. Her neyse, dinle. Dün gece planladığım gibi gitmedi ve bu sabah üçte beni aramak için otelime geldiğini öğrendim ve bana adresini söylemeni istiyorum."

"Ne?" diye soluk soluğa kalır.

"Sabahın üçü mü?" "Adresi sende var mı?"

"Yani, bir yerlerde yazıyor ama nerede olduğunu kim bilebilir. Ayrıca, Henley'e nerede olduğunu sormadan nasıl bulabilirim?"

"Bak. Bunu benim için bulup beni geri aramanı istiyorum çünkü oraya gideceğim ve geldiğimi bilmemeli çünkü gelirsem orada olmayacak."

"Aman Tanrım."

"Henley'e söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Pekâlâ." Yüksek sesle düşünüyor. "Belki de ... bulmam için bana biraz zaman verin. Seni on dakika sonra ararım."

"Tamam." Kalbim boğazımda, fuayedeki koltukta oturmaya devam ederken telefonuma bir mesaj geliyor.

Henley'nin dikkatini dağıtmanı istiyorum. Onu arayıp alarımın çalışmadığını söyleyebilir misin? Böylece evine gidip kontrol edebilir.

Ben de mesaj atarım.

Harika bir fikir.

Henley'nin adına gelene kadar numaralarım arasında geziniyorum ve numarasını çeviriyorum.

"Hey, Bec," diye cevap veriyor.

"Hen, merhaba, rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Bu hafta sonu ailemdeyim ve güvenlik alarmım az önce evimde bir şey tespit etti. Benim için gidip her şeyi kontrol edebilir misin lütfen?"

"Ne yazıyordu?"

Söyleyebileceğim en inandırıcı yalanı düşünmeye çalışırken yüzümü buruşturuyorum. "Sadece bir hareket tespit edildi ya da öyle bir şey. Ne olduğundan emin değilim. Daisy'nin Chloe'de olduğunu biliyorum, yani Daisy değil. Belki gidip benim için dışarıda dolaşabilirsin, eğer yapabilirsen?" Ciddi görünmeye çalışarak omuz silkiyorum. "Belki Antony'yi de götürürsün, olur da istenmeyen bir şey olursa diye."

"Evet, elbette, endişelenme. Muhtemelen sadece bir kuş ya da onun gibi bir şeydir. Seni on dakika içinde ararım."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattı ve kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Umarım Juliet bir mucize gerçekleştirebilir.

Bekliy

orum.

Bekliy

orum.

Ve bekliyorum.

Sonunda bir mesaj geri döndü.

Bunun doğru adres olduğundan emin değilim ama Henley'nin bağlantılarında vardı.

Göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Teşekkürler, bana şans dile.

İyi şanslar bebeğim.

Seni
seviyoru
m X

Kırk dakika sonra kendimi Blake'in binasının önünde buldum.

Kapıcısı var.

Kahretsin. Tabii ki kapıcısı var. Ben ne yapacağım?

Sadece zile basıp beni yukarı çıkarmasını mı isteyeyim?

Geldiğimi bilmesini gerçekten istemiyordum. Sadece kapısını çalıp ona sürpriz yapmak istedim.

Geleceğimi bilmiyorsa, gelmememi söyleyemez.

Büyük fuayeden içeri giriyorum ve etrafa bakıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor kapıcı.

"Sadece bir arkadaş bekliyorum." Gülümsüyorum.

O başını sallayıp masasında ne yapıyorsa ona geri dönerken ben de süslü deri koltukta oturuyorum.

Şimdi ne yapacağım ben?

Masasının üzerinde, üzerinde bir kart bulunan bir anahtar seti görüyorum. Üst kata çıkmak için ihtiyacım olan kart bu.

Sola bakıyorum ve sağa bakıyorum. Nasıl alacağım? Rüşvet alır mı?

Kahretsin.

Bu bir felaket.

Binanın dışındaki park yerine bir araba yanaşır ve taksi şoförü bagajdan kişinin valizini çıkarırken valiz patlayarak açılır. Kitaplar ve eşyalar etrafa saçılır. Kapıcı yardım etmek için ön kapıdan dışarı koşuyor ve gözlerim masasının üzerindeki anahtarlara kayıyor.

Ya şimdi ya da asla.

Ayağa kalkıp doğruca masaya yürüyorum ve anahtarları alıp asansöre gidiyorum.

Eğer cehenneme gideceksem, hazır gitmişken tutuklanabilirim de.

Omzumun üzerinden bakarken düğmeye basıyorum. "Haydi."

Tekrar tekrar itiyorum. "Acele et. Acele et."

İnsanlar her şeyi toplamak için çabalarken gözlerim kırılan çantanın yarattığı kargaşaya kayıyor.

Asansörün kapıları nihayet açılıyor ve ben de içeri dalıp kapatma düğmesine basıyorum. Kartı okutup 7. seviyeye geldim. Işık yanıyor.

Başarılar.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor ve az önce lanet anahtarları çaldığıma inanamıyorum. Belki de ben bir Bond kızıyım.

Kapılar açılıyor ve koridorda kararlı adımlarla ilerliyorum. Sonra kapısını sertçe çaldım.

Cevap yok.

Tekrar sertçe vuruyorum. Tak, tak, tak.

Sessizlik.

Kahretsin, evde bile değil.

Kapı telaşla açılır ve o orada durur. Tüm ihtişamıyla güzel Blake Grayson. Gri bir eşofman altı ve beyaz bir gömlek giymiş ve saçları darmadağınık, güzel bir karmaşa.

Beni görünce kaşlarını çattı. "Rebecca."

"Merhaba, Blake."

Koridora bir göz atıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"İçeri girebilir miyim?"

Gözleri uzun bir süre benimkileri tuttuktan sonra yana çekiliyor ve bana onun yanından geçip dairesine girme izni veriyor. Gözlerim dairesinin etrafında dolaşıyor. Eski ama güzel, evindeki abartılı evine hiç benzemiyor.

"Tekrar soruyorum Rebecca, burada ne işin var?"

"Dün gece otelime geldin."

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir.

"Ama odama gelmedin. Neden?" "Daha iyi olacağını düşündüm."

"Neden?"

"Seni görmek istemedim."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Beni görmek istemiyorsan neden geldin?"

Yumrukları iki yanında sıkılı. "Artık bir önemi yok."

"Benim için önemli, Blake. Neden otelime geldin?"

"Kapanışı yapmak için."

"Bizim üzerimizden mi?"

"Başka neyi kapatıyor olabilirim ki Rebecca?"

Birbirimize bakıyoruz ve bu çok tuhaf bir şey.

Çok tanıdık ama aynı zamanda bir yabancı gibi hissettiriyor.

Aramızdaki köprünün altından o kadar çok su geçti ki, salın hala yüzdüğünden bile emin değilim.

"Blake." Midemdeki sinirler o kadar sert pompalanıyor ki cümle kurmakta zorlanıyorum. "New York'a geldim çünkü seni seviyorum. Ve ikinci bir şans için yalvarmak istiyorum."

"Bec, yapma."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Bizim için hiç şans var mı?"

"Hayır."

"Yüzde bir bile mi? Çünkü yüzde bir harika olurdu."

"Seni önemsiyorum Rebecca; her zaman önemseyeceğim." "Ama artık beni sevmiyor musun?" Fısıldıyorum.

"Hayat bazen dilediğiniz kadar siyah ve beyaz değildir."

"Blake, biz birlikteyken kırılmıştım ve o zamanlar bunu bilmiyordum. Güvensizdim ve suçluyordum.

Hayatımda yanlış giden pek çok şey için kendimi suçladım. Sen beni terk edene kadar ne kadar işlevsiz olduğumu fark etmemiştim."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Seni seviyorum ve muhtemelen artık bana ihtiyacın olmadığını, beni düşünmediğini ya da ... biliyorum. Sadece bilmeni istiyorum ki ... sen benim büyük aşkımsın," diye fısıldıyorum. "Hayatımı birlikte geçirmem gereken kişi sendin. Ve bunu mahvettiğimi biliyorum, ama bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Yumuşakça nefes veriyor. "Bec," diye fısıldıyor. "Kapanış mı istiyorsun?"

"Kapanışa ihtiyacım var."

"O zaman bana veda öpücüğü ver." Gözleri benimkileri arıyor.

"Lütfen Blake, bana bir kez veda öpücüğü ver. Bir kapanış istiyorsun, o zaman birbirimize veda etmeliyiz, çünkü daha önce bitirme şeklimiz çok ani ve çok travmatikti."

Yumuşakça başını sallıyor. "Öyleydi."

Ona doğru bir adım attım, ama o yerinde durdu. "Tüm hikâyelerde bir veda öpücüğü vardır, Blake."

Eliyle yüzümü kavırıyor ve ben ona bakarken çok üzgün görünüyor. "Öp beni ve her şeyi düzelt," diye mırıldanıyorum.

"Bu sadece durumu daha da kötüleştirecek." "Bunun için yarın endişelenirim."

Ağır çekimde eğiliyor ve dudakları usulca benimkileri alıyor. Dokunuşunun samimiyeti karşısında gözlerim kapanıyor. Tekrar öpüşüyoruz ve bu sefer dili yavaşça dudaklarımın arasından kayıyor.

Oh.

Bunu özledim. Bununla ilgili her şeyi özledim.

Öpüşmemiz daha da derinleşiyor; umutsuz bir hal alıyor. Aramızda çok fazla acı var ve yine de bu öpücük çok karanlık bir denizde bir ışık feneri.

"Bec," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, "gitmen gerek." "Gidemem. Anlamıyor musun? Buna ihtiyacımız var. Biz bile

artık birlikte olamayacağımıza göre, bu işi bitirmeliyiz. Son bir kez birlikte olmayı kendimize borçlu değil miyiz?"

Bana bakıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Benim senin için hissettiklerimi senin benim için hissetmediğini biliyorum," diye fısıldıyorum. "Bunu hak etmiyorum. Ama ruhumdaki her şey bana buna en az benim kadar ihtiyacın olduğunu söylüyor."

"İstiyorum," diye fısıldıyor.

Elleri arkamı kavrayıp beni sertleşmiş sikine doğru çekerken öpüşmemiz umutsuz bir hal alıyor. Kanepeye geri düşüyor ve beni üzerine çekiyor, bacaklarım onunkilerin üzerine biniyor.

Sanki hayatımız buna bağılıymış gibi aç ve çaresiz öpüşüyoruz.

Kaçırdığımız her şeyi hatırlatıyor.

Elbisemin eteğinden tutup başımın üzerinden yukarı çekiyor ve yana fırlatıyor. Birdenbire iç çamaşırlarımın içindeyim, bacaklarım onunkilerin etrafında açılmış ve onun sert siki seksime sürtünüyor.

Evet.

Tişörtünü başından çıkarıyorum ve geniş, kaslı vücudunun görüntüsüyle kutsanıyorum.

Tanrım, bunu nasıl da kaçırmışım.

Eşofmanının pantolonunu indiriyorum ve kocaman siki serbest kalıyor. Boylu boyunca uzanan kalın bir damarla doluydu.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Gözlerim onun erkekliğine takılıyor, yarı inanmaz bir halde. Elinizden gidene kadar neye sahip olduğunuzu gerçekten bilemezsiniz.

Yere düşüyorum ve onu ağzıma alıyorum; tuzlu ön boşalmasının tadı dudaklarımda bal gibi. Elleri saçlarıma dolanırken keskin bir nefes alıyor.

Onu boğazımın derinliklerine alıyorum. Ona daha yakın olmalıyım. Telafi edilecek çok şey var.

Nefes alış verişı düzensiz ve sanki yaklaşmış gibi titriyor. "Buraya gel," diye homurdanıyor. "Sikimin üzerine çık." Kollarımdan tutuyor ve beni kucağındaki pozisyonuma çekiyor, bacaklarım onunkilerin etrafında açılıyor. Tabanını tutarak, sikinin ucunu damlayan ıslak etime doğru kaydırıyor.

Oh.

Birbirimize bakıyoruz, uyarılmışlık ve yoğun istek aramızda zıplıyor.

"Devam et," dedi karanlık bir sesle.

Aşağı kayıyorum ama o çok büyük; bedenim dirençle karşılaşılıyor. Beni gevşetmek için bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Tanrım," diye inliyorum. "Senin bu güzel sikini özledim."

Karanlık bir şekilde gülümsüyor ve iki elini kalça kemiklerime koyarak beni sertçe yere çarpıyor, bedenimi onu tamamen kaldırmaya zorluyor.

Vücudu vücudumun her bir santimini ele geçirdiğinde sahip olduğum için haykırıyorum.

Birbirimize bakarken bedenim onunkinin etrafında dalgalanıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Yapma." Sanki beni engellemeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırtarak kapatıyor.

"Bu doğru."

İçinde bir şey kopar, karanlık ve uğursuz bir şey.

Bildiğim bir sonraki şey, kanepede ellerim ve dizlerim üzerinde eğildiğim. Derin, acımasızca kayıyor, yüzüm kanepeye çarpana kadar beni ileri doğru zorluyor.

Sonra bana sert, kalın, hızlı pompalarla vuruyor ve ciğerlerimdeki hava tükenirken nefes bile alamıyorum.

Tanrım, kimse Blake Grayson gibi sikişemez.

Hiç kimse.

Beni daha derine, daha sert ve daha hızlı götürürken bacaklarımdan birini kaldırıyor ve merhamet için çığlık atarken tüm yıldızları görüyorum.

"Blake," diye inledim.

"Bunun için geldin, değil mi?" Vücudumun özlemini çektiği dayağı bana atmaya devam ediyor. Tenlerimiz birbirine çarpıyor ve içimi dışıma çıkaran derin, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Beni bir ... iki ... üç kez pompalarken salonu kavriyorum ve sert ve hızlı bir şekilde boşalırken görüşüm kararıyor.

Tüm kontrolümü kaybettiğimde haykırıyorum.

Kendini derinlere tutuyor ve içime boşalırken sikişin sarsıntısını hissediyorum.

Nefes nefese kaldık.

Kürek kemiğimin arkasında yumuşak, şefkatli bir öpücük hissediyorum. Bu bana pek çok mutlu anımı hatırlatıyor ve koltuk minderine doğru gülümsüyorum.

"Uçağımı kaçırdım," diye sızlanıyorum.

"Seninle işimin bittiğini kim söyledi?"

Dünyada başınızı Blake Grayson'ın göğsüne yaslamaktan daha iyi bir yer var mı?

Hayır.

Hayır, yok.

Çıplağız, bedenlerimiz battaniyenin altında birbirine dolanmış. Dudakları şakağıma bastırıyor.

Geç oldu ve bu gece kaç kez seviştiğimizin sayısını unuttum.

Birkaç kez seviştik ama sonra duşta işler değişti. Sanki onu yıpratmıştım ve kollarında ne kadar uzun süre kalırsam, o da o kadar hassaslaşıyordu.

Parmakları saçlarımda amaçsızca geziniyor ve onun da benim kadar derin düşüncelere dalmış olduğunu biliyorum.

"Tanrım, seni özledim," diye

mırıldanıyorum usulca. Şakağıma

öpüyor ama cevap vermiyor. "New

York'ta yaşamayı seviyor musun?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet." Tenime karşı gülümsediğini hissediyorum.

"Nesini seviyorsun?" diye sordum.

"Anonimliği."

Gülümsüyorum. "Nedense gittiğin hiçbir yerde kimliğinin gizli kalacağını sanmıyorum Blake."

Aramızdaki eski zamanlar gibi, şefkat, sevgi. Bedenlerimizin birbirine mükemmel uyumu.

O haklıydı. Onca zaman, uzun zaman önce, haklıydı. Ben her zaman onun olmalıydım. Ve o da her zaman benim olmalıydı.

"İyi geceler Blake," diye fısıldıyorum karanlığa.

"İyi geceler, Bec."

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren ilk kez, onun kollarına güvenle sarılmış bir halde, huzurlu bir uykuya dalıyorum.

Kolonya kokusu beni uyandırıyor ve Blake'in takım elbisesini tamamen giymiş olduğunu görmek için dönüyorum. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve sersemlemiş bir şekilde etrafıma bakıyorum. "Saat kaç?" Mırıldanıyorum.

"Kalkma vaktin geldi." Kol düğmelerini düzeltiyor. "Bu sabah saat on birdeki uçuş için yer ayırttım."

"Oh." Kaşlarımı çatıyorum. Yüksek sesle düşünürken battanilerle oynuyorum. "Belki birkaç gün daha kalabilirim?"

Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Hayır, bence gitmelisin."

"Blake, buraya taşınabilirim. Yani, Daisy için mükemmel olmadığını biliyorum ama onu günde üç kez gezdirebilirim ve belki evden online özel ders verebilirim ve ... ?"

İçeri giriyor, yatağın kenarına oturuyor ve saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Bec, eve gitmen gerek." "Ama

seni bir daha ne zaman

göreceğim?" "Bunun ne

olduğunu hatırla ..."

Sözünü kestim. "Ben kapanış istemiyorum. Bunun yeni bir başlangıç olmasını istiyorum."

"Bec, ben ..."

"Eğer o günü geri alabilseydim, Blake, bunu yapabilmek için her şeyimi verirdim. Sen ve ben, birlikte çok mükemmeliz."

"Rebecca." İç çekiyor.

"Acımı unutamadığım için ilişkimizi mahvettim ve şimdi sen de aynı şeyi yapacaksın."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Beni seviyorsun. Beni sevdiğini biliyorum." "Seviyorum."

"O zaman sorun ne?"

"Beni bıraktığın yerde değilim. Hayatıma devam ettim." Gözlerim onunkileri arıyor. "Başka biriyle mi tanıştın?"

"Evet."

Kalbim göğsümden serbestçe düşüyor. "Kim o?"

"O benim patronum."

Öfkeyle ayağa kalktım. "Yani dün gece başka biriyle birlikte olduğunu bile bile benimle mi yattın?"

"İkimizin de ihtiyacı olan kapanışı yapmak için dün gece seninle yattım. Tıpkı yapacağımızı konuştuğumuz gibi. Sakın bunu bana geri çevirme. Ne elde edeceğini çok iyi biliyordun."

Öfkeyle yataktan fırladım. "Kız arkadaşın mı var?"

Kol düğmelerini düzeltmeye devam ediyor. "Ben de öyle dedim, değil mi?"

Midem bulanıyor.

"Onu benimle mi aldattın?"

"Bana melek rolü yapma." Sanki büyük bir rahatsızlıkım gibi gözlerini deviriyor. "Her saniyesini sevmemiş gibi davranma."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sözümü kesti. Kapalı.

"Eğer dün gece sana söyleseydim, bunun bir önemi olmazdı. Bir zerre bile. . buraya sadece ve sadece tek bir şey için gelmişsiniz . . . ve onu da aldınız."

Ne?

"Sen de kimsin?" Fısıldıyorum.

Soğuk gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ben tam olarak senin her zaman düşündüğün kişiyim." Ellerini dramatik bir şekilde uzattı. "Hile yapan oyuncu." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Ne dilediğine dikkat et Rebecca."

Touché.

Silueti bulanıklaşıyor.

"Siktir git," diye

fısıldıyorum.

"Bunu zaten yaptın ... şimdi evine git." Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra kapının arkasından kapandığını duydum.

Başımı ellerimin arasına aldım. Hay sikeyim.

Bölüm 26

Blake'in bana gönderdiği e-postayı okudum ve havaalanındaki resepsiyona doğru yürüdüm.

"Merhaba, giriş yapmak istiyorum, lütfen. Adım Rebecca Dalton." Kimliğimi uzattım.

Bilgisayarına bir şeyler yazıyor. "Teslim edilecek bagajınız var mı?"

"Sadece el bagajım."

Biletin çıktısını aldı ve duygularını belli etmeden uzattı. "Check-in işlemlerinizi beklemek için üye salonuna gidebilirsiniz. İyi uçuşlar."

"Teşekkürler." Masadan uzaklaşırken biletime bakıyorum.

Business sınıfı.

Tabii ki bana business class aldı. Tipik Blake. Adam sinir bozucu.

Havaalanında tepiniyorum.

Beni bıraktığın yerde değilim. Hayatıma devam ettim.

Sözlerinin anısı bıçak gibi kesilirken midem bulanıyor.

Ben her zaman düşündüğün kişiyim. Hile yapan oyuncu. Ne dilediğine dikkat et Rebecca.

Midem bulanıyor. Patronu, daha az değil.

O bir doktor, yani belli ki zeki biri, muhtemelen çok güzel ve onu her gün görüyor, yani ... .

Elimi tiksintiyle yüzümde gezdiriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bir kayanın altına girip saklanmak istiyorum.

Kapanış istedi, ama benim için tek yaptığı kalbimde bir yara açmak oldu. Artık asla iyileşmeyeceğini bildiğim derin bir yara.

Ancak şimdi özgeçmişime Seedy Side Chick unvanını ekleyebilirim.

Check-in'den geçip üye salonuna gidiyorum ve barda bir koltuk buluyorum.

Barmen bana "Ne istersin?" diye sordu.

Seçeneklere bakıyorum. Siktir et, saat beş oldu. "Bir kadeh şampanya lütfen."

"Sabah onda." Tezgahı silerken gülümsüyor. "Kutlama mı yapıyoruz yoksa dertleşiyor muyuz?"

"Üzülüyorum."

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Zor bir hafta sonu muydu?"
Birden fazla şekilde.

"Hiçbir fikrin yok."

Blake

Hastane kafeteryasında oturup boşluğa bakıyorum.

Zor bir üç gün oldu.

Rebecca'yı uzaklaştırmak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Kafamda birlikte geçirdiğimiz gecenin üzerinden geçip duruyorum.

Mükemmel fırtına.

Bunun olmaması gerektiğini biliyordum ama yine de kendimi ona son bir kez dokunmaktan alıkoyamadım.

Bana geldi.

Ama ona yalan söyledim.

Bana başka seçenek bırakmadı.

Yani, tamamen gerçek dışı değildi. Sam'le konuşuyordum, ama ona sormadım.

Henüz çıkmadı.

Rebecca ve benim çarşafların altında yuvarlandığımızı görüyorum ve kalbim göğsümde takla atıyor.

Hayır.

Oraya geri dönemem. Hayatıma devam etmeliyim.

Rebecca'nın benimle bir şansı vardı ve bunu mahvetti. Ben kimsenin kum torbası değilim.

Hele ki beni sevmesi gereken biri.

"Hey sen," diyor tanıdık bir ses arkamdan.

Sam'i görmek için başımı kaldırıyorum.

"Hey, öğle yemeğinde bana katılır mısın?" "Tamam." Gülümsüyor.

Sam güzel, zeki ve komik biri. Çok iyi anlaşıyoruz ve haftalardır birlikte takılıyoruz.

Devam etme zamanı.

İçimden bir karara varırken gözlerim onunkileri tutuyor. "Hafta sonu dışarı çıkmak ister misin?" Ona soruyorum.

"Her hafta sonu dışarı çıkıyoruz," diye cevaplıyor menüye bakarken.

"Yani bir randevuda."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Randevu mu?" "Ben de öyle dedim."

O gülümsüyor yumuşakça olarak Elektrik aramızda sığıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Bu ikimizi de yapar.

"Ee, Cumartesi gecesi?"

"Sabırsızlanıyorum." Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Ben de."

Rebecca

Çocuklar topu deliğe sokarken kahkahalar çıkmaz sokakta yankılanıyor.

Ön verandadaki sallanan sandalyede sallanıyorum. "Bu sokağı özleyeceğim," diyorum hüznle.

Chloe başının altında bir yastıkla yerde yatıyor. Telefonuyla konuşuyor. Juliet de yanımda oturuyor.

"Dur bir dakika," diyor Chloe. "Sanırım bir şey buldum." Konsantre olurken kaşlarını çatıyor. "Adı Sam Holland mı?"

"Bilmiyorum. Sadece onun patronu olduğunu söyledi."

Omuz silktim. "Neyi anlamıyorum biliyor musun?"

Juliet kaşlarını çatı. "Eğer

Bu kadınla gerçekten bir ilişkisi var, o zaman neden seninle yattı?"

"Kapanış istediğini söyledi."

"Ama asıl soru bunu anladı mı?" diye homurdanıyor Juliet. "Ve bilmek istiyorum, bu Sam Holland sürtüğü aptal erkek arkadaşının ne yaptığını biliyor mu?"

"O bir doktor; aptal değil. Ve bu onun hatası değildi. Ona gittim ve geriye dönüp baktığımda kendimi onun kollarına attım. Peki bu beni ne tür bir kadın yapar?"

"Ona aşık olan biri." Chloe gözlerini deviriyor. "Kendini bu yüzden bok gibi hissetme. Aletini çıkarmadan önce sana bir kız arkadaşı olduğunu söylemeliydi."

Tiksintiyle burnumun kenarını çimdikliyorum. "Her şeyden iğreniyorum."

"Ne var biliyor musun? Siktir et onu. Sen bu saçmalıktan daha iyisin," diye homurdanıyor Juliet. "Ondan kurtuldum. O kim olduğunu sanıyor ki? Bir evlilik teklifine kötü tepki verdin, ne olmuş yani?"

Ona bakıyorum ve o da sırtıyor. "Tamam, anlıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, başka biriyle görüşüyorsan aletini çıkarma, tek söylediğim bu."

"Belki de açık bir ilişkileri vardır?" Chloe diyor ki. "Bana biraz daha ayrıntı ver. Bu kaltağın üzerine gidiyorum."

Juliet adını Google'da aratıyor. "Tamam, burada Sam Holland'ın Amerikan Pediatri Kurulu'nun başkanı olan uzman bir çocuk doktoru olduğu yazıyor."

"Neye benziyor?" Ben soruyorum.

Telefonunu uzatıyor ve omuz hizasında saçları olan güzel bir sarışın görüyorum. Bizim yaşlarımızda ve başarılı bir havası var.

"Ugh." Gözlerimi deviriyorum. "Evet, bu o olmalı. Kesinlikle onun zevkine uygun."

"Onu buldum," diye takılıyor Chloe. Instagram'daki fotoğrafları arasında gezinmeye başlıyor. "Burada Blake'in hiç resmini göremiyorum. Çok ciddi olamazlar."

"Güzel."

"Olamaz. İşte bir tane."

"Göster bana." Telefonu ondan kaptım.

Bir restoranda yemek masasında çektiirdiği bir fotoğraf var. Fotoğrafın yemeğe ait olması gerekiyor ama Blake stratejik olarak masanın arkasında oturmuş, çatal ve bıçağını seksi bir gülümsemeyle tutuyor. "Bu ne zaman paylaşıldı?" Yüksek sesle düşünüyorum.

"Üç hafta önce."

"Birlikte çekildikleri ilk fotoğraf bu mu?"

Chloe telefonu benden geri alıyor ve kaydırmaya devam ediyor. "Sanırım öyle. Oh bekle. . . Bu resimdeki onun kolu mu?" Telefonu tekrar uzattı ve bu sefer bir selfie çekiyordu ve resimde bir el vardı. O elin arkasındaki seksi damarları nerede görsem tanırım. "Evet, bu Blake'in eli." Tiksintiyle telefonu geri veriyorum.

"Tamam, bu fotoğraf altı hafta önce paylaşılmış." "Ona çok aşık olamaz."

Yüzüm düştü. "Ona aşık olduğunu mu

düşünüyorsun?" "Bilmiyorum." Omuz silkiyor.

"Onu bıraktığım yerde olmadığını söyledi. Hayatına devam etti." "Belki sen de aynısını yapmalısın," diye homurdandı Chloe. "Siktir et onu."

"Deniyorum. İnan bana, deniyorum."

"New York'a gidip onunla yatmak nasıl devam etmek oluyor?" Juliet kuru kuru mırıldanır.

"Bakın, sadece evi sattığımı, sokaktan taşındığımı ve istediği zaman geri gelebileceğini bilmesini istedim."

"Bu adil, sanırım."

"Ve belki de bir daha asla bir araya gelemeyeceğiz... Aslında muhtemelen bir daha asla bir araya gelemeyeceğiz. Ama en azından ne söylemek istediğimi biliyor. Hem onun hem de benim o geceye ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum. Pişman değilim."

"Yuva yıkan biri olmana rağmen mi?" Chloe bana sırtıyor.

"Yuva yıkan biri olsaydım, Instagram'daki o aptal doktor kadına mesaj atar ve bunu ona söylerdim."

"Bu çok iyi bir nokta."

Bir süre sessizce oturuyoruz ve mevsim değiştiği için havada bir serinlik var. Izgarada mangal yapan birinin kokusunu alabiliyorum ve kahkaha sesleri yaygın.

Değişim geliyor.

Buradaki hayatım yakında bir anı olacak ve hayatımın bu yeni bölümüne başlamak için heyecanlı olsam da, onu geride bırakacağım için harap oluyorum.

Bu sokakta kendimi hep güvende hissettim. Kingston Lane benim evim oldu. Bunun Blake ve onun sonsuz dostluğuyla, Carol ve onun dedikodularıyla, Winston ve onun kötü şakalarıyla, hatta Barry'yle bir ilgisi var mıydı? . Asla anlayamayacağım.

Yeni evim buradan çok uzakta değil, yaklaşık altı blok ötede. Bu bölgede kalmaya gücüm yetmedi ama istersem buraya yürüyerek gelebileceğim kadar yakınım ve sanırım şimdilik,

Bu kadar yeter. Uzun vadeli hedefim bir gün banliyölerin bu tarafına geri dönmek.

Kim bilir: eğer bu taşınma işi iyi gitmezse ve buradaki arkadaşlarımla iletişimimi sürdüremezsem, belki de aileme daha yakın olmak için eve taşınırım.

Bu taşınma için bunu düşündüm, ama ... tüm bağları koparma düşüncesi dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Oh . . . bırak onu," diye tükürüyor Chloe. "Şunun bikinili haline bak. Bırak artık, numaracı."

Telefonu kaldırıyor, ben de ondan alıp fotoğrafı inceliyorum. Dahi süper model Sam Holland beyaz bir bikini giymiş ve bir teknenin arkasında su kayağı yapıyor. "Su kayağı yapabiliyor mu?" Alay ettim. "Bu kaltağın yapamayacağı bir şey var mı?" Bronzlaşmış, karın kasları, baldırları ve pazuları var, tamamen formda. "Hem bu kadar güzel olup hem de nasıl doktor olabiliyorsun?" Tiksintiyle alay ediyorum.

Juliet telefonu elimden aldı ve resmi inceledi. çok.

"Tanrım, çok kaslı," diye fısıldıyor.

Blake ve onun çarşafların içinde yuvarlandıklarını hayal ediyorum, ve sadece kusmak istiyorum.

Tiksintiyle telefonu geri veriyorum. "Bana başka bir şey gösterme. Görmek istemiyorum. Blake Grayson'ın canı cehenneme; onunla işim bitti."

Ben şarabımı yudumlarken o kaydırmaya devam ediyor. "Kahretsin, eskiden şu seksi politikacıyla çıkıyordu."

Telefonu ondan geri aldım. "Kim?"

Son yemek tabaklarını da kutuya koyup bantladım.

Evimi toparlıyor, kendimi meşgul ediyor ve adını vermeyeceğimiz bir kişiyi unutmaya çalışıyordum.

Taşınmaya üç hafta kaldı.

Biliyor musun, bu çok garip bir şey - kendimi düzeltmeye çalışırken, hep kafamda iyileştiğimde ve yeniden kim olduğumu bulduğumda Blake ve benim bir şansımız olacağı vardı.

Ama şimdi birkaç hafta geç kaldığımı biliyorum.

İki ay önce gitmiş olsaydım, bekar olur muydu? Teklifimi değerlendirir miydi?

Bir sürü keşke var ama bir tane bile cevap yok.

Bazı günler ben kazanıyorum. İşlerimi yoluna koydum, taşınmayı dört gözle bekliyorum ve Daisy ile kilometrelerce yürüyoruz.

Bazı günler, tüm erkek türüne duyduğum nefret yüzünden yataktan çıkamıyorum.

Daha da kötüsü, benim yaşımdaki flört havuzu bir havuz bile değil. Daha çok çamurlu bir su birikintisi gibi.

Denizde bol miktarda balık yok, sadece uyuz, üç gözlü kurbağa yavruları var.

Mutfak taburesine yığılıyorum ve telefonumu çıkarıp Blake'in Instagram'ında geziniyorum. Yeni paylaşım yok.

İki yıldır yazmıyor. Göndermesini çok isterdim çünkü lanet olsun, New York'ta neler olup bittiğini bilmemekten ölüyorum.

Tabii ki bir sonraki hamlem tamamen zehirli ve verimsiz bir şey yapmak oldu: Sevgilimin başka paylaşımları olup olmadığını görmek için kız arkadaşının sayfasına gittim.

Gelmedi. Oradan ayrıldığımdan beri beş haftadır hiç mesaj yok.

Acaba ona birlikte geçirdiğimiz geceden bahsetti mi? Söylediğinden şüpheliyim.

Kendimi düzeltme dönemimdeyken, insanlarla birkaç randevuya çıktım ve birkaç kez ilişkiye girdim, çünkü istediğimden çok ihtiyacım olduğunu hissettim.

Ve dürüst olmak gerekirse, Blake'siz seks o kadar da harika değil. Hem de hiç.

Tıpkı söz verdiği gibi, o lanet piercingi beni diğer tđm erkekler için mahvetti.

Belki de bir hayat arkadaşına sahip olmak benim geleceğim değildir. Belki de insan annesi yerine hayvan annesi olacağım.

Sorun değil. Kimse beni kđk Daisy'm kadar sevemez.

Zihnim Blake'in onu bana sepetin içinde verdiği geceye, hayatımın en bđyl Noel arifesine geri dönüyor.

Hatırladıkça hüzünle gülümsüyorum.

Ne var biliyor musunuz? Kutsanmıştım, çünkü en azından kısa bir süreliğine de olsa onun gibi bir adam tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmiştim.

Ne olursa olsun iyi olacağım ve onu siktir et, artık onları aramıyorum.

Uzaylılar için yeni bir hastane kurmak üzere Ay'a taşınabilirler, umurumda değil.

Bir kutuyu daha bantladım ve işe geri döndüm. Neden bu kadar çok mutfak ıvır zıvırım var?

Tak, tak.

Henley ortaya çıkıyor. "Hey, Bec." "Merhaba, Jules evde mi?"

"Hayır, birazdan döner; süt almaya gitti.

Onu beklemek ister misin? Sadece bir dakika sürer."

"Evet, tamam. Burada oturacağım." n tarafa oturdum.

ve yanıma oturdu.

Artık aramız komik. Blake ve benim ... şey, kulübe olayının olduğu o hafta sonundan beri Henley benden uzak duruyor ve bunun nedenini biliyorum.

Anladım.

Dürüst olmak gerekirse, buna saygı duyuyorum. O Blake'in arkadaşı. "Neredeyse hazır mısınız?" diyor.

"Evet, şimdi son eşyaları topluyorum. Bir evi toparlamak çok büyük bir iş."

"Taşınmaktan korkuyorum. Umarım hiç taşınmam." Sokağa bakarken gülümsüyorum.

Bir süre sessizce oturduk ve ben kendimi tutamadım. Sormak zorundayım. "Blake nasıl?" "İyi."

"Onun adına mutluyum." Hüzünle gülümsüyorum. "Onun mutlu olmasını istiyorum."

"Evet, şey ..." Kaşlarını çatıyor. "Senin için geri döneceğine dair içimde sinsi bir şüphe var."

Kaşlarımı çattım. "Bunu sana söyleten ne?"

Sokağa bakarken özlemle gülümsüyor. "Blake seni gördüğü andan beri sana aşık, Rebecca."

Boğazımda bir yumru var.

"Diğer kadınların nasıl olduğunu bilmediği için değil. Peşinde bir sürü kadın vardı."

Yere bakarken gülümsüyorum. Gerçek bu değil mi?

"Blake'le ilgili olan şey, sana o kadar aşıktı ki ... kendi duyguları yüzünden senin nerede olduğunu anlayamayacak kadar kör olmuştu."

Ne?

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Bilirsiniz, birine bu kadar uzun süre aşık olduğunuzda ve daha önce ciddi bir ilişkiniz olmadığında, bunu yapmanın kolay olduğunu hayal ediyorum. Seni öyle bir köşeye sıkıştırdı ki tek çıkış yolunun reddetmek olduğunu hissettin. Sizi hazır olmadığınız bir şeyin içine soktu."

Oh . . .

"Ölümümüz onun suçu değildi; benim suçumdu," diye fısıldadım. "Biraz bakış açısı kazanmaya ihtiyacı vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece söylüyorum, siz ikiniz her zaman ayrılacaktınız. Sen bir ilişkiden yeni çıkmıştın ve bu onun ilk gerçek ilişkisiydi. Sana neredeyse sırlıslıkam aşık olduğundan bahsetmiyorum bile-"

Sözünü kestim. "Artık onu kaybettim. Sanırım bunun bir önemi yok."

"Senin için geri dönecek. Sözlerimi unutma." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Blake'i tanıyorum ve sen onun için saman alevi değildin. Sen onun büyük aşkıydın ve bir gün geri döneceğini tüm kalbimle biliyorum."

"O zamana kadar çok geç kalmış olabilir." Sert davranıyorum. Gözlerim ona kayıyor. "Bekle, neden? Bir şey söyledi mi?"

Henley bana geniş bir gülümseme verdi. "Hayır."

Başımı sallıyorum ve sessiz kalıyorum. "Beni hiç soruyor mu?" "Pek sormaz."

Parmaklarımı kucağımda birbirine geçiriyorum, bu soruya cevap almak istediğimden bile emin değilim. "Yeni kız arkadaşını seviyor mu?"

"Benimle onun hakkında konuşmaz." "Ama sen onu tanıyorsun?"

"Evet, onu tanıyorum."

"New York'a onu görmeye gittiğimi söyledi mi?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Sadece döndüğünde iyi olduğundan emin olmak için sana göz kulak olmamı istedi."

Boğazımda beklenmedik bir yumru oluşuyor. İşte benim Blake'im, her zaman düşüncelidir.

"Juliet'i evde bekleyebilirim." Ayağa kalktım. "İyi misin?"

"Bana hangi gün sorduğuna bağlı."

Gülümsüyorum. "Taşınırken yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, Ben hepsi Paketlenmiş, ve ve kamyon geliyor Cumartesi günü."

"Ayrılacağın için üzgün müsün?" "Hem evet hem hayır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Uzun zamandır tek yapmak istediğim evimi elimde

tutmaktı. Şimdi bana hatırlattığı tek şey

Blake, Yani . . . ." Konuşmayı kes.
Ishrug, utandım. "Her neyse, ben gidiyorum. Sadece saçmalıyorum."

"Güle
güle."
"Güle
güle."

Taşınma günü asla eğlenceli değildir, ama bu seferki özellikle zor.

Ömür boyu tanıyacağınızı düşündüğünüz arkadaşlarınıza nasıl veda edersiniz? Nakliye kamyonu mobilyalarım ile dolu ve teker teker arkadaşlarım ve komşularım vedalaşmak için ön bahçeme geliyorlar.

Elbette Juliet'i ziyarete geldiğimde onları tekrar göreceğim ama gerçek şu ki bazı şeyler değişecek.

Sadece ziyaret eden bir yabancı olacağım.

Ağlayabileceğim kadar gözyaşı döktüm ve dürüst olmak gerekirse, sadece bu evden ve barındırdığı kötü anılardan kurtulmak istiyorum.

Komik olan şu ki, artık evliliğimle ilgili kötü anılarım bile yok. Bu ev bana Blake'e mal oldu. Hayatımın aşkına.

Ve kendime ne kadar iyi olduğunu söylemeye çalışsam da, iyi değil. Asla da iyi olmayacak.

Daisy'nin ipini takıyorum ve ön tarafa doğru yürüyoruz. "Gitmeye hazır mısınız?" Henley soruyor.

"Evet." Gülümsedim ve onu kucakladım. "Her şey için teşekkür ederim."

Antony, Ethel ve Winston'a sarılıyorum. Carol'a ulaştım ve o ağlamaya başladı.

"Seni her zaman göreceğim Carol." Ona sıkıca sarılıyorum. "Sorun değil."

"Biliyorum, biliyorum." Burnunu çekiyor. "Sadece taşınmanı hiç istemedim. Sen çok güzel bir kızsın ve ben de seni özleyeceğim Daisy."

Arabama doğru yürüyorum ve Kingston Lane'e son bir kez bakıyorum. İçinde çok güzel insanların yaşadığı harika küçük bir sokak.

Umduğum sonsuza dek mutlu son değil ama belki de ihtiyacım olan yeni ve taze bir başlangıç.

Kapıyı açtım ve Daisy arkaya tırmandı. Ben de arabama bindim.

Arkadaşlarım el sallarken ben de gözyaşları içinde Kingston Lane'den çıkıyorum.

"Artık sadece sen ve ben varız, Daisy. Sadece ben ve sen . . ."

Kış mevsimindeyiz. Hava keskin ve pencerenin köşelerinde kırağı parıltıyor.

Ön oturma odamda en güzel cumbalı pencerem ve minderli büyük bir pencere koltuğum var. Evim yeni boyandı ve aniden yuva kurmaya başladım.

Çok tuhaf, sekiz haftadır bu evdeyim ve uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım.

Kendimi özgür hissediyorum.

Artık kaybetmekten çok korktuğum tuğla ve harçların rehinesi değilim.

Artık aptal ayak fotoğrafları yok.

Gelecek parlak ve dünya benim istiridyem.

Her şey çok değişti. Juliet'in erkek kardeşi Liam onun eski evine taşındı ve ergen çocukları olan yeni bir aile de benim evime taşındı.

Çıkmaz sokak artık tüm yeni insanlarla farklı olacak ve ben kalsaydım bile aynı olmayacaktı.

Fırınımdaki zamanlayıcı çalışıyor ve mutfağa giriyorum. Sonra Daisy pencerede havlamaya başladı.

"Ne oldu, Daisy Doo?" Ona sesleniyorum.

Ön basamağın gıcırdadığını duyuyorum ve ön kapıya doğru yürüyüp gelenin kim olduğunu gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

"Blake."

"Merhaba Bec." Gözleri benimkileri arıyor.

"Merhaba." Kalbim göğsümde takla atıyor. "Sen . . ."
Kendimi sakinleştirmek için elimi göğsüme koyuyorum.
"Ziyarete mi geldin?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Geçen hafta geri taşındım."

"Geçen hafta mı?"

"Ah." Söyleyecek bir şey ararken başımı sallıyorum.

"Ama senin işin ..."

"Buradaki muayenehaneme geri döndüm."

"Doğru." Abartılı bir şekilde başımı sallıyorum.

Hava aramızda dönüyor, ama ne ile, emin değilim.

"Peki ya kız

arkadaşın?"

"Ayrıldık."

"Neden?"

"Çünkü o sen değildin."

Kaşlarımla şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bu iyi bir sebep."

"Pek öyle düşünmüyor gibiydi."

Ha!

Gülümsememi gizlemek için alt
dudağımı ısıyorum. "Burada ne
yapıyorsun?" diye soruyorum.

"I . . ." Gözleri benimkileri ararken duraksıyor. "Seni
görmem gerekiyordu."

"Evet, şey... Aldatan erkeklerle ilişki kurmam, o
yüzden ..." Omuz silkiyorum.

"Sen New York'a geldiğinde ben onunla
değildim." Dinlerken gözlerim onunkileri tutuyor.

"Bunu sana söyledim çünkü gitmene neden olacağını
biliyordum."

Pislik.

"Doğru . . ." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken
duraksıyorum. "Ayrılmadan önce berbat bir haldeydim ve
bunu kabul ettim, ama senin ayrılığımızı ele alış şeklin de
bir o kadar kötüydü. için

İşteyken arabayı kaçıranı kadar benimle konuşmaman bile acınası bir durumdu."

"Anlaştık."

"Ve olgunlaşmamış, bencillikten bahsetmiyorum bile."

Dudaklarını büküyor. "Kanıtlar bunu gösteriyor."

Aramıza garip bir sessizlik çöküyor.

"Belki . . ." Omuz silkiyor. "Belki de . . . Benim de kendi üzerimde biraz çalışmam gerekiyordu."

"Belki mi?" Kaşımı tiksintiyle kaldırıyorum.

"Muhtemelen." Başını hafifçe sallıyor. "Kesinlikle."

"Sana tekrar soracağım Blake. Burada ne işin var?"

"İkinci bir şans istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü sensiz bir hayat benim istediğim bir şey değil." Gözleri benimkileri arıyor.

Savunmamın düştüğünü hissettiğimde boğazımda bir yumru oluşuyor. "Bana lazanya yapar mısın?" diye fısıldıyor.

Oh . . .

"Ne kadar süre için?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Sonsuza kadar kulağa hoş geliyor."

"Sonsuza dek biraz küstahça." Omuz silkiyorum.

"Daha ilk randevumuza bile çıkmadık."

"Rebecca." Yüzünde bir eğlence ifadesi belirir.

"Benimle çıkmak ister misin?"

"Nereye?" Elimi kaldırıyorum ve tırnaklarıma bakıyormuş gibi yapıyorum.

Eğlencesi bir sırıtışa dönüşüyor. "Bir restorana."

"Bunu düşünmem gerekecek. Oldukça meşgulüm."

"Kıçını tekmelemeden önce eve gir." Evin içini işaret ediyor, yüksek sesle gülüyorum ve dönüp kaçıyorum.

Beni kovalıyor ve yere yatırıp ellerimi başımın üzerinde tutuyor. Dudakları yumuşak bir öpücükle benimkileri alıyor. "Merhaba." Bana gülümsüyor.

"Merhaba." Ben de gülümsüyorum.

Kimi kandırıyorum ki?
Sonsuza dek kulağa hoş geliyor.

SonsÖz

On iki ay sonra

Yemek masasında kahkahalar patlıyor ve ben maçı izlerken gülümsüyorum.

Carol, Taryn ve Chloe kanepede Juliet'le konuşuyor; Winston ise Antony, Blake ve Henley ile kâğıt oynuyor. Hannah'yı kucağımda zıplatıyorum; kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor ve kolyemi tutmaya çalışıyor. "Selam." Gülümsüyorum.

"Hey," diye karşılık veriyor.

Görüp görebileceğiniz en şirin kız bebek.

Henley, Antony'ye "Yüzde yüz hile yapıyorsun," der.

"Değilim," diye alay ediyor. "Sen sadece öfkeli bir eziksin."

Blake kartlarına bakarken sırtıyor ve ben hile yapanın o olduğu hissine kapılıyorum.

Bazı şeyler asla değişmez ama bazı şeyler de değişir. Hayat artık benim için farklı.

Blake'in evinde onunla birlikte yaşıyorum. Hayatımız sevgi ve kahkahalarla dolu ve sanırım, söylendiği gibi, zaman tüm yaraları iyileştiriyor.

En iyi arkadaşımın hayatıma gülüp geçiyorum. "Daha gıdaklayıcı olabilir miydin Bec?" Juliet alay ediyor.

"Pek sayılmaz." Küçük ellerini ellerimde tutarken Hannah'yı zıplatıyorum.

Blake'in gözleri elindeki kartlara yapışmış durumda. Derin bir konsantrasyon içinde.

Henley, "Kadına bir bebek ver, Grayson," diye mırıldanıyor.
"Bebek sahibi olmadan önce evlenmek istiyorum,"
diye açıklıyorum.

Blake bir kürdan çiğniyor, gözleri bir saniye bile yerinden kalkmıyor. "Bir Mack kamyonu kadar kurnazsın Rebecca."

Herkes kıkırdar. Artık aramızda bir şakaya dönüştü. Ben evlenmek istiyorum ve Blake tek kelime bile duymak istemiyor.

"Bana her an sorabilir," diye takılıyorum.

"İmkânı yok," diye mırıldanırken elinden bir kart çekip masanın üzerine fırlatıyor.

"Yol." Gözlerimi açtım. "Henley, yüzüğümü kasandan geri istiyorum."

Blake kartları toplarken, "Olmaz Dalton," diyor. Onları avucunun içine alır. "Geçen seferden kalma travma sonrası stres bozukluğum var."

Herkes gülüyor.

"Devam edersen sana sormak zorunda kalacağım,"
diye onu uyarıyorum.

"Güzel," diye karşılık veriyor. "Hayır demek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyorum. Çok sert davranıyor ... ama içten içe hepimiz gerçeği biliyoruz.

Herkes kıkırdar ve konuşmalarına geri döner.

Belki de gerçekten ona sormalıyım?

Hmm . . .

Blake

Golf sahasından gelen sesler sokağı dolduruyor ve onlara doğru yürürken posta kutusunu kontrol ediyorum. Garaj yolunda dururken postaları karıştırıyorum ve bir tanesine ulaşip duruyorum.

**Nooky Nights
Kingston Lane**

Ne?

Mektubu iki kat hızla yırtıp açıyorum. "Bu ne lan?"

**I yapmadım   düşündüm   hakkında
Nooky   Geceler   Aylardır.**

Sevgili Nooky Nights,

Son sorunuz için teşekkür ederiz.

Lazarus ve Freya hakkındaki hikayenize bayıldık ve yazdıklarınızla kendimizden geçtik.

Size bir yayıncılık sözleşmesi teklif etmeyi çok isteriz. Ancak, size gönderdiğimiz e-postalar geri dönüyor.

Bu posta adresi dışında sizinle iletişim kurabileceğimiz başka bir yol olmadığı için lütfen mümkün olan en kısa sürede bizimle iletişime geçin.

Saygılarımla,

**Karanlık ve
Yayınevi**

Tehlikeli

"Ne oluyor be?" Çocuklara doğru yürüdüm. "Şuna bir bakın." Mektubu uzattım ve Henley mektubu benden alıp okumaya başladı.

"Lanet olsun. . ."

"Ne oldu?" Karınca sorar.

"Selam tatlım." Hannah'nın küçük, sevimli düğme burnunun ucuna dokunuyorum. Henley'nin göğsünde bir askıda duruyor. En sevdiği eğlence bizimle golf oynamak.

"Kahretsin." Henley mektubu Antony'ye uzatır ve o da okumaya başlar.

Antony'nin ağız açık kaldı ve bize baktı. "Sana bu hikayenin çok iyi olduğunu söylemiştim."

"Hiç yayınlanmayacaksa ne işe yarar ki? Kingston Lane'de birileri bir altın madeninin üzerinde oturuyor ve bunun farkında bile değiller."

"Bunu kimin yazdığını bulmalıyız." "Ama nasıl?"

"Şey... kesinlikle Rebecca olmadığını biliyoruz," diye cevap veriyorum.

"Doğru."

Carol'ın ön merdivenlerde Winston'la konuştuğunu görüyorum. "Bu ikisi son zamanlarda nasıl bu kadar arkadaş canlısı olabiliyor?"

"Kim bilir," diye mırıldanıyor Henley. Hannah telaşlanmaya başlar. "İçeri girmem gerek."

"Peki ya Nooky?" Arkasından sesleniyorum. Ellerini kaldırıyor. "Kim bilir."

"Küfretmeyi kes. Hannah seni duyabiliyor," diye sesleniyorum. "Siktir kelimesini öğrenecek."

İçeride kaybolurken bana kuşu gösteriyor.

"Hmm." Ant mektubu tekrar okuyor. "Sanırım herkese sorun."

"Ama o zaman sırları ortaya çıkacak. Bunu kim yazdıysa gizli kalmasını istiyor."

Ellerini kaldırdı. "Bilmiyorum, dostum."

"Blake," diye sesleniyor Rebecca.

Bec'in ön merdivenlerde durduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. "Akşam yemeği hazır. Gitmem gerek."

"Görüşürüz." Ant topu atmaya devam ediyor.

Eve geri döndüğümde her yerin karanlık olduğunu ve ön kapıdan bir mum izi çıktığını görüyorum.

"Ha?" Kaşlarımı çattım.

"Bec?" "Burada."

Mutfağa girdiğimde masanın üzerinde bir yığın mum ve küçük lazanya tabakları görüyorum.

"Ne ..." Kaşlarımı çatıyorum.

O zaman lazanyaların mektup kutularında olduğunu gördüm.

EVLEN BENİMLE

Rebecca'yı diz çökmüş halde görmek için arkamı döndüm. "Blake Grayson."

Sırıtiyorum.

"Kocam olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Ne demek istiyorsun?" Alay ediyorum.

"Benimle evlenir misin?" Bana umutla gülümsüyor.

"Ne tür bir evlilik-"

"Blake," diyerek sözümü kesti, "şansını zorlama."

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Lanet olası zamanını aldın, kadın." Sırıtiyorum.

Gülümsüyor. "Bu bir evet mi?"

"Bu kesinlikle lanet bir şey." Yüzünü ellerimin arasına alırken onu usulca öpüyorum. O anın tadını çıkarırken dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalanıyor.

"Oh . . . bir dakika." Bir şey hatırladığım için ayağa kalktım. "Orada kal."

"Ne?" Diz çökmeye devam ederken kaşlarını çatıyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve boş odaya koşup yatağın altına uzanıyorum. Hissediyorum ve hissediyorum

. . . Nerede bu lanet şey?

Anladım.

Aşağı koştum ve yüzük kutusunu açtım.

Sarı elmas yüzükleri gururla sergileniyor. "Oh," diye soluk soluğa kalıyor. "Bana geri döndüğünü söylemiştin

Bu."

Elini tutup parmağının üzerine kaydırıyorum.
"Seninle evlenme hayalimden asla vazgeçmedim."
Gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum, Blake Grayson."
"Evlen benimle lazanyasından anlayabiliyorum."
Dudaklarına karşı gülümsüyorum.
"The yol içine adamın kalp o aracılığıyla değil mi?"
Kıkırdıyorum. "Şimdiden cennette yapılmış bir eşleşme gibiyiz."

Rebecca

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum." Rahip gülümser.
"Gelini öpebilirsin."

Blake yüzümü ellerinin arasına alıyor ve arkadaşlarımız ve ailemiz alkışlarken beni öpüyor.

Başardık.

Karı koca. Başardık.

Elimi tutuyor ve herkes konfeti atarken kiliseden çıkıyoruz.

Gülüyoruz, gülümsüyoruz, fotoğraf çekiyoruz ve zaferin tadını çıkarıyoruz.

Başardık.

"Konuşma," diye sesleniyor herkes.

Blake ellerini kaldırıp ayağa kalkıyor ve ben de ona bakarak gülümsüyorum.

Geleneksel bir düğün yaptık ve şimdi de resepsiyondayız. Siyah takım elbisesi içinde çok yakışıklı görünüyor.

Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Mikrofonu eline aldı. "Merhaba." Kalabalığa seksi bir gülümseme veriyor ve herkes ne bekleyeceğini bilemeden gülüyor.

Bu adam çok coşkulu.

"Merhaba" diyor yüksek sesle.

"Merhaba," diye sesleniyor herkes.

Güzel etkinlik salonundan en yakın arkadaşlarımıza ve ailemize bakıyor. "Bugün geldiğiniz için teşekkür ederiz. Hayatımızda böyle güzel insanların olması bizim için çok şey ifade ediyor."

Dinlerken ona gülümsüyorum.

"Şimdi... çoğunuz Rebecca Dalton'a aşık olduğumu düşündüğünüz için buradasınız."

"Değil mi?" Henley mırıldanıyor ve Antony kıkırdıyor.

"Ama aslında öyle olmadı."

Kaşlarımı çattım ve kalabalık yüksek sesle güldü. Lanet olsun.

Ne söyleyecek?

Herkes histerik bir şekilde gülerken ben gergin bir şekilde gülümsüyorum. Blake'in ağzından her an ne çıkacağını asla bilemiyorum.

"Görüyorsunuz, düşme kelimesi bunun bir kaza olduğunu gösteriyor." Gözleri benimkileri buluyor. "Rebecca'ya kazara aşık olmadım. Onun kalp atışlarının sesini biliyordum, dokunuşunu hissetmek için can atıyordum." Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor. "Kollarımı açarak, kalbimi açarak ve onu benim yapma hayaliyle aşka bilerek adım attım."

Kalabalık bayılıyor.

"Bir gün beni sevmeyi öğreneceğini umarak Tanrı'ya dua ettim."

Silueti bulanıklaşıyor.

"Bunu kolay yoldan yapmadık." Kaşları sanki etkilenmemiş gibi yukarı kalkıyor.

Herkes yine gülüyor.

"Ama hiçbir şeyi değiştirmedim, çünkü bizi bugün olduğumuz yere getirdi." Eğildi ve beni usulca öptü. "Devasa bir mızımız olsa bile."

Ben gözyaşlarımın arasından kıkırdayıp onu uzaklaştırırken herkes yeniden kahkahalara boğuluyor.

Tamamen haklı.

"Güzel eşim Rebecca Grayson'ın şerefine kadeh kaldırmak istiyorum." Kalabalık bir kez daha alkışlıyor. "Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçireceğim." Kadehini havaya kaldırır. "Rebecca'ma."

"Rebecca'nın şerefine," diye bağılıyor kalabalık.

Paris

Avrupa'da geçirdiğimiz altı haftalık harika balayımızın son durağı.

En güzel yerlere gittik ve en inanılmaz şeyleri gördük. Yarın eve uçuyoruz ve Pazartesi günü işe başlıyorum.

Eyfel Kulesi'ndeyiz, kordon boyunca geziniyoruz ve dondurma yiyoruz.

Blake cebinden telefonunu çıkarır ve ekrana baktığında kaşlarını çatır. "Antony neden uyanık ve beni bu saatte arıyor?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen uyuyamıyorum."

"Hey," diye cevap verir. Yüzü düşer ve olduğu yerde durur. "Sakin ol. Seni anlayamıyorum."

Ne oldu?

"Ne?" Gözlerini kapatmadan önce gözleri büyüyor ve elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Aman Tanrım."

"Ne?" Ağzımı açtım. "Ne oldu?"

"Çok özür dilerim," diyor gözleri bulutlanırken. "Evet." Dinliyor. "Tamam." Gözlerini kapatıyor. "Tamam, ne zaman gidiyorsun?" Tekrar dinliyor. "Bekle."

Eliyle telefonu kapatır. "Antony'nin kardeşi ve karısı Tayland'da tatildayken bir trafik kazasında öldüler."

"Olamaz," diye fısıldadım.

"Üç çocukları otelin bakıcılarıyla birlikte ve Ant'ın gidip onları alması gerekiyor. Yardıma ihtiyacı var."

"Git onunla Tayland'da buluş. Tabii ki," diye kekeledim.

Telefonu tekrar eline aldı. "Tamam, ilk uçakta olacağım. Bana oteli mesaj at." Tekrar dinler. "Ant . . . her şey yoluna girecek." Tekrar dinler. "Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Seni ve Henley'i yakında göreceğim."

Telefonu kapatıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Zavallı küçük bebekler," diye fısıldıyorum.

"Dört yaşından küçük üç çocuk."

"Olamaz."

"Daha da kötüleşiyor." İki elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Çok daha kötü."

"Bundan daha kötüsü nasıl olabilir?" Dehşet içinde soluk soluğa kaldım. "Bir avukat olan Antony, kardeşinin vasiyetini iki yıllar önce."

"Ve?"

"Annesi ve babası vefat etti ve o tek çocuk. Antony'nin ailesi İtalya'da ve çok yaşlılar. Antony son ..." Sesi kesiliyor.

"Anlamıyorum."

"Çocukları ona bıraktılar."

Yapbozu bir araya getirirken gözlerim açıldı.

Yüce Tanrım.

2025'te Kingston Lane'e dönmek için sabırsızlanıyorum.
Okuduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim.
Hayallerimi gerçeğe dönüştürdünüz.

Sevgileriml
e, Tee
xoxo

TEŞEKKÜRLER

Yaşadığım bu hayat için duyduğum minnettarlığı ifade etmeye kelimeler yetmez.

Yaşamak için kitap yazabilmek bir rüyanın gerçekleşmesi demek. Ama sadece herhangi bir kitap değil - tam olarak istediğim şeyi, sevdiğim hikayeleri yazabiliyorum.

Harika ekibime: Kellie, Christine, Alina, Keeley, Abbey ve Rachel, Lindsey ve Sammia.

Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Çok yeteneklisiniz ve çok takdir ediliyorsunuz.

Aklımı başımda tutuyorsun.

Muhteşem beta okuyucularıma, beni çok daha iyi yapıyorsunuz.

Yazdığım her şeyi okuyan ve bana hiç bitmeyen bir destek veren güzel annem. Seni seviyorum anne. Teşekkür ederim-xo.

Sevgili kocam ve üç güzel çocuğum, işkolik hallerime katlandığınız için teşekkürler.

Ve size, tüm dünyadaki en iyi, en destekleyici okuyucu ailesine.

Her şey için teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdiniz.

Sevgilerimle, Tee xoxo

KITABINDAN BİR ALINTI İÇİN OKUMAYA
DEVAM EDİN
BONUS.

The Bonus

Grace

Adım Grace Porter ve New York'taki Ferrara Industries'in CEO'su Gabriel Ferrara'nın kişisel asistanıyım.

Ve bu mükemmel bir iş: harika bir maaş, güzel bir ofis, hayal ettiğim her şey, küçük bir ayrıntı dışında.

Patronuma tamamen ve umutsuzca aşığım.

Her gün aynı şekilde başlar. Sabah tam 8:20'de ofisine gidiyorum. O zamana kadar koşu bandında koşmuş, kızılötesi saunaya girmiş ve duşunu almış oluyor. O giyinirken biz de gününü gözden geçiriyoruz.

Gabriel'in her sabah takım elbisesini giymesini izlemek günümün en önemli anı. Kimi kandırıyorum ki? Hayatımın en önemli anı.

Notlarımı aldım ve kapıyı usulca çaldım. "İçeri gel," diye sesleniyor güçlü sesi.

Belinde beyaz havlusu, kahve makinesinin başında dikildiğini görmek için kapıyı çekingen bir şekilde açıyorum. Bronzlaşmış kaslar, geniş sırt ve kilometrelerce hakimiyet, ölümcül üçlü. "Günaydın, Gracie."

"Günaydın Gabriel," diye cevap veriyorum. O bana arkasını dönmüşken gözlerim onu içine çekiyor. Kesintisiz bakabildiğim tek zaman bu.

Dönüp bana fincanımı ve tabağımı uzatıyor. "Kahveniz, madam."

"Teşekkür ederim." Geçici olarak bir yudum alıyorum. Sıcak ve lezzetli. Kahvesi bile pürüzsüz. Ben masasına otururken o kahvesini yapmaya devam ediyor. Bilgisayarını açıyorum ve programına giriş yapıyorum.

Gözlerim ekrandan onun yontulmuş sırtına kayıyor. Lanet olsun.

Neden bu kadar lezzetli? Nasıl olur da bir kadın bu koşullarda çalışıp da ona tamamen aşık olmaz?

Sonra ağzını açıyor ve ben nedenini hatırlıyorum.

"Dün gece hiç uyudun mu? Bok gibi görünüyorsun." "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum gününe yeniden odaklanırken.

"Ben de pek uyuyamadım. Aslında, çiçek göndermem için bana daha sonra hatırlatır mısın?"

Yanağımı ısırdım.

Şerefsiz.

Sadece dünyadaki her güzel kadınla çıkmasını izlemekle kalmıyorum, onlara çiçek de göndermek zorunda kalıyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyorum etkilenmemiş gibi davranarak.

Bu kadar rahat hareket ettiğim için Akademi Ödülü kazanabileceğime eminim.

"Bugün neyimiz var?" diye soruyor büyük dolabının içinde kaybolurken. Çevresel görüşümden, külotunu giyerken beyaz havlunun düştüğünü görüyorum.

Odaklan.

Ekran karışınca nefes veriyorum. Meşgul.

Hatta okuma onun program o yorucu. "Yönetim kurulu toplantısı 9'da."

"Şu gündemi gözden geçirelim." Dolaptan siyah külotu, askıdaki takım elbisesi ve gömleğiyle çıkar.

"Noble Industries'e karşı açılan hakaret davasının yarattığı etkiden bahsediyorsunuz," diye cevap verdim.

"Evet, doğru. Bu bilgiyi aldık mı?"

"Bryce bunu e-postanıza gönderdi ve Noble Industry dosyanızda kayıtlı."

"Teşekkür ederim." Beyaz gömleğini giyer ve yavaşça düğmelerini ilikler. "Peki grafik bende mi?"

"Uh-huh." Ekrana odaklanmaya çalışırken alt dudağını ısıyorum. Külotuyla orada durup beyaz bir gömlek giymesiyle ilgili bir şey beynimi karıştırıyor.

Her biri.

Tek.

Sabah.

"Peki, o zaman ne olacak?" diye sorar.

"Saat 10:15'te Roger'la toplantın var." Gözlerim ona doğru kayıyor. "Neden Roger'la toplantın var?"

"Gitmesine izin veriyorum." Lacivert takım elbisesinin pantolonunu yukarı çekip fermuarını kapatıyor.

"Ne?"

Omuz silkiyor. "Performans göstermiyor."

"Roger'ı kovamazsınız; şu anda çok şey yaşıyor. Karısı onu terk etti."

Altın kol düğmelerini takarken kuru bir sesle, "Muhtemelen yatakta da performans göstermiyordu," diye mırıldandı. "Beni şaşırtmazdı."

"Şimdi zamanı değil. Onu uyarabilir misiniz lütfen?"

"Bu konuda söz sahibi olduğunuzu düşünmeniz çok komik." Takım elbisesini giyiyor. "Bir sonraki randevu?"

"Holly ile bir telefon görüşmen var. Bugün saat 15:00'te alışveriş merkezinin arazisini kapatacaksınız ve Holly'nin birkaç detayı gözden geçirmesi gerekiyor."

"Uh-huh."

"Saat on birde, ofislerinin yeni tadilatını görmek için finans departmanında bir gezinti yapıyorsunuz."

Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Neden?"

"Çünkü sen biliyorsun," diye sinirleniyorum. "Bunun için para ödedin. En azından heyecanlanabilirsin."

"Bu sabah biraz gevezelik ediyorsun Grace," diye tersledi. "Dokuzdan önce beni kızdırma."

Gardırobuna geri dönüyor ve tıraş losyonunun kokusu ofise yayılıyor.

Siktir et. Neden ben ofisindeyken bunu sıkıyor?

Ahlaken yanlış.

Programını okumaya devam ediyorum. "On iki buçukta ... ile öğle yemeğiniz var." Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Veronica."

"Uh-huh," diyor kayıtsızca. "Kahveni iç ki fincanını alabileyim."

Ölümünü planlarken kahvemi yudumluyorum.

Veronica Rothchild mı?

Bu yeni bir isim. Süper model Veronica Rothchild dışında bir Veronica tanımıyorum ve iki hafta önce bir yardım etkinliğinde tanıştıklarını biliyorum.

Onun sıradan kadınlarıyla mutluyum çünkü onları sadece sıradan olarak gördüğünü biliyorum. Ama ne zaman yeni biriyle tanışsa, biraz panikliyorum. Sonunda aşık olduğu kadın bu olabilir.

Oyuncululuğun yanı sıra, başarılı olduğum bir diğer iş de gizli dedektiflik. Kiminle yattığını ondan önce biliyorum.

"Öğle yemeği için fazla vaktin yok. Çok önemli bir toplantı için saat bir buçukta ofiste olman gerekiyor." Ekranı odaklanıyorum.

"İptal et."

"İmkânsız." Yazmaya devam ediyorum ve konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Bugün kime çiçek gönderiyorum?"

"Hmm." Düşünürken dudaklarını büzüyor.

"Melissa." "Kart okuma mı?" İlgisiz davranıyorum.

"Dün gece inanılmazdın."

Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki neredeyse çenem kırılacak. "Bu kadar mı?"

"Um." Pencereye doğru yürür ve New York'a bakar.

"Bu hafta sonu benimle gel."

Hüzün çökerken gözlerim sırtına takılıyor.

Artık bunu yapamam.

Ne zaman kızlarından birine çiçek ya da hediye göndersem, içimden biraz ölüyorum.

Yirmi dokuz yaşındayım ve yedi yıl boyunca Gabriel Ferrara'nın her sözüne asıldım, beni fark etmesini bekledim.

Onun ilgisinin bir zerresini bile beklemek, sonsuz aşkını itiraf etmesini ve ayaklarını yerden kesmesini beklemek.

Ama bu asla olmayacak, değil mi?

O beni öyle görmüyor. Beni asla öyle görmeyecek.

Günün geri kalanını otomatik pilotta geçiriyorum, zihnim başka bir yerde ve biliyorum ki o bu hafta sonu Melissa ile uzaktayken, ben evde pazartesiye kadar zamanın geçmesini dileyeceğim, böylece onu tekrar görebileceğim. Böylece onun dolu ve heyecanlı hayatına kişisel asistanlık yapabileceğim.

Acınası.

"Ne bekliyorsun?" diye tersliyor.

Yukarı bakıyorum. Ne? Konuşuyor muydu?

"Pardon?" Ben soruyorum.

Kapısına doğru işaret ediyor. "Gidin. Yapacak işlerim var."

"Oh . . . doğru." Utanarak ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Gracie," diye sesleniyor ve ben ona dönüyorum. "Evet."

"Bir daha o parfümü sürme."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Bundan hoşlanmadım."

Dilimi tutmak için dudağımı ısıriyorum ve ofisinden çıkıyorum. Sönük bir şekilde masama oturdum.

Parfümümü sevmiyor.

Siktir et onu!

Var, göt herif. Yarın o kusana kadar her tarafıma s ü r e c e ğ i m .

Daha etkili olması için gözlerine bile sıkabilirim.

Ofis birer birer doluyor ve sonra saat gibi, tam dokuzda ofisinin kapısı açılıyor ve insanların kralı gibi dışarı çıkıyor.

Gabriel Ferrara tüm otoriter ihtişamıyla. "Maria," diye bağıyor.

"Evet, efendim," diye kekeliyor.

"Reklam raporu neden e-postamda yok?" "I . . .

I . . ."

"Sen ne?"

"Henüz bitirmedim. Yarına kadar ihtiyacın yok sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün." Ofiste adım adım ilerledi ve Allen'ın masasının önünde durdu. Gözleri masanın üzerinde gezinir. "Masan neden lanet bir çöplük yangını gibi görünüyor Allen?"

"Ahhh." Allen sinirli bir şekilde kahve fincanlarını ve üst üste yığılmış kağıtları toplamaya başlar. "Üzgünüm, Bay Ferrara. Şimdi temizlerim."

Gabriel başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Adımlarını masama doğru atıyor. "Bayan Porter." Herkesin önünde bana Bayan Porter diyor. Ben sadece özel hayatımda Gracie'yim.

"Saat bir buçuktaki randevumu iptal et," diyor.

Lanet Veronica ile öğle yemeği randevusunu uzatmak istiyor.

"İmkansız, Bay Ferrara. Bunu size zaten söylemiştim. Lütfen dinleyin," diye karşılık veriyorum.

Onunla bir saatin var, orospu çocuğu.

Bu kadar.

"O zaman benim yerime gidebilirsin, çünkü ben toplantıda olmayacağım." Ofisine geri döndü ve kapıyı çarptı.

Tüm personel zorba gittiği için rahat bir nefes alıyor. Kanım kaynarken kalemimi masaya vuruyorum.

Pislik.

Parkta otururken güneş üzerimde parlıyor. Öğle yemeği molam günümün en güzel kısmı. Temiz havayı, tasmaşız oynayan köpekleri ve etrafta uçuşan kuşları izlemeyi seviyorum. Neredeyse hiç görmeyene kadar doğayı ne kadar sevdiğimi hiç fark etmemiştim. New York ne kadar güzel olsa da, betondan bir şehir.

Yedi yıl önce buraya taşındığımda, on iki ay çalışacak, büyük bir firmada biraz deneyim kazanacak ve sonra banliyöde bir yere geri taşınacaktım.

Pislik patronuma aşık olmak hiç planımda yoktu.

Bir köpek bana doğru koşuyor, ben de eğilip onu okşuyorum. Büyük ve kahverengi. "Selam tatlı şey." Onu okşarken gülümsüyorum.

Sahibi geliyor. Koşu kıyafetleri içinde ve ter içinde. "Senden hoşlanıyor."

"Ondan hoşlanıyorum." Gülümsüyorum.

"Köpeğiniz var mı?" diye sorar adam.

"Hayır, keşke." Köpeğin kulaklarını karıştırmaya devam ediyorum. "Onun adı ne?"

"Bernard."

Kıkırdıyorum. "Merhaba Bernard."

Adam bana "Bir köpek almalısın" dedi.

"Bir gün banliyöde bir ev aldığımda alacağım."

Gülümsüyorum.

"Bir gün mü?" Kaşlarını çatıyor.

"Kendimi toparladığım zaman."

Gülümsüyorum. Onu unuttuğum zamanın şifresi.

"Bunu şimdi yapmalısın," dedi adam.

Omuz silkiyorum.

"Neyi bekliyorsun? Hayat şimdi. Ne istediğinize karar verin ve onu alın."

Hüzünle gülümsüyorum. "Keşke."

"Bunu dileme. Yapın. Banliyöde bir ev istiyorsanız, biriktirin ve satın alın. Asla pişman olmazsın

sadece yapmadığın şeyler." Topu atıyor ve Bernard da peşinden gidiyor. "Sonra görüşürüz."

"Güle güle." Kaçıp giderken arkasından kaşlarını çatıyorum.

Yaptığınız şeylerden asla pişman olmazsınız, sadece yapmadıklarınızdan pişman olursunuz.

Hmm . . .

Sabah 8:20. İçimdeki canavarı sakinleştirmek için derin nefes alıyorum.

Çok kızgınım.

Saldırmak için bekleyen köşeye sıkışmış bir hayvan gibi.

Bay Ferrara dün öğle yemeğinden dönmedi. Bana mesaj atarak günün geri kalanında izinli olduğunu ve tüm randevularını iptal ettiğini söyledi.

Bir öğle yemeği randevusu olmalı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

İşte bu; aradığım kişi o. Sonunda oluyor ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Aptal sikik surat.

Ondan nefret ediyorum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Günlüğümü ve kalemimi topluyorum ve kapısını çekinerek çalışıyorum. "İçeri gel," diye mırıldanıyor derin sesi.

Kapıyı açıyorum ve ona bir bakışla zavallılık içinde eriyorum. Duştan yeni çıkmış; havlusu belinde. Teninde boncuk boncuk su birikiyor ve siyah saçları bukleler halinde sarkıyor. "Günaydın, Gracie'm." Gülümsüyor.

Gözlerim büyük kırmızı dudaklarına kayıyor ve kalemimi gözlerime saplamak istiyorum.

Bu mükemmelliği görmemi engelleyecek herhangi bir şey.

"Günaydın Gabriel," diye cevap veriyorum. "Son baktığımda senin Gracie'n değıldim."

Derin bir kıkırdama çıkarır. "Sen her zaman benim Gracie'm olacaksın." Kahve makinesine doğru yürüyor ve bize kahve yapmaya başlıyor. "Bugün gündemde ne var patron?" Gülümsüyor.

İçimden bir duygu karmaşası geçerken ona bakıyorum.

Onu becerdin mi?

Tabii ki yaptın. Masasındaki sandalyeme yığıldım.

Bilgisayarını açıyorum ve eğilip yerden bir şey aldığını görüyorum. "Nedir bu?" diye soruyor.

"Ne?"

Bir kitapçık açıyor. "Sardunya hakkında bir broşür."

"Oh, defterimden düşmüş olmalı."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Bu neden sende?" "Çünkü oraya asla gitmek istemiyorum. Sen neden

ne düşünüyorsun?" Programına tıklarken gözlerimi deviriyorum. "İtalya'ya mı gitmek istiyorsun?" diye soruyor, şaşırmış gibi.

"Tabii ki İtalya'ya gitmek istiyorum," diye alay ediyorum. "Herkes İtalya'ya gitmek ister."

Masasının köşesine oturur. "Seni bir gün götüreceğim."

Dudaklarımı büküyorum, sinirleniyorum. Senden nefret ediyorum. . . hatırladın mı? Programa uy.

"Ne, bana inanmıyor musun?" diye sorar.

Ağır ağır nefes veriyorum. "Giyinir misin artık?"

Teslim olur gibi ellerini uzatıyor. "Havlu giymemden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, aslında bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

Seni havluyla seviyorum.

"Her gün giyinmeni izlemek zorunda kalmak çok itici ve açıkçası çok can sıkıcı. Sana beni giyinirken izletmiyorum."

"Ahh . . ." Gülüyor. "Bu bir şey olmaz mıydı. Gracie Porter ofisimde giyiniyor."

Kahve makinesini işaret ederken ona ters ters bakıyorum. "Kahvemi yap, Gabriel. Dün öğle yemeğinden dönmediğine göre çok yoğun bir günün var." Yerde öfke nöbeti geçirmemek için gözlerimi kocaman açıyorum.

Gülümsüyor, eğleniyor ve kahvemizi yapmaya başlıyor.

Sakin ol, sakın ol. . . sakın ol.

"Saat dokuz buçukta Londra ile bir telekonferansınız var." Onun gününü okumaya başladım. Çevresel görüşümden havlusunun dolabına düştüğünü görüyorum. Çıplak poposunu görmek için başımı kaldırıyorum ve içimden biraz ölüyorum.

Bunu daha fazla yapamayacağım.

Onu seviyorum, tamamen ve tamamen seviyorum ve ben sadece ... . Ona hiç güvenmiyorum.

Gözlerim yaşlarla dolarken ekrandaki program bulanıklaşıyor.

Odaklan.

Takım elbisesini giyip tıraş losyonunu sürerken gününü okumaya devam ediyorum ... ve yüzyılın şoku, nefret ettiği parfümü sürmedim.

"Ve bu da senin günün." Programını kapatırken gülümsüyorum. Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum.

"Gracie," diye

sesleniyor. "Evet."

Geri dönüyorum.

"Can sen Kitap Ben a Otel için ve Hafta sonu mu? Sıcak ve ağır bir yerde."

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde parçalanıyor.

Ouch . . .

"Elbette efendim," diye cevap veriyorum boğazımdaki yumrunun arasından.

Bana seksi bir göz kırptıyor. "Sensiz ne yaparım ben?"

Aşık ol.

Gülümsüyormuş gibi yapıp m a s a m a doğru yürüyorum ve sandalyeme yığılıyorum.

Bu kadar.

İşaret bu.

Buradan çıkmam gerek.

Gabriel Ferrara'yı ne kadar sevsem de, bunu kendime daha fazla yapamam. Yaşlanıyorum, biyolojik saatim işliyor ve kimseyle çıkmıyorum bile çünkü patronuma olan ölümcül çekimim gözümü kör etmiş durumda. Onunla çalışırken kimsenin şansı yok.

Kafamla düşünmeye başlamalı ve benim için doğru olduğunu bildiğim şeyi yapmalıyım.

Onsuz bir gelecek kur.

Onu her gün göremeyeceğimi düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Buna nasıl dayanabilirim?

Ama daha kötüsü de olabilirdi. Burada kalmak, onun aşık olup evlenmesini, başka biriyle aile kurmasını izlemek baş edemeyeceğim bir işkence.

Yara bandını sökmenin zamanı geldi. Yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Google'ı açıyorum ve arama çubuğuna yazıyorum.

Greenville, Maine'de satılık emlaklar

Birkaç yıl önce bir düğün için Greenville'e gitmiştim ve oraya aşık olmuşum ve nedense hep aklımın bir köşesinde bir gün oraya taşınmak vardı.

Belki de bir gün şimdi.

Sayfalar arasında geziniyorum. Vay canına, çok ucuz. New York fiyatının çok altında bir fiyata çeyrek dönümlük bir arazide üç yatak odalı bir ev satın alabilirsiniz.

Zihnim aşırı hızlanırken kasabalar ve seçenekler arasında geziniyorum.

Kendime bir köpek alabilirim.

Gülümsüyorum ve uzun zamandır ilk kez göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Bunu yapacağım.

Gabriel'in ofis kapısı açılıyor ve hepimiz dikkat kesiliyoruz. Emlak ekranımı hızla kapatıyorum. Ofise doğru yürüyor. "Geoffrey," diye tersledi. "Bu lanet olası bir maraton değil. Acele et."

"Evet, Bay Ferrara," diye kekeliyor Geoffrey.

Gabriel başka bir şey söylemeden asansöre doğru yürüyor ve biniyor. Kapılar kapanırken onlara bakıyorum.

Haklısın, Gabriel; bu lanet bir maraton değil.
Sprint yapacağım.

Altı ay sonra

Mektubun çıktısını aldım ve dikkatlice katladım. Kalbim boğazımda, mektubu zarfın içine yerleştiriyorum.

Bugün o gün.

Greenville'de göl kenarında bir ev aldım ve eyalet dışına taşınıyorum.

Ferrara Endüstri'de çalıştığım son hafta.

Onunla son haftam.

İstifa etmek üzereyim; Noel'e kadar sadece dört gün çalışmam gerekecek. Ocak ayı için borçlu olduğum dört haftalık tatilimi şimdiden ayırttım ve bu da vermem gereken bir aylık ihbar süreme sayılacak.

Bunu mümkün olduğunca sorunsuz bir şekilde yapmaya çalışıyorum ve mükemmel bir dünyada her şey sorunsuz bir şekilde ilerlerdi, ancak Gabriel'in ona söylediğimde hayatımı cehenneme çevireceğini biliyorum. Greg'i ben yokken yerime bakması için çoktan eğittim ve yeni yılda işime devam etmesini umuyorum. Ve evet, bu doğru. Ne düşündüğünüzü biliyorum ve sorunuza cevap vermek gerekirse, evet.

Evet, ben eğittim. Greg'i ben eğittim. Gerçekten Gabriel'i her sabah giyinmesini izlemesi için başka bir kadın asistana teslim edeceğimi mi düşündün?

Hayatıma devam ediyorum.

Aptal değilim. Tamam, işte bu kadar.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı temkinli bir şekilde çaldım.

"İçeri gel," diye sesleniyor derin sesi.

Kapıyı itip açtım, beyaz külotu, takım elbisesi ve gömleğiyle karşımda duruyordu. Ağlayabilirim.

Onu yatağımın ucunda giyinirken görmek için her şeyimi verirdim, sadece bir kez bile olsa.

Odaklan.

"Günaydın Gracie," diyor takım elbisesinin pantolonunu askıdan alırken. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Sen de öyle.

"Günaydın." Gülümsüyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum.

"Unutmadan, bugün Tiffany's'e uğrayıp benim için bir hediye alabilir misin?"

Ha?

Aslında ... iyi ... bunu neden yaptığımı hatırlattı. Teşekkürler evren. Buna ihtiyacım vardı.

Doğrudan yüzüme vurdu. "Elbette. Ne alacağım?" diye sordum.

Gömleğini omuzlarına doğru çekiyor. "Bilmiyorum. Küpeler, kolye ... saçmalıklar."

Gözlerimi deviriyorum ve not defterimi çıkarıyorum. "Um . . . Neyden bahsediyoruz? Altın, gümüş ... platin?"

Dudaklarını büküyor. "Altın."

"Bütçe ne kadar?"

"Bilmiyorum, sen seç."

Yazarken nefes veriyorum. "Elmas mı?"

"Sikeyim hayır." Tiksinmiş gibi bir ürperti taklidi yapıyor. Yukarı bakıyorum. "Neden hayır?"

"Sadece sevdiğim biri için elmas alırım." "O zaman kendine de birkaç tane almalısın."

Mırıldanmak, deadpan.

Gömleğinin düğmelerini iliklerken sırtlıyor. "Ben elmasım."

Gözlerimi deviriyorum. Hadi canım, Sherlock. Bir elmas pitonu. Güzel görünüyor . . . ama başıboş bırakılırsa seni boğarak öldürür.

"Tamam. Sen öyle diyorsan." Gözlerimi deviriyorum.

Kalbim güm, güm, güm atıyor. Toplantımızın sonuna kadar bekleyemem; ona şimdi söylemeliyim. Çekiyorum

zarfı çıkarıp ona uzattı. "Senin için bir şeyim var."
Dönüyor ve gözleri önce zarfa, sonra da bana dikiliyor.

"Bu da ne?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu benim istifam." Yüzü düştü. "Ne?"

"I . . ."

"Hayır."

"Gabriel. . . Senden izin istemiyorum. İstiyorum. Gidiyorum."

Zarfı elimden kapıp ikiye böldükten sonra çöp kutusuna atıyor. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

İşte başlıyoruz.

Kapıya doğru yürüdü ve aceleyle açtı. "Masana dön ve çalışmaya başla."

"Hayır."

"Yap. Dediğim gibi.

Dediğimi yap," diye

homurdanıyor. "Hayır."

"Bana hayır deme!" Kalbi durmak üzere. "Benim için çalışıyorsun, tam tersi değil."

"Donunun içindesin, biliyor musun?" Elimle vücudunu işaret ediyorum. "Bütün ofis içeri girip seni görebilir."

"Biliyorum lan!" diye bağılıyor ama haklı olduğumu anlamış olacak ki kapıyı tekrar çarparak kapatıyor. Sandalyenin üzerinde duran takım elbisesine doğru yürüyor.

"Peki sen nerede çalışacağını sanıyorsun, ha?" Pantolonunu eline aldı ve çok kızgın olduğu için giymekte zorlandı. "Bir rakibinle mi çalışacağını sanıyorsun? Çünkü ben saçmalık diyorum."

"Kendim için biraz izin alıyorum." Öfke nöbetini izlerken kollarımı kavuşturuyorum.

Pantolonunu öfkeyle önüne doğru savuruyor. "İzin almayı göze alamazsın."

"Evet, yapabilirim."

"Bu saçma fikri hemen şimdi aklından çıkarabilirsin Grace," diye bağılıyor. Pantolonunu o kadar hızlı yukarı çekiyor ki bacağı sıkışıyor ve neredeyse düşüyor. "Siktir git!" diye haykırıyor hayal kırıklığı içinde.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum.

"Çık dışarı!" diye bağılıyor. Alnındaki damarlar şişiyor ve kıpkırmızı oluyor.

Derin bir nefes verdim. "Bu kadar dramatik olmaya gerek yok, Gabriel."

"Mektubunu yırtıp attım. Bu sayılmaz. Bugün izin al ve aklını başına topla."

"Böyle bir şey olmayacak. İstifamı İK'ya e-posta ile gönderdim ve yirmi ikinci Aralık'ta işime son vereceğim."

"Ne?" diye patladı. "Daha dört gün var."

"Biliyorum."

"Çık dışarı!" diye bağırırken tüm kontrolünü kaybediyor.

"Tamam." Dışarı çıktım ve o da kapıyı arkamdan çarptı. Tüm New York'ta yankılanıyor.

Tanrım.

Bir an için oturdum.

Bang.

Kapısının arkasına bir şeyin çarptığını duyunca sıçradım; sanırım kalemlikti.

Ugh . . . Her zaman çok abartıyor.

Bzzzzz.

Dahili telefonuma cevap vermek için düğmeye basıyorum. "Evet, Bay.

Ferrara."

"İşe koyulun!"

Sırıtıyorum. Adamım . . . Kafeine ihtiyacım var. Tüm bu drama için çok erken.

Mutfağa gidiyorum ve asansörün sesini duyuyorum.

Gabriel ofisten eşek arısı gibi uçarak çıkıyor.

"Bu katta gaz kaçağı var. Git buradan," diye bağıır Geoffrey'e.

"Ne?" diye kekeliyor zavallı Geoffrey, gözleri faltaşı gibi açılmış. "Birini arayayım mı?"

"Zaten yaptım. Bugün ikinci katta çalışın," diye bağıır. "Bu kattaki diğer herkese de oradan çalışmalarını söyle. Asansöre bir not koyun."

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum . . . Ciddi misin? Bu cehennemden gelen bir gün olacak. Elimde kahve fincanımla ofise geri dönüyorum.

"Bugün ikinci seviyeden çalışmamız gerekiyor," diyor Geoffrey.

bana söyledi. "Gaz kaçağı var."

"Oh, tamam." Umursamaz davranıyorum. "Eşyalarımı alayım." Gabriel gözlerini kısar ve ofisini işaret eder.

"Konuşalım, Bayan Porter," diye alay ediyor.

Geoffrey şaşkınlıkla aramıza bakıyor.

"Sorun yok, Geoffrey. Sen bensiz devam et. Bay

Ferrara çok fazla gaz kokluyor. Sinir krizi geçiriyor."

Geoffrey aramıza bakarken gözleri açılıyor. "Olamaz. Ambulans çağırayım mı?"

"İkinci seviyeye geç, Geoffrey!" Gabriel çığlık atıyor.

Geoffrey eşyalarını toplamak için çabalar ve yarı koşarak asansöre gider.

Oturdum ve bilgisayarımı açtım. Gabriel masamın önünde bir ileri bir geri yürüyor. Elleri kalçalarında ve gözleri deli gibi bakıyor.

"Peki, yüzde yirmi maaş zammı; o kadar," diye tersliyor. Sessiz kalıyorum.

Adım atmaya devam ediyor. "Hardball, ha ... yüzde yirmi beş, hepsi bu."

İlgisizmiş gibi davranarak yazmaya başladım. "Hayır, teşekkürler." "Ne demek teşekkürler yok?" diye bağıırıyor.

"Mesele para değil."

"Her şey parayla ilgili," diye karşılık veriyor.

Gözlerimi deviriyorum ve bilgisayarıma geri dönüyorum.

"Yüzde elli maaş zammı ve bu tamamen lanet bir şey."

Yazmaya devam ediyorum. "Hayır."

"Maaşını iki katına çıkar ve bir daha benimle konuşma. Bu gündüz vakti soygundur!" diye bağıyor. "Beni götünden sikmeye çalışıyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim."

Bir öfke nöbeti bekliyordum, ama bu yaşayan son. Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Şu anda kendi sesini bile duyabiliyor musun? Yapmak istediğim son şey seni götünden sikmek."

Ellerini kalçalarına koyar ve tekrar yürümeye başlar. Zihni yarışıyor.

Yazıyormuş gibi yapmaya devam ediyorum ve itiraf etmeliyim ki, onun sürünmesini izlemek özgüvenim için harikalar yaratıyor.

"Tamam, bugün Tiffany'ye gitme; fark etmez. Ona hediye almayacağım."

Ha?

Bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum. O biliyor mu?

"Neden böyle söyledin?"

"Hepsi bu, değil mi?" diyor.

"Bu konuşmayı yapmayacağız, Gabriel," diye çıkışıyorum. "Evet. Biz. Sikiyoruz. Yapıyoruz."

"Gidiyorum çünkü kendime bir ev aldım."

O alır a adım Geri, tamamen Şok oldum.

"Ev mi aldın?"

Başımı salladım.

"Greenville'de." "Orası neresi?"

"Maine."

"Neden Maine'de bir ev aldın ki?" Dehşet içinde yüzünü buruşturuyor.

"Çünkü ... zamanı geldi."

"Ne için?" diye bağıyor. "Amişleşmek için mi?"

"Bahçeli ve köpekli bir aile evi istiyorum, hatta belki bir aile. New York'ta küçük bir daire kiralamak beni asla oraya götürmeyecek."

Sözlerimi düşünürken gözlerini kırptırıyor.

"New York'tan gitmem gerek, Gabriel."

"New York senin evin."

"New York senin evin. Sekiz yıldır buradayım ve ben ..." Yalnızlığımı detaylandırmak istemediğim için omuz silkiyorum. "Kimseyle tanışmadım ve artık büyük kız külotumu giyip yoluma devam etme vaktim geldi."

Sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi bir an duraksıyor. "Beni terk mi ediyorsun?" diye fısıldıyor.

"Yapmak zorundayım."

Gözleri benimkileri arıyor. "Özür dilerim."

Çenesi sıkılır ve başka bir şey söylemeden ofisine geri döner ve kapıyı çarparak kapatır. Duvarlar sallanırken kapı yankılanır.

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor.

Kalmam için bana yalvarman gerekiyordu.

Saat akşamın 6'sı ve herkes paydos etmiş durumda. Gabriel bütün gün ofisinden çıkmadı, öğle yemeği için bile.

Çıkarken kısa bir konuşma yapmayı umuyordum ama hala ondan bir iz yok.

Ofis ölüm sessizliğine büründü ve sessizce kapısını çaldım.

"Evet," diye sesleniyor.

Açtım ve içeri baktım. "Birazdan yola çıkacağım."

Başını bilgisayarından kaldırmıyor. "Tamam."

Bana bakmasını bekliyorum ama bakmıyor.

"Çıkarken kapıyı kapat," diye cevap verirken bir kalem alır ve bazı belgeleri imzalamaya başlar.

Harika. Şimdi öfke nöbeti bittiğine göre, bana sessizlik muamelesi yapacak. "Benimle konuşmuyor musun?" diye soruyorum.

"Söyleyecek bir şeyim yok." Yazmaya devam ediyor. "Gabriel. . ."

Yukarı bakarken abartılı bir iç geçiriyor. "Ne oldu?"

"Bunun kötü bitmesini istemiyorum."

"Çoktan bitti. Şimdi bitirebilirsin. Bu hafta geri gelip çalışmana gerek yok. Son izin belgelerini de imzaladım. Gitmekte özgürsün."

O mu?
Ona bakarken boğazıma bir yumru oturdu. Bu

Gerçekten umurunda değil.

Yazarken başını öne eğiyor, görünüşe göre tamamen etkilenmemiş.

Bu bencil piçin önünde ağlamayacağım. Her şey onunla ilgili. Her zaman onunla ilgiliydi.

Ofisinin kapısını sessizce kapattım ve masama doğru yürüdüm. Çekmecedan çantamı alıyorum ve ofise son bir kez uzun uzun baktığımda kalbimin kırıldığını hissediyorum.

Belki de haklıdır. Belki de yanlış şeyi yapıyorumdur. Greenville'i seveceğimi kim söyleyebilir ki?

Hayır.

Onun istediği de bu. Şimdi hayallerimden vazgeçersem, sadece kendimi kandırmış olurum.

Acı yoksa kazanç da yok.

Cezalandırılmaya aç olmakla ilgili bir şey var.

Hiçbir şey.

Oburluk cezasının tam bir fahişesi olduğum ortaya çıktı ve muhtaç davranışlarımın hiçbir mazereti yok. Bütün gece dönüp durduktan sonra bildiğim tek bir şey var.

Ben pes eden biri değilim.

Tıpkı söylediğim gibi, hafta sonuna kadar çalışacağım ve sonra Noel partisine çok seksi görünerek gideceğim ve sonra da kendi şartlarımla çekip gideceğim. Bir hevesle beni bitiremez.

Kendini ne sanıyor bu herif? Sabah 8:20'de kapısını çaldım.

"Evet," diye bağıyor.

Sırıttıyorum. Geri döndüğüm için sinirlenmiş. Öfkelenmeye hazır ol, pislik. Aceleyle kapıyı açıyorum ve gözlerim dehşetle açılırken geri çekiliyorum.

Külotuyla kahve yapıyor. Siyah, seksi Calvin Klein.

Erkekler için iç çamaşırı.

Bana doğru dönüp tam cepheden bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Ahhh." Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne yapıyorsun ...". Ellerimi vücuduna doğru kaldırdım. Gözlerim külotundaki şişkinliğe takılınca şaşkına dönüyorum. "Bunu yapıyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Kahve yapıyorum. Neye benziyor?"

Beynimde bir şeyler koptu. "Poz veriyormuşsun gibi görünüyor, öyle görünüyor. Bu bir Calvin Klein defilesi değil, biliyorsun."

"Bakman için kimsenin kafana silah dayadığı yok." Kahveyi öfkeyle fincanına boşaltıyor. "Bence gördüğün şey hoşuna gidiyor, ben de öyle düşünüyorum."

"Oh . . . böyle mi düşünüyorsun!" Üzerime geldiği için çileden çıkmış bir halde bağıriyorum. "Bence sen ... .. iğrençsin."

"İğrenç mi?" diye bağıriyor, çileden çıkmış bir halde. "Sen iğrençsin."

Patronumun orada donuyla durup çirkin olduğumu haykırması hoşuma gitti ve kahkahayı patlattım.

"Bunda komik bir şey yok," diye homurdanıyor. "Ben giyinirken başka tarafa bak."

"Lütfen, artık her şeyi gördüm," diye alay ediyorum. "Soğuk davranmayı bırak. İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz." Oturdum ve bilgisayarını açtım.

"Görünüşe göre bakılamayacak kadar çirkinim," diye mırıldanıyor dolabının içinde kaybolurken.

Programını açarken sıırıttım.

Pek sayılmaz.

Aynaya son bir kez uzun uzun bakıyorum.

İşte bu kadar.

Ferrara Industries'deki son zamanım, ofisteki Noel partisi.

Çoğu insan işten hemen dönüyordu ama ben eve gidip duş almak, bir mucize yaratmaya çalışmak ve kendimi karşı konulmaz kılmak istiyordum.

Kırmızı bir şal elbise giyiyorum ve kendimi çok utangaç hissediyorum.

Hiç kızıl giymem; kızıl saçlarım var ve bu yeterli. Aslında kızıl değil; koyu kumral ama siz anladınız. Aşağı ve dolgun, makyajım normalden biraz daha seksi.

Elbisenin göğüs dekoltesini gösteren bir V yakası ve bel çevresinde bir bağı vardır. Mutlu ve Noel havasında. Farklı bir şey giymek istedim - beni daha önce hiç böyle bir şeyle görmedi, bu yüzden bir vay olmasını istedim ... gerçekten öyle olup olmadığından emin değilim, ama plan bu.

Ağda yaptım, sahte bronzlaştım ve hayatımın bir santimine kadar nemlendirildim. Seksi görünmek için bu kadar çok çalışmak gerektiğini kim bilebilirdi? Greenville'de flört sahnesine çıktığımda kişisel bakım rutinimi gerçekten hızlandırmam gerekiyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Greenville'deki buluşma sahnesi.

İlk kez yeni hayatımda flört etme olasılıklarını düşünmeme izin verdim.

Gabriel'den ayrılma kısmı dışında, gerçekten heyecanlanmaya başlıyorum. Yıllardır para biriktiriyorum ve evin maliyeti düşündüğümde daha ucuz olduğu için, kendime yeni mobilyalar almak ve evi tam istediğim gibi dekore etmek için yeterli param var.

Kendime Hawaii'ye bir gezi bile ayarladım. Ben kimim ki?

Tamam. Paltomu ve çantamı alıyorum. Hadi yapalım şu işi.

Sahne de grup işlerini yaparken ilahiler çalıyor.

Ferrara Industries'in zemin katı büyölü bir harikalar diyarına dönüştürölmüştür. Noel süslemeleri en üst seviyededir ve garsonlar ellerinde gümüş tepsilerde eggnog ve şampanya ile dolaşmaktadır.

İnsanlar parlak elbiseler ve Noel kıyafetleri giyiyor; insanlar sohbet ederken kahkahalar y ü k s e l i y o r ve ruh hali neşeli ve neşeli. Kırmızı elbisemi giydiğim için mutluyum; diğ er herkesin de süslendiğini bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

Bugün mesainin son günüydü ve herkes tatil için heyecanlandı ve birlikte kutlama yaptı.

İçeri giriyorum ve kendimi mahcup hissederek gördüğüm ilk garsonu işaret ediyorum. "Şunlardan bir tane alayım, lütfen."

Ben bir kadeh şampanya alırken o gülümsüyor. "Teşekkür e d e r i m ." Gülümsüyorum.

Acaba iki tane alabilir miyim?

Hayır, hayvanlaşma.

"Grace," diye birinin seslendiğini duyuyorum. Döndüğümde Geoffrey ve bizim kattan birkaç kişiyi görüyorum.

"Merhaba." Oraya doğru gidiyorum.

"Vay canına, muhteşem görünüyorsun." Geoffrey beni bir aşağı bir yukarı süzerken gülümsüyor. "Yani, gerçekten çok iyi."

"Öyle, değil mi?" diyor Paul. "Bu kadar ateşli olduğunu kim bilebilirdi, Porter."

Şampanyamdan bir yudum alırken gülümsüyorum.

Garip . . .

Siktir et.

Sakın bana bu elbisenin yanlış olanı yemleyeceğini söyleme. Etrafıma bakınırken rahat davranmaya çalışıyorum.

"Herkes nerede?" Herkes derken patronunu kastediyorum.

"Kızlar kokteyl barda ve muhasebe dans ediyor. Üçüncü kattan Marlene sahnede göğüslerini gösterdi."

Odayı tararken kıkırdıyorum ve sonra gözlerim Gabriel'inkilerle buluşunca duruyorum.

Koyu gri bir takım elbise, beyaz bir gömlek, Noel Baba şapkası giyiyor ve ayakkabısının altında benim kalbim var. Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve kadehini kaldırıyor.

Gülümsüyorum ve kadehimi hemen geri kaldırıyorum.

Birlikte durduğu insanlarla konuşmaya geri dönüyor ve ben onu izliyorum, bana dönüp bakmasını bekliyorum.

O yapmaz.

Onun hiç etkilenmemiş tavrı karşısında kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Böyle bir şey olmayacak, değil mi?

Kimi kandırdığımı bilmiyorum.

"Bize yeni evinizden bahsedin." Geoffrey heyecanla gülümsüyor. "Bunu gerçekten yaptığınıza inanamıyorum."

"Ben de öyle," diyor Paul.

Gülümsüyorum, yaptığım şeyi gerçekten umursayan insanlara minnettarım.

Bardağımı boşaltıyorum; pislik patronumu unutmam ve gecenin tadını çıkarmam gerekiyor.

Saat 23:30 ve Gabriel saatler önce gitti. Veda bile etmedi.

Vay canına.

Vay'dan da öte. Vay canına.

Ne pislik ama!

Ben gidiyorum. Gözlerim asansörde, ve ben sadece . . . Ofisimi son bir kez daha görmek istiyorum. Neden bilmiyorum ama istiyorum. Asansöre binip en üst kata çıkıyorum ve masama doğru ilerliyorum.

Manzaraya bakıyorum. Geceleri burası çok farklı oluyor. New York'un ışıkları tüm ufuk çizgisini aydınlatıyor.

Yoğun ve hareketli gündüzün aksine.

Huzurludur.

Sakin.

Masama oturdum ve etrafıma baktım.

Demek kapanış böyle bir şeymiş. Bir dönemin sonu ve bir diğerinin başlangıcı. Sandalyemde dönüyorum, kendimle gurur duyuyorum.

Ben yaptım. Bir plan yaptım ve ona sadık kaldım. Tam olarak yapmam gerekeni yaptım.

Ben devam ediyorum.

Son sekiz yılda olan her şeyi düşünürken uzun bir süre oturuyorum. Soyunma programı seansları, kavgalar ve öfke nöbetleri. Alaycı iğnelemeler. Kahkahalar, aşklar.

Oh . . . ezilmek. Çok etkilendim, ama kendimi savunmam gerekirse, ben sadece bir insanım.

Ofisine yürüyorum ve kapıyı açıyorum; karanlık, sadece bir lamba ve banyo ışığıyla aydınlanıyor. Masasına bakıyorum ve hüznle gülümsüyorum. Onu bir daha burada otururken göremeyeceğime inanmak zor. Elimi masasında, sandalyesinin arkasında, bütün gün parmaklarını kullandığı klavyede gezdiriyorum.

Varlığı burada o kadar güçlü ki, neredeyse onu hissedebiliyorum.

Kollarımı kavuşturup manzaraya bakarken kendi kendime "Hoşça kal bile diyemedim," diye mırıldanıyorum.

"Güle güle," diyor derin bir ses.

Gabriel'in odanın karanlık köşesinde oturduğunu görmek için dönüyorum.

Elinde kehribar rengi bir içki var, dirseklerini kalçalarına dayamış beni izliyor.

"Gabriel," diye nefes nefese kaldım. "Seni görmedim."

Ayağa kalkıp içkisini yere bırakıyor; gözleri karanlık ve tehlikeli, bana doğru yürüyüp yüzü benimkinden bir santim uzakta olacak şekilde duruyor.

Vücudunun sıcaklığını hissettiğimde hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Sana Noel ikramiyeni henüz vermedim," diye mırıldanıyor.

The Bonus şimdi okunabilir.

YAZAR HAKKINDA

Önceki hayatında bir psikolog olan T L Swan, şu anda yazma heyecanına ciddi bir şekilde bağımlı ve olmadığı bir zamanı hayal bile edemiyor. Avustralya'nın Sidney kentinde yaşıyor ve burada kocası ve üç çocuğuyla birlikte kendi sonsuza dek mutlu yaşamlarını sürdürüyor.

Yazarı Amazon'da Takip Edin

Bu kitabı beğendiyseniz, yazar yeni bir kitap çıkardığında haberdar olmak için Amazon'da T L Swan'ı takip edin! Bunu yapmak için lütfen aşağıdaki talimatları izleyin:

Masaüstü:

- 1)Yazarın adını Amazon'da veya Amazon Uygulamasında arayın.
- 2)Amazon sayfasına ulaşmak için yazarın adına tıklayın.
- 3) "Takip Et" düğmesine tıklayın.

Mobil ve Tablet:

- 1)Yazarın adını Amazon'da veya Amazon Uygulamasında arayın.
- 2) Yazarın kitaplarından birine tıklayın.
- 3)Amazon sayfasına ulaşmak için yazarın adına tıklayın.
- 4) "Takip Et" düğmesine tıklayın.

Kindle eReader ve Kindle Uygulaması:

Bu kitabı Kindle eOkuyucu'da veya Kindle Uygulamasında beğendiyseniz, son sayfadan sonra yazarın "Takip Et" düğmesini bulacaksınız.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.